

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

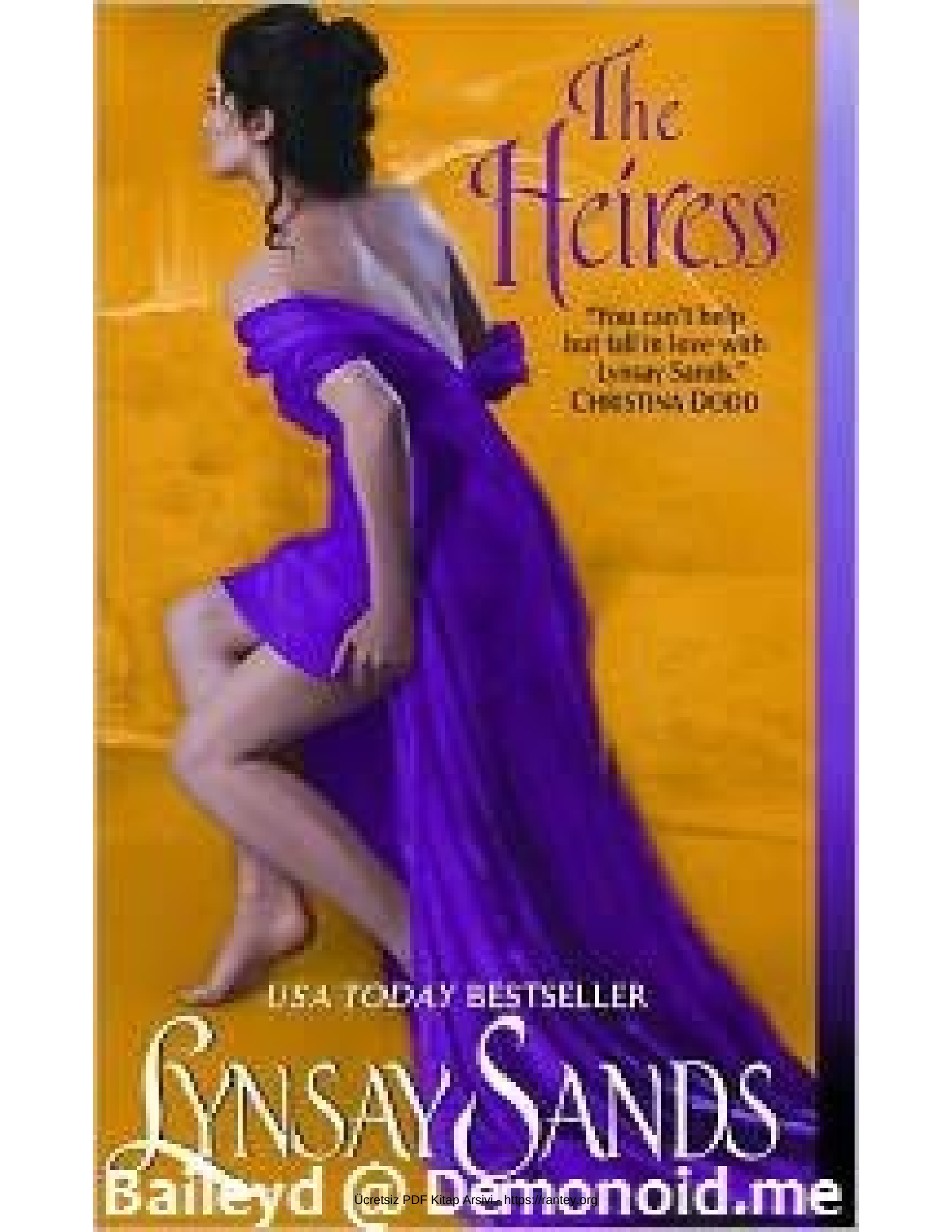
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Heiress

"You can't help
but fall in love with
Linsay Sands."
CHRISTINA DODD

USA TODAY BESTSELLER

LINSAY SANDS

Baileyd @ Demonoid.me

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mirasçı Lynsay

Sands

 HarperCollins e-books

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazan Lynsay](#)

[Sands Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Önsöz

"Daha şafak bile sökmedi ama şimdiden çok yoğun."

Suzette vagonun penceresinden geçtikleri caddelerdeki hareketliliğe bakarken kız kardeşinin yorumuna sessizce başını salladı. Londra, doğup büyüdükları malikânenin dışındaki sakin köye kıyasla büyüleyici ve heyecan vericiydi. Ya da Suzette'in düşünceleri babası için endişelenmekle meşgul olmasaydı öyle olurdu.

"Sence babamı konağında bulabilir miyiz?" Lisa sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi sordu.

Suzette içini çekti ve koltuğuna geri yaslandı, bakışları vagondaki diğer iki kadının üzerinde gezindi. Suzette'in hizmetçisi Georgina on yaş daha büyüktü ve bu da karşı pencereden geçen binalara bakarkenki sessiz sakinliğine yansıyor. Lisa'nın hizmetçisi Bet, Lisa'nın kendisi kadar gençti ve kıyaslandığında kız heyecandan neredeyse koltuğunda titriyordu. Çilli yüzü, o da pencereden dışarı bakarken canlı bir hayranlığı yansıtıyordu.

"Umarım öyledir," dedi Suzette sonunda, bakışları tekrar kız kardeşine kaydı.

Lisa yorgun bir şekilde kendi koltuğuna gömüldü ve Suzette kızın gözlerinin etrafındaki küçük koyu lekeleri ve teninin solgunluğunu fark edince kaşlarını çattı. Lisa'ya annelerinin soluk saçları ve rengi bahşedilmişti, cildi her zaman Suzette'in sık sık imrendiği ince bir porselendi, ama yeterince uyumadığında gözlerinin etrafındaki derinin karararak onları çökük göstermesine imrenmiyordu. Ve endişeleri ile yolculuğun verdiği rahatsızlık arasında, son zamanlarda ikisi de yeterince uyumamıştı.

"Ya orada değilse?" Lisa, bakışları vagonun kendi tarafındaki pencereden dışarıya doğru donuk bir şekilde kayarken sordu.

Suzette bu düşünce karşısında ağzının açık kaldığını hissetti. Bir aydan uzun bir süre önce Londra'ya gittiğinden beri babalarından haber alamamışlardı. Lord Cedrick Madison bazı iş belgelerini imzalamak için şehre gitmiş ve hafta sonuna kadar döneceğine dair onlara güvence vermişti. Daha erken de dönebilirdi ama oradayken kız kardeşleri Christiana'yı da kontrol etmek niyetindeydi. Üç kardeşin en büyüğü olan Christiana yaklaşık bir yıl önce Radnor Kontu Richard Fairgrave ile evlenmiş ve çift Londra'daki konağına taşınmıştı.

Suzette ablasını özliyordu. Biraz da endişeliydi çünkü Lisa'yla birlikte Chrissy'ye düzenli olarak yazmalarına rağmen yanıt alamamışlardı. İlk başta bu onları çok fazla endişelendirmemişti. Chrissy'nin alışması gereken pek çok değişiklik olacağını ve Londra'da yoğun, heyecanlı bir hayatı olduğunu ve yazışmaya ayıracak çok az zamanı olduğunu anlamışlardı. Ancak zaman uzadıkça ve hâlâ yanıt alamadıkça endişelenmeye başlamışlardı, bu yüzden babalarının onu kontrol etmek için bu fırsatı bulması onları rahatlatmıştı.

Ancak babaları hafta sonunda Christiana'nın refahı ve mutluluğuyla ilgili hikâyelerle dönmemişti. Hatta hiç dönmemişti. Ondan bir mesaj da gelmemişti. Böyle geçen iki haftanın ardından Suzette bir mektup göndererek onun iyi olup olmadığını ve Christiana'dan ne haber aldığını sordu. Üç haftadır cevap gelmeyince, Lisa'dan gelen mesajla birlikte bir mesaj daha gönderdi. Hala bir haber alamadan bir ayın sonuna geldiklerinde, Suzette endişelenmeye ve merak etmeye daha fazla dayanamamıştı. Londra aile üyelerini birer birer yutuyormuş gibi görünmeye başlamıştı. Babalarını şehre kadar takip etmeye ve neler olduğunu öğrenmeye karar vermişti. Lisa'nın ona eşlik etmekte ısrar etmesi pek de şaşırtıcı olmamıştı.

İkili, kendilerini kolay lokma olarak görebilecek haydutlardan korunmak için yanlarına hizmetçilerini ve dört uşaklarını alarak yola çıkmıştı. Görünüşe göre işe yaramıştı; Londra'ya hiçbir şey almadan varmışlardı ve yakında aile konağına varacaklardı. Umarım yakında neler olup bittiğini de öğrenirlerdi.

Suzette sonunda, "Eğer orada değilse, nerede olduğunu bulacağız," diye cevap verdi ve Lisa'nın bunu nasıl başaracaklarını somamasına sevindi çünkü gerçekten hiçbir fikri yoktu. İkisi de Londra'yı ilk kez ziyaret ediyordu ve ne bekleyecekleri konusunda en ufak bir fikri yoktu. Şimdiye kadar pek etkileyici değildi. Bu soğuk sabahta yakılan çok sayıda oaktan kaynaklandığını düşündüğü, giderek yoğunlaşan deniz kömürü dumanı bulutu altında, uşak bucağız bir binaların bir araya geldiği bir dünya gibi görünüyordu. Suzette en azından gökyüzünü görebildiği taşradaki sessiz, sakin hayatı tercih ediyordu.

Suzette'in nihayet Madison konağına vardıklarını anlamasının tek yolu arabanın durmasıydı. Nesillerdir aileye ait olmasına rağmen, Madison'ların Londra'daki evini daha önce hiç görmemişti ve arabadan indiğinde kendini merakla bakarken buldu. Oldukça büyük ve görkemli görünüyordu ama annesinin ailesi Seftonlar'a aitti ve Seftonlar'ın varlıklı oldukları biliniyordu. Büyükbabasına hem miras bıraktığı hem de artırdığı servet nedeniyle "Yaşlı para çuvalı Sefton" deniyordu. Adam öldüğünde bu serveti torunlarına bırakmış, her birine servet avcılarını peşlerinden sürükleyecek bir çeyiz vermek için serveti üçe bölmüştü. Ya da sır olarak saklanmasında ısrar etmeseydi öyle olurdu.

Lisa onun yanında dururken, "Çok büyük görünüyor, değil mi?" diye mırıldandı. "Biraz köhne olsa da."

Suzette sessizce başını salladı, oradaki buradaki küçük bakımsızlık belirtilerine şaşırmamıştı. Babası sayesinde geçen yıl çok az para kazanmışlardı ve para biriktirmek için hizmetçilerden ve gerekli olmadığını düşündüğü her şeyden tasarruf ettiğine hiç şüphesi yoktu. Suzette, sandıkların boşaltılmasına nezaret etmelerini sağlamak için hizmetçilerle kısa bir konuşma yaptıktan sonra Lisa'yı ön kapıya kadar götürdü.

Çift kanatlı ağır ön kapılardan biri onlar daha kapıya varmadan açıldı. Uykulu gözlerle dışarı bakan uşağın bakışları Suzette ve Lisa'nın üzerinde sinirli bir ifadeyle kayıyordu. İlk başta bu kadar erken bir çağrıdan duyduğu rahatsızlıktan şüphe yoktu ama sonra bakışları arabaya kaydı. Madison Baronluğu'nun aile armasını fark etmiş olacak ki hemen doğruldu ve yüz ifadesi çok daha misafirperver bir hal aldı. Suzette, adamın ağzının kenarlarına hafif bir kıvrım dokunmasına izin verdiğini düşünerek, bir İngiliz uşağının yüzünün olabileceği kadar konuksever olduğunu tahmin etti.

"Hanımlarım Madison," diye selamladı adam.

Suzette başını salladı ve Lisa'yı adamın yanından geçirip eve sokarken kendi küçük gülümsemesini zorladı. Girişte duraklayarak adama döndü ve eldivenlerini çıkararak, "Babamız nerede?" diye sordu.

"Şey ..." Adam bir an şaşkın şaşkın baktı, gözleri önce merdivenlere sonra da koridora kaydı, sonra birden rahatladı ve "Sanırım ofisinde, leydim," dedi.

Suzette koridorda o yöne baktı, bir kapının altından gelen ışık huzmesini fark etti ve buranın ofis olduğunu hemen anladı. Lisa'yı o tarafa yönlendirerek, "Teşekkür ederim. Hizmetçilerimiz hemen gelecekler. Lütfen birileri onlara buradayken kullanabileceğimiz odaları gösterebilir ve hizmetkârlar da odaların hazırlanmasına yardımcı olsun."

"Elbette leydim." Adam koridorda ilerliyordu, şüphesiz Suzette salonun kapısına ulaştığında bile istenen hizmetkârları arıyordu.

ofis. Kapıyı çalması zahmet edemeyecek kadar endişeli bir şekilde hemen açtı ve içeri girerek aniden durakladı. İlk dikkatini çeken şey kokuydu; bayat pipo dumanı ve eski içkilerin keskin kokusu havaya sinmiş ve ona bir yumruk gibi çarpmıştı. Suzette burnunu tiksintiyle kırıstırdı ve bakışları odaya yayılmış boş bardak ve tabakların üzerinde gezindikçe bu tiksinti daha da arttı. Çoğu ateşin yanında duran iki sandalyenin etrafında toplanmış gibiydi ama babalarının yığılmış halinin etrafındaki masanın yüzeyini kaplayanlar da bir o kadar fazlaydı. Bardakların hepsinde sıvı bulunmazken, her tabakta yarısı yenmiş ya da hiç dokunulmamış, bozulmaya bırakılmış bir yemek vardı. Belli ki babaları son bir ayın büyük bir kısmını bu odada geçirmişti. Kokuya ve eşyaların durumuna bakılırsa, bu sürenin çoğunu içerek ve piposunu üfleyerek geçirmiş, yemek yemeye ise çok az zaman ve enerji ayırmıştı.

"Ah canım," diye nefes aldı Lisa. "Bir şeyler çok yanlış gidiyor olmalı."

Suzette bu büyük küçümseme karşısında yüzünü buruşturdu. Bu, onları yetiştiren Cedrick Madison'a hiç benzemiyordu. Belli ki çok yanlış giden bir şeyler vardı. Babalarının üzerinde ceket yoktu, gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve saçları dağınıktı. Ayrıca masaüstünde başını kollarının üzerine koymuş yatıyordu, belli ki uyuyordu ya da kendinden geçmişti. Hangisi olduğundan emin olamıyordu.

Suzette endişenin boğazına düğümlendiği yumruyu yutarak kapıyı itti ve masaya doğru ilerleyerek usulca, "Baba?" dedi. "Sadece uyuyor, değil mi?"

Masanın önünde durduklarında Lisa endişeyle sordu.

Bu soru karşısında endişesi artan Suzette, babasının kolunu dürtmek için öne doğru eğildi ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. Babası buna karşılık verdi, şaha kalktı ve sonra koltuğuna geri çıktı ama şimdi karşılarında duran adam, tanıdıkları Cedrick Madison'a ilk düşündüklerinden daha da az benziyordu. Bu adamın gözleri kan çanağına dönmüştü, solgun bir teni vardı ve birkaç haftadır sakalına yemek parçaları yapışmıştı. Ayrıca üzerinde uzun süredir değiştirilmediği belli olan ama son zamanlarda yarım yamalak yediği yemeklerin sözsüz bir menüsü olan bir gömlek vardı. İğrenç kokuyordu.

Suzette kolunun üstünden bir mendil çıkardı ve kokudan kaçınmak için burnuna tuttu. "Baba mı?" Lisa inanamayarak nefes aldı.

Cedrick Madison onlara baykuş gibi göz kırptı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Kahretsin, burada ne arıyorsun?" diye sordu, sesi zayıf ve şaşkıncı, gözleri Suzette'ten Lisa'ya kaydı ve sonra belirsizlikle etrafına bakındı. "Neredeyim ben? Eve mi geldim?"

Suzette'in ağzı acımasızca gerildi. Adamın söylediği her kelimeye ispiro kokusu eşlik ediyordu ve oturduğu yerde çok dengesizdi. Lisa nazikçe, "Londra'daki konağınızdaki ofisinizdesiniz," dedi.

Cedrick Madison'ın omuzları hayal kırıklığıyla hafifçe çöktü. "O zaman rüya değildi? Yine mi oldu?"

Suzette son soru karşısında kalbinin göğsünde sıkıştığını ve dehşete kapıldığını hissetti. "Yine ne oldu? Neler oluyor baba?"

"Ah," diye iç geçirdi ve bir elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Korkarım başımızı başka bir belaya sokmuş olabilirim."

"Yine kumar oynamayacak mısın, baba?" Lisa telaşla sordu ve o da sefilce başını salladı.

"Durum ne kadar kötü?" Suzette acımasızca sordu. Son seferinde onları kumar oynayarak mahvolmanın eşiğine getirmiş ve sadece Christiana'nın Dicky ile evlenmesi onları o özücü utanç çukuruna düşmekten kurtarmıştı.

"Kötü. Geçen seferki kadar kötü ya da belki daha kötü," diye itiraf etti utanarak ve sonra şaşkın bir sesle ekledi, "Nasıl oldu bilmiyorum. Böyle olsun istemedim. Ben sadece-" Acı içinde başını salladı. "Ama yaptım ve sonra düzeltmeye çalıştım. Sırrın ortaya çıkmasına izin vermeyecek aklıma gelen herkese başvurdum. Ödünç almak için yalvardım. Yapabilseydim çalardım bile. Bir türlü düzeltemedim."

Suzette ona baktı, dehşet, ihanet ve korku içinde bir dalga gibi yükseliyor ve tüm bunlar içinde kükreyen köpüklü bir öfkeye dönüşüyordu. Ellerini sıkarak tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve homurdandı: "İmzalamam gereken hiçbir evrak yoktu, değil mi? Daha önce hiç kâğıt imzalamak için kasabaya gelmek zorunda kalmamıştın. Bunların hepsi seni kasabaya getirmek için bir oyundu. Gerçek şu ki, buraya kumar oynamaya geldin. Londra'ya ani seyahatin nedeni buydu. Öyle değil mi?"

"Hayır," diye itiraz etti hemen, belli ki titreyen bacaklarının üzerinde durarak. "Langley yazdı. Kız kardeşin için endişeleniyormuş. Dicky'nin ona kötü davrandığından şüphelendiğini söyledi. Evden üç kez geri çevrildiğini ve onun için endişelendiğini söyledi. Dicky'nin beni geri çeviremeyeceğini biliyordu ve onu kontrol etmemi istedi. Yemin ederim."

Suzette ona sadece inanamayarak baktı. Robert Langley bir komşu ve aile dostuydu ve genellikle güvenilir bir bilgi kaynağıydı ama Christiana'nın kocası Richard'ın ona kötü davranacağına inanmak zordu. Daha bir yıl önce evlendiklerinde adam ona tapıyor gibiydi.

Bu itirazı yüksek sesle dile getiren Lisa oldu ve kararlı bir şekilde, "Dicky Chrissy'ye kötü davranmaz, onu seviyor," dedi.

"Öyle görünüyordu," dedi babaları iç çekerek. "Ama Robert yalan söylemez ve eğer Dicky ona kötü davranıyorsa ..." Başını salladı ve yorgun bir şekilde sandalyesine geri çıktı. "Her neyse, kasabaya gelmemin nedeni buydu. Yemin ederim kumar oynamaya hiç niyetim yoktu. Nasıl olduğundan bile emin değilim," diye kaşlarını çatarak tekrarladı.

"Peki buna nasıl inanacağız?" Suzette öfkeyle kelimeleri ısırarak sordu. "Söylediğin her şeye nasıl inanabiliriz? Bize bir daha asla kumar oynamayacağına dair söz verdin ama yine de bir yıldan biraz daha uzun bir süre içinde ikinci kez mahvolmanın eşiğindesiniz!"

"Biliyorum," diye inledi Cedrick Madison ve elleriyle yüzünü kapattı. Sonraki sözleri boğuk bir şekilde, "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Gerçekten kumar oynadığımı hatırlamıyorum, herhalde çok fazla içmiş olmalıyım."

"Ne kadar da uygun," diye soğuk bir şekilde tersledi ve sonra sordu, "Peki Chrissy'yi kontrol etmek seni tam olarak nasıl bir oyun cehenneminde sarhoş etti?"

Ellerini yüzünden çekti ve yorgun bir ifadeyle şöyle dedi: "Evlerine vardığımda evde yoktu ve Dicky beni kulüpte bir şeyler içmeye götürdü. Oraya gittiğimi ve onun oyun cehenneminde hızlıca bir mola vermeyi önerdiğini hatırlıyorum. O-"

"Dicky seni oyun cehennemine mi götürdü?" Lisa dehşet ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle sordu.

"Sanırım öyle." Hiç de emin görünmüyordu. "Yani, teklif ettiğinde hayır dedim, ama oyun cehenneminde olduğumu da hatırlıyorum, yani-"

"Demek bu kadarını hatırlıyorsun, öyle mi?" Suzette acımasızca sordu ve sonra çığlık attı, "Orada olmamalydın bile! Belli ki kumar oynamaya niyetliydin, yoksa gitmezdin. Bunu tekrar nasıl yaparsın?!" Nefesini içine çekti ve sonra tısladı, "Kendi kızlarını bir değil, iki kez mahvolmanın eşiğine getirerek kumar oynuyorsun. Annemin senin ne kadar işe yaramaz, sarhoş bir serseriye dönüştüğünü görmediğine seviniyorum."

Suzette, adamın bu sözlerle nasıl tepki vereceğini görmek için beklemedi, ama hemen topuklarının üzerinde dönerek odadan fırladı, adamın görüntüsü daha fazla kalamayacak kadar midesini bulandırmıştı.

Lisa kapıyı arkasından çekerek hızla onu takip etti. Sonra endişeyle "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Suzette, durdu. Boğazı düğümlenmişti ve sanki göğsüne bir şey dolanmış da nefes almasını engelliyormuş gibi sersemlemişti. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes almaya zorladı ve sonra adım atmaya başladı ve "Düşünmem gerek" diye mırıldandı.

Lisa başını salladı ve sustu, sadece onun ofisten ön kapıya kadar uzanan koridoru adımlayışını izledi.

Suzette'in ne yapması gerektiğini anlaması için fazla düşünmesi gerekmedi. En son babaları öldüğünde bulundukları konumdaydılar.

Sadece bir yıl önce kumar oynamışlardı. O zaman kendilerini ancak Chrissy'nin evlenmesi, çeyizini talep etmesi ve borcu ödemesiyle kurtarmışlardı. Yine aynı şeyin olması gerektiği açıktı. Ancak bu kez evlenmesi, mirasını talep etmesi ve borcu ödemesi gereken Suzette'ti. Ön kapı açıldığında ve Madison'ın uşakları sandıklarını taşıyarak göründüklerinde bu düşünce aklına daha yeni gelmişti.

"Bekle," dedi aceleyle yollarını kesmek için. "Bunları arabaya geri koymanız gerekiyor. Burada kalmayacağız."

"Değil miyiz?" Adamlar yükleriyle birlikte kapıdan çıkmaya başlarken Lisa şaşkınlıkla onun yanına doğru ilerleyerek sordu. "Nereye gidiyoruz?"

Suzette kararlı bir tavırla, "Christiana ve Dicky'leri," dedi ve Lisa'nın elini tutup onu çekerek evden çıkan adamları takip etti. "Ben

Chrissy gibi evlenip işleri yoluna koymak zorundasın," diye fısıldadı son kelimeyi, hizmetçiler tarafından duyulmasını istemiyordu. Gerçi muhtemelen zaten biliyorlardı, diye iç geçirdi ve devam etti, "Babam tüm zamanını taşrada geçiriyor, ama Christiana ve Dicky burada, balo ve benzeri davetiyelerle şehirde. Bizi sosyeteye tanıştırebilirler, eğer bir koca bulmak istiyorsam bu şart."

"Ah Suzette," dedi Lisa ve sesi neredeyse acır gibiydi. Sonra da, "Belki Dicky tekrar ödemeye razı olur," diye önerdi.

Suzette, Lisa'nın sesindeki şüpheye alaycı bir şekilde gülümsedi. Görünüşe göre Lisa buna pek ihtimal vermiyordu ve Suzette de bunu tamamen anlıyordu. Dicky ilk seferinde zaten büyük bir meblağ ödemişti. Gerçi o parayı çeyiz yoluyla geri almıştı ama tekrar ödemesini beklemek pek mantıklı değildi... özellikle de şimdi Christiana'ya kötü davranıyorsa. Eğer bu doğruysa, Christiana'ya adamın kız kardeşlerine iddia ettiği gibi gerçekten aşık olmadığını ve evlenme teklifi için geriye sadece çeyizin kaldığını düşündürüyordu. Eğer durum buysa, daha fazlasını vermek istemezdi, ama o sadece, "Hayır. Babamın Londra'daki kumar cehennemindeki ilk küçük macerasının parasını Christiana ödedi. Dicky tekrar ödeme yapmasının beklenmesine çok kızar ve haklı olarak da kızar. Ayrıca, tekrar ödemek zorunda kalmamalı. Sıra bende."

O sırada arabaya ulaşmışlardı ve Suzette şoföre doğru ilerleyerek nereye gideceklerini söyledi. Daha sonra Lisa'yı kısa süre önce kaçtıkları arabaya geri çağırırdı. Sadece ikisinin olduğu vagon çok daha genişti ve Lisa "Hizmetçilerimiz ne olacak?" diye sorduğunda Suzette şaşırmadı.

Suzette içini çekti ve pencereden dışarı, eve doğru baktı. Sandıkların getirilmesini beklerken hizmetçilerin odalarını hazırlamaya yardım etmek için merdivenlerden yukarı çıktıklarına şüphe yoktu. Onları almak için içeri girmeyi düşündü ama sonra başını salladı. "Belki de şimdilik onları burada bırakmak daha iyi olur. En azından Christiana ve Dicky'nin evinde hoş karşılandığımızdan emin olana kadar."

"Tabii ki başımızın üstünde yeri var. O bizim kardeşimiz," dedi Lisa hemen, öyle olmayabilecekleri önerisi karşısında irkilmiş

görünüyor. "Evet, ama ayrıldığından beri bize mektup yazmadı, değil mi?" Suzette nazikçe işaret etti.

Lisa hemen, "Eminim mektuplar kaybolmuştur," dedi.

Suzette dudağını ısırarak, "Ya da Dicky bize yazmasına izin vermez," diye mırıldandı.

Lisa kaşlarını çatı ama sonra isteksizce, "Sanırım olabilirdi. Babam Robert'in Dicky'nin Chrissy'ye çok kötü davrandığını söylediğini anlattı."

"Aynen öyle." Suzette kaşlarını çatı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Buna inanmak çok zor. Sadece bir yıl oldu ve ona kur yaparken o kadar çekici ve sevgi doluydu ki." Gerçekten de adam mükemmel bir romantik kahramandı, onları mahvolmaktan kurtarmış, Christiana'ya sonsuz aşkını ilan etmiş ve ona öyle bir şevk ve çekicilikle kur yapmıştı ki üç kız da ona yarı yarıya aşık olmuştu.

Lisa mutsuz bir şekilde, "Robert yalan söylemez," dedi.

"Hayır," diye iç geçirerek kabul etti. "Yani Chrissy'ye kur yaparken gösterdiği tüm o çekicilik ve canlılık muhtemelen göstermeliydi, tuzağa düşürmek ve ona aşık olup evlenmesini sağlamak içindi."

"Neden?" Lisa kaşlarını çatarak sordu.

"Başka ne olacak? Çeyiz," dedi Suzette kuru bir sesle. "Eğer onu gerçekten sevmiyorsa, onunla evlenmek istemesinin tek nedeni bu olabilir." "Ama bizim çeyizlerimizi kimse bilmiyor," dedi Lisa hemen. "Büyükbabam servet arayanlardan uzak durmamız için bu konuda ısrar etti."

"Dicky öğrenmiş olmalı," dedi Suzette makul bir şekilde. "Ayrıca, hiçbir şey sır değildir. Bunu sen de biliyorsun. Hizmetçiler konuşur ve sırlar ortaya çıkar."

Lisa isteksizce, "Sanırım," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Ve her şey oldukça ani oldu, gerçekten bir kasırga. Babamın eve gelip mahvolacağımızı haber vermesi ile Christiana ve Dicky'nin düğünü arasında sadece birkaç hafta vardı. Sanırım Dicky birkaç hafta boyunca hayranmış gibi davranabilirdi."

"Evet, olabilirdi," diye kabul etti Suzette acımasızca.

"Ya sen de kötü bir kocaya mahkum olursan?" Lisa mutsuz bir şekilde sordu.

Suzette dudaklarının gerildiğini hissetti. İki hafta içinde sevebileceği ve kendisini sevdiğinden emin olabileceği bir adamla karşılaşma şansı çok azdı ve hayatını kendi kocası tarafından hor görülmele geçirecekse lanetliydi. Bu yüzden aşk aramayacağına karar veren Suzette, "Kontrol edebileceğim ya da en azından beni kontrol etmeyeceğinden emin olabileceğim bir koca arayacağım," dedi.

"Nasıl?" Lisa kararsızca sordu.

"Paraya ihtiyacı olan bir koca bulacağım," dedi Suzette acımasızca. "Toprak zengini ve o toprağı işletmek için paraya ihtiyaç duyacak kadar çaresiz biri, bana çeyizimin yarısını ve kendi hayatımı yaşama hakkını tanıyan bir evlilik sözleşmesini kabul edecek."

"Oh, bu-" Lisa durakladı ve araba ileri doğru sarsılıp yola çıkarken pencereden dışarı baktı. Sonra tekrar Suzette'e baktı ve kararsızca, "Bu mümkün mü?" diye sordu.

"Eğer ikimiz de kabul edersek," dedi Suzette ama görünmeye çalıştığı kadar emin değildi. Emin olduğu tek şey, bu amaca ulaşmak için elinden geleni yapacağıydı.

Birinci Bölüm

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Daniel Woodrow arkadaşının sabırsız sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Radnor Kontu Richard Fairgrave'i bu kadar sabırsız görmek ender rastlanan bir durumdu, ama o zaman bu durum gerçekten de ender rastlanan bir durumdu. Aslında bunun türünün tek örneği bir durum olduğundan şüpheleniyordu. Kesinlikle, Daniel daha önce bir adamın kendi cinayeti yüzünden kendisiyle yüzleşmesine yol açacak bir dizi olayı hiç duymamıştı.

Bu düşünce Daniel'in dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle büktü. Olacakları tam olarak böyle tanımlayamazdı ama baloya katılan herkes olayı böyle görecekti. Toplumun bildiği kadarıyla, bir yıl önce Radnor Kontu Richard Fairgrave'in birkaç dakika farkla küçük ikizi olan George Fairgrave trajik bir yangında ölmüştü. Ancak George ölmemişti. Yangında ölmesi gereken kişi Richard'dı; George, Richard'ın dünyadaki yerini alabilmek, unvanını ve servetini talep edebilmek için yangını kendisi ayarlamıştı. Ama Richard bile o gece ölmemişti. Katillerine rüşvet vererek yaşamasına izin verilmeyi başarmış ve bunun yerine beş parasız, yarı aç ve ölümün kıyısında ama hayatta olarak Amerika'ya inmişti. Richard, iyi kalpli çiftlik sahiplerinin yardımıyla yavaş yavaş iyileşmiş ve ardından Daniel'a bir mektup göndererek İngiltere'ye dönmek ve unvanını ve konumunu geri kazanmak için yardımını istemişti.

Daniel, Richard'ın mektubu ona gönderdiğini düşündü çünkü diğer arkadaşlarından herhangi biri, durumu doğrulamak için Richard Fairgrave olarak görünen adama yaklaşmaması konusundaki uyarılarını anlaşılır bir şekilde görmezden gelebilirdi. Ama o adamların çoğunun Richard'ın bildiği ve mektubunda bahsettiği gibi bir sırrı yoktu. En azından Daniel öyle olduğunu düşünmüyordu. Durum ne olursa olsun, mektubu yazanın Richard olduğunu hemen anlamış ve adamı bulup getirmek için hiç vakit kaybetmeden Amerika'ya bir gemi ayarlamıştı.

"Bu gecikme de neyin nesi?" Richard yine telaşlandı, arabadan fırlayıp gidecekleri yere kadar yürümeye hazır görünüyordu. "Landon'ların balosu sezonun ilk balosu. Herkes katılıyor, bu yüzden inmek için bekleyen yolcuların bulunduğu arabaların sırası uzuyor." Daniel işaret etti. Onu sakinleştirmeyi umarak pencereden dışarı eğilip inmelerine kalan vagon sayısını inceledi ve tekrar koltuğuna otururken rahat bir nefes aldı. "Önümüzde sadece iki vagon kaldı. Birazdan inebileceğiz."

Richard bu haber karşısında homurdandı ama rahatlamak yerine daha da gerildi ve mırıldandı: "Her şeyi itiraf etmeden önce piç kardeşimi öldürmemi engellemek için sana güveniyorum."

"Elbette," dedi Daniel ciddiyetle, Richard'ın adamı görür görmez yumruklama arzusuyla mücadele ettiğinden bir an bile şüphe etmemiştir. Kuşkusuz George yaptıklarından dolayı bunu hak ediyordu. Ancak, her şeyi itiraf etmeden ve Richard unvanını ve konumunu yeniden kazanacağından emin olmadan önce onu öldürmek iyi olmazdı. Bu yüzden yüzleşmeyi burada, muhtemelen sezonun en geniş katılımlı balosunda yapmaya karar vermişlerdi. George'u korkutarak itiraf ettirmeleri ve mümkün olduğunca çok tanık bulmaları gerekiyordu. Neyse ki, zar zor da olsa baloya katılmak için zamanında gelmişlerdi. Amerika'dan döndükleri gemi ancak o sabah demir almıştı ve sonra ikisinin de katılabilmesi için uygun kıyafetleri ayarlamaları gerekmişti.

"Sonunda."

Richard'ın içten mırıltısı Daniel'in dikkatini Landon House'un önüne geldikleri gerçeğine çekti. Diğer adam arabanın durmasını bekleyecek kadar bekledi ama kendini daha fazla tutamadı ve hemen arabanın kapısını açarak, kapı onlar için açılmadan dışarı fırladı. Daniel onu takip etti ve Richard'ın kaçma telaşıyla neredeyse ezdiği uşağa özür dileyen bir baş selamı verdikten sonra arkadaşının peşinden koştu.

Evin içine girdiklerinde, sıranın kendilerine gelmesini bekleyen bir sürü insan vardı. Richard sırayı atlayıp balo salonunun girişine doğru yürürken Daniel pek şaşırmadı. Richard'ın anons edilmek gibi bir arzusu yoktu. Geçen yıl gasp ettiği ve kullandığı ismin anons edildiğini duyarsa George'u gafil avlayamazlardı ve planları, Richard'ın ölmediğini ve büyük planının başına yıkılmak üzere olduğunu anladığında sahtekârın tam önünde olmaya bağlıydı. Ancak sırayı atlamak, bekleyenler arasında ani bir fısıltı telaşına yol açtı. Ayrıca Richard ve Daniel yanlarından geçip giderken, gelenleri anons eden hizmetlinin şaşkınlıkla kekelemesine neden oldu. Ancak bu her iki adamı da yavaşlatmadı ve Radnor Kontluğu'nun sahtekârı ve cinayete teşebbüs eden George Cainan Fairgrave'i aramak için kalabalığı incelemek üzere durmadan önce balo salonuna giden kısa merdivenlerden aşağı hızla koştular.

"Landon'lar her zaman başarılı bir top atarlar ve bunun da öyle olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Suzette bakışlarını tekrar dans partnerine çevirdi ve kibarca gülümseyip başını sallamayı başardı. Ardından, adamın nefesine daha fazla dayanamayarak başını tekrar başka yöne çevirdi. Gerçekten de tüm bu gece büyük bir hayal kırıklığına dönüşüyordu ve durumu ciddi anlamda yanıltıcı değerdendirildiğini düşünmeye başlamıştı. Suzette hayal gücünün kendisini alıp götürmesine izin verdiğini düşünüyordu. Christiana ve Lisa'nın, maddi sıkıntı içinde olmaları dışında her yönden mükemmel olan bir düzine kadar yakışıklı, onurlu ve çekici genç adamı bulup çıkardıklarını hayal etmişti. Sonra bu adamların her birinin onun eli için yarıştığını, ona kur yapmaya heveslendiğini ve hem kendisinin hem de büyük bir mirasın bir kısmına erişmesine ve kendi hayatını sürdürme özgürlüğüne izin vermesi karşılığında mutlu bir şekilde kabul ettiğini hayal etti.

Suzette aptalca davrandığını kabul etti. Her şeyden önce, kadınların erkeklerle yaklaşmasına izin verilmiyordu. Kadın, kendisine yaklaşan erkekleri beklemek zorundaydı. Erkek tanıştırmak ister, bir quadrille ya da başka bir şey talep eder, kadın da onu dans kartına yazar ve planlanan her dans kartındaki erkekle dans ederdi. Elbette bu kurallar dahilinde çalışmak zorundaydılar; Suzette her daveti kabul ediyor, kartına ismi yazıyor ve dans ederken kartını Christiana ve Lisa'ya veriyordu, böylece karttaki her erkek hakkında dedikodu alabiliyorlardı. Daha sonra her erkek kendisine ayrılan dans için onu istemeye geldiğinde Suzette Lisa ve Christiana'ya bakıyor, onlar da söz konusu beyefendinin unvanı ve/veya arazisi olan, ancak bunları desteklemek için paraya ihtiyacı olan uygun bir bekar olup olmadığını ona bildirmek için üzerinde anlaştıkları sinyalleri veriyorlardı.

Suzette şimdiye kadar bazı standartlara göre çok iyi iş çıkarmıştı. Elbette dans kartı doluydu ve bütün gece dans etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ne yazık ki, kendisiyle dans etmek isteyen çok sayıda yakışıklı ve çekici genç erkek olmasına rağmen, bunlardan çok azı Suzette'in zengin bir eşe duyduğu ihtiyacı karşılıyordu. Ve bu birkaç kişi de çekici, onurlu ve cazibeli gençler değildi. Şimdiye kadar sadece bir tanesi genç sayılırdı.

Lisa'nın zengin bir geline ihtiyacı olduğunu işaret ettiği ilk adam babasından daha yaşlıydı; yuvarak ve soluk yüzlüydü. Dansları boyunca bir yandan gut hastalığından yakınırken bir yandan da elbisesinin üzerinden Lisa'nın göğüslerine bakmıştı. İkinci aday daha gençti ama uzun boyluydu, endişe verici derecede zayıftı ve sanki müzayededeki bir atmış gibi dişlerini kontrol etmek istemişti, üstelik kız koca aradığını söylememişti. Üçüncüsü genç olanıydı ama o da çok gençti. Aslında, daha büyük olduğunu iddia etmesine rağmen on altı yaşından fazla olmadığından şüpheleniyordu. Yüzü sivilceliydi ve danslarından önce ve sonra onunla konuşurken yüzünü karıştırmak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı. Yine de, onunla dans etme arzusunu kekeleyerek dile getirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Şimdi babasından biraz daha genç olan Lord Willthrop'la dans ediyordu, ayrıca sürekli burnunu çektiği için başına dert açacakmış gibi görünen kanca bir burnu vardı. Ayrıca berbat bir nefesi ve kendini beğenmiş bir tavı vardı.

Suzette planının suya düştüğü konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Çünkü şu ana kadar karşılaştığı erkeklerden herhangi birini kucaklamaktansa skandal ve yıkımı seve seve kucaklardı. Elbette böyle bir seçeneği yoktu, çünkü bir koca bulup mirasına konmayı başaramazsa skandalın içine düşen sadece kendisi olmayacaktı. Babası da bu duruma düşecekti, gerçi bu hepsinin başına geldiği için hak ettiğinden biraz daha fazlaydı ama küçük kız kardeşi Lisa da öyle ve -evli olsun ya da olmasın- Christiana da acı çekecekti. Suzette engelleyebilse bile bunun olmasına izin veremezdi.

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ve sonra dans nihayet sona erdiğinde rahatlayarak iç çekti. Suzette, Willthrop'un kötü kokan nefesinden olabildiğince uzaklaşmak için ondan kabaca uzaklaşmamayı başardı. Bunu yapmak istese de, bundan daha iyi yetiştirilmişti ve onun yerine, dans için teşekkür ederken sertçe başını sallayarak dans pistinden çıkmasına izin verdi.

"Sanırım bir sonraki dans benim."

Suzette, Willthrop'la dans pistinin kenarına geldiklerinde yanında beliren adama bakmak için durakladı. Willthrop selamlayarak,

"Ah, Danvers," dedi. Sonra da kalabalığa karışmadan önce Suzette'e başıyla selam verdi.

Suzette onun gidişini izledi ve sonra bir sonraki partnerine döndü, gecenin başlarında onunla dans etmeyi kabul ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bakışları adamın yüzünde gezindi ve onda herhangi bir sorun olmadığını fark etti. Ortalama bir görünüşü vardı, şu anda yaptığı gibi gülümsediğinde bile çekiciydi. Ayrıca ondan sadece beş ila on yaş büyüktü ve burnunu çekmiyor, bakmıyor ya da lekelerini karıştırmıyordu. Aslında teninde leke yoktu. Elbette paraya ihtiyacı olmayan erkeklerden biri olmalı, diye düşündü yorgun bir alaycılıkla ve kız kardeşlerini aramak için etrafına bakındı. Önce Lisa'yı gördü ve sorgulayan bir kaşını kaldırdı. Lisa ona önce arazi, sonra tapu ve son olarak da parasızlık için anlaştıkları işareti verdiğinde diğer kaşı da ona katılmak için havalandı.

Suzette hemen Danvers'a dönmeye başladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme aniden kayboldu ve Dicky'nin dans pistinin kenarlarındaki insanların arasından hızla ilerlediğini görünce çenesi düştü. Doğruca, bir grup yaşlı kadınla çevrili duran Christiana'ya yönelmişti, şüphesiz Suzette için müstakbel kocalar hakkında toplayabileceği tüm dedikoduları topluyordu.

O gece baloya giderken ölüme terk ettikleri adama bakarken Suzette dehşetle, "Olamaz," diye nefes aldı. "Bir sorun mu var leydim?" Danvers sordu.

Suzette şaşkınlıkla Danvers'a baktı, kayınbiraderinin görünüşe göre hayatta ve iyi olduğunu görünce o kadar şaşırmıştı ki bir an için bu adamın neden yanında olduğunu hatırlayamadı. Göz açıp kapayınca kadar hatırladı ama sadece başını salladı ve Lisa'ya doğru koşarken bir mazeret mırıldanmayı bile unutarak aceleyle uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Suzette kolundan tutup onu kalabalığın arasından ablalarına doğru sürüklerken Lisa şaşkınlıkla sordu. "O bir adaydı ve şu ana kadar diğerlerinden çok daha iyiydi. O-" Suzette onu Christiana'nın yanında durdurunca genç kadının sözleri boğuk bir solukta kesildi ve Lisa ablasının kime baktığını gördü. Enişteresi ses üzerine onlara doğru döndüğünde Lisa dehşetle, "Ama sen öldün," dedi. Başını Christiana'ya doğru çevirdi. "O ölmemiş miydi, Chrissy? Etrafına buz falan koymuştuk."

Suzette, "Buz onun soğuk ve ölü kalbini canlandırmış olmalı," dedi, öfke şokunu çabuk atlatmasına yardımcı oluyordu. Adama ters ters bakarak, kuru ama içten bir sesle, "Çok yazık," diye ekledi.

Dicky onun yorumlarına şaşırmış görünüyse, Christiana kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu.

"Suzette!" diye soludu, Suzette bir daha böyle bir yorum yapmaya kalkarsa onu fiziksel olarak susturmak istercesine biraz daha yaklaştı. "Belki de biraz hava almak için dışarı çıkmalıyız. Lisa bayılacak gibi görünüyor ve sen Suzie, belli ki serinlemek için biraz zamana ihtiyacın var. Belki de bu kadar çok dans etmek seni aşırı ısıtmıştır."

Suzette, acı sözlerine dansın neden olduğu iddiasına tam homurdanacaktı ki, kolu aniden sıkıca kavrandı ve "İzin ver" sözleri kulaklarında çınladı.

Birdenbire ortaya çıkıp Lisa'yla arasına giren ve her ikisini de inatçı çocuklar gibi elinden tutan adama kaşlarını çatarak baktı. "Siz ikiniz konuğun diye bayanları dışarı çıkarayım," diye eklerken onları Christiana ve Dicky'den kesin bir çekilde uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

Suzette hemen kolunu çekiştirmeye başladı, kendini onun elinden kurtarmaya çalışıyordu ama adam bunu fark etmedi bile. Suzette'i kaçıran kişi kolunu sıkı sıkı tuttu ve omzunun üzerinden bakarak onları sürüklediği çifte, "Bu tartışma için daha özel bir yer düşünebilirsiniz," dedi.

Dicky, Christiana'nın koluna girerek onu ters yöne doğru götürürken Suzette, kendisini ve Lisa'yı kalabalığın içinde sürükleyen adama kaşlarını çatarak baktı. Adama onları bırakmasını emretmek için ağzını açtı ama sonra adama ilk kez iyice bakınca durakladı. Kendisinden bir baş kadar uzundu, saçları koyu kahverengiydi, uçları sanki kesilmesi gerekiyormuş gibi biraz kıvrılıyordu ve profilden yüzü oldukça güzeldi, güçlü bir çene, düz bir burun ve gözler- Adam ona doğru döndü, soru sorar gibi baktı ve Lisa onun şimdiye kadar gördüğü en güzel yeşil gözlerle sahip olduğuna karar verdi, yağmurdan sonra taze çimen gibi gerçek bir yeşil. Kesinlikle yakışıklı bir adamdı ... ve onu hâlâ terasa açılan Fransız kapılarına doğru sürüklüyordu.

Kaşlarını çatarak, Dicky ve Christiana'ya karşı kullandığı ses tonunu taklit etti ve "Bizi bırakıp kendi işinize bakmayı düşünebilirsiniz ... yoksa ayağınıza basmak zorunda kalacağım, efendim" dedi.

"Lordum," diye düzeltti, kadının tehdidi karşısında eğlenmiş gibiydi. "Daniel, Lord Woodrow."

Suzette adama ters ters baktı ve onları bu kadar hızlı hareket etmeye zorlarken ayağına nasıl vuracağını hesaplamaya çalışıyordu ki adam aniden durarak onu ve Lisa'yı da durma noktasına getirdi. Ancak Suzette bundan yararlanıp planladığı gibi adamın ayağına basmadan önce birisi "Sanırım bu benim dansım" dedi.

Suzette şaşkınlıkla etrafına bakındı ve karşılarındaki yakışıklı, buz gibi sarışın adamı görünce gözleri daha da büyüdü. Onunla dans etmeyi kabul ettiğini hatırlamıyordu ve onu kesinlikle hatırlayacağından emindi. Ayrıca, Danvers'a dans için söz verdiğini biliyordu ama kendisini ve kız kardeşini balo salonundan çıkarmaya çalışan Woodrow'dan kaçmak için avantajı kullanıp dansı kabul etmekten kesinlikle çekinmiyordu. Sorun şu ki, bu Lisa'yı Lord Woodrow'un şefkatli merhametine bırakacaktı ve bunu yapamazdı. Sarışın adama kibarca kafasının karıştığını ve bunun onun dansı olmadığını açıklamak için ağzını açmıştı ki Lisa güzelce kızardı ve "Evet, aslında öyle. Teşekkür ederim lordum. Ancak korkarım şu anda kız kardeşimi bırakmam ve-"

"Saçmalama," dedi Woodrow kolayca, Lisa'yı serbest bırakarak. "Senin için kız kardeşine göz kulak olacağım. Git, dansını et."

"Oh ama-" Lisa dehşetle Suzette'e baktı ama sarışın çoktan koluna girmiş ve onu dans pistine doğru götürüyordu.

Suzette iç geçirerek ona el salladı. İkinin de itilip kakılmasının ve sürüklenmesinin bir anlamı yoktu. Ayrıca, Lisa'nın da kaçıp gitmesi konusunda endişelenmezse Woodrow'dan kaçma konusunda daha şanslı olacağından şüpheleniyordu. Yine de çift uzaklaşırken onları biraz kıskançlıkla izledi. Adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ne yazık ki pahalı kıyafetleri zenginliğe işaret ediyordu, bu da ailesini babalarının aptallığından kurtarmak için ihtiyaç duyduğu türden bir adam olmadığı anlamına geliyordu; ama Lisa aşktan başka bir sebep olmaksızın istediği kişiyle evlenmekte özgürdü ... ve Suzette mutsuz bir şekilde asıl kıskandığı şeyin bu olduğunu kabul etti. Ailesi için kendini feda etmek zorunda kalması hiç de adil görünmüyordu ama hayat nadiren adil olurdu, diye düşündü.

Woodrow onu tekrar ileri doğru itti ve Suzette kız kardeşinin ardından bakmaktan vazgeçerek dikkatini onun içinde bulunduğu zor duruma çevirdi. "Genç bir hanımın yabancı bir adam tarafından dışarı çıkarılmasına izin vermesi gerçekten uygun değil," diye sertçe işaret etti adam onu Fransız kapılarından geçirip meşalelerle aydınlatılmış bir terasa çıkarırken. "Daha doğru dürüst tanıştırılmadık bile."

Daniel elinde sıkıca tuttuğu kadına baktı. George'un Richard gibi davranırken evlendiği kadının kız kardeşiydi bu. Gerçekten de bu haberi ev sahiplerinden duyduklarında hem kendisi hem de Richard için bir şok olmuştu. Landon, baloya katılanlar hâlâ George'un orada olup olmadığını araştırırken onlara yaklaşmıştı. Adam onları Richard'ın katılmasına şaşırdığını söyleyerek karşılamıştı çünkü karısı onun gelemeyecek kadar hasta olduğunu iddia etmişti.

Karın mı?
Bu ikisinin de hayal bile edemeyeceği bir sorundu ve adam diğer misafirleriyle ilgilenmek için yanlarından ayrıldığında Richard'ı doğruca Landon'ın işaret ettiği kadına göndermişti. Richard'la birlikte minyon sarışına ulaştıklarında Leydi Radnor'un etrafındaki kadınlardan biri karısına "Christiana" diye hitap etmiş, o da gelişlerinde kız kardeşlerinin isimlerini yardımsever bir şekilde söylemişti. Balo salonunda serbest bıraktığı genç sarışın Lisa'ydı. Dicky'nin görünürdeki dirilişi hakkında kaba yorumlar yapan ve şimdi onun gözetiminde kalan küçük virago ise Suzette'ti.

Daniel'in bakışları onu incelerken çok titizdi. Suzette. Bu isim yine aklından geçti. Güzel bir kadın için güzel bir isim. Bu kadar sinirli görünmese güzel bile olabileceğinden şüpheleniyordu. İşin tuhafı, Suzette'in kızgın görüntüsü hoşuna gitmişti. Çoğu sosyete kızı öfkesini çılgınca çırpanan yelpazelerin ve zoraki gülümsemelerin ardına gizlerdi. Bu kız ise gerçek duygularını göstermekten çekinmiyordu. Bu ferahlatıcı bir değişiklikti.

Onu terastan bahçeye inen merdivenlere doğru iterken, "Kendimi tanıttım," diye hafifçe işaret etti. Daniel ilk başta kız kardeşleri terasa çıkarak Richard'a Christiana'yla ilgilenmesi ve George hakkında öğrenebileceklerini öğrenmesi için biraz mahremiyet sağlamayı planlamıştı. Ancak şimdi Richard'a yardım edebilmek için kendisinin de neler yapabileceğini öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Kesinlikle, durumla ilgili pek çok şey oluyor gibi görünüyordu. Üç kadın da baloda Dicky olduğunu düşündükleri kişiyi görünce aynı derecede şaşırılmış görünüyordu ve onun öldüğünün sanıldığı birden fazla kez söylenmişti. Eğer George öldüyse, Richard'ın tüm planları tehlikeye girebilirdi.

"Bu uygun bir tanışma değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledi, kolunu tekrar çekştirerek.
"Çok doğru," diyerek kolayca kabul etti ve onu ağaçların arasından zar zor seçilebilen bir patikayı takip ederek bahçenin derinliklerine doğru itti. "Yine de, düzgün bir hanımefendi olmadığınızdan şüpheleniyorum, bu yüzden yeterince iyi yapmalıyız."

Suzette aniden durdu ve bu sefer onu sıkıca kavraması bile hareket etmesini engelleyemedi, en azından zarif bir şekilde. Eğer durmasaydı, onu eski bir cüppe gibi arkasında sürükleyecekti.

Duraklayan Daniel soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Bunu tekrarlamak ister misiniz?" diye sordu
soğuk bir sesle.

Daniel duraksadı ve sonra hafifçe işaret etti, "Demek istediğim, zaman zaman biraz daha az düzgün olabileceğinden şüpheleniyorum. Herhalde düzgün bir genç bayan Richard'a orada yaptığın şeyi söylemezdi?"

Gözleri hançer gibi oldu, ağzı nefretle kapandı. "Dicky bunu hak etti. Adam tam bir sınır tanımaz. Korkunç bir koca ve Christiana'ya çok kötü davranıyor." Boştaki elinin bir parmağıyla onun göğsünü dürttü ve ekledi, "Ve *sen* onun arkadaşı olmaktan utanmalısın."

Daniel kendisini sertçe dürtten parmağı tutma dürtüsüne direndi ve sertçe, "Sizi temin ederim ki kız kardeşinizin kocasıyla asla arkadaş olmadım ve *olmayacağım*," dedi. Bunun kafasına iyice yerleşmesi için bir an bekledikten sonra, "Aslında, bence o bir araziye götürülüp vurulması gereken aşağılık bir yaratık," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" Suzette şüpheyle sordu.

"Gerçekten," diye güvence verdi Daniel ona, her şey söylenip bittiğinde George'un hesap vermesi gereken çok şey olacağını düşünüyordu. Belli ki Suzette'in kız kardeşi Christiana ile Richard'ın adına evlenmişti, bu da bunun yasal bir evlilik olmadığı ve zavallı kadının evlilik ne kadar sürmüş olursa olsun günah içinde yaşadığı anlamına geliyordu. Gerçek ortaya çıktığında Christiana, Suzette ve küçük kız kardeşleri öyle derin bir skandalın içine düşeceklerdi ki hiçbir bünden kurtulamayacaktı.

Elbette Richard da bunu kabul etmezdi. Bir de George'un muhtemelen ölmüş olması meselesi vardı. Eğer durum böyleyse, Richard'ın adını ve unvanını geri alması çok daha zor olacaktı. Richard'ın kimliğini kanıtlamak için George'un itirafına güveniyorlardı. Bu olmadan ... Christiana, Richard'ın aslında George olduğunu, sanıldığı gibi yangında ölmediğini ve sadece kardeşi öldüğü için her şeyi sahiplenmeye çalıştığını iddia edebilirdi ve pek çok kişi buna inanırdı. Hatta muhtemelen o da inanırdı. O ve diğer herkes onun neden "Kont"un ölümünden önce bu iddialarla ortaya çıkmadığını merak edecek ve söylediği her kelimeden şüphe duyacaktı. Daniel, bu iş tam bir karmaşaya dönüşüyor, diye düşündü.

"O zaman neden Dicky'ye böyle yardım ediyorsun?" Suzette açık bir inançsızlıkla sordu ve adamın dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Bunu Geo-Dicky'ye yardım etmek için yapmıyorum..." Daniel kendini düzeltti ve sonra açıklamasını bitirmek yerine durumu yeniden düşünmek için durakladı. Şimdiye kadar herkes Richard'ın Dicky olduğunu varsaymıştı, belli ki George herkesin onu böyle çağırması için ısrar etmişti. Richard bu lakabı asla kabul etmezdi. Aslında ona bu şekilde hitap eden tek kişi George'du ve bunu tam da Richard bundan nefret ettiği için yapmıştı. Ama mesele şu ki, herkes Richard'ın kendisi olduğunu kabul ediyordu ve eğer George gerçekten öldüyse, tüm meseleyi halletmenin en basit yolu, onun hayatına geri dönmesi ve hiç ayrılmamış gibi devam etmesiydi. Tabii bu sadece George gerçekten öldüyse geçerliydi. Ve bu Richard'ın Christiana ile evliliğini sürdürmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu, ama-

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Suzette sabırsızca sordu, görünüşe göre onun açıklamasını bitirmesini beklemekten yorulmuştu.

Daniel düşüncelerini bir an için bir kenara itti ve "Bunu orada yaptıklarımı başkalarının duymasını engellemek için yaptım. Kulağa biraz fazla skandal gibi geliyordu," dedi kuru bir sesle ve sonra dikkatle sordu, "Sen ve kız kardeşlerin gerçekten Dicky'nin öldüğünü düşünüp onu buza mı koydunuz?"

Suzette bu soru karşısında tiksintiyle içini çekti. "Evet. Gerçi adam hayatta ve iyi durumda olduğu için biraz erken olduğu açık." Başını salladı ve şaşkınlıkla ekledi, "Gerçi öldüğüne eminim."

Daniel, "Belki de sadece bilinci yerinde değildi," diye önerdi.

"Nefes alıyordum," dedi kuru bir sesle ve sonra kaşlarını çatarak, "En azından alıyordum gibi görünmüyordum. Onu buza koyduğumuzda vücudunun soğumaya başladığına yemin edebilirdim ama belki de ellerim bunu tutmaktan üşümüştü."

Daniel boğazını temizledi ve nazikçe sordu, "Peki, görünürdeki ölümünden önce tam olarak ne oldu? İyi görünmüyor muydu?"

Suzette kaşlarını çatı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve sonra yavaşça, "Bizi kibrit çöpü gibi kapısından kovmaya çalışırken kesinlikle hasta görünmüyordum. Bir horoz gibi dinç, yürekli ve kendini beğenmiş görünüyordum."

"Sizi bir çift kibrit çöpü kız gibi kovalamak mı?" Daniel merakla sordu.

"Hmm." Suzette kaşlarını çatı. "Christiana'yı bir aile meselesi için görmeye gittik. Ama uşak Dicky'yi getirirken bizi kapıda bekletti ve sonra Dicky onu görmemize bile izin vermedi." Bunu söylerken şaşkın görünüyordu ve sonra ekledi, "Neyse ki Christiana ortaya çıktı ve araya girerek onu bizi içeri almaya ikna etmeyi başardı." Bu anıyı hatırlayınca ağzı bir karışık açık kaldı ve ekledi: "Ama sonra o herif, kendisi ve Christiana kahvaltıda ederken bizim salonda beklememiz konusunda ısrar etti. Sanırım bu, davetsiz geldiğimiz için bizi cezalandırmak içindi," diye ekledi kuru bir sesle. "Ve bu konuda çok kibirliydi."

Daniel küfür karşısında kaşlarını kaldırdı. Kadınlar genellikle denizciler gibi küfretmezlerdi. En azından onun tanıdığı kadınlar. Ancak Suzette biraz sıra dışı bir hanımefendi olmaya başlamıştı.

Mutsuzca içini çekti ve sonra devam etti. "Sonunda Christiana'nın bize gelmesine izin verdiğinde, ilk başta ona eşlik etti. Tabii ki babamın yaptıklarını onun önünde tekrar konuşmak istemedik."

"Baban ne yapmıştı?" Daniel nazikçe sordu.

Yüz ifadesi kapandı ve soruyu duymazdan gelerek devam etti, "Ama o gidene kadar dedikodularla onu gözyaşlarına boğmayı başardım ve sonra Christiana'ya her şeyi anlattık."

"Neyin hepsi?" Daniel giderek artan bir merakla hemen sordu.

Bu her neyse onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu ve bu kez sorusunu görmezden gelmedi, ona kuru bir bakış attı ve "Bilmene gerek yok. Müstakbel kocamdan başka kimse bilmemeli."

"Nişanlı mısınız?" diye sordu sertçe. Nedense bu fikir onu rahatsız etmişti.

Suzette bu fikri çok saçma bulmuş gibi bakarak, "Hayır," dedi. "Ama olmak zorundayım ve Christiana'ya Lisa'yla benim balolara falan katılabilmemiz ve müstakbel bir koca bulabilmemiz için gitmiştik."

"Anlıyorum," dedi Daniel hayal kırıklığıyla. Belli ki kadının başı dertteydi ve bu derdi gizlemek için hızlı bir evliliğe ihtiyacı vardı, tahminine göre bu evlilik muhtemelen dokuz aydan kısa bir süre içinde gerçekleşecekti. Bu düşünce onun gözünde kadının güzelliğinin bir kısmını lekeledi.

"Her neyse, Christiana elbette kabul etti. Ne de olsa babamın son gafı yüzünden Dicky'yle evlenmek zorunda kalmıştı, yani tamamen anlayışla karşıladı."

Daniel bunun iyi bir şey olduğunu düşündü ama şimdi yine kafası iyice karışmıştı, bir babanın yaptığı gafın kızı nasıl olup da hızlı bir evliliğe ihtiyaç duyacak kadar zor durumda bıraktığını anlayamıyordu. En azından dokuz aylık bir evliliğe değil. Belki de onu yanlış değerlendirmişti, diye düşündü.

"Christiana bizi dışarı çıkarması için Dicky ile konuşmaya gitti ama onu ofiste bulduğunda aptal ölmüştü."

Daniel onun sinirli ses tonu karşısında dudağını ısırıldı. Sesinde kesinlikle hiç keder yoktu, sadece tüm bunların verdiği rahatsızlıktan kaynaklanan bir kızgınlık vardı. Ama George hiçbir zaman karşılaştığı kişilerde ince duygular uyandıran biri olmamıştı. Boğazını temizleyerek sordu: "Düşüp başını mı çarptı, yoksa

."

"Hayır, sadece sandalyesinde ölü olarak oturuyordu," dedi bıkkınlıkla ve sonra tiksintiyle ekledi, "Belli ki kendi aşırılığının kurbanıydı. Kalbinin durduğundan şüpheleniyorduk. Yanındaki viski kadehi ve sürahisi kendisine pek iyi bakmadığını gösteriyordu. Size soruyorum, kim sabahları ilk iş olarak sert içki içer?"

Daniel konuşmakta zorlanarak başını salladı. Adamın ölümünden bahsederken o kadar sinirlenmişti ki, sanki adam planlarını bozmak için bunu kasten yapmış gibiydi. Bir süre sonra, "Öldüğünden emin misin?" diye sordu.

Suzette ona yine o sevimli "Saçmalama" bakışlarından birini attı. "Belli ki burada değil. Şu anda burada," diye işaret etti ve sonra başını sallayarak neredeyse nefesinin altında ekledi, "Yine de ... yemin edebilirdim. Adam sandalyeden düşüp kafasını yere çarptığında bile kıpırdamadı. Ne ben onu düşürdüğümde ve kafası tekrar parkeye çarptığında, ne biz onu halının içinde yuvarlayıp yukarı sürüklediğimizde, ne biz onu koridorda düşürdüğümüzde ve o halidan yuvarlandığında, ne de."

"Şey," diye araya girdi Daniel ve sonra güldüğünü gizlemek için eline öksürüp, "Onu tam olarak neden halının içinde taşıyordun?" diye sordu. "Şey, saçmalama," dedi bıkkınlıkla. "Öldüğünü kimsenin bilmesine izin veremezdik, değil mi?"

"Yapamaz mıydın?" diye sordu kararsızca.

Suzette sinirli bir şekilde gıdıkladı. "Tabii ki hayır. O zaman yas tutmak zorunda kalırdık. Yas tutmak için kibar toplumdan uzak durmak zorunda kalsaydık nasıl bir koca bulabilirdim?"

"Ah. Anlıyorum," dedi Daniel ve gerçekten de anlıyordu. Her şey çok daha netleşmeye başlamıştı. Adamın itiraz etmeden maruz kaldığı kötü muameleyi anlattığına göre, George büyük ihtimalle ölmüştü.

"Tabii ki Christiana yetkilileri arayıp onun ölümünü bildirmek istedi. Ama ona bir koca bulmam ve çeyizini almam için sadece iki haftamız olduğunu hatırlattım."

"Hmm," dedi Daniel kuru bir sesle, Suzette'in cebi dolu bir koca arayan başka bir kadın olduğunu fark ettiğinde hayal kırıklığı onu tekrar ele geçirdi.

"Böylece Dicky'yi yatağına yatırmayı, buzla paketlemeyi, hizmetçilere hasta olduğunu söylemeyi ve bir koca bulabilmem için ölümünü iki gece boyunca gizli tutmayı kabul etti." Suzette'in ağzı buruştu ve mırıldandı: "Bütün bu zahmete rağmen adam ölmemişti bile. Şimdi her şeyi mahvedeceğini biliyorum. Koca bulmak için bir daha balolara katılmamızı engelleyecek. Eğer zerre kadar onuru olsaydı, adam ölü olarak kalırdı."

Daniel, "Ne yazık ki sadece bilincini kaybetmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı. George'un öldüğünden iyice emin olmaya başlamıştı. Bu durum işleri büyük ölçüde kolaylaştırabilirdi ya da en azından Richard Christiana ile evliliğini sürdürmeye istekliyse kolaylaştırabilirdi. . ve gerçekten de Daniel burada yapılacak en onurlu şeyin bu olacağını düşünmeye başlamıştı. Her ne kadar sorunlarını çözmek için paralı bir adamla evlenmek istemelerini pek doğru bulmasa da, George'un yaptıklarının skandalını bu üç kadının üzerine yıkmak utanç verici görünüyordu, hem de hiçbirinin onları suçu değilken.

"Bilinci yerinde değil," Suzette kelimeyi tiksintiyle tükürdü. "Öyle olmalıydı ve belli ki içki içiyordu." Öfkeyle dudak büktü ve ayağını yere vurarak mırıldandı: "Bu canavar neden ölmemiş olabilir ki? Öldüğünden ve öyle kaldığından emin olmak için onu yatağında boğmalıydım."

Daniel ona hayretle baktı. İlk düşüncesi, servet avcılığı ve cinayet eğilimleri bir yana, kadının tamamen yapaylıktan yoksun olmasıyla oldukça büyüleyici olduğuydu. Sonraki düşüncesi ise tonun onu canlı canlı yiyeceğiydi. Kurnazlık ve kurnazlık toplumunda hayatta kalmak için gerekli araçlardı ve belli ki kadın her ikisinden de tamamen yoksundu.

Suzette aniden derin bir nefes aldı ve mırıldandı, "Sanırım bu gece bir koca bulduğumdan emin olsam iyi olacak. Aksi takdirde Dicky planlarımı bozmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır."

Daniel'in kaşları onun sözleri üzerine havalandı ve sonra ona ilgiyle baktı.

"Yeterince yakışıklı bir adamın," diye düşünceli bir yorumda bulundu.

Daniel gözlerini kırıştırdı ve sonra mırıldandı, "Ah ... şey ... teşekkür ederim. Sanırım."

"Sen de aptal birine benzemiyorsun," diye ekledi, başını eğerek onu düşünceli bir şekilde inceledi.

"Şey," dedi adam zayıf bir sesle.

"Ve yaşı değilsin. Bu da bir başka artı." Daniel bunu düşünürken, kadın aniden, "Zengin misin?" diye sordu.

İlk başta, bu dobra soru karşısında irkildi. Onda olmayan kurnazlık ve hileye sahip biri bunu çok daha dolambaçlı yollardan öğrenmeye çalışırdı.

Aslında, Ton'un çoğu üyesi bunu anlamaya çalışmazdı bile. Hepsi yıllarca Daniel'in ailesinin varlıklı olduğunu düşünmüştü ve annesi de herkesin böyle düşünmesi için çok çalışmıştı. Ancak gerçek şu ki, neredeyse fakir bir aileydiler, alacaklıları uzak tutmak için eski aile antikalarını birer birer satıyor, bir yandan da herkesin beklediği zenginlik imajını umutsuzca korumaya çalışıyorlardı.

Annesi Daniel reşit olur olmaz zengin bir eş bulması için başının etini yemeye başlamıştı ve bir gece aşırı alkolün etkisiyle Richard'a her şeyi itiraf ettiğinde neredeyse kendisine baskı yapılmasına izin verecekti. Richard şaşırması. Daniel'i hayrete düşüren şey, annesinin çabalarının sandığı kadar başarılı olmadığı ve en iyi arkadaşının uzun zamandır mali durumlarından şüphelendiği ortaya çıkmıştı. Ya da belki de o kadar yakın olduğu için Daniel'in çoğu zaman aynı kıyafetleri giydiğini, uzun süre dayanmaları için onlara özenle davrandığını ya da salonlarının yıpranmış olduğunu ve evin geri kalanı neredeyse mobilyasız olduğu için kimsenin salonun dışına çıkmasına izin verilmediğini fark etmişti.

Durum ne olursa olsun, Richard bu konuyu açarak onu küçük düşürmek istememiş, Daniel'in konuyu açmasını beklemişti ve Daniel konuyu açtığı anda Richard ona yardım etmeyi teklif etti. İyi bir olasılık olduğunu düşündüğü bir yatırım için ona yer göstermeyi teklif etti. Daniel'a yatırım yapması için borç para verecekti, faiziyle geri ödenecek bir borç. Daniel'in gururunu ayaklar altına alıp teklifi kabul etmesini sağlayan tek şey son kısımdı ve Richard'ın bunu bildiğini ve bu yüzden teklifi eklediğini tahmin ediyordu. Böylece iki adam yatırım yapmış ve karşılığını da almıştı. Krediyi faiziyle birlikte geri ödedikten sonra bile Daniel'in eline ilk krediden daha fazlası geçmişti ve Richard'ın önerdiği başka bir plana hemen yatırım yapmıştı.

Richard Fairgrave yatırımlar söz konusu olduğunda Midas dokunuşuna sahipti ve iş zekasını arkadaşlarıyla paylaşma konusunda cömertti. Son on yıl içinde, annesinin çocukluğu boyunca umutsuzca yansıtmaya çalıştığı sahte zenginlik, gerçek zenginliğe dönüşmüştü. Richard'la paylaştıkları sır buydu ve Daniel mektubu gönderenin gerçek Richard olduğunu nereden biliyordu.

"Peki," diye sordu Suzette. "Zengin misin?"

Daniel kavgacı kadına kaşlarını çatı. Cevap, Richard sayesinde artık İngiltere'nin en zengin lordlarından biri olduğuydu. Ama bu, annesinin zengin bir eş bulması için yaptığı baskıları hafiflettiği anlamına gelse de, yine de bir eş bulmasını ve torunlarını ona vermesini istiyordu. Bununla birlikte, kendisini sürekli olarak evlilik meraklısı anneler ve onların anıran kızları tarafından takip edilirken buldu ve açıkçası, fakirken ve pazarlık yapmadıklarını bildiğinde bunu çarpık bir şekilde oldukça eğlenceli bulsa da, Daniel şimdi bunu son derece can sıkıcı buluyordu. Bacaklarının arasında bir kese altın olan bir aygırdan çok daha fazlasıydı. Ve Suzette ne kadar eğlenceli olsa da, ona olan ilgisinin sadece zenginliğine dayanmasından hoşlanmıyordu. Bu yüzden bu durumda her mantıklı adamın yapacağı şeyi yaptı ve yalan söyledi.

"Bir kilise faresi kadar fakirim," diye açıkladı sahte bir pişmanlıkla. "Aslında bir kilise faresinden bile daha fakirim çünkü Woodrow daha geçen yıl amcamdan bana miras kaldı ve şu anda berbat bir halde, büyük bir tamir ve bakıma ihtiyacı var ve benim buna gücüm yetmiyor."

Son kısım tamamen yalan değildi. Aslında aile koltuğu ona bir yıl önce babasının ağabeyinden miras kalmıştı ve korkunç bir şekilde onarılmıştı, neredeyse yıkılmak üzereydi. Ancak tamir ettirecek parası vardı ve son bir yıldır da bunu yapıyordu. Aslında George'un Richard'ın ölümü olması gereken sözde ölümünden kısa bir süre önce malikane ona miras kalmıştı ve George'un konaktaki yangında öldüğü haberini aldığı anda malikânenin kötü onarım durumuna bakıyor ve eski ihtişamına dönmesi için ne yapılması gerektiğine bakıyordu. Haberi aldığı anda, adamın cesedi ya da herkesin onun cesedi sandığı şey Fairgrave ailesinin mezarlığına defnedilmiş ve ortalık sakinleşmişti. Daniel, Richard'a ya da Londra'da Richard olduğunu düşündüğü kişiye bir taziye mektubu göndermiş ve bir arkadaşına ihtiyacı olursa ona gelmeyi teklif etmişti ama hiç cevap alamamıştı.

Yine de, bir noktada ikizinin ölümüyle nasıl başa çıktığını görmek için kasabaya gidip onu aramaya niyetlenmişti ama malikânedeki tazminatlarla ilgili sorunlar birbirini izlemiş, ardından annesi ağır bir hastalığa yakalanmış ve neredeyse ölüyordu. Neyse ki iyileşmişti ama iyileşme süreci yavaş ilerlemişti ve Daniel'in evden ayrılıp kasabaya gelebilmesi için neredeyse altı ay geçmesi gerekmişti. Daniel gece yarısından sonra varmış ve nasıl olduğunu görmek için hemen Richard'ın konağına gitmeyi düşünmüştü ama saatin geç olması ve yolculuktan dolayı yorgun düşmesi, onun yerine yatmaya ve ertesi gün ziyaret etmeye karar vermesine neden olmuştu. Ama ertesi sabah Richard'ın Amerika'dan gelen mektubuyla uyandı.

Daniel mektubun içeriğini okuduktan sonra, kardeşinin adını ve unvanını taklit eden George'un oturduğu konağı ziyaret etme zahmetine katlanmamıştı. Bunun yerine, Richard'ı geri getirmek için Amerika'ya giden ilk gemide bir kamara ayırtmıştı.

"Gerçekten mi?" Suzette sordu. "Fakir misin?"

Daniel onun şaşkın ifadesi karşısında gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha konuşmalarını hatırladı. Sonra biraz süslemeye karar verdi ve, "Evet, gerçekten. Aslında bu gece burada evlenmek için zengin bir gelin arıyor olmam gerekiyordu. Woodrow'u onarmak ve kalan az sayıdaki personele ödeme yapmak için paraya ihtiyacım var." İç çekiyormuş gibi yaptı. "Şansı yaver gitmeyen bir adamla evlenmek isteyen, para kesesi olan genç ve güzel bir bayan tanıdığınızı sanmıyorum."

"Ben!"

Daniel'in çenesi düştü. Bu kelimeyi sanki dünyanın en harika şeyiymiş gibi ciyak ciyak bağırarak kalmamış, Noel'deki bir çocuk kadar heyecanlı görünüyordu. Beklediği tepki bu değildi. Gerçekten de sözlerinin onu topa geri döndüreceğini ya da en azından bunu yapmaya çalışacağını düşünmüştü çünkü henüz ondan bilgi almaya çalışmayı bitirmemişti ve bunu engelleyebilirdi. Zengin bir koca arayışında olan bir kadın olarak verdiği yanıtın, onun aklını bir aday olmaktan çıkaracağını ummuştu. Bunun yerine, şimdi ona dualarının cevabıymış gibi bakıyordu.

"Ama bu mükemmel," dedi mutlulukla. "Benim fakir bir kocaya, senin de zengin bir eşe ihtiyacın var. Sanki kaderimizde varmış gibi."

"Hiç sanmıyorum-" Daniel söyleyeceklerinin geri kalanını yuttu ve Suzette aniden onun ellerinden birini iki eliyle kavrayıp heyecanla iki elinin arasına sıkıştırmak için kaldırdığında neredeyse kelimelerle birlikte dilini de yutacaktı. Suzette'in elini kendi elinin içinde sıkıyor olması değil, heyecanla elini göğsüne bastırıyor olması onu daha çok ürkütmüştü. Kadının ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordu. Gerçekten de kadın heyecanın da ötesindeydi ve söyledikleri kafasına dank edene kadar bu durum onu tamamen şaşkına çevirmişti. Kaşlarını çatarak, "Zengin misin?" diye sordu.

"Oh, Tanrım evet. Büyükbabam Sefton öldüğünde servetini ben ve kız kardeşlerim arasında paylaştırdı ve her birimize çeyiz olarak bıraktı. Gördüğünüz gibi, ihtiyacınız olan servet bende var. Harika değil mi?"

"Sefton mu dediniz?" diye yavaşça sordu, ismi hemen tanımıştı. Sefton adını herkes bilirdi. Adam Midas dokunuşuna sahip olma konusunda Richard'ı bile geride bırakmış ve yıllar önce Old Money Bags Sefton adını kazanmıştı. Kralın kendisinden daha fazla servet biriktirdiği söylenirdi. Öldüğünde parasını ölen kızının kocasına ve onun kızlarına bıraktığına dair bazı söylentiler vardı. Neydi bu

diye merak etti ama eli Suzette'in göğüslerinin arasındaki vadide dururken düşünmekte zorlandı. Elleri Suzette'in ellerindeydi ve aslında herhangi bir ete dokunmuyordu ama sadece görüntüsü bile dikkatini dağıtıyordu. Neyse ki Suzette elini tutuşunu hafifletti ve elini bıraktı da tekrar düşünebildi. O anda aklına bir isim geldi. "Madison mı?"

"Evet, Suzette Madison." Kız başını salladı, adamın tam olarak anlayamadığı bir neşeyle neredeyse yerinde dans ediyordu. "Kız kardeşlerim de Lisa ve Christiana."

Daniel kaşlarını çatı, söylediği şeyi tekrar düşündü. Fakir bir kocaya mı ihtiyacı vardı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bir kadın fakir bir adamla sadece aşk için evlenirdi ve sonra çoğu soylu kadın aşkın onları böyle bir evliliğe sürüklemesine bile izin vermezdi. Zenginlik tonda her şeydi. Öyleyse zengin bir kadın neden fakir bir kocaya ihtiyaç duysun ki? Aklına gelen hiçbir sebep yoktu... Tabii kadın zor durumdaysa ve kendisiyle hemen evlenecek kadar fakir ve çaresiz bir adama ihtiyaç duymuyorsa. Bu da onu, kadının bu kadar çabuk evlenmesi gerektiğini düşünmesinin ilk nedenine geri götürdü. "Hamile misin?" diye sordu kararsızca, gözleri kızın minyon beline kaydı. Hamile gibi görünmüyordu ve bu da nasıl hamile olduğunu açıklamıyordu.

Babam da işin içindeydi.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla, ama alınmak yerine sadece homurdandı ve gözlerini devirdi. "Hayır, tabii ki hamile değilim. Beni ne tür bir kadın olarak görüyorsun?"

İyi bir soru, diye düşündü Daniel kuru bir sesle, çünkü gerçekten de onun nasıl bir kadın olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı ve şu ana kadar bildiği tek şey başının bir tür belada olduğu ve sürprizlerle dolu olduğuydu. "O zaman neden fakir bir kocaya ihtiyacın var? Bu gece bir tane bulman gerektiğini söylememiş miydin? Böyle bir ihtiyacın gayrimeşru bir hamilelik skandalından kaçınmaktan başka ne sebebi olabilir?"

Suzette içini çekti, "Farklı türden bir skandaldan kaçınmak için" diye itiraf ederken heyecanının bir kısmı kayboldu.

Daniel tek kaşını kaldırdığında tereddüt etti ve sonra, "Sanırım benimle evleneceksen gerçekten açıklamam gerekiyor," dedi.

Bunun üzerine diğer kaşı da havaya kalktı ama Suzette fark etmedi. Etrafına bakınıyordu ve bahçenin biraz ilerisinde bir ağacın altında bir bank gördü, onun elinden tuttu ve "Gel, her şeyi açıklayacağım," diyerek onu o tarafa sürükledi.

İkinci Bölüm

Suzette aceleyle, "Gördüğünüz gibi, babamın kumar borçlarını herkes öğrenmeden ve hepimiz bir skandalın içine gömülmeden önce ödeyebilmek için evlenmem ve mirasımı almam gerekiyor," diye sözlerini bitirdi. Doğrusu, babalarının başlarına açtığı belayı olabildiğince hızlı bir şekilde anlatmıştı. Ne kadar hızlı olsa da her şeyi, hatta Robert Langley'nin mektubunun babalarını Christiana'yı kontrol etmek için kasabaya çektiğini bile eklemişti. Şimdi dudağını ısırıp bekledi ve Daniel Woodrow'un anlattığı her şeyi düşünmesini izledi.

Suzette umutsuzca ona anlattıklarından rahatsız olmamasını umuyordu ama her şeyi ona açıklamaktan kaçınmanın bir yolunu da bulamamıştı. Ayrıca, bilmeye hakkı vardı, diye düşündü. Yine de ona anlatmak zorunda kalmamayı tercih ederdi. Daniel bu gece, balodan önce hayalini kurduğu taliplere uyan ilk erkekti. Bir de Danvers vardı. Daniel'la hemen hemen aynı yaşıydı, ama o ortalama bir görünüşe sahipken, Daniel ... şey, büyük şemada ortalamadan çok daha fazlası olmadığını varsayıyordu, ama artık onu sürüklediğine göre, onda nedense ona çekici gelen bir şey vardı. Belki de dudaklarıdır diye düşündü, daha ince olan üst dudağının altındaki dolgun alt dudağına baktı ve onun tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

"Neden kız kardeşin değil de sen?" diye sordu. "Lisa mıydı?"

"Evet, Lisa," diye cevap verdi Suzette ve sonra omuz silkti. "Aramızda bir yaş büyük olan benim. Bu sefer görevi üstlenmek benim için daha sorumlu görünüyor."

"Hmm." Bir an sessiz kaldı ve sonra mırıldandı, "Yani Christiana Geo-Dicky ile çeyizini almak ve babanın ilk kumar borçlarını ödemek için mi evlendi?"

"Dicky paralarını kendi ödedi ama Christiana'yla evlendiklerinde çeyiz parasını geri aldı," dedi yavaşça. "Baban hayatında ilk kez mi kumar oynamıştı?" diye sordu gözlerini kısarak.

Suzette içini çekti ve başını salladı. "Evet, o zamana kadar böyle şeylerle hiç uğraşmamıştı."

"Ama şimdi ikinci kez kumar oynadı ve ikinci kez o kadar çok kaybetti ki, kızlarından birinin -sizin- çeyizini almak ve borçları yeniden ödemek için evlenmesi mi gerekiyor?" diye sordu. Suzette başını sallayınca kaşlarını çatı ve sordu: "Geo-Dicky'nin babanızı son seferinde parayı kaybettiği kumar cehennemine götürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

Suzette tekrar başını salladı, ağzı acı acı buruşuyordu. Adamın gerçekten ölmüş olmasını diliyordu. Yaptığı şeyin onu bu kadar aceleyle evlenmeye zorlamak olduğunu düşünürsek, bu sadece adalet olurdu.

"İlk seferinde babanı oyun cehennemine götürdü mü?"

Suzette şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi hemen ve sonra kaşlarını çatarak, "Aslında belki," dedi. Daniel kaşlarını kaldırdı. "Hangisi?"

Suzette dudağını ısırdı. "Emin değilim. Dicky Madison'a geldiğinde tavan arasında kitap okuyordum ve babamla konuşmasına kulak misafiri oldum." Açıklamak için durakladı, "Tavan arası evin her tarafına uzanıyor ve nedense babamın ofisinde konuşulanları orada bir noktada duyabiliyorsunuz ve benim kitap okuduğum yer de orasıydı."

"Öyle oldu, değil mi?" diye sordu eğlenceli bir sırıtişle.

Suzette kızardı ama devam etti: "Her neyse, Dicky'nin Christiana'yla evlenmesi karşılığında babamın borçlarını ödemeyi teklif ettiğini duydum ve babamın o gece kumar oynamasından sorumlu olduğunu söyledi." Kaşlarını çatı. "Kendini neden sorumlu hissettiğini söylediğini hatırlamıyorum... ama o zaman da onu oraya götürdüğü için olabilir, öyle değil mi?"

"Bu mümkün," diye sessizce kabul etti Daniel, yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı.

Suzette bir süre kıpırdanarak oturdu ama sonunda, "Ee? Benimle evlenir misin?"

diye sordu. Daniel bu soru karşısında irkilmiş görünüyordu ve aniden doğruldu. "Oh ... şey ..."

Suzette endişeyle, "Bu ikimiz için de mükemmel bir çözüm," dedi. Gerçekten de onu ikna etmek için neredeyse çaresizdi. Lord Willthorp'la ya da bu gece dans ettiği diğerleriyle evlenmek zorunda kalma fikrinden nefret ediyordu. Ancak bu adam... En azından onu çekici buluyordu. Ve şu ana kadar lekeleri karıştırmak gibi dayanılmaz alışkanlıklar sergilememişti, gerçi dürüst olmak gerekirse, karıştıracak bir lekesi varmış gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda ona bir kez bile yan gözle bakmamıştı, sürekli burnunu çekmiyordu ve nefesinin koktuğunu da fark etmemişti.

Bu son düşünceyle kaşlarını çatı, bankta ona biraz daha yaklaştı, burnunu ağzına yaklaştırdı ve nazikçe kokladı, ancak hoş olmayan bir koku fark etmedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hayretle.

"Yok bir şey," dedi, hızla doğruldu. Suzette daha sonra tartışmasına devam ederek, "Mülkünüzü ve arazilerinizi onaracak parayı kazanmak için zengin bir eşe ihtiyacınız var ve o para bende var. Benim de babamın borçlarını ödemek için çeyizimin bir kısmına erişmeme izin verecek bir kocaya ihtiyacım var ve ..." Tereddüt etti ve dudağını ısırdı, bir sonraki kısmın sorun olabileceğinden endişeleniyordu, ama planına sadık kalırsa eninde sonunda bu konuyu gündeme getirmek zorunda kalacaktı, bu yüzden devam etti, "Ve kendi hayatımı yaşayabileceğimi belirten bir anlaşma istiyorum."

Daniel bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şey," dedi Suzette yavaşça, tam olarak ne istediğini açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken kelimeyi uzatarak. Gerçek şu ki, bununla ne kastettiğinden emin değildi, sadece önümüzdeki kırk yıl boyunca onunla uğraşacak ve onu perişan edecek kötü, eleştirel bir kocaya katlanmak zorunda kalmak istemiyordu. İç çekerek, "Sanırım bu, hizmetçimle seyahat etmekte özgür olacağım ya da siz şehirdeyken taşrada yaşayabileceğim ya da istersem siz taşradayken ben şehirde yaşayabileceğim anlamına geliyor. Yani eğer arkadaşılığınızı ... şey ... hoş bulmazsam."

"Anlıyorum," dedi Daniel kuru bir sesle. "Ve eğer hep ayrı kalırsak, tam olarak nasıl varisler edineceğiz?"

"Ah." Suzette kızardı. "Şey, sanırım üreme amacıyla ara sıra ziyaretler ayarlayabiliriz."

"Üreme amaçlı ara sıra ziyaretler mi?" diye yankılandı inanmayarak ve sonra kuru bir sesle, "Kulağa ne kadar da heyecan verici geliyor," diye mırıldandı.

Suzette kaşlarını çatı, çünkü gerçekten de kulağa oldukça soğuk geliyordu, Lisa'nın romanlarından birinde okuduğu tutkulu sayıklamalara hiç benzemiyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, o kitapta anlatılan coşkuları kavrayamıyordu. Daha önce hiç öpülmemişti ve ya onun öpücüklerinden hoşlanmıyorsa? Sırf ağzı kokmuyor diye, bu kadar cesurca bahsettiği bu ziyaretlerden zevk alacağı anlamına geliyordu. Bir karara vararak doğruldu

Aniden, "Öpüşmeliyiz," dedi.

Bu onun dikkatini çekti ve hayretle, "Ne?" diye sordu.

"Şey, bu konuda birlikte iyi anlaşış anlaşamayacağımızı görmeliyiz," diye mırıldandı, ateş gibi kızarak. Yutkundu ve kendini zorlayarak ekledi: "Beni öpmelisin. O zaman anlarız."

"Sevgili genç bayan," diye başladı Daniel yarı eğlenmiş yarı dehşete düşmüş bir halde, "gerçekten-"

Suzette sabırsızca, "Ah, Tanrı aşkına," diye araya girdi ve sonra tekrar öne eğilerek bu kez dudaklarını onunkilere bastırdı. Bu işi bitirmek için acele ederken dengesini biraz kaybetti ve ağzını onunkine yapıştırırken kendini sabitlemek için ceketine tutunmak zorunda kaldı. Ardından, hakkında okuduğu sıcak ve harika kargaşanın kendisine saldırmadığını bekledi. Ne yazık ki herhangi bir kargaşa yoktu. Gerçekten de bu, ağzını bir fincana bastırmaktan daha heyecan verici değil, diye düşündü Suzette dehşetle ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle tekrar arkasına yaslanması için onu serbest bıraktı. "Ah canım, korkarım bu işte hiç iyi değilsin."

"Pardon? *Ben* bu işte iyi değil miyim?" Daniel hayretle sordu. "Sevgili kızım, eğer bunun bir öpücük olduğunu düşünüyorsan-"

Suzette biraz sabırsızca, "Bana kız demeyi kes," diye tersledi ve ayağa kalktı, artık oturamayacak kadar heyecanlıydı. "Babam olacak yaştaymışsın gibi konuşuyorsun *ama o kadar da* yaşlı değilsin."

"*O kadar* yaşlı değil mi? Tanrı aşkına! Ne kadar da çekicisin," dedi sinirlenerek ve sonra da ayağa kalkarak, biraz da vakur bir tavırla, "Bu uygun bir öpücük *değildi*," dedi.

"Madem bu kadar uzmansın, neden bana nasıl doğru yapılacağını göstermiyorsun?" diye sordu, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hayal kırıklığıyla öfkelenildi. Dicky'nin arkadaşı olmadığını anladığında adamdan hoşlanmaya başlamıştı ve sırf bu karşılaşmanın dedikodulara malzeme olmasını önlemek için araya girmişti. Ve sonra zengin bir geline ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde umutları artmıştı. Ancak o öpücük öylesine hayal kırıklığı yaratmıştı ki-

Daniel aniden meydan okumasına cevap verip onu kollarına çekince ve ağzını onunkine indirince düşünceleri bir şaşkınlık nefesiyle son buldu. Bu kesinlikle onun yaptığından farklı bir şekilde yapmıştı. Dudakları onunkileri kaplıyordu ama o kadar sert değillerdi. Bunun yerine, bir kelebeğin kanatları kadar hafif bir okşayışla onunkinin üzerinde hareket ettiler, sadece ilgisini uyandıran yana doğru bir hareketle yüzeyi fırçaladılar. Bu ilgi, daha sonra alt dudağını ısırıp kendi dudağının arasına çekerek yumuşak ete küçük karıncalanmalar gönderecek şekilde hafifçe emdiğinde daha da arttı. Daha sonra dili devreye girdi, dudakları boyunca ilerlemek için dışarı kaydı ve sonra ne olduğunu tam olarak anlayamadan, onları geçerek nazikçe ama sıkıca ağzına doğru ilerledi, böylece dilini kendi diliyle vururken tat tomurcukları aniden tamamen yabancı ama hoş olmayan bir tada saldırdı.

Daniel'in elleri bu noktaya kadar hareketsizdi, ama şimdi aniden hareket etmeye başladılar, onu istila ederken vücudunu onunkine göre şekillendirdiler, diliyle ondan kopardığı garip duyguların isyanına başka hisler eklediler.

Suzette onun ağzına rahatlatma ve zevk karışımı küçük bir iç çekiş bıraktı, en şaşırtıcı duygular içinden geçerken elleri şimdi kendi rızasıyla boynuna doğru sürünüyordu. Onu daha yakına çekmek için garip bir dürtü duyuyordu ama yine de vücutlarının zaten olabildiğince yakın olduğundan emindi. Suzette ayrıca, sanki uzun bir uykudan yeni uyanıyormuş gibi vücudunu germek için garip ama karşı konulmaz bir dürtü duyuyordu. Cazibeye boyun eğerek bunu yaptı ve belki de düşündüğü kadar yakın olmadıklarını fark edince usulca inledi. Vücudunun üst kısmını geriye doğru iterik, öpüşmeye devam etmek için onun üzerinde eğilmeye zorladı, ama aynı zamanda kalçalarını sıkıca ona doğru bastırdı ve diğerlerine katılmak için yeni bir his saldırısı getirdi.

Suzette şimdi okuduğu o sıcak ve harika kargaşayı anladığını düşünüyordu. Kesinlikle, bacaklarının arasında sıvı ısı gibi biriken ve dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık yaşıyordu ve ağzı onunkinin üzerinde eğilmeye devam ederken, dili onu kırbaçlarken ve hoş bir titizlikle keşfederken harika hissettiriyordu.

Onları öpüşmeye son vermeye zorlayan sesler oldu. Gerçi Suzette seslere karşı sağırdı ve duymuş olsaydı bile mutlu bir şekilde sesi duymazdan gelir ve öpüşmeye devam etmek için itibarını riske atardı. Ancak Daniel ondan daha mantıklı davrandı ve öpüşmeyi keserek Suzette'i kendinden uzaklaştırdı.

"Baloya geri dönmeliyiz," dedi huysuz bir sesle ve kolundan tutarak onu patikaya doğru geri itti.

Suzette önce uysalca yürüdü, öpüşmelerinin etkisiyle hâlâ sağlıklı düşünemiyordu. Dilini hâlâ karıncalanan dudaklarında gezdirmekten kendini alamayarak sessizce yürüdü ve üreme amaçlı bu ziyaretlerin hiç de sorun olmayacağını düşündü. Onunla evlenmeyi ya da başka bir şeyi kabul etmemiş olduğuydu.

Kaşlarını çatarak yavaşladı ve "Benimle evlenecek misin?" diye sordu.

Bu soru üzerine kaşlarını çatı ve mırıldandı: "Bu son derece sıra dışı bir durum *leydim*."

"Evet öyle," diye ciddiyetle kabul etti. "Ve eğer bu sizin için çok düzensizse, lütfen bunu şimdi söyleyin ki bu gece başka birini bulmaya devam edebileyim." Bu onun aniden dumasına neden oldu. "Başka birini bulmak mı? *Bu gece mi?*"

"Sana kabul edilebilir ve uyumlu bir koca bulmak için sadece iki gecem olduğunu söylemiştim," dedi sessizce. "Ancak Dicky artık ölmediğine göre, bu durum işleri değiştirebilir. Yarın akşam Hammond'ların balosuna katılmamızı pekâlâ engelleyebilir, bu yüzden mümkünse bu gece her şeyi halletmem gerekiyor. Eğer teklifimi kabul etmek istemiyorsan, başka biriyle görüşmem gerekecek." Suzette ilerideki ışıklı pencerelere doğru baktı ve mırıldandı: "Acaba Danvers dansımızdan kaçmamı affeder mi?"

"Rich-Dicky'yi yarın akşam Hammond'ların balosuna katılmana izin vermesi için ikna edeceğim," diye sözünü kesti Daniel

acımasızca. Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sence yapabilir misin? Yani, kimseyi dinliyor gibi görünmüyor ve-"

"Beni dinleyecektir," diye kesin bir dille güvence verdi Daniel. "Bu sana bir gece daha kazandırır."

"Evet. Teşekkür ederim." Suzette gülümsedi, omuzları biraz gevşedi ve sonra, "Eh, bu bana biraz daha zaman kazandırıyor sanırım. Yine de, eğer ilgilenmiyorsanız, o zaman gerçekten içeri girip başka adaylar aramaya başlamalıyım-"

"Hayır."

Bu kelimeyi ağzından kaçırdığında Suzette şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hayır mı?"

"İ-" Daniel kaşlarını çatı, gözlerini kaçırıp ve sonra başını salladı. "Yapma- Bana bir gece ver- Bu çok ani oldu. Başka birine teklif yapmadan önce bir gece bekle."

Suzette tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Lordum, bu-"

Sözleri aniden kesildi, adam onu tekrar öperken ağzı tarafından boğuldu. Bu sefer ne yavaş ne de nazikti. Kelebek okşayışı yoktu, dudağını tatlı tatlı ısırmıyordu. Adamın ağzı kızının üzerinde sertti ve dili dudaklarının arasından geçerek onu nefessiz bırakan bir hızla dudaklarını açmaya zorladı. Adam onu kollarının arasına çekerken bu nefessizlik daha da derinleşti.

Daniel'in elleri elbisesinin üzerinden vücudunda gezinirken, biri arkasından kavrayıp onu sıkıca kendisine doğru bastırırken diğeri yukarı doğru kayarak bir göğsün kavırıyor ve nazikçe sıkıyordu. Eğer ilk öpücük Suzette'in içinde sıcak ve harika duygular uyandırdıysa, bu öpücük sıcak bir ihtiyaç patlamasına neden oldu. Suzette adamın ağzına doğru inledi, kolları adamın boynuna dolanarak onu boğmaya çalıştı ve kalçaları huzursuzca adama doğru kaydı. Çocukken Madison'daki ağaçlara tımandığı gibi adama tımanmak için garip bir dürtü duydu. Ama adamda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşadığı hisler. Yine de, kollarıyla yaptığı gibi bacaklarını da onun etrafına sarmak istedi ve sadece elbisesi bunu yapmasına engel oldu.

Daniel öpüşmeyi kestiğinde ikisi de derin derin nefes alıyordu ve Daniel ısrar ederken sesi yine yumuşak ve sertin o tuhaf karışımıydı, "Bir gece. Çok fazla bir şey istemediğime eminim. Bu gece zaten neredeyse bitti. Bana yarına kadar zaman ver."

Suzette bu noktada neredeyse her şeyi kabul edebilirdi ve boynundan çekistirerek daha fazla öpüşmek için onu geri çekmeye çalışırken sessizce başını salladı. Hayal kırıklığına uğramış olsa da Daniel onun çekişine direndi ve nazikçe uzanıp ellerini çekerek, "İçeri girsek iyi olacak," dedi.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama bir kahkaha tınısı gece havasında ona doğru sürüklenince durakladı. Ağaçların hemen kenarındaydılar ama hâlâ gölgelerindeydiler ve terastan bahçeye çıkan merdivenlere doğru ilerleyen bir çiftin konuştuklarını görebiliyordu. Suzette iç geçirerek başını salladı ve adamın onu terasa doğru götürmesine izin verdi. Adam ona içeriye kadar eşlik ederken sessizliğini korudu ama düşünceleri hiç de öyle değildi. Zihni heyecan, beklenti ve endişeyle doluydu. İhtiyaçları için mükemmel erkeği bulmuştu. Tek yapması gereken ertesi güne kadar beklemek ve teklifini kabul etmesi için dua etmekte. Suzette içtenlikle kabul etmesini umuyordu. Onun öpücüklerinin tadını çıkardıktan sonra başka biriyle evlenmeyi hayal bile edemezdi. Lord Willthrop'un ya da şimdiye kadar tanıştığı diğer erkeklerin, Daniel'in bahçede geçirdiği o birkaç kısa dakika içinde kendisinden aldığı ateşi ve tutkuyu alabileceklerini hayal bile edemiyordu.

"Hem seni hem de Richard'ı dışarıda görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

Daniel, Lord Jamieson'ın sözlerine kibar ama biraz dalgın bir yanıt mırıldandı. Nathaniel, Baron Jamieson okul arkadaşısıydı, o günlerde Richard'la birlikte ona arkadaşlık eden bir grup genç adamdan biriydi. Daniel, Suzette'e içeriye kadar eşlik ederken kalabalığın arasında adamı gördüğüne sevinmiş ve onu sağ salım Lisa'nın yanına uğurladıktan sonra, geçen yıl Richard'la birlikte yokken neler olup bittiğine dair biraz dedikodu edinmek umuduyla ona yaklaşmıştı. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ne kadar çok şey bilirse, Richard nasıl ilerleyeceğine karar vermek için o kadar iyi hazırlanmış olacaktı.

Ne yazık ki Daniel, Lord Garrison'ın dans etmek için Suzette'e yaklaştığını fark ettiğinde Jamieson'a henüz katılmış ve onu selamlamıştı. Bu manzara onu memnun etmemişti. Garrison, Daniel'in borçlular hapisanesinden kurtulmak istiyorsa paraya şiddetle ihtiyacı olduğunu bildiği bir bekardı. Aynı zamanda yakışıklı ve çekiciydi ve dışarıdaki ilk yılında diğer mahkûmların toplamından daha fazla saf genç kızın bekâretini bozmuştu. Tam bir hedonist olan bu adamın şaraba, kadınlara ve kumara aşırı düşkünlüğü biliniyordu. Onu şu anda içinde bulunduğu duruma getiren de buydu.

"Aslında ikinizi de neredeyse bir yıldır görmedim," diye yorumladı Jamieson. "Tabii Richard yas tutuyordu ve anladığım kadarıyla pek fazla sosyal etkinliğe katılmıyordu. Kardeşinin ölümünden bu yana katıldığı ilk balo olduğu söyleniyor."

Daniel olumlu anlamda homurdandı, bakışları dans pistindeki Suzette ve Garrison'ı takip etti ve sonra -Lisa'nın soru sorarcasına kız kardeşine doğru baktığını fark ederek- o tarafa baktı ve genç sarışının anlamadığı birkaç el işareti yaptığını gördü. Lisa ona bir şey söylüyor gibiydi ve bunu yapabildiği için de memnun görünüyordu. Suzette'in aniden mutlu bir şekilde gülümsemesine bakılırsa onun da memnun olduğu belliydi. Suzette o geniş gülümsemesini Garrison'a çevirdiğinde ve dans ederlerken onunla neçeyle gülüp sohbet etmeye başladığında kendisi daha az memnun olmuştı.

Küçük şıfırtı adamla flört ediyor, diye düşündü Daniel dehşetle. Görünüşe bakılırsa Suzette ertesi güne kadar teklifiyle kimseye yaklaşmayacağına söz vermiş olsa da, yine de amacına uygun erkekleri aramaya niyetliydi. Bu muhtemelen onun için mantıklı bir şey olsa da, yine de onu rahatsız ediyordu. Daniel'in onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Ancak Richard'ın babalarının kumar borçlarını ödemeye razı olacağından ve kızın evlilik uğruna kendini feda etmesini önleyeceğinden emindi. Ve eğer Richard istemezse, Daniel'in bunu kendi başına yapmak gibi bir niyeti vardı.

Oyun cehennemlerinde bir serveti kumarda kaybetmeyi pek düşündüğü söylenemezdi. Uzun süre parasız kaldığı için Daniel'in paraya karşı sağlıklı bir saygısı vardı ve parası olmayanlara pek iyi gözle bakmazdı. Ama George'un nefret edilen Dicky olarak bir şekilde buna neden olduğundan şüpheleniyordu. Lord Madison gibi taşrada son derece saygın ve sakin bir hayat sürmüş ve asla kumar oynamamış bir adamın, Suzette'in kulak misafiri olduğu şeye inanılırsa, muhtemelen Dicky rolündeki George'un kışkırtmasıyla aniden böyle bir şey yapması ona mantıklı gelmiyordu. Ve bunu yaparken de Lord Madison'ın, George yine Dicky rolünde devreye girip borcunu ödemez ve kızıyla evlenmezse her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak kadar sorumsuz davranmış olabileceğine inanmak zordu.

Üstelik, bir adam kumara ilk gidişinde böyle bir şey yaşadığında, genellikle bu tür yerlerden sonsuza dek uzak dururdu ama adam yine oraya çekilmişti ve bu kez kesinlikle Dicky rolündeki George tarafından. Daniel her iki olayı da sadece kendisinin bildiği bir nedenle George'un kışkırttığından emindi. Gerçi Daniel'in nedenine dair en ufak bir fikri yoktu.

Durum her ne olursa olsun, Suzette'in borcunu ödemesine izin verecek ilk çaresizle evlendiğini görmektense Madison'ın borcunu kendisi ödemeyi tercih ederdi. Daniel'in bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadınla tanışalı daha bir saat bile olmamıştı ama onda onu büyüleyen bir şeyler vardı ve eğer engelleyebilecekse onu böyle bir durumda görmek istemiyordu.

Daniel'e, "Dedikodulara bakılırsa, Richard sosyal etkinliklere katılmasa da son bir yılı hep evde geçirmiş de değil," dedikten sonra sordu: "Kendisine Cerberus diyen bir adamla takılmaya başladığı doğru mu?"

Daniel kaskatı kesildi, son kelime kulağına çarptı ve dikkatini Suzette ve dans partnerinden ayırmayı başardı. Cerberus, Yunan mitolojisinde Hades'in kapılarını koruyan üç başlı köpekti. "Cerberus da kim?"

"Ah." Jamieson'ın dudakları onun bilmediği bir şeyi bildiği için memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette, sanırım kasabadan bu kadar uzun süre uzak kaldığın için ondan haber almamışsındır. Bu arada eski aile mülklerinin onarımı nasıl gidiyor?"

"Peki," dedi Daniel sabırsızlıkla. "Şimdi Cerberus kim?"

Jamieson, "Yaklaşık bir yıl önce açılan yeni bir oyun cehenneminin sahibi," diye sır verdi. Başını iki yana salladı. "Şimdiden kötü bir şöhret kazandı ve çoğu ton buradan uzak duruyor. Gafil oyuncuların uyuşturulduğu ve kazanılabilecek kadar çok servetten mahrum bırakıldığına dair söylentiler dolaşıyor."

Daniel'in gözleri kısıldı. "Geo-Dicky'nin burayı işleten Cerberus'la arkadaş olduğuna dair söylentiler dolaştığını mı söylüyorsun?"

Jamieson başını salladı ama yüzünü buruşturarak, "Richard'ın artık insanların ona Dicky demesini istediğini duymuştum. İnanması zor. George'un ona böyle seslenmesinden hep nefret ederdi."

"Evet, hâlâ da öyle," diye güvence verdi Daniel.

"Ama az önce ona öyle dedin," diye işaret etti adam irkilerek.

"Dilim sürçtü," diyerek ona acımasızca güvence verdi, Suzette'i tekrar kontrol etmek için geri döndü ve Garrison'ın kızı dönüşlerde çok yakın tuttuğunu görünce kaşlarını çattı. Onu bahçelerde tuttuğu kadar yakın değildi ama yine de hoşuna gitmeyecek kadar yakındı... ve kız da onu itmiyordu. Belli ki teklifine hayır derse Garrison'ı uygun bir yedek olarak görüyordu. İşin kötüsü, Garrison ona evlenme teklif etse muhtemelen balıklama atlardı. Bu kadınla yatma fikrini kesinlikle bir angarya olarak görmezdi. Kadının parasını almak onun için bir zevk olacaktı ve kadının ayrı hayatlar sürme isteği muhtemelen onu etraftaki en mutlu lanet olası sınırlayıcı yapacaktı. Kahretsin, eğer

Bahçede onunla birlikte olan kişi kendisi değil de Garrison olsaydı, muhtemelen şu anda bile bahçede kızlığını bozmuş ve Gretna Green'e doğru yola çıkmış olurdu.

Nedense bu bilgi, yüzünü buruşturmasına neden olan bir iç burkulmasına yol açtı. Daniel onu bahçedeki çiçeklerin arasına yayılmış, eteklerini yukarı sıyırmış, ay ışığının tutku dolu yüzüne vurduğu ve Garrison'ın mutlu küçük homurtularla ona vurduğu bir halde görebiliyordu. Kahretsin, o sınırlayıcı için mükemmel bir ödül olurdu. Ama Garrison ona iyi davranmazdı. Ondan çabucak bıkar, onu taşraya terk eder, fahişelik, içki ve kumara dalar ve kendini yeniden yıkımın ve skandalın eşiğinde bulurdu. Ve sonra George'un entrikalarıyla mahvolan bir başka hayat onunki olacaktı.

Garrison'ın içini rahatlatan bir şekilde dans sona erdi ve Garrison Suzette'in Lisa'nın yanına döndüğünü gördü, sonra da bir sonraki dans için onu almak üzere yaklaşan başka bir adam, çok daha yaşlı ve tombul Lord Alliston için kenara çekildi. Suzette dans pistinde Lord Alliston'a katılırken bir kez daha Lisa'ya soru sorar gibi baktı ve yine bir dizi gizemli işaret aldı, ancak Lord Garrison için verilenlere benzer görünseler de bu kez onlardan memnun olmaktan çok boyun eğmiş görünüyordu. Lord Alliston'ın kendisinin de varlıklı bir gelin arayışında olduğunu bilen Daniel, işaretlerin Suzette'e de bunu gösterdiğini tahmin etti ama bu kez Suzette bu bilgiden o kadar da memnun değildi. Yine *de* onu Garrison yerine yaşlı adamın kollarında güven içinde görmekten memnundu. Alliston gençken bir haydut olsa da, bir kadına zorla sahip olduğu bilinmiyordu ve şimdi nispeten zararsızdı.

Daniel'in bakışları o sırada dans pistindeki diğer çiftlere kaydı. Suzette'i geri getirdiğinde Christiana'nın Harburt'la dans ettiğini fark etmiş, sonra da Richard'ın kenarda durup acımasızca izlediğini görmüştü. Şimdi kadın başka bir adamın kollarındaydı ve kocası olduğunu düşündüğü adamdan kaçmak için dans isteklerini seve seve kabul ettiğinden şüpheleniyordu. Richard dans pistinin etrafındaki kalabalığın arasından hâlâ acımasızca izlemekle yetiniyordu. İnsanlarla konuşacak ve işe yarar bir şeyler öğrenecek durumda olmadığı açıktı. Ama o zaman Daniel, George'un geçen yıl neler yaptığı hakkında pek bir şey öğrenemeyeceğini düşündü. İnsanlar ona kendisi hakkında dedikodu yapmayacaklardı. Öğrenebildiği kadarını öğrenmek Daniel'a kalmıştı.

"Peki," dedi ve dikkatini aniden tekrar Jamieson'a çevirdi. "Bana geçen yıl Richard'la ilgili duyduğun her şeyi anlat."

Jamieson duyduklarını açıklamaktan mutluluk duyarak hemen anlatmaya başladı ve Daniel sessizce dinledi. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Richard'ın bu noktada yapabileceği en akıllıca şeyin George'un bedenini ortadan kaldırmak ve sanki hiç ayrılmamış gibi hayatına geri dönmek olduğuna gerçekten inanmaya başlamıştı. Gerçekten de Daniel bu konu üzerinde düşündükçe, Richard'ın adını ve unvanını geri almasını garantilemenin *tek* yolunun bu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu Christiana'yla evli kalması anlamına geliyordu ama o kadar da kötü bir anlaşma gibi görünmüyordu. Biraz zayıf olsa da yeterince çekici bir kadındı ve Suzette'le konuşmalarından ve onun söylediklerinden Christiana yeterince iyi birine benziyordu. George'un yaptıklarının ortaya çıkması halinde yaşanacak skandalı kesinlikle hak etmiyordu, Suzette ve Lisa da öyle. Söz konusu eşler olduğunda Richard daha kötüsünü de yapabiliirdi. Elbette, sonuçta bu Richard'ın kararıydı ... ve bu kararı vermesine yardımcı olacak her şeyi öğrenecekti.

Üçüncü Bölüm

"Yemin ederim ölmüştü, Chrissy. Bu gece ayrıldığımızda soğumaya başlamıştı."

Lisa'nın sözleri Suzette'in kapıyı kapatırken Fairgrave konağının girişine hızla göz gezdirmesine neden oldu. Landon'ların balosundan ayrıldıklarından beri kafalarını kurcalayan bu konunun hizmetçiler tarafından duyulması iyi olmazdı. Balodan planladıklarından daha erken ayrılmışlardı. Christiana ona daha fazla erkeği düşünme şansı vermek için belki de daha uzun kalmalarını önermişti ama Suzette bunu istememişti. Londra'ya yaptığı uzun yolculuktan ve gün boyunca yaşadığı çok sayıda ve çeşitli olaydan sonra yorgundu. Üstelik balo da artık o kadar heyecan verici görünmüyordu. Gecenin başlangıcı, karşısına çıkan kötü seçenekler yüzünden cesaretini kırmış olsa da, Daniel'in gelişiyi birlikte gece toparlanmış, çok daha heyecanlı ve umutlu bir hale gelmişti. Daniel kesinlikle çok daha hoş bir koca adayı gibi görünüyordu. Onun öpücüklerini hatırladığında hâlâ bazı yerleri karıncalanıyordu.

Sanki onun gelişi bir tür mutluluk habercisiymiş gibi, sonrasında birkaç hoş ihtimal daha ortaya çıkmıştı. Lord Garrison kesinlikle yakışıklı ve çekiciydi ama yine de Daniel'i daha çekici buluyordu, belki de o öpücükler yüzünden. Ondan sonra -yakışıklı olmasa da- en azından idare eder ve hoş olan en az iki erkek daha olmuştu. Daniel onunla evlenmemeyi seçerse, bu üçünden herhangi biri onun yerine geçebilirdi. Ama ikinci en iyi olacaktı ve Suzette, Daniel'in nihai cevabı konusunda, başka erkekleri ayıklama işinden zevk alamayacak kadar endişeliydi.

Ayrıca, Dicky ve Daniel'i balodan çıkarken gördükten sonra gecenin ısıltısı sönmüş gibiydi ve Suzette konağa dönüp yatağa girmeyi tercih etmişti. Ne kadar erken uyursa, ertesi gün Daniel'dan alacağı cevap da o kadar erken gelecekti. Hatta ertesi gece bu saatlerde onunla birlikte Gretna Green'e doğru yola bile çıkabilirdi.

Ancak durum böyle olmazsa, Suzette yedek kocasını seçmek için Hammond'ların balosuna katılmak zorunda kalacağını farkındaydı ve Daniel ona Dicky'yle konuşup kızların Hammond'ların balosuna katılmasına izin vermesi için onu ikna edeceğine dair güvence vermiş olsa da, bunu başarabileceğinden hiç emin değildi. Dicky için özellikle endişelendiğinden değil. Hoşuna gitse de gitmese de baloya katılmayı planlıyordu ve Dicky'nin onu durdurmak için yapabileceği çok az şey vardı. Kocasını olarak Christiana üzerinde tam kontrole sahip olabiliyordu ama onun değildi ve Christiana'nın ona ve kaprislerine boyun eğmeye hiç niyeti yoktu. Ama bunu yapmaya zorlanırsa, Christiana'nın bunun bedelini bir şekilde ödeyeceğinden şüpheleniyordu ve bu fikir hiç hoşuna gitmiyordu. Belki de dışarı çıkıp açıkça baloya gitmek yerine, gizlice baloya katılmalıydı.

Suzette bu zorunluluk karşısında yüzünü buruşturdu. Gerçekten de Dicky ölü kalsaydı hepsine iyilik yapmış olurdu, diye düşündü o gece bilmem kaçınıcı kez. Christiana'ya acıyan bir bakış fırlattı, çünkü artık bu korkunç adamın eleştirel ve kontrolcü tavırlarına katlanmak zorunda kalacak olan oydu ve Christiana'nın o gün Dicky'yi buza koyarlarken itiraf ettiği gibi, şimdiye kadarki evliliği tam bir kâbustu.

Suzette'in yüz ifadesi, ablasının ayakları üzerinde biraz dengesiz durduğunu fark ettiğinde endişe dolu bir kaş çatmaya dönüştü. Christiana da geldiklerinde arabadan inmekte biraz zorlanmış gibi görünüyordu ve Suzette ablasının biraz sarhoş olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Bu onu şaşırtmazdı. Christiana balodan ayrılmadan hemen önce yanlışlıkla Robert Langley'nin viskisini içmişti. İçki içen biri olmadığından, güçlü içkinin aklını başından almış olması tamamen mümkündü. Christiana, "Geri dönmek için şeytanla bir anlaşma yapmış olmalı," dediğinde bu olasılık Suzette'in zihninde kesinleşti.

Bu sözler Suzette'in gözlerinin inanamayarak açılmasına neden oldu. Bu tür uygunsuz ifadeleri genellikle o kullanırdı. Christiana daha çok onu susturur, kibar olması, gülümsemesi ve böyle kötü düşünceleri kendine saklaması için uyarırdı. Ancak içki dilini gevşetmiş gibi görünüyordu. Bu durumda neler söyleyebileceğinden endişe eden Suzette kendini, "Sus, hizmetkârlardan biri duyacak," diye uyarmak gibi nadir bir pozisyonda buldu.

Haversham koridorun sonunda belirlenmiş aceleyle onlara doğru koşmaya başladığında kelimeler henüz dudaklarından çıkmamıştı. Ancak durakladı ve Christiana ona el sallayınca geri döndü. Sonra biraz yana doğru sendeledi.

Kolunu yakalayan Suzette endişeyle ona baktı. "İyi misin, Chrissy? Ayaklarının üzerinde hiç de sağlam durmuyorsun."

Christiana neşeyle, "İyiyim," diye cevap verdi.

"Korkarım Langley'nin verdiği içkiler onu etkilemiş olabilir," dedi Lisa endişeyle ve Christiana ona doğru ilerlerken diğer kolunu tuttu.

Suzette, "Herhalde iki içki onu bu kadar etkilemez," diye itiraz etti. "Aç

karnına iki kadeh içmek etkileyebilir," diye mantık yürüttü Lisa.

"Üç içki," diye mırıldandı Christiana.

"Üç mü?" Suzette şaşkınlıkla ona baktı. "Üçüncüsü ne zaman oldu?"

"İlk olan," diye düzeltti Christiana ve kaşlarını çatmak için durakladı. Açıklarken daha dikkatli konuşuyordu. "Daha önce Dicky'nin viskisini içmiştim. Sorun değil, aslında kendimi iyi hissediyorum."

"Ah canım," dedi Lisa.

Suzette sadece başını salladı. Christiana'nın üçüncü ya da iddia ettiği gibi ilk içkiyi ne zaman içtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak görünüşe göre punchla birlikte iki bardak viski içmişti. Bu durumda olmasına şaşmamalıydı ve son iki içkiyi sadece on ya da on beş dakika önce içtiğine göre daha da kötüleşeceği kesindi.

Suzette alaycı bir ifadeyle, "En azından o iğrenç adamla evlendiğinden beri ilk kez kendini iyi hissediyor," dedi ve ekledi, "Muhtemelen geri dönmek için şeytanla bir anlaşma yapmıştır."

"Ben de öyle dedim," diye işaret etti Christiana. Durdu ve elini belli belirsiz bir şekilde savurdu.

O elin bağlı olduğu kolu tutan Suzette, kadının ne yaptığından emin olamayarak dudaklarını büzdü. Christiana'nın durumuna acıyarak iç çeken Lisa oldu.

"Ne yapacağız Suzie? Onunla evli kalmasına izin veremeyiz."

"Ah." Christiana, Suzette'in tuttuğu kolu çekiştirerek Lisa'ya doğru savruldu ama Suzette yüzüstü düşeceğinden korktuğu için onu sıkıca tutmaya devam etti. Christiana kurtulmaya çalışmayı bıraktı ve sadece, "Merak etme. Düzelteceğim."

"Nasıl?" Lisa'nın sesi Suzette'in hissettiği kadar kuşkuluydu.

Christiana, "Bu işin *aslı*ni öğreneceğim," dedi ve ardından açıklanamaz bir kahkaha patlattı.

Suzette bir süre kararsızca onu izledikten sonra, bu tepki karşısında en az onun kadar şaşkın görünen Lisa ile endişeli bir bakış paylaştı. İkisi de bu durumda komik bir şey bulamadı.

"Belki de onu yatağa götürsek iyi olur," diye mırıldandı Lisa. "Durumu giderek kötüleşiyor gibi görünüyor." Suzette kuru bir sesle, "Evet," dedi ve Christiana'yı merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladılar.

"Sanırım gittiler."

Daniel, Richard'dan gelen fısıltıya hemen tepki vermedi. Duyduklarını düşünüyordu. Görünüşe göre Christiana içki yüzünden biraz kötü durumdaydı. Kadınlar koridorda uzaklaşıp sesleri azalmadan önce bundan daha fazlasını duymamıştı. O ve Richard, Fairgrave konağındaki misafir odalarından birinde saklanıyorlardı. Yani o, Richard ve George saklanıyordu. Daniel içini çekti ve kendini bu çıkmazın içinde bulduğu için başını salladı. Onu buraya getiren olayların doğal bir ilerleyişiydi. George'un son bir yıldır Richard "Dicky" Fairgrave olarak neler yaptığına dair toplayabildiği tüm bilgileri toplamış, sonra da Richard'a bu bilgilerle birlikte durumu ele almanın en kolay yolunun onun hayatına geri dönmesi ve sanki hiç ayrılmamış gibi George'un yerine geçmesi olduğu önerisini götürmüştü.

Richard, Radnor Kontu olduğunu kanıtlamak için uzun bir mahkeme sürecinden kaçınmasına yardımcı olacağını belirttiğinde, Daniel'in beklediği gibi bu fikre karşı çıkmamıştı. Richard ayrıca George'un maskaralıklarının ortaya çıkaracağı skandaldan kaçınma fikrini tercih etmiş ve Christiana ile ailesini yasal olmayan evliliği yüzünden skandal ve yıkıma sürüklemek istemediğini söylemişti. Ne de olsa o ve ailesi de tıpkı George gibi onun masum kurbanlarıydı ve gerçekten de kadın geçen yıl bu adamla evli olmanın acısını yeterince çekmişti. Her şeyi açığa vurmak artık cezalandırmayacak olan George'u cezalandırmayacağına göre, bu noktada yetkililere gitmek herkesi cezalandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Aslında Richard'ın tek itirazı evliliğin kendisi ve Christiana'yla uyuşamayacakları endişesiydi. Ne de olsa kadın, evlendiğini sandığı Dicky'den hoşlanmıyor gibiydi.

Daniel anlayışla karşılaşmıştı ama Richard'ın ona iyi davranması halinde biraz zamanın bunu hafifletebileceğini de belirtmişti. Sonra da öyle ya da böyle karar vermek için biraz zaman isterse George'un bedenini şimdilik çıkarabileceklerini ve onu el altında tutabileceklerini önermişti. Bu Richard'a Christiana'yı daha iyi tanıması ve onunla evlenmeye katlanıp katlanamayacağına karar vermesi için en azından bir gün kadar zaman kazandıracaktı. Eğer birlikte iyi anlaşacaklarına karar verirse cesetten kurtulabilirlerdi. Değilse, George'u yatağına geri koyabilirler ve sonra Richard sanki İngiltere'ye yeni dönmüş gibi yetkililere gidebilirdi.

Daniel önerisini daha yeni bitirmişti ki Richard balo salonundan çıktı, kadınlar balodan dönüp bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce söz konusu cesedi bulup taşımak için kasaba evine gitmeye kararlıydı. Kulağa geldiği kadar kolay değildi. Her şeyden önce, ölü George dışarı çıkmamışken ve evdeki hizmetçiler tarafından yatağa hasta olduğu düşünülürken ön kapıdan içeri girmeleri çok zordu. Üstelik Richard'ın konağı yandığından beri George yeni bir ev satın almıştı ve evin planını bilmiyorlardı. Evi incelemek, hangi odanın ebeveyn yatak odası olabileceğini tahmin etmek ve ardından pencereden içeri girmek için bir ağaca tırmanmak zorunda kalmışlardı.

George'un kesinlikle öldüğünü anlamak için bir bakıştan fazlası gerekmemişti ama Richard adamın ağzındaki acı badem kokusunu fark ettiğinde ikinci sorunla karşılaştılar. Görünüşe göre sahtekâr, kadınların düşündüğü gibi doğal nedenlerden ölmemişti. Suçlu zehirdi. Bunun daha sonra düşünülecek bir endişe olduğuna karar vererek, George'un eriyen buzdan sırlıslıkla olmuş giysilerini çıkardılar, onu bir battaniyeye sardılar ve onu dışarı çıkarmaya başladılar, bu da daha fazla soruna yol açtı. Görünüşe göre kadınlar, hizmetkârların içeri girip ölü lordlarını bulmalarını engellemek için salonun kapısını kilitlemişlerdi. Cesedi, uyuyan bir hizmetçinin bulunduğu bağlantılı yatak odasından çıkarmak zorunda kalan Richard, kardeşinin kaskatı kesilmiş bedenini kollarının arasına almış, Daniel'i de yolu gösterip kapıları tutması için bırakmıştı.

Hizmetçiği uyandırmadan odadan çıkmayı başarmışlar ve bir sonraki sorun balodan dönen ve aşağıdaki fuayeye giren kadınlar şeklinde ortaya çıkmadan önce merdivenlerin tepesine kadar ulaşmışlardı. Daniel ve Richard panik içinde üst koridora geri dönmüş, sonra da bu odaya girerek yolun açılmasını beklemişlerdi.

Richard arkasından, "Fırsatımız varken harekete geçsek iyi olur," dedi. "Christiana'yı yatağa yatırdıktan sonra kızlar şüphesiz kendi odalarını arayacaklar ve burası da onlardan biri olabilir."

Daniel başıyla onayladı ve koridoru kontrol etmek için kapıyı hafifçe araladı. Her iki yöne de hızlı bir bakış koridorun boş olduğunu gösterince kapıyı araladı ve Richard'ın yükünü taşıması için yoldan çekildi. Sonra onu takip etmeye başladı ama daha bir adım atmıştı ki Richard aniden ona doğru döndü. Hazırlıksız yakalanan Daniel tepki vermekte yavaş kaldı. O daha tepki vermeden Richard küfretti ve aniden George'un bedenini onun üzerine itti.

Saf içgüdüdü Daniel'in battaniyeye sarılmış cesedi yakalamasına neden oldu. Sonra Richard'ın itmesiyle kendini tökezleyerek geri çekilirken buldu, kapı kapanıp onu karanlık odada tek başına bırakırken, kaskatı kesilmiş George bir tür ürkütücü dansla göğsüne yapışmıştı. Ayağa kalkan Daniel ışısız odada hiç kıpırdamadan durdu ve Richard'ın neden onu odaya kadar takip etmediğini anlamaya çalışırken sadece dinledi. Diğer adamın kapıdan gelen boğuk sesini duyduğunda biraz rahatladı: "Hanımlar. İkinizi de emekli olmadan önce ofisimde bir içki içmeye ikna edebilir miyim?"

Daniel George'u tutuşunu düzeltti ama bunun pek faydası olmadı. Adam bir tahta kadar sert ve bükülmezdi. Gerçek boyutlarda bir heykel de olabilir. Başını sallayan Daniel koridorda neler olup bittiğini dinlemek için kapıya yaklaşırken biri, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Daniel Lisa'nın sesini tanıdı ve sesindeki sertliğe şaşırmadı. Kadınların hiçbirisi Dicky'den hoşlanmıyordu ve şu anda Richard'ın o olduğunu düşünüyorlardı.

"Seninle konuşmam lazım!"

Daniel, Richard'ın sesindeki panik karşısında durdu ve buna neyin sebep olmuş olabileceği konusunda endişelendi. Tanrım, umarım Lisa'nın odasında değildir, diye düşündü, ama Richard'ın sesindeki çaresizlik ve kapıya daha yakın durduğu gerçeği, "Kız kardeşine biraz eşeklik ettiğimin farkındayım-" derken güven verici değildi.

"Biraz mı?" Bu Suzette'ti ve Daniel onun ses tonuna sırtarak baktı. Kadın hiç acıımıyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Richard acı çekmiş bir sesle, "Pekâlâ, çok fazla göt," dedi. "Mesele şu ki, bu gece ölümle karşılaşmam beni bu hayatta neyin önemli olduğu konusunda uyandırdı ve Christiana'nın gönlünü almayı ve mümkünse ilişkimizi düzeltmeyi çok istiyorum. Bunu nasıl yapacağım konusunda bana tavsiyede bulunabileceğinizi umuyordum."

Daniel bu sözler karşısında kaşlarını kaldırdı, gerçekten çok etkilenmişti. Ona göre Richard'ın bugün neredeyse ölecek olmasını değişim için bir itici güç olarak kullanması zekice bir hareketti. Dicky ile Richard arasındaki farkı açıklamayı kesinlikle kolaylaştıracaktı.

"Bu konuda samimi misin?" Lisa sessizce sordu.

Suzette sinirlenerek, "Elbette değil," dedi. "Bir leopar beneklerini değiştirmez."

Lisa, "Christiana'yla evlendikten sonra iyi biriyken kötü biri oldu," diye belirtti. "Belki tekrar değişebilir."

"Bu onun beneklerini değiştirmek değildi," Suzette'in sesi acımasızdı. "O benekler, onu kendisiyle evlenmeye ikna etmek ve böylece mirasına konmak için boyadığı sahte beneklerdi. Bunu başardıktan sonra onları yıkadı ve gerçek, kötü doğasına geri döndü."

"Ben çok zenginim hanımlar," dedi Richard. "Christiana'yla para için evlenmeme gerek

yoktu." "O zaman neden onunla evlendin?" Suzette sordu.

Daniel yüzünü buruşturdu, Richard'ın buna nasıl cevap vereceğini merak ediyordu.

Richard sonunda, "Christiana'yı ve onun mutluluğunu önemsiyorum," dedi. Görünüşe göre kadınlar bunu yememişti, Richard'ın Dicky olduğunu ve geçen yıl karısına korkunç davrandığını düşündükleri için Daniel'a göre bu şaşırtıcı değildi. En azından Richard içini çekip, "Son bir yıldaki davranışlarım kardeşimle yaşadıklarımın doğrudan bir sonucu. I-"

"Oh," diye araya girdi Lisa. "Elbette."

"Tabii ki ne?" Suzette şüpheyle sordu.

"Anlamıyor musun, Suzette? Kardeşini öldüren yangından sağ kurtulduğu için kalbinin derinliklerinde her zaman suçluluk hissettiğine şüphe yok."

Daniel bu sözler karşısında gözlerini devirdi. Richard'ın suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yoktu ve George'un da suçluluk duyma kapasitesine sahip olduğunu sanmıyordu ama Lisa'nın işi bitmemişi.

"Chrissy ile tanışmak ve ona aşık olmak yaralı ruhuna merhem olmuş olmalı," diye devam etti Lisa ciddi bir tonda. "Ama sonra evlendiler ve buraya taşındılar, zavallı kardeşinin öldüğü konağın yanmış kalıntılarının hemen sokağında yaşıyorlardı. Her gün onun ölümünü hatırlıyor olmalı. Suçluluk duygusu geri dönecek ve üç katına çıkacaktı, çünkü artık sadece kardeşi hayatta değilken hayatta kaldığı için değil, aynı zamanda zavallı ölü kardeşinin asla sahip olamayacağı bir aşk ve mutluluk bulduğu için de suçluluk duyuyordu. Ruhu işkence gördü, ruhu yaralandı, sevdiği kadın Chrissy'ye saldırdı, onu tüketen suçluluk duygusuyla onun sevgisini ve ilişkilerini yok etti."

Daniel genç Lisa'nın basit bir yorumdan yola çıkarak bulduğu dramatik saçmalıklara o kadar şaşırmıştı ki neredeyse kahkahalarla gülecekti. Kız kendi iyiliği için biraz fazla romantik bir eğilime sahip olabilirdi. Onunla ilgilenilmesi gerekiyordu ve Daniel bunu Richard'a da söylemeye karar verdi. Adam Christiana'yla evli kalırsa, kıza gerçekten göz kulak olması gerekecekti.

"Bu doğru mu?" Suzette şüpheci bir dadı gibi konuşarak sordu. Daniel'ın çocukken sık sık duyduğu bir sestir bu, ama bir dadıdan değil, annesinden. Bir dadı tutacak paraları yoktu. İşin tuhafı, kendini birden Suzette'i o var olmayan dadı olarak hayal ederken buldu, gerçi onu o dadı olarak hayal ederken giydiği elbise saygıdeğer bir dadının giyeceği bir şey değildi ve zihninde yaramaz bir gülümseme ve elinde bir şaplak küreğiyle ona yaklaşırken görüldüğünden daha azını örtüyordu.

"Şaplak at bana," diye iç geçirdi ve sonra mırıldandı, "Daha da iyisi, bırak ben sana şaplak atayım." Kadının dönüp skandal yaratacak kadar kısa, ayak bileklerini açıkta bırakan eteğini yavaşça yukarı çekerek ona çok güzel poposunu gösterdiği bir görüntü zihninde canlandı.

Richard'ın melodrama bulanmış sesi araya girip, "Suçluluk duygusu bir erkeğin eşek gibi davranmasına ve en aptalca şeyleri yapmasına neden olabilir," dediğinde bu hayal aniden öldü.

Daniel neredeyse homurdanacaktı. Orada, karanlık bir odada durmuş, bir yandan ölü bir adamla dans ediyor, bir yandan da Suzette hakkında en saçma cinsel fantezileri kuruyordu. Bütün bunlar olurken bir yandan da fark edilmeden evden kaçabilmeyi bekliyordu. Evet, suçluluk duygusu ve diğer pek çok duygu insana aptalca şeyler yaptırıyordu.

"Lütfen Suzette. En azından onu dinleyemez miyiz?" Lisa yalvardı.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Suzette cevap verdi, sesi bıkkındı, "Çok iyi, ama sadece Christiana şu anda onunla sıkışıp kaldığı için."

"Christiana'ya kur yaparken her şeyin numara olmadığını biliyordum," dedi Lisa mutlulukla, sonunda kapıdan uzaklaştıklarında sesi soluğu kesilmiştii.

Daniel kulağını kapıya dayayarak boğuk seslerin giderek azalmasını dinledi. Onları artık duyamayınca, kısa bir süre sessizliğe gömülmediklerinden emin olmak için bir süre daha bekledi, sonra kapı koluna uzandı ve kapıyı hafifçe araladı. Koridorun gerçekten boş olduğundan emin olmak için başını dışarı uzatıp iki tarafa da baktıktan sonra nihayet yüküyle birlikte koridora çıktı, ancak bir adım sonra durdu ve koridorda bir kapı açılınca tekrar odaya döndü.

Daniel dışlarını gıcırdatarak kapıyı neredeyse kapattı ve ana yatak odasına bağlı yatak odasında uyumakta olan hizmetçi görünene kadar dar aralıktan bakmaya devam etti. Christiana'nın hizmetçisi olduğunu tahmin ediyordu ve onun merdivenlere doğru ilerleyişini sabırsızlıkla izledi. Hizmetçi bir sylph kadar sessiz hareket ediyordu ve Daniel onun merdivenleri ne zaman boşalttığını ve çıkmanın güvenli olduğunu bilemeyeceğini fark edince kaşlarını çatı. İç çekerek omzunu kapının yanındaki duvara yasladı ve yavaşça yüze kadar saymaya başladı, kadının merdivenlere ulaşip inmesinin ve sonra koridordan evin hizmetçi bölümüne doğru ilerlemesinin bundan daha uzun sürmeyeceğinden emindi.

Daniel elliye ulaştığında egzersiz yapmaktan yorulmuştu, ama kapıyı açıp tekrar bakmak için başını dışarı uzatmadan önce yetmiş beşe kadar devam etti. Yolun açık olduğunu görünce rahat bir nefes aldı ve aceleyle koridora çıkıp merdivenlere yöneldi. Merdivenlere ulaşmıştı bile ama aşağıdaki koridorda açılan bir kapının sesi onu dondurmadan önce ancak bu kadar ilerleyebilmişti. Adrenalin damarlarında hızla dolaşırken korkulukların üzerinden baktı ve Suzette'in aşağıda belirdiğini gördü. Yalnızdı ve hızlı adımlarla yürüyordu.

Daniel nefesinin altından küfrederek döndü ve Richard şeytanının neden kadını daha uzun süre meşgul etmediğini merak ederek koridorda aceleyle geri döndü. Az önce çıktığı odadan neredeyse farklı bir odaya gidecekti ama hangi odanın güvenli bir sığınak sağlayacağını bilmiyordu. Daniel onun bulunduğu odanın Lisa'nın burada bulunduğu oda olduğundan şüpheleniyordu, ama bu Suzette'in odasının diğer odalardan herhangi biri olabileceği anlamına geliyordu ve şansı yaver giderse bu oda onun girmeyi seçtiği oda olacaktı. Sonunda, şu anda nispeten güvenli tek sığınak olarak orijinal odaya dönmeye karar verdi. Suzette kendi odasına girdiğinde, Lisa'nın odasından çabucak çıkması gerekecekti, çünkü şansı yaver giderse, Lisa da kısa süre sonra kız kardeşini yukarıya kadar takip edecekti.

Bu gülünç durum için George'a ve hatta Richard'a lanet okuyan Daniel, Lisa'ya ait olduğunu düşündüğü odaya eğildi ve Suzette'in hangi odaya girdiğini görebilmek için kapıyı neredeyse kapattı. Gitmeye başlasa, Lisa'dan kaçmak için yeni bir saklanma yeri bulması gerekse ve kızdan kaçmak için yanlışlıkla Suzette'in odasına girse olmazdı.

Daniel kapıyı biraz aralamıştı, koridorun bu ucundan merdivenlerin başına kadar olan kısmı görebilecek kadar. Merdivenleri çıkarken Suzette'in başı görüldüğünde aklına hiçbir neden gelmediği halde gülümsediğini fark etti. Vücudunun üst kısmı görüldüğünde ve soluk muslin elbisesinin önündeki büyük nemli lekeyi fark ettiğinde bu şaşkınlık yerini şaşkınlığa bıraktı. Ancak bu şaşkınlık, nemli olduğu anlaşılan kumaşın göğüslerinin kıvrımlarına ve karnına yapıştığını fark ettiğinde yerini ilgiye bıraktı. Yüce Tanrım, bu çok uygunsuzdu. . hem de çok ilginç bir şekilde. Kumaş nemden dolayı biraz şeffaflaşmıştı, bu yüzden meme uçlarının olduğu yerde daha koyu halkalar görebildiğinden emindi. Lanet olsun.

Daniel bu manzaraya o kadar kapılmıştı ki, kadının koridora çıktığını ve doğrudan bulunduğu kapıya yöneldiğini fark etmesi bir anını aldı.

dışarı bakıyordu. Kızın geçip gideceğinden emindi, ama baktığı açının onu doğrudan açık tuttuğu kapıya yöneltiğini fark etmekte kendini alamadı. Daniel bir an daha olduğu yerde kaldı, ama kapının yanındaki masada durup orada duran mumluğu aldığı anda ve mumu yakmak için duvardaki apliance doğru eğildiğinde, kapıyı bir başkası için atlamayacağını anladı. İçinde bulunduğu oda Lisa'nın değil, Suzette'in odasıydı.

Kapıyı açmasını sağlayacak adımı atmadan önce kaçamayacağından emin olan Daniel böylece donakaldı, zihni neden onun odasında olduğuna ve daha da önemlisi neden omzunun üzerinde ölü bir adam olduğuna dair açıklamalar bulmaya çalışırken panik uzuvlarını taşla çevirdi.

Neyse ki bu açıklamaları yapmak zorunda kalmadı. Suzette tam kapı tokmağına uzanmıştı ki Lisa merdivenlerin tepesinden onu selamladı. Onu çok rahatlatan bir şekilde, Suzette'in eli tekrar yanına düştü ve kız kardeşine doğru döndü, sonra da genç kız koridora çıkarken onu karşılamak için hareket etti.

Daniel'in paniği hareket etmesine izin verecek kadar azaldı ve hemen kapıdan uzaklaşıp odanın içinde en yakın pencereye doğru dönmeye başladı. Neyse ki tamamen karanlıkta değildi. Kapıdan gelen ince ışık çizgisi ve pencerenin açık perdelerinden gelen yıldız ışığı, mobilyaları seçmesine ve onlardan kaçınmasına izin veriyordu. Pencereye vardığında hiç vakit kaybetmeden pencereyi açtı ve George'u hemen dışarı fırlattı. Adamın vücudunun yere çarpışını duyduğunda bir suçluluk duygusu hissetti, ama sadece bir suçluluk duygusuydu, onu takip etmekle o kadar meşguldü ki bundan daha fazlasını yaşayamadı. Daniel çıkıntıya yerleşmeyi ve bir bacağını pencereden dışarı kaldırmayı başarmıştı ki oda aniden ışıkla doldu.

Bir an irkilerek etrafına bakındı ve açık kapıda durmuş, bir eliyle mum çubuğunu tutarken diğer eliyle de yanan fitili tutmakta olan Suzette'e baktı. Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı.

"Daniel," diye nefes aldı.

"Ee ... evet ... Ben ... şey ... açıklamalıyım ..." Ne yazık ki aklına hiçbir açıklama gelmiyordu, onun yerine dönüp bir kat aşağıda yerde yatan George'un cesedine baktı ve yüzünü buruşturdu. Adam yüzükoyun çimlere yayılmıştı, başı ve bacakları garip açılarla dışarı çıkmıştı ve battaniye artık sadece içini ve kollarını örtüyordu.

Kapının kapanma sesi kulağına çalındı ve Suzette'in kapıyı kapattığını görmek için odaya geri döndü. Elindeki mumu da kapının yanındaki masanın üzerine bırakmıştı ve şimdi ona doğru koşuyordu. Daniel hemen bacağını odaya geri çekti ve ayağa fırladı. Onu aşağıdaki manzaradan uzak tutmaya hevesli olduğundan, pencereye yaklaşmasını engellemek için ellerini kaldırdı, ama kadın onları kolayca atlattı. Bir tarafa ya da diğerine çalım atarak değil, onların arasından süzülüp kollarına girerek. Daniel'in bildiği bir sonraki şey, kızın ağzının onunkinin üzerinde olduğuydu.

Suzette'in daha önceki öpüşmelerinden bir iki şey öğrendiği belliydi, dikkati biraz dağılmıştı. İlk seferinde olduğu gibi sadece ağzını onunkine yapıştırmakla kalmamış, daha önce ona yaptığı gibi kendi ağzıyla onunkini okşamıştı. Daniel o kadar şaşımıştı ki orada böylece durdu, kolları otomatik olarak onun etrafına dolandı. Bunu yapar yapmaz kız geri çekildi ve fısıldadı, "Açıklamana gerek yok. Bana evet demek için geldin."

"Öyle mi?" Daniel şaşkınlıkla sordu.

"Elbette," diye güldü ve ellerinin merakla göğsünde gezinmesine izin vermek için arkasına yaslandı. "Yoksa neden sabahı beklemek yerine bu gece gelisin ki?"

Bu iyi bir soruydu, diye düşünerek ellerini kendi elleriyle yakaladı ve keşiflerini durdurdu. Parmakları göğsünün üzerinde oynarken, genişliğini ve sertliğini ölçerken konsantre olmak zordu. Ve Daniel'in şu anda kesinlikle konsantre olması gerekiyordu. Onun odasındaki varlığı için Gretna Green'de ayaklarına pranga vurulmasını içermeyen makul bir açıklama bulması gerekiyordu. Evlenmeye hazır olmadığını kesinlikle açıkça belirtmesi gerekiyordu.

"Şey, aslında, bu konuda," diye başladı Daniel sonunda, ama sonra onunkini tutan elleri nemli elbisesinin ön kısmına değince kaşlarını çattı. Kokusuna bakılırsa viski gibi bir şeyle sırlıslam olmuştu ve Daniel sordu, "Ne oldu? Neden viskiyle sırlıslamısın?"

"Ah." Gülümsemesi yerini kızgınlığa bıraktı ve kendine baktı. Daniel onun bakışlarını takip etti, elbisenin ikinci bir deri gibi üzerine yapıştığını fark etti ve artık şeffaf olan kumaşın arasından kesinlikle meme uçlarını görüyordu.

"Richard viskisini içmemi engellemeye çalıştı ve viskiyi üzerime döktü," diye mırıldandı tiksintiyle. "Değiştğini ve Christiana'yı mutlu etmek istediğini iddia ediyor ama ..." Başını iki yana salladı. "Hiç değiştğini sanmıyorum. Chrissy viskisini kimsenin içmesine izin vermeyeceğini söylüyor ve az önce ofisinde bu konuda onun iddia ettiği kadar bencildi. Gerçekten bir nebze bile değiştğini sanmıyorum."

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı Daniel, Richard'ın kadınları değiştğine ikna etme çabalarına yardım etmeyi umuyordu, böylece Christiana ona daha çabuk ısınacaktı. Suzette, Christiana'yı gerçekten değiştğine ikna edebilirse onu etkileyebilirdi. "Görünüşe göre bugün yaptığı gibi ölüme bu kadar yaklaşmak bir adamın hayatını yeniden değerlendirmesini sağlayabilir ve değişim için bir itici güç olabilir."

"Hmm." Suzette ikna olmuş görünmüyordu ama omuz silkti ve sonra gülümseyerek, "Dicky'yi tartışmak istemiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum." "Biz mi?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Evet. Teklifimi kabul edip benimle evlenmeye karar vermenize çok sevindim, lordum," diye nefes aldı Suzette ve sonra onu tekrar öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Bu kez sadece ağzını okşamakla kalmadı, aynı zamanda alt dudağını da ısırды, bu da ona o gece daha önce öğrettiği bir başka numaraydı. Kahretsin, ne kadar hızlı öğreniyor diye düşündü dehşetle. Ve yeni başlayan biri için bu öpüşme işinde çok iyi olduğuna, dili dudaklarından gezinmek için dışarı kaydığında karar verdi. Bu karşı koyamayacağı bir cazibeydi ve Daniel ağzının ona açılmasına izin verdi, kendi dili de oynamak için dışarı kaydı.

Suzette hemen Daniel'in ağzına doğru iç çekti ve kollarını Daniel'in boynuna doladı, vücudu Daniel'in vücuduna oldukça gurur verici bir hevesle yaylandı. Onunla evlenmeye niyetli olduğu inancından kaynaklanan bir heves, diye hatırlattı Daniel kendine acımasızca ve tam buna bir son vermek üzereydi ki Suzette'in arkasından açılan kapıyla dikkati dağıldı.

Kıpırdamadan gözlerini açtı ve açık kapıda başka birini değil de Richard'ı görünce neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Diğer adam onları görür görmez durakladı ama sonra ne yapacağını bilemez bir halde böylece durdu. Suzette'in fark edildiklerini anlamamasının herkes için daha iyi olacağına karar veren Daniel ona el sallayarak uzaklaştı. Richard bir an daha tereddüt etti ama sonra ona güvenmeye karar verdi ve kapıyı tekrar kapatarak sessizce odadan çıktı.

Daniel kapının tamamen kapandığını gösteren yumuşak klik sesini duyar duymaz öpüşmelerini kesti ve kendini kurtarmaya çalıştı. "Suzette, artık durmalıyız. Ben gitmeliyim. Senin odanda bu şekilde bulunmam uygun değil."

Suzette, "Ama bu işi ne zaman yapacağımızı tartışmamız gerekiyor, Lordum," diye itiraz etti.

Daniel kızın ellerini boynundan çekmiş ve kız bunu söylediğinde pencereye doğru dönüyordu ama sözler onu durdurdu. "İşi bitirmek" terimi hemen aklına onun kastetmediğinden emin olduğu çeşitli görüntüler getirdi. Hepsisi de çıplaktı ve- "Bu akşam hemen olması gerekmiyor ama yakında olması gerekiyor. Babamın borcunu ödemek için sadece iki haftası var ve sanırım

Gretna Green'e ulaşmak için en az iki gün, o da ancak gece gündüz seyahat ederseniz. Hatta üç gün ve gece bile sürebilir."

Daniel iç çekti. Elbette onun tercih edeceği eylemden bahsetmiyordu. Bacaklarına pranga vurmaktan söz ediyordu. Onunla evlenmeye niyetli olduğu anlamına gelen varlığıyla ilgili bu kafa karışıklığını gerçekten gidermesi gerekiyordu. Sonra evden çıkması, Richard'ı bulması, George'u alması ve

-George'u düşününce adamı fırlatıp attığı pencereye doğru baktı ve Daniel'ın kaşları aşağıdaki zeminde bir hareket fark edince havaya kalktı. Açık pencereye doğru eğilip gözlerini kısarak karanlığa baktı ve aşağıda George'u battaniyesine saran Richard'ı seçebildi.

"O da ne?"

Suzette bir anda arkasında değil yanında belirdi ve hemen doğruldu, onu pencereden uzaklaştırmak için kolundan tuttu ama Suzette kolunu çekti ve omzunun üzerinden baktı, başını eğerek görmeye çalıştı.

"Aşağıda birinin bir şey yaptığını gördüğümü sandım Daniel. I-" Adam aklına gelen tek şeyi yapıp onu öpmek için kollarının arasına aldığı anda sözleri aniden kesildi.

Bu onun dikkatini dağıtmak için umutsuz bir girişimdi ve işe yaradı. Her ikisi için de. İlk başta kontrol ondaydı, ağzı Suzette'in ağzının üzerine eğilmişti, kolları Suzette'i sıkıca yerinde tutuyordu, dili Suzette'in ağzına girmek için dışarı kayıyor ve Suzette'in zihninden gördükleriyle ilgili düşünceleri silip süpürüyordu. Ama Suzette onun ağzına küçük bir zevk miyavlaması bırakıp kalçalarını kaydırdığında, vücudu daha yakına bastırıp kasıklarına sürtündüğünde, Daniel planının ipini kaybetti. Bir sonraki an, soğukkanlı ve kontrollü bir öpücük yerine, vahşi ve talepkâr bir öpücüktü ve elleri hareket ediyor, aniden dokunmaya çok hevesli olduğu gizli zevkleri arıyordu.

Dördüncü Bölüm

Daniel elbisesinin içinden arkasını kavrayıp onu giderek büyüyen sertliğine karşı daha da sıkı tutarken Suzette'in nefesi kesildi. Ama onu inleyen ve zevkle titreten, aniden aralarından kayarak göğsünü örten nemli kumaşın üzerinden kavrayan eldi. Dokunuşu ve yumuşak eti yoğurma şekli, daha önce deneyimlediği her şeyi aşan çok zevk dalgaları gönderiyordu. Büyüyen meme ucunu kumaşın arasından yakalayıp hafifçe çimdiklediğinde, ağzının içine doğru haykırdı ve sonra dudaklarını onunkilerden ayırdı, aniden heyecandan dilini ısırabileceğinden korktu.

Daniel'in ağzı hemen yanağından kayarak kulağını buldu. Orayı kısa bir süre ısırıp ve sonra ağzı aşağı doğru hareket ederek boğazının çizgisini takip etti. Bütün bu süre boyunca Daniel'in eli Suzette'in göğsüyle oynamaya devam etti, onu yoğurdu, sıktı, çimdikledi ve içinde öyle bir zevk cümbüşü yarattı ki Suzette buna dayanamayacağını düşündü. Suzette tüm bunlardan dolayı bayılacağından korkuyordu. Kesinlikle, aniden nefes almakta zorlanıyordu, göğsü hızlı pantolonlarla yükselip alçalıyor, ancak çok az hava alıyor gibi görünüyordu.

Suzette bu endişenin ve adamın içinde yaşadığı zevkin birleşiminden o kadar etkilenmişti ki, yatağı bacaklarının arkasında hissedene kadar adamın onu desteklediğinin farkında bile değildi.

"Daniel," diye mırıldandı adam diliyle elbisesinin yakasını takip ederken. "Emziremem-

Elbisesi aniden gevşeyip omuzlarından kaymaya başlayınca sözleri bir solukta kesildi. Daha önce arkasındaki eliyle elbisesinin bağlarını çözmeyle başarmıştı ve şimdi diğer elini göğsünden çekerek nemli yakasını aşağı indirdi ve bir göğsünü ortaya çıkardı. Bir sonraki anda Daniel'in ağzı, ortaya çıkardığı sıkı, pembe mücevheri örtmek için çullandı. Daniel göğüs ucunu dudaklarının arasına alıp diliyle okşarken Suzette dişlerinin arasından hava emdi. Hâlâ soluduğu havayı içine çekiyor gibi görünüyordu ama artık umurunda da değildi.

Dişleri göğüs ucunu hafifçe sıyırdığında Suzette daha fazla dayanamadı ve parmaklarını saçlarına dolayarak onu tekrar öpmesi için zorlamaya çalıştı. Daniel onu çok rahatlatacak şekilde meme ucunun ağzından kaymasına izin verdi ve dudaklarını geri almak için hemen doğruldu. Eğer Daniel'in önceki öpücüklerinin tutkulu olduğunu düşündüyse bile, bunun yanında hiçbir şeydi. Ağzı talepkardı, dili dokunduğu her şeye sahip olmak için dudaklarının arasında neredeyse şiddetle ilerliyordu. Suzette de aynı tutkuyla karşılık verdi, ağzı istekliydi ve kolları adamın boynuna dolanarak onu öyle sıkıca kavradı ki ceketinin düğmeleri çıplak göğsüne neredeyse acı verecek şekilde baskı yaptı. Bu rahatsızlık onu, belden yukarısı çıplak olacaksa onun da çıplak olması gerektiğine ikna etmeye yetti ve ceketinin düğmelerini bulmak için göğsünü yeterince geriye çekti. Ne mutlu ki düğmeler çoktan çözülmüştü ve kadın hemen adamın omuzlarından kumaşı itmeye başladı.

Daniel görevi devraldığında, paltosunu silkip bir kenara atarken, o da gözünü kırpmadan yeleğinin düğmelerini çözdü. İşini bitirir bitirmez Daniel da omuz silkmeye başladı ve Suzette'in dikkati kravatına yöneldi. Suzette onu da çözmeyle başladı ve yumuşak kumaşı adamın boynundan sıyrarak yere düşürdü, adam kollarıyla tekrar ona sarıldı. Daha sonra onun içinde eridi ve göğsündeki kaba tüyler hassas meme uçlarına değdikçe titredi.

Suzette, adamın onu yatağa yatırdığını ancak sırtına bastırıldığını hissettiğinde anladı ama bu kısa bir farkındalıktı ve adamın ağırlığının yarın yarıya üzerine çökmesiyle dikkati dağıldı. Açık pencereden gelen serin havanın önce ayak bileklerini, sonra da baldırlarını öptüğünü hissetti ve tutkuyla karışık zihninin bir yerinde adamın eteğini yukarı çektiğini fark etti ama umursamadı. Dikkati tamamen ağızlarının birleştiği yerdeydi ve adamın sadece öpücükleriyle ondan aldığı heyecan ve ihtiyaca odaklanmıştı. Adam dikkatini tekrar göğüslerine vermek için öpüşmelerine ara verdiğinde, kadın önce iç çekti, sonra inledi ve adamın altında huzursuzca kıpırdandı, elleri adamın omuzlarını kavradı ve artan ihtiyaçla başı yataкта döndü.

Daniel artık eteği yukarı çekmeyi bırakmıştı. Eteği, altına uzanabileceği kadar yukarı çektikten sonra, şimdi parmaklarını kızın üst bacağının çıplak teni boyunca gezdiriyor ve elbisesinin hafif kumaşını onun önüne itiyordu. Bu his onun içinde bir duygu kamaşmasına neden oldu. Heyecan, beklenti ve korkunun hepsi birden Suzette'i inletti ve biraz kıpırdanmasına, kalçalarının bilinçsizce yataкта dönmesine neden oldu. Ancak, adamın eli aniden bacağının iç kısmına doğru kayarak uyulduğundan yukarı doğru kaymaya başladığında Suzette donup kaldı ve nefesi kesildi. Suzette aniden kalçalarını kapattığında parmaklar kızın göbeğine sadece bir santim uzaklıktaydı. Bu kasıtlı olmaktan çok içgüdüsel bir hareketti, daha önce denenmemiş bedeni duruma tepki veriyordu.

Daniel hemen Suzette'in göğüslerine bakmayı bıraktı ve onu tekrar öpmek için başını kaldırdı. İşin tuhafı, Suzette'i saran korku ve gerginlik mucizevi bir şekilde o anda kaybolmaya başladı ve bir süre sonra Suzette küçük bir iniltiyle bacaklarının açılmasına izin verdi, ama Daniel onun sunduğu avantajdan yararlanmadan kapı çalındı ve ikisi de hareketsiz kaldı.

"Suzette?" Lisa'nın sesi kapıdan onlara doğru geldi ve ardından bir kapı daha çalındı. "Suzette, seninle konuşmam gerek."

Daniel donmuş öpüşmelerini kesip başını kaldırdığında Suzette dudağını ısırdı ve kapıya doğru dönüp baktı, sessiz kalırsa Lisa'nın gidip gitmeyeceğini merak ediyordu. Cevabı, Lisa'nın "İçeri geliyorum," demesiyle kapı tokmağı tıkırdadığında geldi.

"Hayır!" Suzette ciyak ciyak bağırdı, Daniel üzerinden atlayınca aniden doğruldu. Kapı açılmadığı için çok rahatlamıştı. Daniel yeleğini ve paltosunu kapıp pencereye doğru koşarken Suzette kollarını elbisesinin kollarına sokup tekrar giymek için çabaladı.

"Bir dakika," diye seslendi, elbisesini düzeltmek için yataktan fırladı. Daniel pencereye ulaşmıştı ve ceketini silkmek için durakladığında endişeli bakışları onun üzerindeydi. O anda pencereden çıkmaya başladı, ama birden duraksadı, geriye baktı ve sonra kendini geri çekip kızın yanına koştu. Öpücüğü o kadar hızlıydı ki neredeyse başlamadan bitmişti. Sonra "Yarın," diye fısıldadı ve aceleyle pencereye geri döndü.

"Suzette?" Lisa sabırsızlıkla seslendi.

"Bir dakika," diye tersledi Suzette ve Daniel'in pencere pervazına tırmanıp gözden kaybolmasını endişeyle izledi. "Ne yapıyorsun sen?" Lisa sordu.

Suzette gözlerini devirdi ve sonra aceleyle kapıya yöneldi. Kapıyı çekip açarak kız kardeşine kaşlarını çatı ve onun gelişinin böylesine harika bir fasıla son vermesine sinirlendi. "Ben de yatmaya hazırlanıyordum. Sen ne yapıyorsun?"

Lisa ona baktı, yüz ifadesinde endişe okunuyordu. "Sen iyi misin? Oldukça kızarmışsın."

Suzette bir an nefesini tuttu ve daha sakin bir sesle, "Ben iyiyim. Sadece Georgina'yı rahatsız etmek istemedim."

Gecenin bu geç saatinde ama elbiselerimi tek başıma çıkarmakta biraz zorlandım." Yalan söylediği için yüzünü buruşturarak durduğu yerde kaydı ve "Benimle hemen konuşmanı gerektirecek kadar önemli olan neydi?" diye sordu.

"Oh, ben ..." Lisa kaşlarını çatı ve koridor boyunca Christiana'nın odasına doğru baktı. "Az önce Chrissy'nin odasından geldim ve çok tuhaf şeyler söylüyordu. George'la evlenmekten bahsediyordu ve ..." Çaresizce omuz silkti. "Sadece biraz endişeliyim."

Suzette sabırla, "O sarhoş, Lisa," dedi. "Ben olsam tuhaf şeyler söylemesinden endişe etmezdim. Tanrım, daha önce onu odasına götürdüğümüzde çileklerden ve Dicky'nin poposunu görmekten bahsediyordu. Eminim sabaha bir şeyi kalmaz."

Lisa küçük bir iç çekişle, "Sanırım," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Artık yatmaya gideceğim." Suzette ciddiyetle, "Bu muhtemelen iyi bir fikir," dedi.

Lisa başını sallayarak arkasını dönmeye başladı, sonra durakladı ve geri dönerek, "Ah, neredeyse unuttuyordum. Dicky az önce kendi odasına gitmek için Chrissy'nin odasından geçmek zorunda kaldı. Sabah yatak odasının kapısını açmayı unutmamalıyız."

"Uyuyacağım," diye güvence verdi Suzette. "Şimdi git ve biraz uyu. Uzun bir gün oldu."

"Evet, öyle oldu," diye mırıldandı Lisa ve koridorda tökezleyerek ilerledi.

Suzette, kendi kapısını kapatmadan önce odasına girene kadar onu izledi. İç geçirdikten sonra arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü. Dışarıya baktığında boş bir avlu gördü. Daniel çoktan uzaklaşmıştı. Muhtemelen dışarda, arabasını bıraktığı yere doğru yürüyordu. Tabii arabasını getirdiyse. Suzette kendi evinin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu, eğer bir evi varsa bile. Oraya yürüyerek de gitmiş olabilirdi.

Pencereyi kapatıp yatağa doğru döndü ama gözüne karlı beyaz bir kumaş parçası takılınca durakladı. Bunun Daniel'in kravattı olduğunu hemen anlayan Suzette, aceleyle gidip aldı ve ne yapmayı planladığının farkına bile varamadan odadan dışarı fırladı. Suzette merdivenlere doğru aceleyle yürürken, Daniel muhtemelen gitmiştir ama onu hâlâ yakalayabilir, diye düşündü.

Daniel bekleyen arabaya ulaştığında şoförü tüneğinde uyuyordu. Adamı henüz rahatsız etmedi, bunun yerine pencereden arabaya baktı, ancak içeride kimsenin oturmadığını görünce kaşlarını çatarak eve geri döndü. Daniel Suzette'in penceresinden yere düştüğünde George'un cesedi düştüğü yerde yoktu. Richard'ın cesedi arabaya tek başına taşındığını düşünmüş ve arkadaşını George'la birlikte beklerken bulmayı umarak aceleyle buraya gelmişti. Şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu. Richard hangi cehennemdeydi ve George'a ne yapmıştı?

Ön kapının açılması dikkatini çekti ve Daniel rahatlamaya başladı, Richard'ın George'un cesediyle birlikte görünmesini bekliyordu. Ancak gelen Richard değildi. Onun yerine Suzette dışarı çıktı. Yol boyunca bir o tarafa bir bu tarafa bakarken elinde parlak fildişi bir kumaş parçası dalgalanıyordu. Richard ne yapacağına karar veremeden, Suzette onun arabanın yanında durduğunu fark etti ve aceleyle ileri atıldı.

Daniel kaşlarını çatı ve onu karşılamak için ilerlemeye başladı ama daha bir adım atmıştı ki gözü ön üst pencerelerden birindeki harekete takıldı. Gördüğü manzara Daniel'i aniden durdurdu ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Bu aynı zamanda Richard'ın nerede olduğu sorusunu da cevaplıyordu. Adam ana yatak odasının açık penceresinde çerçevelenmişti, görebildiği kadıyla çıplaktı ve Leydi Christiana'nın çıplak göğüslerini emiyordu.

"Oh."

Suzette'ten gelen irkiltici ses ona Suzette'in varlığını hatırlattı ve Daniel aşağıya baktığında Suzette'in ona ulaştığını ve görünüşe göre kız kardeşi ile kocası olduğunu düşündükleri adamın neler yaptığına tanık olmak için kendi bakışlarını pencereye kadar takip ettiğini gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde gösteriyi izliyordu.

Daniel pencereye dönüp baktığında Christiana'nın bir bacağını Richard'a doladığını ve Richard'ın onu öpmek için başını kaldırdığını gördü. Bunu gördüğü anda bile Richard kadını belinden tutup pencereden uzaklaştırdı. Daniel'a adamın o gece tekrar ona katılmayı planladığı gibi görünmüyordu. Ancak bu durum Richard'ın George'un cesedine ne yaptığını açıklamıyordu ve Daniel bir an için eve geri dönüp çifti rahatsız ederek bunu öğrenmeyi düşündü. Bu ona çözülmesi gereken oldukça önemli bir mesele gibi görünüyordu.

Suzette sessizce, "Bunu unuttuğum," dedi ve adamın dikkatini bu endişelerden çekerek kravattı uzatmakta olduğunu gördü.

Ancak Daniel, Suzette'in elbisesini düzeltmek için bile durmadan aceleyle buraya geldiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Yakası boldu ve sadece ortasından geçen eli tarafından yerinde tutuluyordu. Atların nal sesleri dikkatini yoldan kendilerine doğru gelen bir arabaya çektiğinde bunu daha yeni kavramıştı.

Orada durduğunu, ceketinin ve yeleğinin çıplak, kravatsız göğsünü ortaya çıkaracak şekilde açık olduğunu ve Suzette'in de skandal bir şekilde soyunduğunu fark eden Daniel küfretti ve hızla arabanın kapısını açtı. Suzette'i kucaklayıp içeri soktu, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde peşinden gitti, bir eliyle kapıyı kapatırken diğer eliyle de pencerelerdeki perdeleri çekiştirip kapattı. Diğer vagonda her kim varsa onları görmemeye kararlı bir şekilde son perdeyi de kapattıktan sonra Suzette'in karşısındaki koltuğun kenarına yerleşti ve alaycı bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Özür dilerim, sadece düşünmüştüm..." Bankta arkasına yaslanmaya çalışırken sert bir şeye çarpınca açıklaması kesildi. Daniel kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı ve yanında oturanın ne olduğunu görmek için etrafına bakındı. Ancak o zaman yanındaki bankın ucundan sarkan battaniye kaplı bacakları fark etti. En azından George'un bacakları olduğunu varsaydı, omuzları ve başı olamayacak kadar dardı. Muhtemelen arkasındaki bankın çoğunu kaplayan da onlardı.

İçini bir telaş kaplayan Daniel, Suzette'le yüzleşmek için arkasına döndü. Aynı anda hem Suzette'in eline hem de kapının koluna uzandı, onu arabadan dışarı çıkarmak niyetindeydi ama sonra atların nal seslerinin onlara kadar ulaştığını ve diğer arabanın henüz geçmekte olduğunu fark etti. Küfrederek kapıyı tekrar kapattı ve sonra ayağa kalkan Suzette'e doğru sertçe döndü ve görünüşe göre onu kendisine çekmek için elini tuttuğunu düşünerek önünde çömelerek durmaya başladı.

Araba karanlık olsa da, kendi gözleri arkasındaki cüsseyi seçebilecek kadar alışmıştı ve Suzette'in de bakması halinde bunu yapabileceğinin farkındaydı, bu yüzden dikkatini dağıtmak umuduyla onu hemen kucağına yan oturması için çekti.

Suzette küçük bir iç çekişle oraya yerleşti. Sonra kollarını adamın omuzlarına doladı ve ağzının kenarına bir öpücük kondurarak fısıldadı: "Özür dileyecek bir şey yok lordum. Ben de çok hevesliyim ve sabırsızlanıyorum."

Daniel onun bununla ne demek istediğinden emin değildi, ama daha çok diğer vagon geçip tanık olmadan inebilecekleri kadar uzaklaşana kadar onu George'un varlığından uzak tutmakla ilgileniyordu, bu yüzden yapmayı düşünebileceği tek şeyi yaptı ve onu öptü. Gerçekten de bunu yapmasının tek nedeni buydu. Odasında daha önce yaptıkları aktivitelerden dolayı hala yarı direktte olduğu ve Suzette'in poposunu doğrudan büyüyen uzantının üzerine yerleştirdiği ve şimdi oldukça sinir bozucu bir şekilde biraz kıpırdadığı gerçeği Daniel, Suzette'in ağzını açıp öpücüğünü derinleştirirken, bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığından emin oldu. Ağzının içinde inlediğinde ve sonra vücudunun üst kısmını ona doğru kıvrırırken tekrar keyifli bir şekilde onun üzerinde kaymaya başladığında, tamamen dikkat dağıtmak amacıyla ellerinin artık kuru olan elbisesinin içinden göğüslerini bulup örtmesine izin verdi. Bu tabii ki onun tekrar inlemesine ve zevkle kıpırdanmasına neden oldu.

Daniel, Suzette öpüşmelerini kesip uzun bir iniltiyle başını geriye atana kadar, tuttuğu yumuşak tümsekleri yoğurdu ve her sıkışta dilini onun ağzına soktu. Şimdi kığını onun kucağına sürüyor, istemeden de olsa kendini ona sürüyordu ve Daniel

göğüslerini tuttuğu yerden birakarak, hâlâ açık olan elbiselerin korsajını omuzlarından çekip çıkardı. Suzette ona yardım etmek için kollarını adamın omuzlarından kurtardı ve ardından kumaş düşüp göğsünü adamın ilgisine açınca titredi.

Kadının pozisyonu, Daniel'in göğsünün üst kıvrımını parmaklarının üzerine çıkarmak için başını neredeyse hiç eğmesine gerek kalmamasını sağladı ama meme ucunu bulup dudaklarının arasına almak için daha da eğilmesi gerekti. Diliyle fiske vururken onun gırtlaktan gelen iniltisini duydu ve ağzında küçük, sert, heyecanlı bir çakıl taşına dönüşene kadar bunu yapmaya devam etti. Sonra dişleriyle sıyırdı, bu onun tekrar üstünde kıpırdanmasına ve çökmesine neden olduğunda memnun oldu.

"Daniel," diye nefesini tuttu, saçlarını parmaklarının arasına aldı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı.

Hemen karşılık verdi, başını kaldırıp dudaklarına yapışmak için meme ucunu bıraktı. Suzette de onu tutkuyla öptü, dilini onunkine doladı ve sonra emdi, poposu kucağında hareket ederek ona biraz daha süttü.

Kadının hareketinin içinde uyandırdığı ihtiyaç duygusuyla hırlayan Daniel bir dudağını ısırdı ve bir elinin kadının bacaklarını bulmasına izin verdi. Kısa bir süre uzak bacağına dışını ovuşturdu ve sonra avucunun topuğunu elbisesinin eteğinden bacaklarının arasına bastırmak için kaydıldı. Daniel'in dokunuşu kadının neredeyse şiddetle kıpırdanmasına neden oldu ve Daniel başka bir zevk dalgasıyla tekrar homurdandı ve sonra daha sert bir şekilde bastırdı. Daniel daha sonra parmaklarını paraklarının arasından geçirerek kadının kalbine ulaşmaya çalıştı ama kumaş onu engelledi. Yine de Suzette'in çok hoş bir şekilde kıvrınmasına neden oldu, bacaklarından biri dizlerinden kayana kadar açıldı ve onu önlük dışında ona tamamen açık bıraktı.

Daniel hemen elbiseyi çekiştirmeye başladı, onu yoldan çekmeye kararlıydı. Sonunda etek ucunu bulup elini altından geçirebildiğinde küçük bir rahatlama iç çekişi ağzından Suzette'in ağzına kayd. Suzette bu engelsiz dokunuş karşısında ürperdi ve Daniel elini Suzette'in baldırının yumuşak derisinde, dizinin üzerinde ve kalçasında gezdirirken Suzette'in ağzına karşı gülümsedi.

Parmakları sonunda, Lisa onları Suzette'in odasında yarıda kesmeden önce aradığı tatlı noktaya ulaşırken, dilini onun ağzına soktu. Kızın tepkisi çok hoştu. Biraz çılgınca inledi ve sonra elini kendi eliyle örtmek için aşağı uzandı, onu teşvik etti ve sonra parmakları onun sıcak, ıslak merkezini bulduğunda tamamen hareketsiz kaldı. Adam parmaklarını oradaki heyecanlı yumrunun üzerinde ve etrafında gezdirmeye başladığında, kadın tekrar hareket etmeye başladı, kalçaları adamın okşamasıyla aynı anda kayıyor, her kayışta adamın ereksiyonuna süttünüyordu.

"Ah Daniel," diye soludu, ağzını onunkinden ayırarak. "Yapamam- Lütfen-"

"Şşşt," diye mırıldandı nazikçe, dudaklarını kulağına çevirdi ve bacaklarını biraz açarken lobu ağzına çekti. Bu kayma onun bacaklarının arasından biraz daha aşağıya kaymasını sağladı ve okşamalarına tepki verirken ereksiyonuna daha sıkı süttünmesini sağladı.

"Ohhh," diye inledi Suzette, yere bastığı tek ayağını onun dokunuşuna bastırmak için kullandı.

"Evet," diye cesaretlendirdi, lobunu serbest bıraktı ve sonra belindeki kolu kaydırarak çıplak göğüslerine bakabileceği kadar onu rahatlattı. Bu onun onları ilk gerçek görüşüydü ve parmakları onun kaygan merkezinin üzerinde ve etrafında kaymaya devam ederken onları içti. Kadın kucağında gerilmiş, eğilmiş, bükülmüş ve Daniel'in ihtiyaçtan sızlamasına neden olacak şekilde titriyordu ve Daniel arabanın içinde onun üzerine çıkabilmeyi çok istiyordu. Ama Daniel bir masumun kızlığını bu şekilde bozacak kadar ileri gitmemişti, bu yüzden dişlerini birbirine geçirdi ve bu dürtüyü görmezden geldi.

Suzette aniden başını ona doğru çevirip göğsünü ısırdığında onu tamamen şaşırttı. Yeleği ve paltosu artık açıkta kalmış, göğsünün büyük bir kısmı çıplak kalmıştı ve dişleri hiçbir engelle karşılaşmadan derisine battı. Ulaşabildiği tek şey buydu ve kötü bir ısırık değildi, sadece ihtiyacı arttıkça sinirli bir ısırdı. Yine de ondan soluksuz bir kahkaha kopardı ve sonra meme ucunu bulup onu ısırdı ve kahkahası, içinden geçen zevk karşısında şaşkınlıktan öldü. Daniel yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte olmuştu ama hiçbirisi göğsüne dikkat etmemişti. Gerçi onlardan böyle bir şey beklemiyordu. Bunun zevkli olabileceğini fark etmemişti ama öyle görünüyordu. Kesinlikle, dikkatle ondan zevk alıyordu, bu yüzden aniden durduğunda ve inlerken şiddetle eline doğru kaydığında hayal kırıklığına uğradı.

"Daniel, seni istiyorum," diye yakındı, adamın elini sıkıca kavradı ve okşadığı şişmiş ete daha sıkı bastırdı. "Ne istiyorsun?" diye sordu, kızın kızarcığının ve cevap vermekten utanarak geri çekileceğinden emindi.

Suzette onun yerine elini bırakarak başını öpücük için aşağı çekti ve ardından ısrarla fısıldadı: "İlk seferinde acıması umurumda değil. Sana ihtiyacım var. Direğini içimde istiyorum."

"Neyim?" diye eğlenen bir hayretle soludu ve ona bakmak için geri çekildi.

Suzette hayal kırıklığıyla homurdandı ve aniden dizlerinin kenarına doğru kayd, böylece aralarına uzanabildi ve elini onun gelişen ereksiyonuna bastırabildi. "Bu."

Daniel'in eğlencesi bu cürekâr dokunuşla aniden sona erdi ve sonra inledi ve kadın onu sıkarken gözlerini kapattı. Kadının diz pantolonuyla oynadığının farkında değildi ama birden kumaş açıldı ve kadın onu avucunun içine aldı. Kadın elini penisin üzerinde gezdirirken adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam homurdandı: "Bunu da nereden öğrendin?"

"Okudum," diye fısıldadı ve elini tekrar onun üzerinde gezdirdi.

Daniel Suzette'in başını avucunun içine aldı ve onu öperken yerinde tuttu, Suzette'in tüm dikkatini ona vermesine karşı koyamadı. Suzette de onu hevesle öptü ama beceriksizce okşamaya devam ederek Daniel'in sahip olduğu tüm onurlu düşünceleri tutkudan sırlıklam olmuş zavallı kafasından kovdu. Bir sonraki anda Daniel ikisinin yerini değiştirdi, Suzette'i kaldırıp çevirdi, böylece Suzette bankın kenarına oturdu ve Daniel Suzette'in önünde vagonun zeminine diz çöktü, ereksiyonu Suzette'in sıcaklığının içine gömülmek için sabırsızlanıyordu.

"Evet," diye nefes aldı Suzette, bacaklarını onun için daha geniş açarak aralarına girebilmesini sağladı. Adam bunu yapar yapmaz, Suzette onun ereksiyonunu tutmayı bıraktı ve kendini desteklemek için ellerini bank koltuğunun iki yanına götürdü.

Daniel onu tekrar öptü, sıcak ve talepkâr bir öpücük bu ve sonra kalçalarını kaydırarak Suzette'in sıcaklığına süttü. Suzette bir iniltille ağzını ayırdı ve kalçaları bu yeni okşayışa doğru eğilerek başını çevirdi. Suzette'in "Çok soğuk" diye mırıldandığını neredeyse duymuyordu.

"Seni ısıtacağım," diye söz verdi, kendini tekrar ona süttü. Sonra biraz geri çekilerek aşağı uzandı ve bir dahaki sefere içine girme niyetiyle kendini sıkı.

"Hayır, ben değil," diye mırıldandı küçük bir kahkaha atarak. "Senin elin. Tuttuğum elin."

Daniel durakladı. Kız onun elini tutmuyordu. Ellerinden biri onu yerinde tutmak için kalçasındaydı, diğeri ise ereksiyonunu ona doğru yönlendirmek üzereydi. Ne-?

Daniel banktaki George'u hatırlayınca bu düşünce kafasından uçup gitti.

"Sorun nedir?" Adam donup kaldığında Suzette sordu. Yüzündeki tutkunun bir kısmı gitmiş, vagonun karanlığında onun ifadesini fark edince endişeyle bir kenara itilmişti.

Daniel tereddüt etti ve sonra kalçasındaki elini sırtına doğru kaydıldı ve onu öne çekip başını göğsüne bastırmak için kullandı. Ancak o zaman önce kızın ellerinden birine, sonra da diğeri baktı. Yeterince emindi, görünüşe göre tüm bu itiş kakış George'un kollarından birini battaniyeden ayırmıştı ve tuttuğu da onun soğuk eliydi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı, adamın orada olduğunu bir an için bile untabildiği için dehşete

düşmüştü. "Ne oldu?" Suzette elini bırakıp doğrulmaya çalışarak sordu.

Daniel onu bir an için yarinde tuttu, ama sonra onu öpebileceği kadar yükselmeye izin verdi. Bu seferki gerçekten de tamamen onun dikkatini dağıtmaya yönelik bir girişimdi. Onun yalnız olmadıklarını fark etmek için etrafına bakması riskini almak istemiyordu, ama kendini pantolonunun içine geri sokması gerekiyordu. Onu öpmek dikkatini dağıtmayı başarmanın en iyi yolu gibi görünürken, elleri de pantolonun içine sokma işini hallediyordu. Daniel pantolonunu giyer giymez öpüşmeyi kesti ve Suzette'i koltuktan kaldırdı. Neyse ki, Daniel ayağa kalkarken Suzette içgüdüsel olarak kollarını ve bacaklarını ona doladı, yoksa onu düşürebilirdi.

Ancak o bunu yapmadı, yine de vagon, birleşik ağırlıklarının ani kaymasıyla sallandı ve Daniel bir an duraklamak zorunda kaldı, dizleri büküldü ve Suzette vagonun ortasında çömelirken göğsüne yapıştı. Ancak bu o kadar da kötü bir şey değildi çünkü bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi. Suzette yarı çıplaktı, elbisesi belindeydi ve eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı, kolları ve bacaklarıyla ona sarılmıştı. Adam da tam olarak düzgün giyinmemişti, kravatı yoktu ve hem yeleği hem de paltosu açıktaydı. Arabadan bu şekilde çıkamazlardı ama içeride de kalamazlardı. Suzette'in battaniyeye sarılmış cesedi henüz görmemiş olması sadece büyük bir şanstı.

"Nereye lordum?" diye seslendi şoför aniden, arabanın şiddetli hareketinden uyanmış gibiydi.

"Zekice," diye mırıldandı Daniel. Görünüşe göre adam arabanın daha önceki hareketlerinden hiçbirine uyanmamıştı, ama şimdi uykusundan uyanmayı seçmişti. Tam da Daniel'in uykuda kalmasını tercih edeceği bir anda.

"Ona söylemeyecek misin?" Suzette başını kaldırmaya çalışarak sordu.

"Ona ne söyleyeceksin?" Daniel kızın etrafına bakmasını engellemek için elini sıkıca tutarak

sordu. "Gretna Green'e gitmesini." Suzette'in cevabı Daniel'in göğsünde boğuklaştı.

Daniel ona sertçe baktı ama onu tuttuğu için sadece başının üst kısmını görebiliyordu.

"Beni aceleyle arabaya bindirirken planladığın bu değil miydi?" diye sordu adam hemen cevap vermeyince.

Daniel onun mutluluğunu hatırlarken iç çekerek gözlerini kapadı, "Üzülecek bir şey yok lordum. Ben de çok hevesliyim ve sabırsızlanıyorum," derken yüzünü öpücüklerle boğmuştu. Kızın, onları aceleyle Gretna'ya götürceğini düşündüğünü fark etti ve bir kez daha, "Harika," diye mırıldandı.

"Daniel?" Suzette tekrar başını kaldırmaya çalışarak ve bu sefer neredeyse başararak sordu.

"Lordum?" diye sordu şoförü hemen hemen aynı anda.

Daniel nefesinin altından hırlayarak kapıya döndü. Elini kızın sırtından çekmeyi göze aldı ve kapıyı açmak için hızla kolu çevirdi, sonra kızın başını tekrar göğsüne bastırdı ve kız ağaca tırmanan bir maymun gibi ona yapışmış halde arabadan dışarı fırladı. Tanrı'nın bir lütfu olarak, yolda kızın kafasına ya da bacaklarına çarpmadan onları dışarı çıkarmayı başardı. Daniel daha sonra elini kızın başından sırtına götürerek çıplak göğüslerini gizlemek için göğsünü sıkıca kendi göğsüne bastırdı ve hızla eve doğru yola koyuldu.

Daniel'in içini rahatlatan şey, önceki arabanın geçip gitmiş olması ve yolda başka araba görünmemesiydi. Yine de şoförle ilgili yapabileceği bir şey yoktu... belki de çenesini kapalı tutmasını teşvik etmek için maaşını artırmak dışında, diye düşündü iç çekerek.

"Ne yapıyoruz biz?" Suzette kararsızca sordu, Daniel eve doğru yürürken başını kaldırıp etrafına baktı. Daniel hemen cevap

vermedi. Sadece çenesi gergin bir şekilde yürümeye devam etti.

Suzette'in daha önce peşinden çıktığı kapı hâlâ açıktı ve onunla birlikte içeri girip en yakındaki odaya, salona doğru ilerledi. Salondaki mumlardan kapıya vuran ışık parçasının hemen dışında duraklayarak Suzette'i ayağa kaldırdı ve ardından hızla elbisesini düzeltmeye başladı.

"Daniel?" diye sordu kararsızca, ona yardım etmeden, sadece kıpırdamadan durdu ve kollarını elbisesinin içine sokup göğüslerini örtmek için yukarı doğru çekerken geniş ve belirsiz gözlerle ona baktı.

"Bu gece Gretna Green'e gitmiyoruz," dedi sessizce. "Neden

olmasın? Düşündüm ki-

"Ya babanın borçlarını ödemek için başka bir yol bularsak?" diye aniden sorarak onun sözünü kesti.

Suzette bu soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra omuz silkti. "O zaman evlenmezdim ve Lisa'yla birlikte ülkeye geri dönerdik."

Daniel kaşlarını çatdı. "Ülkeye dönmeyeceğinden emin misin? Bir gün evlenmek zorunda kalacaksın ve kendi mevsimini yaşamalısın. Bütün genç kadınların kendi mevsimlerinin hayalini kurduğunu sanırdım."

Suzette içini çekti ama itiraf etti: "Sanırım eskiden öyleydim ama Dicky'nin Christiana'ya nasıl davrandığını görüp duyduktan sonra evlenmeye o kadar da hevesli değilim. Bu skandaldan kaçınmak için çizimi talep etmek zorunda olmasaydım, sanırım asla evlenmezdim."

Daniel hemen, "Her erkek Dicky gibi değildir," diye karşı çıktı.

"Dicky bile evlenmeden önceki Dicky gibi değildi," dedi kuru bir sesle. "Chrissy'ye kur yaparken tatlı ve çekici görünüyordu. Her erkeğin böyle olmadığı ne malum?"

"Ben bir kadına asla Dicky'nin Christiana'ya davrandığı gibi davranmam," dedi ciddiyetle. "Ve pek çok erkek de yapmazdı. Eminim baban sana, kız kardeşlerine ve annene kötü davranmamıştır."

"Hayır, o her zaman nazik ve sevgi dolu bir adamdı ... son zamanlarda her yıl kumar oynayarak hepimizi mahvetme tutkusu dışında, harikaydı," diye ekledi Suzette kuru bir sesle. "Bir kadına asla Dicky gibi davranmayacağını söylemene sevindim ama Dicky'nin de Chrissy ile evlenmeden önce aynı şeyi söyleyeceğinden eminim. Bir kadın evlenmeden önce bir erkeğin gerçekten nasıl biri olduğunu nasıl bilebilir ki?"

Daniel buna nasıl cevap vereceğini şaşırmış bir halde kaşlarını çatmakla yetindiğinde, başını salladı. "Bunu neden tartıştığımızı bile anlamıyorum. Babamın borçlarını ödemek için gereken parayı kazanmanın başka yolu yok. Evlenmem gerekiyor. Senin de parası olan bir kadınla evlenmen gerekiyor. Bana pek seçeneğimiz varmış gibi gelmiyor. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden bu gece buraya gelip teklifimi kabul etmeye karar verdiğini söyledin. Ben de Gretna Green'e gitmek üzere olduğumuzu sanıyordum. Neden şimdi eve döndük ve bunları tartışıyoruz?"

Daniel bir an için ona baktı, dilinin ucunda bu gece buraya onunla evlenmeye karar verdiğini söylemek için gelmediği sözleri vardı. Ne var ki, kız şimdi ona dar gözlü bir şüpheyle bakıyordu ve Daniel'in bu gece buraya neden **geldiğine** dair gerçek dışında hiçbir açıklaması yoktu. Bunu ona söyleyemezdi. Sonunda şöyle dedi: "Gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden yola çıkamayız. Sana cevabımı yarın vereceğim konusunda anlaşmıştık ve bence orijinal plana sadık kalmalıyız."

Daniel onun bu konudaki itirazlarını duymak için beklemedi ve itiraz **edeceğinden** emindi, bu yüzden aniden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıkıp hızla ön kapıdan çıktı. Giderken kapıyı kapattı ama daha kaldırımın yarısına gelmeden arkasından kapının açıldığını duyunca çok da şaşırmadı. Yine de onun çağrısına dönüp bakmadı bile ve hızını artırarak arabaya giden yolun geri kalanında neredeyse koşmaya başladı.

Daniel aracın arkasına atlarken şoförüne, "Eve," diye bağırdı, sonra kapıyı arkasından kapattı ve araba ileri doğru sarsılırken boş koltuğa geri yaslandı. Suzette'in bir başka bağırısıyla bakışları perdeli pencerelere kaydı ama durup eve dönüp dönmeyeceğini görmek için bakma dürtüsüne direndi. Sonra gözleri karşıdaki koltuğa ve oradaki battaniyeye takıldı. George. Hâlâ cesetle uğraşmak zorundaydı ve onunla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Daniel kaşlarını çatarak başını salladı. George ölümünde bile baş belasıydı. Eğer o olmasaydı, Daniel Suzette'in odasına hiç girmemiş olacaktı. Orada kız tarafından yakalanmaz, kızla oynamaz ve sonra düşüncesizce kravatını geride bırakmazdı. Sonra da Suzette onu kovalamazdı.

Geri vermek için onu aşağı indirirdi ve kesinlikle lanet olası bir arabanın arkasında neredeyse bekaretini ona vermezdi.

Hepsi George'un lanet olası suçuydu. Şu anda orada hayal kırıklığına uğramış ve hâlâ ölü bir tavuk kadar sert bir şekilde oturuyor olması da ölü adamın suçuydu. Eğer arabadaki varlığı olmasaydı, Daniel şu anda Suzette'in içine gömülmüş ve ikisini de zevkin doruklarına çıkarıyor olacaktı. Ama öyle değildi ve bunun için ölü adama iyi bir tekme atmamak için kendini zor tutuyordu. Oysa o telefisi mümkün olmayan adımı atmadan önce durdurulduğu için şükretmesi gerekirdi.

Karmakarışık düşüncelerine iç geçiren Daniel başını arkaya yasladı ve zihnine bir düzen getirmeye çalışırken gözlerini kapattı.

Suzette'i istiyordu. Bir centilmen olarak, evlenmeden ona sahip olamazdı. Ve onun Garrison gibi başka biriyle evlenmesini istemiyordu. Ama onunla kendisi evlenmek istediğinden emin değildi. Tanrı aşkına, daha o gece tanışmışlardı.

İhtiyacı olan şey onu daha iyi tanımak, aralarında şehvetten fazlası olup olmadığını görmek için daha fazla zamandı, çünkü Daniel ondan hoşlandığını ve ondan etkilendiğini fark etse de, birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ve hayatının geri kalanı bir karardan pişmanlık duymak için uzun bir süreydi. Ancak Daniel bu süreye sahip olamayacağını biliyordu. Suzette evliliğe sadece kendisini ve kız kardeşlerini skandaldan kurtarmak için çeyizine ihtiyacı olduğu için ilgi duyuyordu. Eğer o ya da Richard babasının borçlarını öderse ve artık evlenmesine gerek kalmazsa, yine koltuğun karşısındaki ölü adam ve onun Christiana'ya yaptığı korkunç muamele sayesinde taşraya geri dönecek ve evlilikten tamamen kaçınacaktı.

Daniel gözlerini açıp George'a baktı ve sonra içini çekerek başını salladı. Hâlâ cesedi bir yere saklamak zorundaydı ve George'u kimin ve neden öldürmüş olabileceğini çözmeleri gerekiyordu. Tüm bunların üstüne bir de Suzette Madison'a karşı duyduğu ani ve son derece tutkulu hisleri çözmesi gerekiyordu. Açıkçası ona öyle geliyordu ki, birkaç saat içinde hayatı kanlı, kafa karıştırıcı bir karmaşaya dönüşmüştü.

Beşinci Bölüm

"Acil durumunuz bu mu? Bunu sormak için mi uşağım beni uyumdan uyandırdı?" Daniel inanamayarak sordu. Uşağı onu birkaç dakika önce Radnor Kontu'nun aşağıda olduğu haberiyle uyandırmış ve acil bir mesele için kendisiyle görüşmesi konusunda ısrar etmişti. Olan biten onca şeyden sonra, bu acil mesele çoğu kötü olmak üzere hemen her şey olabilirdi, bu yüzden Daniel kıyafetlerini giyip panik içinde aşağıya koşmuş, ancak acil meselenin Richard'ın George'un cesedine ne yaptığına dair endişesi olduğunu öğrenmişti. Adam bir gece önce ana yatak odasının penceresinde Christiana'yı kucaklarken fazla endişeli görünmediği için bu fark ediş oldukça can sıkıcıydı. Ayrıca, George'un icabına baktıktan sonra Daniel yatmaya gitmiş, ancak gecenin büyük bir bölümünde Suzette konusunda ne yapacağını düşünerek uyanık kalmıştı. Uykuya ancak birkaç saat önce dalmıştı ve bu kadar erken uyandırıldığı için yorgun ve huysuzdu.

Richard sert bir sesle, "*Kimin* nerede olduğu benim için oldukça önemli," dedi ve ardından, "Dün gece bensiz gitmemiş olsaydın, nerede olduğunu öğrenmek için seni ölüm uykusundan uyandırmak zorunda kalmazdım," diye ekledi.

Daniel tiksintiyle en yakın koltuğa çöktü. George'un *kim* olduğunu *biliyorsunuz* elbette. Bu konuşma başladığından beri, bir hizmetçi tarafından duyulma ihtimaline karşı ona böyle hitap ediyorlardı. Richard'a kaşlarını çatarak sordu: "Başka ne yapabilirdim ki? Sen *bilmem kimin* karısına takla attırırken arabamda oturacaktım."

Richard sertleşti. "O *benim* karım, çok teşekkür ederim."

Daniel homurdandı ve kuru bir sesle, "Tanrım, bu sabah fikrimiz değişti, değil mi? Dün gece onu elinde tutmak istediğinden hiç de emin değildin."

"Evet, artık başka seçeneğim yok. Ben-" Durakladı ve kaşlarını çatı. "Onu devirdiğimi nereden biliyorsun?"

Daniel inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir sır olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse, bunu sokaktaki herkesin görebileceği şekilde pencerenin önünde yapmamalıydın."

Richard'ın gözleri dehşetle irileşti ve Daniel "Eee?" diye soracak kadar sinirlenene kadar uzun bir süre öylece durdu. Richard bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı ve kararsız bir şekilde, "Eee, ne?" diye sordu.

"Onu gerçekten yanında tutmayı mı planlıyorsun?" Daniel öfkeyle sordu.

Richard içini çekti ve "Dün geceye kadar bakireydi," diye itiraf etmeden önce kendisi de bir sandalyeye

yerleşmek için hareket etti. Daniel sessiz bir ısıklık aldı. "*Kim olduğunu bildiğin kişi* çok ihmalkâr davrandı."

Richard sadece homurdandı. Oldukça perişan görünüyordu ama Daniel şu anda pek sempati duymuyordu. George'un cesediyle tek başına uğraşmak zorunda kalması bir yana, Radnor konağından ağrıyan taşakları ve cebinde tabanca sanılabilecek bir ereksiyonla ayrılmıştı. Öte yandan Richard, ölen kardeşinin yasal olarak evli olmayan karısıyla ya da nereden baktığınıza bağlı olarak kendi pek de evli olmayan karısıyla çok iyi vakit geçirmişti. Daniel'in hatırladığına göre, "kocasından" hiç hoşlanmayan ve Richard'a göre hâlâ bakire olan bir kadınla. Daniel, Richard'ın kadından yararlandığını düşünmekten hoşlanmıyordu; Richard böyle bir şey yapacak biri değildi. Ancak, bunun nasıl gerçekleştiğini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Yani," dedi Daniel sonunda, "sen olduğunu sandığı bilmem *kimle* geçirdiği bir yıllık sefaletten sonra, dün gece her şeyi affedip senin kollarına mı düştü?"

Richard'ın yüzünü hemen suçluluk duygusu kapladı. Bu duyguyu silmek istercesine yüzünü ovaladı ve sonra içini çekerek kendinden iğrenircesine mırıldandı. "Sarhoş bir kadından faydalandım."

Daniel buna nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Fairgrave'in böyle bir şey yapması hiç hoş değildi ve hafifletici nedenler olduğundan şüpheleniyordu. Gördüğü kadarıyla Christiana onunla savaşmaya çalışıyor gibi görünmüyordu. Aslında ona sarmaşık gibi yapışmıştı ve eğer Suzette gibi bir şeyse . . . Daniel yüzünü buruşturdu, Madison kadınlarının güçlü tutkulan varmış gibi görünüyordu. Kendisi bile iyi niyetini unutmuş ve neredeyse Suzette'i kaçırmıştı. . . iki kez. Ve bu konuda herhangi bir yanılsaması yoktu. Lisa ilk seferinde sözlerini kesmeseydi ve Suzette elinin ne kadar soğuk olduğunu söyleyip ikinci seferinde George'un arabadaki varlığını hatırlamasını sağlamasaydı, Daniel dün gece Suzette'in bekâretini alacaktı, sonuçları ne olursa olsun. Ayrıca muhtemelen bu sabah Gretna Green'e doğru yola çıkmış olacaktı.

Boğazını temizleyerek sonunda, "En azından doğru olanı yapacak ve evliliğin arkasında duracaksın," dedi.

Richard, "Ki bu yasal bile değil," dedi ve sonra gözleri büyüdü. "Ya dün geceki taklalarından bir çocuğu varsa? Teknik olarak çocuk gayrimeşru olur."

Daniel bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu ama onu yatıştırmaya çalıştı. "Bir kereden bir çocuk olmaz."

Richard, "Doğru, ama bu tek seferlik bir şey değildi," diye mırıldandı.

"İki bile olsa..." Daniel söze başladı ama sonra yüzündeki ifadeye dikkat ederek, "Üç mü?" diye sordu. Richard sessizce ona baktı.

"Dört mü?" diye sordu inanamayarak.

Richard sessiz kaldı.

"Oh." Daniel koltuğuna geri oturdu, biraz etkilendi ama daha çok Suzette'le beş kez ya da daha fazla, her seferinde farklı yerlerde ve pozisyonlarda ve ... hayal ettiği için kıskandı. Başını sallayarak mırıldandı, "Şey, çok ... şey ... ilham verici olmalı. Sadece aynı derecede doğurgan olmamasını ummalıyız." Richard'ın omuzları çöktüğünde, "Ya da her şeyin yasal olduğundan emin olmak için onunla evlenebilirsin," diye ekledi.

"Zaten evli olmamız gerekiyordu. Yeniden evlenmemiz gerektiğini nasıl açıklayabilirim?" Richard tiksintiyle sordu.

Daniel cevap vermek için ağzını açtı ama verecek herhangi bir önerisi olmadığını fark etti. Yorgundu ve henüz kahvaltı etmemiş ya da bir fincan çay bile içmemişti. Bu durumda nasıl işe yarar bir şey bulması beklenebilirdi ki? En azından çay getirmesi için bir hizmetçi göndermeyi düşünürken kapıya baktı ve içeri girdiğinde açık bıraktığını fark etti. Daniel şimdi ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Ne yazık ki, salona bir göz attığında, canlandırıcı içecek için gönderebileceği kimsenin olmadığını gördü. İç geçirerek kapıyı kapattı ve sandalyesine geri döndü. Richard'ın sıkıntılı ifadesini görünce kapıyı çok daha önce kapatmaları gerektiğini fark etti ve yüzünü buruşturdu.

Yine de kısa yürüyüş düşüncelerini biraz da temizlemeye yardımcı olurken şu öneride bulundu: "Bunu bir ihtiyaç olarak sunmaktansa, belki de Christiana'ya bunu tekrar yapmak *istediğini söyleyebilirsiniz*, bu çok kötü geçen yılı telafi etmek için evliliğe yeni bir başlangıç olarak. Senin yaşayan en romantik adam olduğunu düşünecek ve varislerin yasal olduğundan emin olacaksın."

Bu oldukça iyi bir fikirdi ve Daniel içinde bulunduğu durumda bu fikri bulabildiği için hem şaşırılmış hem de memnun olmuştu. Yine de bu, Richard "Bu aslında iyi bir fikir" dediğinde arkadaşının da aynı derecede şaşırılmış görünmesine sinirlenmesini engellemedi.

"Arada sırada iyi bir iki fikrim olduğu biliniyor," dedi sinirlenerek.

Richard sadece homurdandığında, umursamazca ekledi, "Ve sonra Suzette ve benimle birlikte Gretna Green'e gidebilirsin."

"Evet, gidebiliriz-" Richard başladı ve sonra ona sertçe baktı. "Sen ve Suzette mi?"

Daniel bir an için tırnaklarına odaklandı, onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Dün gece yatağında dönüp dururken aklına gelen büyük plan buydu. Suzette'i istiyordu ama onu alıp sonra da pişman olacak kadar aptal değildi. Onu daha iyi tanımak için zamana ihtiyacı vardı. Eğer bugün ona evleneceğini söylemezse, Daniel'ın Suzette'in ona bir saniye daha zaman ayırmayacağından hiç şüphesi yoktu. Koca arayışına geri dönecek ve belki de Garrison'la ya da dün gece tanıştığı diğer adamlardan biriyle Gretna Green'e kaçacaktı.

Daniel onunla en azından biraz zaman geçirmesini sağlamanın tek yolunun evlenmeyi kabul edip sonra da ertelemek olduğundan emindi. İki haftası vardı ve Daniel onu birkaç gün erteleyebileceğini, sonra da kararını vermeden önce birbirlerini tanımaları için onlara birkaç gün daha sağlayacak bir tempoyla Gretna Green'e doğru yola çıkabileceğini umuyordu. Elbette Gretna'ya vardığında öyle ya da böyle kesin bir karar vermesi gerekecekti. Eğer birlikte iyi anlaşabileceklerini düşünüyorsa, cevabı evet olacaktı. Değilse, onu kolayca yüzüstü bırakacak ve karşısına çıkan ilk olası erkekle evlenmesini önlemek için borcunu kendisi ödemeyi teklif edecekti.

Daniel'ın bu planla ilgili görebildiği tek sorun, ellerini kendine saklamak zorunda kalacak olmasıydı. Şu andan itibaren onunla olabildiğince çok zaman geçirmesi gerekecekti ama onurunu ve bekâretini korumak için başkalarının eşliğinde. Kadını sadece istemiyordu, ondan zaten hoşlanıyordu ve onun kişiliğine ya da itibarına hiçbir şekilde zarar vermek istemiyordu. Daniel genç masumların sefahatine düşkün biri değildi. Dün gece bir sapkınlık olmuştu. Nedense kadın ona yaklaştığında tüm iyi niyetleri pencereden uçup gitmişti ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca buna dikkat etmesi gerekecekti.

Richard oturduğu yerde sabırsızca kıpırdandı ve Daniel ona baktı. Adamın hâlâ bir tür cevap beklediğini fark edince boğazını temizledi ve "Ee... evet." dedi.

"Suzette'le mi evleniyorsun?" Richard yavaşça ve dikkatle sordu, görünüşe göre buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Daniel onun bakışlarıyla karşılaşmamak için pantolonundaki hayali tüyleri temizlerken, "Henüz kararımı tam olarak vermedim," diye itiraf etti ve sonra iç çekerek, "Yine de bu yönde eğilimim var," dedi.

Richard'ın gözleri şüpheyle kısıldığında, Daniel düşüncelerinin tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Doğrudan Richard'ın arzularının dün gece onu götürdüğü yere gitmişlerdi. Hiç şüphesiz adam dün gece Christiana'yla birlikte olduklarını, dolayısıyla belki Daniel ve Suzette'in de birlikte olduklarını düşünüyordu. Bu şüphe onu rahatsız etti ve "Onu ben düşürmedim," diye tersledi. Adil olmak gerekirse, "Ama çok yakındı ve sonunda sadece *kimin* varlığının bunu engellediğini *biliyorsun*," itirafıyla devam etti.

Richard bu açıklama karşısında şaşırılmış görünüyordu, biraz da kafası karışmıştı ve "Arabada *kimin* olduğunu *biliyorsun*," diye işaret etti.

"Evet, sonunda Suzette ve ben de öyleydik," diye tiksintiyle itiraf etti Daniel, Suzette'in George'un kendi eli sandığı ölü elini tuttuğunu fark ettiği anı hatırlayarak.

"Arabada Suzette ve *kim olduğunu biliyor* musun?" Richard dehşetle sordu. "Orada *kimin* olduğunu bildiğini biliyor muydu?" "Onun için başka bir isim düşünemez miyiz?" Daniel kızgınlıkla sordu. "Bu iş can sıkıcı olmaya başladı."

Richard, "Şu lanet soruya cevap ver," diye ısrar etti.

"Tabii ki bilmiyordum," dedi sonunda. "Lanet olsun, içeri girene kadar ben de bilmiyordum. Aslında, 'lanet olasıca yakın' kısmına yol açan şey onun varlığından dikkatini dağıtma girişimimdi." İçini çekti ve ekledi, "Yani ironik olan şu ki, buna son veren de onun varlığı oldu."

Richard tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi ve sordu: "Eğer onunla yatmadıysan, neden evlenmeyi düşünüyorsun? Çok ani oldu, değil mi? Onu tanı mıyorsun bile."

Daniel algılanan eleştirisi karşısında sertleşti ve "Onu en az senin Christiana'yı tanıdığın kadar iyi tanıyorum ve onunla evleniyorsun"

diye çıkıştı. "Christiana özel bir kadın ve bizim durumumuz sıradan bir durum değil."

"Suzette de bir o kadar özel ve bizim durumumuz da sıradan değil," diye karşılık verdi ve sonra ne dediğini fark edince kaşlarını çatı. Ne yazık ki buna itiraz edemezdi. Suzette özel biriydi. Kendisinde Suzette kadar derin bir tutku uyandıran biriyle daha önce hiç karşılaşmamış olması bir yana, onu inanılmaz derecede büyüleyici buluyordu. Hissettiklerini olduğu gibi söyleme eğilimi çoğu ton tarafından yapılmayan bir şeydi ve ailesinin yoksulluğunu gizlemek için yalan söyleyerek geçirdiği bir çocukluk ve erken erkeklik döneminden sonra Daniel bu açık sözlü dürüstlüğü canlandırıcı buluyordu. Ayrıca onu çekici, eğlenceli, enerjik ve ... buluyordu.

İç çekerek açıkladı, "Bana baloda evlenme teklif etti ve sonra beni odasında bulduğunda, teklifine evet demek için geldiğimi düşündü. Orada bulunma amacımı açıklamak yerine buna inanmasına izin verdim çünkü varlığım için alternatif bir açıklama bulamadım. Hâlâ bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Ama bu arada onun teklifini de ciddiyetle değerlendiriyorum."

"Neden sana evlenme teklif etsin ki? Paraya ihtiyacı olan ve kendi şartlarını kabul edecek bir koca istiyor," dedi Richard. Daniel yüzünü

buruşturdu. "Evet, mali durumum konusunda onu yanıltmış olabilirim."

Richard kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü bana gelrimi falan sorduğunda onun da servet peşinde koşan bir sosyete kızı olduğunu düşündüm ve yalan söyledim. Param olmadığını söylemem onu korkutmak yerine evlenme teklif etmesine yol açtığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz." Başını salladı ve alaycı bir tavırla kendi ipiyle kuyuya indiğini düşündü. Ama kendisini savunmak gerekirse, servet peşindeki annelerin ve kızlarının onun peşine düşmesi alışılmadık bir durum değildi. Aslında, Suzette'in onun zorlukla kazandığı servetle ilgilenmediği fikri hoş bir değişiklik yaratmıştı.

"Yani ona sadece paran olduğunu söylemek yerine-"

"Bunu ona söylemeye hiç niyetim yok, sen de söylemesen iyi olur," dedi Daniel acımasızca. "Ve babasının kumar borçlarını ödemeyi teklif etmeyi aklından bile geçirme. Onunla evlense de evlenmesem de o borçlarla kendim ilgileneceğim."

Richard bir kaşını kaldırdı. "Neden onlara ödeme yapmayı teklif etmeyeyim? Bu, kadınların üzerindeki baskıyı kaldıracaktır."

Daniel ağzının gerildiğini hissetti. "Suzette geçen yıl Christiana'nın yaşadıkları hakkında öğrendiklerinden sonra evlenme fikrine pek sıcak bakmıyor. Evliliğin bir zorunluluk olmadığını öğrenirse kendini taşraya gömebilir ve evlilikten tamamen kaçınabilir ve o Madison Malikânesi'ndeyken ben Woodrow'dayken onu daha iyi tanımam pek mümkün değil."

Richard, "Ah," diye mırıldandı ve sonra boğazını temizleyerek, "Peki, şimdilik ödeme yapmayı teklif etmekten

kaçınacağım," dedi. Daniel rahatlamaktan neredeyse yığılacaktı. "Teşekkür ederim."

Richard onun minnettarlığını elinin tersiyle itti ve konuyu değiştirdi. "İyi haber şu ki, Christiana ile olan evliliğimi sürdürmeye karar verdiğim için, *kim olduğunu bildiğiniz kişilerden* kolayca kurtulabiliriz. Buraya gelirken seçeneklerimizi değerlendiriyordum-"

Daniel başını salladı ve araya girdi. "Bu iyi bir fikir olmayabilir." Richard durakladı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Bence onu henüz ortadan kaldırmamak en iyisi olur. En azından onu kimin öldürdüğü meselesini çözene kadar." "Neden?"

Richard belirgin bir şaşkınlıkla sordu ve sonra mantıklı bir şekilde, "Kendi cinayetinin tanığı olamaz ki," dedi.

"Hayır, ama ceset olmadan cinayeti kanıtlayamayız," diye belirtti Daniel. "Onu her kim zehirlediyse, henüz başaramadıysa bile yakında başaramadığını düşüncektir. Tekrar deneyeceklerdir."

Richard bu öneriye sinirlenmiş görünüyordu ve sert bir sesle, "O zaman yediklerime ve içtiklerime dikkat etmem gerekecek. Ama katilini yakalayana kadar *kim olduğunu bildiğin kişiyi* etrafta tutmaya gerek görmüyorum. Her kim olursa olsun beni öldürmeye çalıştığında cinayete teşebbüsle suçlayabiliriz."

Daniel bir an sessiz kaldı. Endişeliydi. Richard'a yönelik bir başka cinayet girişimine dikkat etmek zorunda kalmadan da yeterince sorunları vardı. George'un kendisi için hazırladığı planlardan kurtulduğu için şanslıydı ama şimdi ortada onu ya da George'u öldürmek isteyen hiç tanımadıkları biri vardı ve bu kişinin kim olduğu ya da onu neden öldürmek istediği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Daniel'a öyle geliyordu ki, ilk cinayet girişimini, hatta kimlik meselesini kanıtlamaları gerekirse diye George'u yanlarında tutmak daha akıllıca olabilirdi. Bu noktada neler olup bittiğini ya da neler olabileceğini bilmiyorlardı. Sonunda, "Bana öyle geliyor ki, her şeyi çözene kadar kim olduğunu bildiğin kişiyi etrafta tutmak daha akıllıca olur," dedi.

"Pekâlâ," dedi Richard. "Onu güvenli bir yere sakladınız mı?"

Daniel bu soru karşısında yüzünü buruşturdu. "Şey, aslında hayır. Onu bu gece için arka bahçedeki pavyona yerleştirdim."

"Bahçedeki ?" Richard ona boş baktı.

Daniel omuz silti. "Aklıma gelen tek yer orasıydı. Soğuk ama üstü kapalı bir yere ihtiyacım vardı ve o anda aklıma gelen tek şey buydu." Ayrıca, geç olmuştu, yorgun ve huysuzdu ve gerçekten, ölü bir adam nereye saklanırdı? Bu sorunun cevabı o anda aklına gelmemişti. Şimdi, "Ama çok geçmeden taşınması gerekecek," diye belirtti.

"Evet," diye kabul etti Richard acımasızca. "Kesinlikle taşınması

gerekıyor." "Benim de bu konuda bir fikrim vardı."

Richard kuru bir sesle, "Anlat," dedi.

Daniel onun alaycılığını görmezden geldi. "Onu ana yatak odasına geri koymanın en iyisi olacağını

düşündüm." Bu öneri Richard'ın gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oldu. "Ne? Sen-"

"Şimdi itiraz etmeden önce beni dinle," diye ısrar etti Daniel. Gerçekten de adamın bu kadar heyecanlı olduğunu hiç görmemişti ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamışlardı. "Kızlar Dicky'nin gittiğini çoktan gördüler ve senin sen olduğuna inandılar. Tabii ki sizsiniz. Ayrıca senin olduğunu düşündükleri kişinin etrafına koydukları buz sayesinde yatağın harabeye döndüğünü de biliyorlar. Bu yüzden onu yatağa geri bırakıyoruz, odayı soğutmak için pencereleri açık tutuyorsunuz ve sonra kapıları kilitleyip anahtarları saklıyorsunuz. Sonra da harap yatağın yerine yeni bir yatak sipariş ettiğinizi ve o gelene kadar kimsenin odaya girmeye zahmet etmemesi gerektiğini söyleyeceksiniz."

Daniel bunun oldukça zekice bir fikir olduğunu düşündü. Aslında cesedi göz önünde saklıyor olacaktı. Gülümseyerek arkasına yaslandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Böylece herhangi bir şeyin kanıtı için ona ihtiyacımız olursa elimizin altında olacak ama bulunma ihtimalinden de uzak olacak."

Richard düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım bu işe yarayabilir," dedi.

Daniel ona, "Olacak," diye güvence verdi ve sonra itiraf etti, "Gördüğüm tek gerçek sorun onu buradan çıkarıp güpegündüz sizin konağa geri götürmek."

Richard kaskatı kesildi ve başını kaldırdı, kaşları soru sorar gibi kalktı, bunun üzerine Daniel işaret etti, "Yakında taşınması gerekiyor. Hizmetçilerden biri gün bitmeden bahçede bir tur atmaya karar verip ona rastlayabilir."

"Kahretsin," diye nefes aldı Richard. Bir an dehşetle ona baktı ve sonra başını eğdi.

Richard uzun bir süre ayaklarına bakarak oturduğunda Daniel arkasına yaslanıp beklemeye başladı, diğer adamın bir şeyler bulacağından emindi. Kendisi şu anda bu işe hazır değildi. Bitkin düşmüştü, gözleri yaşıyordu ve bir esneme çenesini açmaya zorluyordu. Daniel'in gerçekten yapmak istediği şey yatağa geri dönmektir. Ancak şimdi cesedi saklamak için seçtiği yerle ilgili sorunu hatırladığına göre, ceset taşınana kadar rahat edemeyeceğini biliyordu. O sırada cesedi koymak için gayet uygun bir yer gibi görünmüştü ama George'u nereye koyduğunu itiraf ettiği anda onu orada bırakmanın tehlikelerinin farkına varmıştı. Daniel dün gece bu sorunları düşünemeyecek kadar yorgun ve keyifsiz olduğunu sanıyordu.

"Elden çıkarmanın sakıncası olmayan eski bir halınız yok mu?" Richard aniden sordu ve Daniel onun yüzündeki dehşetin şimdi yerini gülümsemeye bıraktığını görmek için ona doğru baktı. Richard'ın belli ki bir fikri vardı.

"Neden, hala uyuyorsun."

Suzette gözlerini bakmakta olduğu pencereden, Daniel'in bir gece önce girdiği pencereden ayırdı ve Lisa içeri girip ona doğru ilerlerken kapıya baktı.

"Her zaman kuşlarla birlikte. Bu sabah kendini iyi hissetmiyor musun?" Lisa endişeyle sordu.

Suzette yüzünü buruşturdu ve küçük bir omuz silkmeyle bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Endişeden hasta olmadığı sürece pek de hasta sayılmazdı. Bir süredir burada yatıyor ve bir önceki gecenin olaylarının kafasında yeniden canlanmasına izin veriyordu. Onları hatırladıkça daha da endişeleniyordu. Daniel'i odasında bulduğunda, her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Daniel onun teklifini kabul etmeye gelmişti. Evlenecekler, kadın kumar borçlarını ödeyecek ve her şey yoluna girecekti.

Önce burada, odasında, sonra da arabada yaşadıkları iki tutkulu karşılaşma, zihnindeki kesinliği daha da pekiştirmişti. Ama gecenin sonu onu kargaşa içinde bırakmıştı. Daniel gecenin sonunda onu yere bırakırken, giysilerini düzeltirken ve her şeyi kararlaştırdıkları gibi bugüne bırakmaları gerektiğini söylerken çok soğuk ve sert davranmıştı. Ondandır sonra sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kaçmıştı ve Daniel'in bir kez daha düşünmüş olmasından, belki de yanlış bir şey yapmış olmasından ve Daniel'in yeniden düşünmesinden korkmaktan kendini alamamıştı.

Belki de onun öpücüklerini bu kadar duyarlı olmamalıydı, diye düşündü Suzette kaşlarını çatarak. Belki de şimdi onun iyiliklerinde özgür olabileceğinden korkuyordu. Ya da belki de kadınların bu tür cinsel zevklere katılmaktan hoşlanmamasını bekleyen erkeklerden biriydi ve Suzette'in onun okşamalarından ve öpücüklerinden aldığı zevkten iğreniyordu. Ve o da bunlardan zevk almıştı. Suzette hayatında daha önce hiç bu kadar çığ ve güçlü bir ihtiyaç duymamıştı. Aslında, hiç yaklaşmamıştı bile. Daniel'dan önce hiç öpülmemişti bile.

Suzette, adam bugün teklifini kabul etmediği haberiyle dönerse ne yapacağını bilmiyordu. Onun yerine geçecek başka bir erkek bulması gerektiğini düşünüyordu ama sorun şu ki bunun mümkün olduğundan emin değildi. Dün gece tanıştığı diğer erkeklerden hiçbirinin kendisinden böylesine zevk ve tutku aldığını hayal bile edemiyordu. Onlardan herhangi birinin kendisine Daniel'in dün gece yaptığı gibi dokunmasına ve okşamasına izin verme fikri bile onu üşütmüştü. Daniel gibi tutkusunu harekete geçiremeyen bir adamla evli olması gelecek için iyiye işaret değildi. Özellikle de şimdi o zevki tatmışken.

"Suzy?" Lisa yatağının kenarına yerleşerek kararsızca sordu.

İç geçirerek ona baktı ve gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Sadece bu sabah kendimi tembel hissettim." "Oh." Lisa rahatlayarak gülümsedi. "Sana Robert'in burada olduğunu söylemeye geldim."

"Ah," diye mırıldandı Suzette, Lord Langley'nin ziyaretini pek umursamadan. Bir aile dostu ve komşu olan Robert, yıllar boyunca Madison'da epey zaman geçirmişti. Aslında Madison'da, Madison'dan uzakta olduğundan daha fazla bulunmuştu ve hepsinin ağabeyi gibiydi. Her gerçek ağabeyin yaptığı gibi onları kızdırmayı ve taciz etmeyi seven sinir bozucu bir ağabey.

Christiana'nın Dicky ile evlenip Londra'daki Fairgrave konağına taşınmasından kısa bir süre sonra, Dicky'nin aile konağına tercih ettiği anlaşılan Robert'in kendisi de şehre taşınmış, Londra hayatının cazibesi karşısında onları taşrada bırakmıştı. Ancak görünüşe göre Christiana'nın izini sürmüştü, çünkü babalarının şehre gelmesine ve kumar oynayarak başlarını tekrar derde sokmasına neden olan mektuplarıydı.

"Belki ona Lord Woodrow hakkında soru sormak istersiniz diye düşündüm," diye ısrar etti Lisa. "Belki bize onun onurlu biri olup olmadığını ve bir erkek olarak onun hakkında ne düşündüğünü söyleyebilir diye düşündüm."

Bu onun dikkatini çekti ve Suzette aniden doğruldu. "Bu iyi bir fikir," diye açıkladı ve ayağa kalkmak için ayaklarını yere kaydırды. Belki de dün geceki davranışında korkunç bir hata yapıp yapmadığını ve yaptıysa bunu nasıl düzeltebileceğini anlamak için yeterince şey öğrenebilirdi. Ayrıca Daniel hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu, onun hakkındaki her şeyi. Ne de olsa kocası olacaktı. En azından öyle olmasını umuyordu.

"Georgina'yı size göndereceğim," dedi Lisa ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Suzette ama hizmetçinin gelmesini beklemedi. Artık aşağıya inmek için sabırsızlanıyordu, yataktan kaydı ve giyecek kıyafet aramaya başladı. Bir kıyafet seçmişti ve Georgina elinde bir leğen suyla geldiğinde saçlarını tarıyordu. Suzette hizmetçiye gülümsedi ve hızla yıkanırken onun konuşmalarını dalgınca dinledi. Daha sonra kadının yardımıyla giyindi ve Georgina tekrar saçlarını tararken sabırla bekledi. Ancak işi biter bitmez Suzette odadan dışarı fırladı ve Langley'yi sorgulamaya hevesli bir şekilde alt kata yöneldi. Onun iyi bir karakter yargıcı olduğunu düşünüyor ve Daniel hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Suzette merdivenlerden indiğinde salonun kapısı kapalıydı. Neredeyse durup içeri bakacaktı ama sonra kahvaltı salonundaki Lisa'yı gördü ve oraya yöneldi.

"Oh, çok hızlıydı." Suzette içeri girdiğinde Lisa ayağa kalktı ama sonra tereddüt etti ve isteksizce sordu: "Christiana ve Robert'a katılmadan önce orucunu açmak ister misin?"

Suzette büfenin üzerindeki yiyeceklere baktı ama başını salladı. "Robert'la konuştuktan sonra bir şeyler yiyeceğim."

Lisa rahatladığını gizlemedi ve Suzette de buna şaşırmadı. Suzette ve Christiana Robert'a her zaman bir kardeş gibi bakmış olsalar da, Lisa'nın son birkaç yıldır bu adama karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordu. Kızın onu buzağı gözleriyle izleme ve ona tapan bir köpek yavrusu gibi peşinden gitme eğilimi vardı. Suzette şu ana kadar Robert'in onun duygularının farkında olduğunu düşünmüyordu ama erkekler bazen inanılmaz derecede anlayışız olabiliyordu.

"O zaman salona gidip onlara katılalım mı?" Lisa aceleyle masanın etrafından ona doğru koştu.

Suzette başını salladı ve salonun kapısının neden kapalı olduğunu merak ederek salona geri döndü. Evli bir kadının kocası olmayan bir adamla aynı odada yalnız kalması gerçekten de uygun bir davranış değildi. Ama içeride uygunsuz bir şey olmayacağını biliyordu. Lisa kapalı bir odada Robert'la yalnız olsaydı Suzette kızın adama saldırdığından endişelenebilirdi ama Christiana söz konusu olduğunda böyle bir endişesi yoktu. Yine de Lisa'nın aceleyle kapıya yönelip açması ve kaşlarını çatarak sözlerini bitirmeden önce yüksek bir sesle, "İşte buradasın!" diyerek içeri dalması Suzette'i pek şaşırtmadı. "Haversham Langley'nin burada olduğunu söyledi. Kapı neden kapalıydı?"

Suzette, Lisa'yı içeride takip ederken ve Robert ile Christiana'nın yüzlerindeki şaşkın ifadeleri fark ederken eğlenerek dudağını ısırdı. Ciddi bir şey konuştukları belliydi ama şimdi Lisa'nın saldırısı karşısında her şeyden çok şaşırmış görünüyorlardı.

Christiana yatıştırıcı bir sesle, "Korkarım içeri girdiğimde düşünmeden kapattım," dedi. Gülümsemeyi başaran ablaları ekledi: "Gel otur. Ben de tam Langley'e bu gece katılmamız gereken bir balo olup olmadığını soracaktım."

"Bu gece Hammond'ların balosuna katılacağımızı sanıyordum," diye mırıldandı Suzette, Lisa'yla birlikte Robert'in oturduğu kanepeye otururken. Robert ve Christiana arasındaki bakışmaları fark etti ve kendisi ve Lisa gelmeden önce ne konuştuklarını merak etti.

"Evet, elbette," dedi Robert kolayca. "Sanırım Christiana ondan sonra başka hangi toplar olduğunu kastetti."

Suzette Christiana'ya bakıp onun da başını sallayarak onayladığını gördü ama sonra dikkatini Robert'a çevirerek önümüzdeki birkaç gün içinde gerçekleşecek etkinlikleri ve baloları sıralamaya başladı. Suzette sabırla bekledi, Daniel'in yerine birini bulmak için etkinliklerden birine katılması gerekebilir diye yarım kulakla dinledi ama sonunda sözünü keserek, "Lord Woodrow'u tanıyor musun?" diye sordu.

Robert durakladı, soru karşısında şaşırmış görünüyor. Belli ki Christiana, Suzette'in planlarını ya da Daniel'e evlenme teklif ettiğini açıklamamıştı. Sonunda, "Şey, evet, aslında biliyorum. Okulda beraberdik. Richard Fairgrave ile iyi arkadaş."

Suzette hemen başını salladı. "Hayır, öyle değil. Aslında Dicky'den hiç hoşlanmıyor."

"Gerçekten mi?" Robert ilgiyle sordu ve sonra Christiana'ya anlamlı bir bakış atarak, "Eskiden okulda çok iyi arkadaşlardı," dedi.

Suzette'in sessiz mesajın ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama Daniel hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığı için şimdilik bu konuda endişelenmek istemedi ve "Onun hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

"Ailesi eski ve saygın bir aile. Kendisi ailenin tek çocuğuydu. Babası ikinci oğuldu ama Woodrow'un amcası yaklaşık bir yıl önce çocuksuz öldü ve Woodrow mülkleri ve kontluğu Daniel'e miras kaldı."

"Oh Suzy, o bir kont!" Lisa heyecanla ciyakladı.

Suzette sadece kaşlarını çatı, Robert'in neden daha önce bundan bahsetmediğini ve bunun kendisi için ne anlama gelebileceğini merak ediyordu. Robert'in şimdi merakla ondan Lisa'ya baktığını fark edince yüzünü buruşturdu ve devam etmesini işaret etti.

Robert omuz silkti. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu hemen. Langley genellikle iyi bir insan sarrafıydı ama Dicky konusunda pek başarılı olamamıştı. Ama o sırada babası hastaydı ve aslında Christiana ile Dicky'nin düşününden kısa bir süre sonra ölmüştü. Babasıyla ilgilenen Robert, Dicky Christiana'ya kur yaparken Madison'da fazla zaman geçirmemişti ve orada olduğu zamanlarda da babasının sağlığı yüzünden dikkati dağılmış ve endişelenmişti. Suzette, Robert'in aniden Londra'ya gitmesinin nedeninin babasının ölümü olduğundan şüpheleniyordu. Böylesine üzücü anılarla dolu aile evinden kaçıyor olması muhtemel görünüyor.

Robert düşünceli düşünceli, "Onun hakkında ne düşünüyorum," diye mırıldandı, gözleri kısa bir süre tavana kaydı, sonra arkasına baktı ve küçük bir omuz silklemeyle, "Onu hep sevmişimdir. Zeki, iyi bir mizah anlayışı vardı. Ezilenleri savunmaya meyilliydi, bazı kötü adamların sataştığı kişileri savunurdu. Şu anda aynı mahallede oturmuyoruz ama o zamandan beri onun hakkında da kötü bir söz duymadım. İyi bir adama benziyor." Durakladı ve kaşlarını kaldırdı. "Şimdi neden soruyorsunuz?"

"Çünkü Suzette onunla evlenecek," diye açıkladı Lisa sırtarak.

Robert yüzünde şaşkınlık ifadesiyle dimdik otururken Suzette kaşlarını çatarak Lisa'ya baktı ve düzeltti: "Evlenebiliriz. Bana cevabını bugün verecek."

"Cevabını verecek mi?" Robert hayretle sordu. "*Sen mi sordun?*"

Christiana o zaman içinde bulundukları durumu kesinlikle açıklamamıştı, diye düşündü Suzette ve buna şaşırması gerektiğini düşündü. İlk seferinde de babalarının yaptıklarını gizli tutmuşlardı. Robert aileden biri gibiydi ve bu nedenle muhtemelen yardım etmeyi teklif edeceğinden şüphesi yoktu ama hiçbirisi bu konuda rahat hissetmezdi. Bu, ilişkilerinin dengesini değiştirir, onları ona borçlu hale getirirdi ve hiçbirisi bunu istemezdi. Ayrıca, babalarının böylesine korkunç bir kusurunu itiraf etmek çok aşağılayıcıydı. Ve şimdi bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden "Bir hanımefendi neden erkeğe ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sormasın?" dedi.

Robert bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Kendine gelmesine fırsat vermeden, "Ailesi hala hayatta mı?" diye sordu.

Robert tereddüt etti ama sonra şöyle dedi: "Annesi öyle ama babası birkaç yıl önce öldü. Bu yüzden unvan ve mülk babası yerine Daniel'e geçti." Kaşlarını çatmak için kısa bir süre durakladı ve sonra yavaşça ekledi, "Sanırım annesinin bu yılın başlarında hasta olduğunu duymuştum, ama iyileştiğine eminim."

"İçki içiyor mu?" Suzette sordu.

Robert şaşırılmış görünüyordu ama kısa bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Biz gençken çok fazla içtiğini hatırlamıyorum ve o zamandan beri de içkiye başladığını duymadım."

"Peki ya kumar?" Suzette sordu ve Christiana ile Lisa'nın nasıl sertleşip biraz öne eğildiklerini fark etti. Babalarının kumar yüzünden başlarına gelenler düşünülürken bu önemli bir soruydu.

Robert kesin bir ifadeyle başını salladı. "Eminim bilmiyordur. Biz gençken bu tür eğlencelerden hep kaçınırdık. Oyunlara para harcayan herkesin aptal olduğunu düşünürdük."

"Hanımlar mı?" Suzette sordu. Erkeklerin evlenmeden önce ya da evlendikten sonra metres tutmaları alışılmadık bir şey değildi, ama Suzette onu

başka bir kadınla paylaşıma fikrinden hoşlanmadığını fark etti.

Robert ciddi bir dürüstlikle, "Eminim olmuştur," dedi. "Ancak, eğer olduysa, bu konuda çok ketum davranmıştır."

Suzette tam başka bir soru soracaktı ki, gırtlaktan gelen bir ses duraklamasına ve salonun kapısına doğru bakmasına neden oldu. Fairgrave'in uşağı Haversham salonun kapısında duruyordu.

"Evet, Haversham?" Christiana hemen sordu.

"Lord Fairgrave döndüğü mesajını iletmemi istedi. O ve Lord Woodrow kısa bir süre sonra burada size katılacaklar leydim." "Daniel burada mı?"

Suzette doğrulup dün gece rüyalarına giren adamı görebilmek umuduyla uşağın arkasından bakarak sordu. "Evet leydim. Lord hazretlerine yatak odasına bir şey taşımasında yardımcı oluyor."

"Ah." Suzette hayal kırıklığıyla biraz başını öne eğdi ama aklı şimdi endişeler ve sorularla doluydu. Ona kararını söyleyecek miydi? Söylemesi gerekiyordu. Dicky'nin yukarı taşımasına yardım ettiği şey neydi? Ve bu fırsatı Dicky'ye evlenme teklif etmek için kullanacak mıydı? Aslında babasıyla konuşması gerektiğini düşünüyordu ama Daniel durumun farkındaydı ve muhtemelen Dicky'yle konuşmanın daha uygun olacağını düşünüyordu.

"Mesajı ilettiğin için teşekkürler, Haversham."

Christiana'nın sözleri Suzette'i düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Haversham, "Elbette leydim," derken Suzette başını kaldırıp baktı. "İşte!" Kâhya uzaklaşmak için dönerken Lisa parlak bir sesle konuştu. "Dicky de bize katılacak. Bu çok hoş olacak, değil mi?"

Suzette, Lisa'nın sahte neşesi karşısında yüzünü buruşturdu. Genç kadın ablasına neredeyse yalvarırcasına bakıyordu ve Suzette onun Christiana'dan Dicky'ye bir şans vermesini istediğini biliyordu. Genç kadın belli ki Dicky'nin bir gece önceki davranışından pişmanlık duyduğunu ve Christiana'nın gönlünü almak istediğini söylediğine inanıyordu. Ancak Suzette, Dicky konusunda kararsızdı. Daniel'in dün gece ölümle burun buruna gelmenin bir erkeği değiştirebileceğine dair yorumlarına rağmen, onun bu kadar çabuk değişebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de Chrissy'nin kocası olarak ona mahkûm olduğunu ve Dicky'nin bir tür aydınlanma yaşayıp yeni bir adam olmasının kız kardeşi için hayatı kolaylaştıracağını düşünüyordu.

"Chrissy?" Lisa sordu ve Suzette diğer kadın ayağa kalkarken Christiana'ya baktı.

"Haversham'dan bir çay tepsisi hazırlamasını ve bize getirmesini istemeliydim. Bunu şimdi yapacağım," diye açıkladı odadan aceleyle çıkarken.

Suzette onun gidişini izledi ve sonra açık kapıya bakarak öylece oturdu, Daniel'in ortaya çıkıp onu bu ıstıraptan kurtarmasını bekledi. Neden dün gece aniden, başta kararlaştırdıkları gibi bugüne bırakmaları gerektiğini söylemişti? Tanrı aşkına, onu eve kadar takip etmiş ve evet demek için yatak odasının penceresine tırmanmıştı. En azından öyle olduğunu düşünmüştü. Ya gerçekten ona hayır demeye geldiyse ama Suzette'in varsayımları tarafından engellendiyse? Suzette ona varlığını açıklaması için pek fırsat vermemişti ama orada bulunma sebebinin bu olduğunu varsaymış ve sonra da kendini serseri bir kadın gibi onun kollarına atmıştı.

Gerçekten de düşününce adama saldırmayı tercih etmişti. Onu odasında ilk öpen oydu ve sonra ... işler oldukça kızışmıştı. Belki de böylesine tutkulu anlar yaşadıkten sonra teklifini reddetmeye geldiğini ona söylemek istememişti. Suzette telaşla fark etti ve aniden ayağa kalktı.

"Terliklerimi değiştirmem gerekiyor," dedi ve kimse onu sorgulamadan odadan aceleyle çıktı. Gerçekten de saçma bir bahaneydi ama kaçmak için aklına gelen tek şey buydu. Daniel'in cevabını daha fazla bekleyemezdi. Bilmemek onu çılgına çeviriyordu. Suzette adamın peşine düşüp, kendisiyle evlenmek isteyip istemediğini hemen söyletme niyetindeydi. Daha fazla varsayım ya da gecikme olmayacaktı. Artık bilmesi gerekiyordu.

Haversham, Daniel'in Richard'ın üst kata bir şey taşımasına yardım ettiğini söylemişti, o da oraya yöneldi, aceleyle merdivenleri çıktı ve sonra koridor boyunca ilerledi. Tam odasının önünden geçiyordu ki koridordaki kapı açıldı ve Daniel dışarı çıktı. Suzette hemen durakladı, kalbi aniden hızla çarpmaya başladı. Bu kez koşup kendini adamın üzerine atmayacaktı. Onun kendisine gelip kararının ne olduğunu söylemesine izin verecekti ve hepsi bu kadar.

Altıncı Bölüm

Daniel yatak odasının kapısını arkasından kapattı ama sonra ana yatak odasında neler olabileceği konusunda biraz endişelenerek durakladı. Christiana kocasını aramak için içeri girdiğinde o ve Richard haliya sarılmış George'u yatağına zorlukla yatırmış ve üzerini nevresim ve battaniyelerle örtmüşlerdi. Eriyen buzun yatakta yarattığı topaklanmayı fark etmemiş gibiydi ama Richard onu hemen oradan çıkarmazsa fark edebilirdi ve George'u görürse kesinlikle sorun çıkacaktı. Ona her şeyin açıklanması gerekecekti ve Dicky'nin gerçekten öldüğünü ama aslında Dicky olmadığını öğrenmesine nasıl tepki vereceğinden hiç emin değildi. Richard'ın gerçek Radnor Kontu olduğu ve bir gün öncesine, onunla yatmadan birkaç saat öncesine kadar tanışmadığı bir adam olduğu gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Muhtemelen inanılmaz derecede üzülecekti.

Ancak Richard gitmesi gerektiğini söylemiş ve işleri kendisinin halledeceğini belirtmişti. Daniel en iyisini ummak ve aşağı inip beklemek ve neler olacağını görmek zorunda olduğunu düşündü. Şu anda yapabileceği çok az şey vardı. Başını sallayarak koridora çıkmak için döndü ama Suzette'in koridorda kapının yanında durup ona baktığını görünce yavaşladı.

Beyaz muslin elbisesi içinde çok güzel görünüyordu, siyah saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Ama yüzü biraz solgundu ve gözlerinin altında dün gece ondan daha iyi uyuyamadığını gösteren koyu lekeler vardı. Bu onu tuhaf bir şekilde savunmasız ve narin gösteriyordu ve onun önünde durduğunda parmaklarını yanağına doğru uzatmaktan kendini alamadı.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun," dedi sessizce, bakışları onun dudaklarına yerleşti. Sanki endişeyle ısıyormuş gibi hafifçe şişmiş ve pembeleşmişlerdi ve onları daha iyi öpmek için güçlü bir dürtü duydu, ama kendini bu dürtüye karşı koydu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Suzette ve gülümsemeyi başardı. Sonra da ağzından kaçırıldı: "Sen de çok güzel görünüyorsun. Yani yakışıklı." Daniel hafifçe kıkırdadı ve "Nasıl uyudun?" diye sormadan önce elinin tekrar yanına kaymasına izin verdi.

"Korkunç bir şekilde, endişelenip durdum," diye itiraf etti, onun şüphelendiği şeyi doğruladı ve sonra açıkça "Benimle evlenecek misin?" diye sordu.

Daniel bu kadar cesur bir soru karşısında şaşırması gerektiğini düşündü ama şaşırmadı. Suzette'ten de daha azını beklemezdi zaten. Kendi düşüncelerine alaycı bir şekilde gülümseyerek yalanı söylemek yerine başını salladı. Başını salladığı anda Suzette'in yüzünde bir hava boşalması oldu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kollarını Daniel'in boynuna dolayarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Daniel kıkırdamadan durdu, onu geri öpmek istediğiyle savaştı. Öpmek istiyordu ama bunun nereye varacağını biliyordu ve İncil'deki anlamıyla onu daha iyi tanımaya varmayacaktı. Onu başka şekillerde tanımaya kararlıydı, bu yüzden kollarını yakalamak için uzandı ve onu uzaklaştırmak için boynundan çekti.

"Konuşmamız gerek," dedi Daniel nazikçe, Suzette geri çekilip ona kararsızca baktığında. "Oh,"

diye rahatlayarak nefes aldı. "Evet, elbette."

Etrafına bir göz attıktan sonra yanlarındaki kapıya uzandı, açtı ve içeri girdi.

"Ne zaman ayrılacağımızı konuşmalıyız ve ben de eşyalarımı toplayıp-" Suzette'in gevezeliği adamın onu takip etmediğini anlayınca kesildi ve adamın hâlâ koridorda durduğu yere bakarak, "İçeri gelin lordum. Konuşacak çok şey var."

Daniel yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Bir süre yalnız kalmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kendimize hakim olmakta zorlanıyor gibiyiz ve-"

Kadın geri çekilip gülerken elini tutup onu odanın içine çekince sözleri kesildi. "Söz veriyorum bir daha kendimi size atmayacağım lordum. Dün gece çok ileri gitmiş gibi görüldüğümün farkındayım. Sizi temin ederim ki normalde erkeklere karşı bu kadar cesur değilimdir. Aslında, hayatımda daha önce hiç kimseye karşı bu kadar cesur olmamıştım."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi Daniel ciddiyle, elini bıraktığı anda aralarına güvenli bir mesafe koymak için birkaç adım uzaklaşarak. Deneyimsizliği ilk başta acı verici bir şekilde belli olmuştu ama çabuk öğrenmişti. Kendisine bu kadar tutkuyla karşılık vermesinden gurur duyması gerektiğini düşünüyordu ve yakınlıklarından bu kadar etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını bilmek güzeldi, ancak odasında, yatağından sadece birkaç adım ötede durduğunun ve lanet kapıyı kapatıp onları yalnız bıraktığının çok farkındaydı ve ...

Suzette yatağın ayakucundaki sandığa doğru ilerleyerek, "Kendimle özgür olduğumu düşünmediğine sevindim," diye itiraf etti. "Dün gece bunun için endişelendim."

"Hayır, hiç öyle düşünmemiştim," diye mırıldandı Daniel, kadının sandığın yanında diz çöküp onu açmasını izlerken. Sonra içindeki giysileri gözden geçirmek için eğildi ve Daniel bakışlarının, sandığın içindeki eşyaları gözden geçirirken hafifçe sallanan ve sonra yukarı kalkan arkasına doğru genişlediğini fark etti. Tanrım, bugünkü elbisenin tarzı o kadar inceydi ki, onunki teninin üzerinde hayal gücüne çok az şey bırakan bir kılıf gibi duruyordu. Kalçalarının kıvrımlarına dikkat ederken, çıplak da olabilirdi, diye düşündü.

"Sence ne kadar eşya almalıyım?" diye sordu, sandıktan bir elbise çıkarıp kalçalarının üzerine oturarak.

Daniel, kadının arkasından görüntüsü dikkatini dağıtmadan, sandıktan çıkardığı elbiseye baktı ve bunun bir gece elbisesi olduğunu fark edince yutkundu, yakası boyunca küçük rozetleri olan neredeyse şeffaf bir kreasyondur. İçinden sandığı, yatağı ve diğer taraftaki her şeyi görebiliyordu ve eğer onu giyerse teninin her santimini görebileceğini biliyordu. Evli olmayan bir kadının böyle bir kreasyonla ne işi olabilirdi ki? Dehşetle merak etti.

"Bu annemindi," diye açıkladı aniden, dönüp ona gülümseyerek. "Onu her zaman sevmişimdir. Babam annem öldükten sonra giysilerini paketleyip tavan arasına kaldırmıştı ama ben bunu birkaç yıl önce buldum ve odama götürdüm. Hiçbir zaman onu giyecek kadar cesur olmadım. Aslında Londra'ya gittiğimizde beni bunu paketlemeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama şimdi bunu yaptığıma memnunum. Sanırım bunu senin yanında takacak cesareti bulabilirim."

Daniel yutkundu, onu önce elbisenin içinde, sonra elbisenin dışında ve sonra da sırt üstü onun altında hayal etti.

Suzette memnun bir iç çekişle elbiseyi yatağın ucuna bıraktı ve sonra tekrar sandığı karıştırmak için eğildi, "Sanırım en az üç ya da dört elbise almalıyım, öyle değil mi?" derken arkası bir kez daha adamın gözlerinin önünde sallanıyordu.

Daniel kadının arkasından sallanmasını izlerken anlamaya varmış olabilecek bir homurtu çıkardı. Kahretsin, kadın onu çıldırtıyordu.

"Woodrow nasıl biri?" diye sordu aniden, sesi sandığın içinden boğuk geliyordu.

"Sanırım güzel bir yer. Bir sürü çiftlik arazisi ve ağaçlar, yüzmek için küçük bir gölet. Elbette evin hâlâ biraz onarıma ihtiyacı var," diye cevap verdi, sesi ve zihni arkasındaki kız tarafından dağıtılmıştı.

"Sence orada mi yoksa şehirde mi yaşayacağız?"

Daniel kaşlarını kaldırdı, soru gerçekten de tüm dikkatini toplamıştı. Dün gece Suzette eğer isterse ayrı hayatlar yaşama hakkını istediğini söylemişti ama bu soru sanki bunu istemiyormuş gibi gelmişti. Bunun cesaret verici olduğunu düşündü. Eğer onunla evlenmeye karar verseydi öyle olurdu. Boğazını temizleyerek, "Çoğunlukla Woodrow, ancak iş için ara sıra şehre gitmem gerekecek," dedi.

"Bunu söylediğine çok sevindim!" Suzette omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Ben taşrada büyüdüm ve sence de şehirden çok daha güzel değil mi? Burada hava çok ıslı, çok kalabalık ve ..." Omuz silkti ve sandığa geri döndü. "Çocukları taşrada büyütmeyi tercih ederim." Kızın arkası bir kez daha havaya kalkarken Daniel bu sözler karşısında hafifçe gözlerini kırıştırdı. Çocuk mu? Elbette evlenirlerse sonunda çocukları olacağını fark etti ve birdenbire saçları örgülü, gözleri ışıltılı parlayan ve annesi gibi yaramazca sırttan küçük bir Suzette hayal etti. Suzette'in imaj büyüleyici bir imajdı ve Daniel kendini gülümserken buldu.

Suzette mutlu bir şekilde sandığa doğru konuşarak, "Sanırım bir kızımın yanı sıra birkaç da erkek çocuğum olsun istiyorum," dedi.

Zihninde, biri yaramaz kızın her iki yanında koruyucu bir şekilde duran iki ciddi genç oğlanın görüntüsü canlandı ve bakışları Suzette'e kaydı, "Gençken yakışıklı bir çocuk olduğunu sanıyorum. Keşke seni o zaman görebilseydim."

Daniel başını hafifçe yana eğdi, acaba bunu söylerken sesindeki hüznü tonu hayal mi etti diye düşündü, ama sadece sordu, "Kasaba hayatını özlemene aldırmayacaksın değil mi?"

"Kaçırarak ne var?" diye sordu, tekrar omzunun üzerinden bakmak için ayağa kalkarak. Daniel omuz silkti. "Balolar, suareler, tiyatro."

Suzette hafifçe güldü ve sandığa geri döndü. "Hiç tiyatroya gitmedim, o yüzden bunu kesinlikle kaçırmayacağım. Ayrıca taşrada balolar ve suareler var, biliyorsun. Belki Londra'daki kadar çok değil ve kesinlikle o kadar büyük değil ama-" Durakladı ve merakla sormak için arkasına baktı, "Hayatın boyunca kasabada mı yaşadın?"

Daniel başıyla onaylayınca kızın kaşları çatıldı.

"O halde sosyal etkinliklere alışkın olmalısınız. Taşra hayatını fazla mı sade bulacaksınız, ne dersiniz?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. Woodrow'un tazminatlarıyla ilgili yaşadığı tüm sorunlara rağmen Daniel o yılın başlarında taşrada geçirdiği altı aydan oldukça keyif almıştı. Hiçbir yerel etkinliğe katılmamıştı ama huzur, sessizlik ve doğal çevre, şehirde geçirdiği bir ömürden sonra rahatlatıcı olmuştu. "Ayrıca, ben büyürken pek fazla balo ya da suareye katılmadık ve tiyatroya da pek gitmedim."

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Fakirdik," dedi basitçe. "Babam ikinci evlattı. Kasabadaki ev ona miras kalmıştı ve bankada bir pozisyonu vardı ama annemle tanıştıklarında başka pek bir şeyi yoktu. Annem ise çok varlıklı bir ailenin en büyük kızıydı. Babamın onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorlardı ve onu kendi zenginliklerine denk bir baronla evlenmeye zorluyorlardı. Ancak o babamı seviyordu. Tanıştıkları ilk gece onun kendisi için doğru erkek olduğunu anladığını söylemişti."

"Ah, ne kadar güzel," diye mırıldandı Suzette, o devam ederken göğsünün içindekilerden vazgeçip dönüp ona baktı.

"Ailesi öyle düşünmüyordu," dedi Daniel kuru bir sesle. "Onların isteklerine karşı gelip babamla evlendiğinde, ailesi onunla tüm ilişkisini kesti."

"Olmaz" Suzette kaşlarını çatı.

Daniel başını salladı ve sonra omuz silkti. "Yine de annem ve babam birlikte çok mutluydular. Görünüşe göre para sıkıntılıydı ama birbirlerine aşıklardı ve bunu umursamıyorlardı. Ancak sonra babam hastalandı ve öldü ve işte o zaman işler gerçekten zorlaştı. Annem çalışanları serbest bırakmak zorunda kaldı ve tamirat yapmaya başladı. Gelirimizi artırmak için mobilya da sattı. Balolar ve benzeri şeyler için kıyafet alamıyordu ve tiyatro da kapalıydı. Parasızlığımızı gizlemek için çoğunlukla kendi içimize kapanıyorduk."

"Ama mutlaka kasabada başkalarını ziyaret etmişsinizdir ya da ..." Adam başını sallayınca Suzette sesinin kesilmesine izin verdi.

"Dışarıdan gelen davetleri kabul edemezdik, çünkü bu dönüş davetlerini uzatmak anlamına gelirdi ve kimsenin evimize girmesine izin verilmezdi." "Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çünkü mobilyaların çoğu gitmişti," dedi sırtarak ve bunun onu rahatsız etmediğini belirtti. "Önce alacaklılara ödeme yapmak ve geçimimizi sağlamak için satıldı. Ondan sonra da mücevherlerini teker teker sattı. Neyse ki çoğu, büyürken ailesinden aldığı oldukça kaliteli parçalardı, ama babamın ona aldığı birkaç küçük parça da vardı ve hepsi yıllar içinde gitti ... evlilik yüzüğü ve babamın nişan yüzüğü de dahil."

Suzette dehşet içinde, "Hayır," diye bağırdı.

"Okul masraflarımı karşılamak için onları sattı," diye itiraf etti Daniel ve sesindeki hüzne engel olamadı. Son yıllarda yatırımlarının getirisi servetini artırdıkça, Daniel annesinin istediği her şeye sahip olmasını sağlamıştı. Ama yerine koyamayacağı tek şey anne babasının aşkını simgeleyen yüzüklerdi ve annesinin yaptığı en zor fedakârlığın bunlar olduğunu biliyordu. Babasının ona verdiği nişan yüzüğü ve evlilik yüzüğünün yeri doldurulamazdı. Annesi babasını gerçekten sevmişti ve hâlâ da seviyordu. Babasının son yirmi yıldır ölü olması bu sevgiyi azaltmamıştı. Daniel hiç kuşkusuz o yüzüklerden ayrılmanın annesinin yaptığı en yürek burkan şeylerden biri olduğunu biliyordu.

"Ne kadar üzücü," dedi Suzette usulca. "Çok zor olmuş olmalı."

"Evet, annem orada uzun süre çok zor zamanlar geçirdi. Babama olan aşkı yüzünden korkunç acılar çekti."

Suzette sessizce, "İsteyerek yaptığım bir fedakârlıktı," dedi ve ekledi, "Ama seni kastetmiştim. Senin için de zor olmuş olmalı."

Daniel'in gözleri büyüdü ama başını salladı. "Çocukken fakir olduğumuzu ya da diğerlerinden farklı yaşadığımızı anlamıyordum ve sonra okuldaydım ve bu kesinlikle zor değildi. Sıcak bir yatağım, daha önce hiç deneyimlemediğim kadar bol yemeğim ve iyi arkadaşlarım vardı. Richard bunların en iyisiydi."

"Richard'la arkadaş olmadığını söylediğini sanıyordum," diye hatırlattı Suzette ona, gözleri kısılmıştı.

Daniel sertleşti, duraksadı ve sonra dikkatle, "Çocukken çok iyi arkadaştık. Ama konağını yakan yangından beri Radnor Kontu olan adamla kesinlikle arkadaş değilim."

Suzette biraz rahatladı ve sonra iç geçirdi. "Yani ikizinin ölümü onu gerçekten etkiledi mi?"

Daniel yine tereddüt etti. Suzette'e bu konuda yalan söylemek istemiyordu ve aslında bu konuşmada şimdiye kadar çok dikkatli konuşarak bunu yapmamayı başarmıştı. Sonunda, "Konaktaki yangın ve George'un ölümü her şeyi değiştirdi. Ancak şimdi Radnor Kontu eski haline döndü ve dostum demekten gurur duyduğum bir adam oldu."

"Hmm," diye mırıldandı Suzette, tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Tekrar sandığa döndü ve konuyu değiştirerek, "Annen ilginç bir kadına benziyor," dedi.

"Sanırım öyle," dedi düşünceli bir ifadeyle. Daniel bunu hiç düşünmemişti, onu sadece bir oğulun kendisi için çok şey feda eden bir kadını sevmesi gerektiği gibi seviyordu. Ama onun özelliklerini kabul ederek, "Güçlü, akıllı ve çekici biri. Ve içinde bulunduğu koşulların onu acılı yapmasına izin vermedi. Babamın kaybı onu çok etkilemiş olsa da, o günden bu yana yaşadığı her üzüntünün birlikte geçirdikleri o birkaç değerli yıla değdiğini söyledi."

Suzette göğsüne doğru bükük bir iç çekti. "Onu gerçekten sevmiş olmalı."

"Hmm," diyemirildandı Daniel, ama şimdi bütün bunları ona neden anlattığını merak ediyordu. Richard bile kendisi ve ailesi hakkında bu kadar çok şey bilmiyordu. "Yani annenin ailesi onu hiç affetmedi mi?" Suzette aniden sorarak onun dikkatini dağıttı. "Baban öldüğünde onu hoş karşılamadılar mı?" "Hayır." Daniel'ın ağzı gerildi ama itiraf etti: "Annemin annesi görünüşe göre bize yiyecek, para ve benzeri şeyler gönderiyordu, gizlice ne yapabilirse."

hizmetçisi aracılığıyla bize ulaştı. Ancak ben daha okuldayken öldü ve kocası, yani büyükbabam," diye ekledi tiksintiyle. "Görünüşe göre yaşlı ve acımasız bir piç kurusu ve asla merhamet etmedi."

Suzette sessizce, "Belki bir gün olur," dedi.

"Yapsa da umurumda olmazdı. Artık çok geç," dedi Daniel kararlılıkla. Adam yıllar önce denemiş olsaydı kızının sıkıntılarını hafifletebileceken, bunu yapmamıştı ve şimdi Daniel yapmıştı. Bu taş kalpli yaşlı aptaldan hiçbir şey istemiyordu ya da ona ihtiyacı yoktu.

Suzette göğsüne doğru bir iç çekti. "Çok fazla keder ve mücadele. Buna karşılık ben ideal bir çocukluk geçirdim. Annem Lisa doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş olsa da, ben hiç yokluk çekmedim ve bolca temiz hava, bolca sevgi ve kahkaha, sevgi dolu kız kardeşlerim ve şefkatli bir babayla büyüdüm."

Daniel kuru bir sesle, "Aileni mahvolmaktan kurtarmak için evlenmek zorunda olduğun bir pozisyona gelmeyi başarmış biri," dedi. "Çünkü Bazıları için keder gençken gelir, bazıları içinse daha sonra. Hayat sonunda eşitlenir."

Kız şaşkınlıkla omzunun üzerinden bakınca, "Ben üzüntülerimi ve mücadelelerimi gençken yaşadım, sizinkiler ise cennet gibi bir çocukluğun sonunda şimdi yaşanıyor. Açıkçası, gençliğimdeki üzüntüyü tercih ederdim. Çocuktum ve pek bir şey kaçırmadım. Ancak tüm bunlar sizin için korkunç bir şok olmalı. Aileyi kurtarmak için evlenmeye zorlanacağınızı hayal ederek büyüdüğünüzden şüpheliyim."

"Muhtemelen senin çocukken yaptığından daha fazla değil," dedi sessizce.

Daniel sessiz kaldı. Para için evlenmeye zorlanmıyordu ama bunu söyleyemezdi. Ayrıca, Richard olmasaydı o da olurdu. "Sevindiğimi itiraf etmem kötü bir şey mi?" diye sordu aniden.

Daniel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. "Memnun musun?"

"Bir varise ihtiyacın olduğunu ve benimle evlenmeye istekli olduğunu," dedi sessizce. Suzette daha sonra yüzünü buruşturarak, "Kabul etmeyeceğinden ve o zaman başka bir damat adayı bulmak zorunda kalacağım endişelendim," diye itiraf etti.

Bu düşünce Daniel'ın hoşuna gitmedi ve Garrison'ın bir gece önce Suzette'le dans ettiğini hatırlayınca kaslarını çattı. O anda zihni, Suzette'le sadece onun serveti için evlenmekten mutlu olacak uzun bir bekârlar silsilesiyle doldu ve zihninde her biri tatlı, tutkulu Suzette'i ellerine geçirme düşüncesiyle mutlu bir şekilde eğleniyordu.

"Yine de bu fikir hoşuma gitmedi," diye iç çekerek devam etti. "Bana dokunduğunda kendimi hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyorum," diye itiraf etti. "Diğer erkeklerden herhangi birinin bana bu şekilde dokunması fikrinden hoşlanmadım."

Daniel, bir kez daha sandığı karıştırmadan önce geceliğin yanına soluk mavi bir elbise koyarken, o da bilmiyordu, diye düşündü acımasızca. Zihni şimdi Suzette'i yatağa fırlatan ve birbiri ardına üzerine atlayan o sinsi bekârlarla doluydu. Piçler!

"Ve senin öpücüklerin nefesimi kesiyor," dedi ona, arkası yine sallanırken. "Düşüncesi bile dudaklarımı karıncalandırıyor." Suzette başını salladı. "Gerçi hayır deseydin, sanırım başka birinin beni böyle öpmesine ve dokunmasına izin vermek zorunda kalacaktım." Duraksadı ve kararsızca, "Belki de yanılıyordum ve sorun olmazdı. Demek istediğim, beni öptüğünde seni neredeyse hiç tanıımıyordum ve yine de içimde inanılmaz bir tutku uyandırdın. Belki de bir öpücük sadece bir öpücüktür ve diğer erkeklerden herhangi biri de beni ateşli ve arzulu hissettirebilirdi." Suzette omzunun üzerinden baktı ve "Sence bu mümkün mü?" diye sordu.

"Hayır," diye boğazının derinliklerinden hırladı Daniel, onu aynı anda tüm o erkeklerle hayal ederken düşüncelerini öfke ve kıskançlık dolduruyordu.

"Hmmm." Sandığa geri döndü. "O zaman üzerimde neden böyle bir etki bıraktığından emin değilim. Belki de Landon'ların servis ettiği yumruktu. Alışık olduğumdan biraz daha güçlüydü. Belki de beni bu kadar etkileyen gerçekten sadece buydu."

Daniel bu öneri karşısında gözlerini kısarak sertleşti. Verdiği tepkinin tamamen içkiden kaynaklandığını mı düşünmüştü? Her tarafının karıncalanmasında neden olan şeyin punç olduğunu mu? Bunu görecekti. Bu sabah içki içmemişti ve adam onu patlayana kadar karıncalandıracaktı. Suzette bir daha asla bunun sadece içkiden kaynaklandığını ya da herhangi bir erkeğin buna neden olabileceğini düşünmeyecekti, kararlıydı ve aniden ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

"Çok fazla içki içtiğimi düşünmüyordum ama belki de fark ettiğimden daha fazla şımartıldım ve-" Suzette'in sözleri, aniden belinden yakalanıp yerden kaldırıldığında bir solukta sona erdi. Bir sonraki anda, ayağa kalktı ve Daniel'la yüz yüze geldi ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, bahsettiği karıncalanmaları harekete geçirdi ve vücudunun her köşesine fırlattı.

Suzette hemen karşılık verdi, elleri adamın boynuna dolandı ve ağzı hevesle açıldı. Hâlâ konuşacakları çok şey vardı, ama onun öpücüklerinin ve dokunuşlarının tekrar tadını çıkarmak anlamına geliyorsa, bunu yapmak için beklemeye hazırды. Ayrıca, onun öpücüklerini bağımlılık yapıcı bulmaya başlamıştı, ilk öpücük onu daha fazlası için açgözlü yapmıştı. Daniel aniden onu tekrar kucağına alıp yatağın kenarına götürdüğünde, vücudu onunkinden doğru hareket ederken Suzette sadece inledi. Daniel onu yatağa yatırdı ve sonra doğrulmaya başladı; Suzette itiraz etmek yerine kollarını Daniel'in boynuna dolayarak onu yanında tutmaya çalıştı ama Daniel kendini kolayca kurtardı ve sonra dik durdu.

Kafası karışan Suzette önce sessizce izledi ama adam hızla ceketini ve yeleğini çıkarıp kravatını çıkarınca kafasındaki karışıklığın bir kısmı giderildi. Adam eşyaları dikkatle pencerenin yanındaki sandalyeye yerleştirirken kaslarının hareketini ve dalgalanmasını izledi, kaslı göğsünün güzelliğine hayret etti ve sonra yatağın kenarına geri döndü. Daniel sürünerek onun yanına diz çöktü ve oturması için onu teşvik etti.

Suzette hemen öyle yaptı, adam onu tekrar öptüğünde sevindi, ama bu kısa ve hafif bir öpücüktü, adamın dudakları kulağını bulmadan önce ağzının köşesine bastırılmıştı. Başını onun için eğdi, gözleri kapandı ve sonra adamın ellerini sırtında hissettiğinde tekrar açıldı. Bir sonraki anda elbisesi omuzlarından düştü ve adam kollarını açması için onu zorlamaya başladı.

Daniel Suzette'in vücudunun üst kısmını ortaya çıkardıktan sonra onu tekrar yatağa çağırırken bu kez daha derin, daha talepkâr bir öpücükle ağzını öptü. Suzette kendi isteğiyle gitti, kollarını önce Daniel'ın boynuna doladı, sonra ellerini merakla Daniel'in omuzlarında gergin duran deride gezdirmeye başladı ve göğsünü keşfetmek için ellerini aralarında dolandırmadan önce sırtından aşağı indirdi. Adam aynı anda hem sert hem de yumuşaktı, kasları meraklı parmaklarının altında hareket ediyordu ve kadın Daniel'in ağzına doğru iç çekti. Daniel bir an için buna izin verdi ve sonra dudaklarının onun boğazından aşağı inmesine izin vermek için öpüşmelerini kesti, köprüküm kemiğini kemirmeye için durakladığında göğsü onun dokunuşundan uzaklaştı.

Suzette içini çekti ve yatakta huzursuzca kıpırdandı, parmakları göğsünün onu reddetmesi üzerine adamın başını kavramak için hareket etti. Adam daha sonra göğüslerine tapmaya başladığında Suzette inledi. Uyluklarının arasında bir ağrı başladı ve bacakları titremeye başladı. Suzette sadece ayakta olmamasının iyi bir şey olduğunu düşünebildi çünkü bacaklarının onu ayakta tutabileceğini sanmıyordu.

"Daniel," diye inledi, adam önce bir meme ucunu sonra da diğerini ısırp emerken saçlarını çektiyordu. Daniel'in uyandırdığı hisler uzun süre dayanamayacağı kadar yeniydi ve durup onu tekrar öpmesini istedi, ama bu sefer Daniel onun sessiz talebini görmezden geldi ve onun yerine ağzı keşfe devam etti, karına öpücükler kondurmadan önce göğsünün alt tarafını yalamak için düştü.

"Ah," diye soludu, saçlarından vazgeçti ve saçlarını çok sert çekerek onu incitmekten korktuğu için üzerine uzandığı battaniyelere tutundu. Daniel, Suzette'in elbisesinin beline kadar uzanan çizgisine ulaştığında dilini elbisenin hemen üstündeki ette gezdirdi ve Suzette'in karın kaslarının zıplamasına neden oldu. Suzette başını yana ve arkaya çevirdi, battaniyeleri tırmalayıp çekti. Daniel bundan vazgeçtiğinde rahatlatarak iç çekti.

işkence etti ve ayağa kalktı. Suzette önce onun kendisini öpmeye devam edeceğini düşündü ve bunu umutsuzca istedi ama bunun yerine bacalarının yanına kaydı ve eteklerini baldırlarından yukarı doğru sıyırmaya başladı.

Suzette sadece ona baktı. Daniel ise kalçalarının üzerine oturmuş, elbiseyi yukarı doğru sıyıırken onu izliyordu. Dizlerine kadar ilerletti ve sonra aniden durup sol bacağının bileğinden tutarak yataktan kaldırdı. Adam ayak bileğinin dış tarafına bir öpücük kondurduğunda yutkundu ve aniden kuruyan dudaklarını yaladı, ama sonra adam aniden ayak bileğini başının üzerine kaldırıp diğer tarafa indirdiğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu, böylece ayak bileğinin içini öpüp kemirebilecekti. Bu hareket, elbisesinin bacaklarından daha da aşağı kaymasına neden oldu, böylece şimdi uyluklarının üzerinde birikti, bacaklarının geri kalanını çıplak bıraktı ve göbeğini zar zor örttü, ancak Suzette dudağını ısırdı ve itiraz etmedi, sadece baldırı boyunca dizine doğru kemirmeye başladığında battaniyedeki pamaklarını sıktı.

Daniel dizinin arkasındaki kıvrımı yalamak için durakladığında, Suzette içinden geçen ürperti karşısında şaşkınlıkla yatakta sarsıldı. Daniel bacağını yatağa geri koyduğunda Suzette neredeyse rahatlayacaktı ama Daniel bacağını onun yanına bıraktı ve Suzette'i bacakları iki yana açılmış bir şekilde yatarken bıraktı. Bir sonraki anda, yüzüstü uzanmak için yer değiştirdi ve diğer ayak bileğini ve baldırını kemirmeye ve yalamaya başladı.

Suzette dudağını daha sert ısırdı ve ona bakmak için başını kaldırdı, birden kendini gülünç derecede savunmasız hissetti. Bu his, bu kez dudakları dizini geçip bir kalçasında iz bıraktığında da geçmedi.

"Daniel?" diye belirsizce nefes aldı.

"Şşşt," diye kızın kalçasına doğru nefes aldı ve hafifçe ısırdı, fısıldamadan önce, "Sana yumruk olmadığını göstereyim."

"Sanırım bunun yumruk olmadığını biliyorum- Oh!" Suzette haykırdı ve adam bir elini yukarı kaydırıp kızın göbeğine doğru bastırırken umutsuzca battaniyeye yapıştı. Adamın kolunu ve yüzünü kullanarak bacaklarını birbirinden daha da ayırmaya çalıştığını fark etmedi bile, ta ki adam elini aniden çekip ilk uyluğuna bastırırken diğer eli de ikinci uyluğuna bastırana kadar. Suzette tekrar aşağıya baktı, eteğinin artık elbisenin korsajıyla birlikte karnının üzerine uzandığını ve onu tamamen çıplak bıraktığını fark ederek irkildi ve sonra adamın başını açık kalçalarının arasına eğip kilisenin onaylamayacağından emin olduğu şeyleri yapmaya başlamasını şok içinde izledi.

Suzette o anda konuşma yetisini kaybetti. Yatağa geri dönerek kalçalarını salladı ve dayanılmaz zevk altında vahşi bir şey gibi kıvrandı.

Daniel onun kalçalarını sıkıca kavradı ve yalayıp emerken, miyavlamalar, soluklar, inilti ve homurtular çıkarırken onları sıkıca tuttu. Daniel'in ondan aldığı zevk arttıkça yüksek bir inleme sesi çıkarmaya başladı ve içgüdüsel olarak ağzına biraz battaniye çekti ve sesi boğmak için ısırdı. Ama kalçaları içgüdüsel olarak dönüyor ve onun neden olduğu dalgaları sürerken bükülüyordu. Bir sonraki sefer içine doğru bir şeyin itildiğini hissettiğinde, Suzette bir çığlık atarak battaniyeyi tükürdü, vücudu yatağa doğru eğildi ve öleceğinden emin olacak kadar yoğun bir zevk patlaması yaşadı.

Parçalanma yerini daha az aşırı zevk dalgalarına bırakırken, Daniel ayağa kalktı ve Suzette'in yanına doğru kaymaya başladı. Daniel onun üzerine eğilip dudaklarına yapışana kadar Suzette bunu fark etmedi bile. Daniel'in eli ağzının yerini alıp onu okşamaya devam ettiğinde, parmakları nemli teninin üzerinde dans ederken ve sonra içine girip çıkarken ve sonra dilini ağzına sokarken tekrar içine girdiğinde Suzette hâlâ zevk titreşimleri yaşıyordu.

Suzette inledi ve eski dalgalar geri çekilirken bile içinde yeni bir zevk oluşmaya başladığında onu omuzlarından sıkıca kavradı. Ne kadar heyecanlı olursa olsun, başka bir zevk patlamasına kapıldığı için tekrar haykırması ve titremesi sadece birkaç dakika sürdü. Bu kez Daniel onu okşamaya devam etmedi, ama elini bacaklarının arasından kaydırıp ve üzerine binen dalgaları sürerken onu yakınında tuttu.

Telaşın yavaş bir nabız atışına dönüşmesi uzun bir zaman almış gibiydi ve sonra Suzette gözlerini açtığında adamın yüzünde merak uyandıran nazik bir ifadeyle sessizce kendisine baktığını gördü.

"Yumruk değildi," dedi ciddiyetle. "Hayır,"

diye kabul etti.

"Ve bunu herhangi bir erkekle yaşamayacaksın," diye ona kesin bir şekilde güvence verdi.

Suzette onun sesindeki kibir ve öfke karışımına hafifçe gülümsedi ve mırıldandı, "O halde benimle evlenmeyi kabul etmen iyi olmuş. Beni senin gibi yakmayan bir kocayla bir ömür geçirmek beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Beni diğer herkes için mahvettin."

Yüzünde adını koyamadığı bir ifade belirdi ve sonra Daniel onu tekrar öpmek için başını eğdi, bu seferki talepkâr ve tutkulu olmaktan çok tatlı ve yavaştı. Suzette de onu öptü ama şimdi yakaladığı o ifade onu rahatsız ediyordu ve Daniel'in ona bir değil iki kez zevk vermiş olmasına rağmen hâlâ tatmin olmadığını, sertliğinin bacağına baskı yaptığını fark etti. Bu ona haksızlık gibi geldi ve aniden yatakta iki büküm oldu. Daniel onu okşarken bacaklarını açık tutmak için bir bacağını diğer bacağının üzerine koymuştu, ama şimdi serbest bacağını onunkinin üzerine attı ve sertliğini bulmak için aralarına uzanırken bile göğüslerini onun göğsüne bastırdı.

Kız ona dokunduğu anda Daniel öpüşmelerini kesti ve "Hayır," diye hırladı.

"Ama-"

"Hayır," dedi sertçe. "Bu senin içindi. Masumiyetinizi kabul etmeyeceğim."

"Biz evleniyoruz. Bu senin hakkın," dedi Suzette ve sonra onu ısrarla sıktı. "Ayrıca, seni içimde hissetmek istiyorum. Ve senin de beni istediğini hissedebiliyorum."

Daniel bir süre kıpırdamadan durdu ve sonra aniden onu bırakıp kalkmak için yuvarlandı.

"Daniel?"

Daniel dışlarını sıkarak yeleğini ve ceketini almak için acele etti ve dönüp Suzette'e bakmayı reddetti. Kontrolünü çok ince bir ipliğe bağlıyordu. Eğer dönüp de onu orada, elbisesi beline dolanmış bir halde savrulurken ve doyuma ulaşmış bir halde görürse, kontrolünü kaybedeceğini çok iyi biliyordu. Vücudunun arzuladığı şeyi yapmaktan ve kendisini yarattığı o nemli tutkunun derinliklerine gömmekten alıkoymanın hiçbir yolu olmayacaktı.

Daniel yeleğinin düğmelerini hızla ilikleyip ceketini çekerken, bunu en başta başlattığı için aptalın teki olduğunu kabul etti. Ona bunun yumruk olmadığını ve herhangi bir erkeğin bu duruma neden olamayacağını göstermesi gerektiğine karar vermesine neden olan şey lanet olası gururuydu. Ama bunu daha iyi bilmeliydi. Ne de olsa, gururun düşüşten önce geldiğini söylememişler miydi? Bir aptal gibi, kendisini nasıl zorlayacağını hiç düşünmeden bu dürtüyü gerçekleştirmişti. Ya da belki de sadece istememişti. Belki de Daniel gizli kalbinin derinliklerinde bu kontrolü kıracak bir şey olmasını ummuştu, böylece sonunda ona sahip olabilecek ve özgürlüğüne kavuşabilecekti. Neyse ki Suzette onunla evlenme konusunu açmıştı ve Daniel'in hâlâ bir parça vicdanı kalmıştı. O en iyi arkadaşının baldızıydı ya da Christiana ve Richard evlendiğinde baldızı olacaktı. En iyi arkadaşının evindeydi ve o da hafife alınmaması gereken soylu bir kadındı. Ta ki onunla evlenmeye karar verene kadar.

Daniel bu yarım yamalak düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. Kimi kandırıyordu ki? Bu noktada, eğer yasal olarak mümkün olsaydı, sokaktaki ilk rahibi yakalar, evlenmek için buraya sürükler ve sonra kapı adamın arkasından tamamen kapanmadan kadının içine gömülürdü. Suzette ateşler içindeydi.

İnsan formunda, vücudu kollarında sıcak ve sıvı halde, ona verdiği tepkiler dürüst ve sınırsızdı. Yıllar boyunca birkaç metresi olmuştu, Daniel bunlardan birkaçının harika sevgililer olduğunu düşünmüştü ve öyleydiler de. Tecrübeli ve teknik açıdan kusursuz olan bu metresler, Daniel'a tecrübeden bahseden bir beceriyle tutkusunu sağlamışlardı ama Daniel şimdi bunun gerçek bir tutku olmadığını görüyordu.

Suzette farklıydı, tepkileri dürüsttü, gerçek ihtiyacı egzersizi neşelendirmek için uydurulmamıştı ve onun içindeki tutku kendi tutkusunu çağırıyordu. Heyecandan titrediğini hissetmek onu heyecanlandırmış, tutkusunu tatmak kendi açlığının gerilmesine ve kükremesine yol açmış ve onun serbest kalışını izlemek bile neredeyse kendi açlığını ortaya çıkarmıştı. Buna sahip olmak istiyordu ve bunu yapmak için evlilik gerekiyorsa, o zaman kahretsin, Gretna Green işte geldi.

"Daniel."

Kadın aniden karşısında çınlıplak dikiliverince Daniel kaskatı kesildi ve çenesinin düştüğünü hissetti. Daniel düşündüğü gibi kravatıyla boğuşuyordu, ama şimdi ellerini itti ve sanki onun yerine işi halledecekmış gibi uçlarını tuttu. Ancak, durakladı ve bunun yerine ciddiyetle ona baktı.

"Bekaretimi almak istememen çok centilmence ve bunu anlıyor ve onurlu buluyorum, ama okuduğum kitaplardan birinde, bana verdiğin zevki içime mayıs direğini sokmadan da sana verebileceğimi yazmışlardı."

"Ne okuyordun sen böyle?" Daniel, ereksiyonu pantolonunun içinde hevesle zıplarken boğuk bir sesle konuştu.

Suzette onun yüz ifadesine sırttı ama sonra onu öpmek için eğildi, bir eliyle kravatını geri çekerken diğer eliyle pantolonunun üzerinden onu okşamak için uzandı. Adam inleyerek onu öpmeye başladı ama sonra kapıdan boğuk erkek sesleri gelince sustu. Öpüşmelerini keserek onu güvenli bir mesafeye çekip elleriyle kollarının üst kısmından tuttu ve telaşla kapıya doğru bakmaya başladı. Koridordan gelen sesler Richard ve Langley'nin ana yatak odasına doğru gittiklerini gösteriyordu. Richard'ın ne halt ettiğini merak ederek kısa bir süre kaşlarını çatı ve sonra kendisinin ne halt ettiğini merak ederek başını salladı. Gerçekten de erkekliğinden başka bir şeyle düşünmeye başlaması gerekiyordu. Gerçi o lanet şeyi doyurana kadar bunun pek mümkün olmayacağından şüpheleniyordu.

Yüzünü buruşturarak Suzette'e döndü ve yenilgiyle iç geçirdi. Suzette'e karşı koymak imkânsızdı ve ona duyduğu arzuyu tatmin etmeden önce onu tanımak için zaman harcayabileceğini düşünerek kendini kandırıyordu. Gerçekten de Suzette bir kasırganın ortasında yanan bir ev gibiydi, onu rüzgârının içine çekiyor ve aynı anda yakıp kavuruyordu. Tüm iyi niyetleri ve mantıklı kararları onun sunduğu cazibe karşısında bir hiçti.

"Giyin," dedi sertçe, onu yatağa ve yatağın üzerinde duran atılmış elbiseye doğru iterek. "Mümkün olduğunca çabuk Gretna Green'e gideceğiz."

"Ama-" Suzette geri dönmeye çalıştı, bakışları adamın pantolonundaki şişkinlikteydi ama adam onu sertçe geri çevirdi.

"Evlenene kadar hayatta kalacağım," dedi ona kuru bir sesle, gerçi bu tartışılabilir. Daniel bu kadının onu delirttiğini kabul etti ve sonra tiksintiyle kendine bakıp pencereye doğru ilerledi. Pencereyi açarak, diğerlerine katılmadan önce kendini sakinleştirmek amacıyla birkaç derin nefes almak için kısa bir süre dışarı eğildi, ama gerçekten de kasıklarına dökülen bir leğen soğuk su daha yararlı olabilirdi. İç çekerek pencereyi kapattı ve geri döndüğünde Suzette'i tekrar elbisesinin içinde ve onu toparlamaya çalışırken buldu. Pencereden ayrılan Daniel ona yardım etmek için harekete geçti ve hızlıca kalçalarını düzeltti.

"Saçını tarasan iyi olur," diye mırıldandı bitirirken. "Kendine çeki düzen verdiğinde aşağıda olacağım."

Daniel onu bırakarak döndü ve odayı geçti. Düşündüğünden daha büyük bir aceleyle koridora çıktı ve koridorun boş olup olmadığını kontrol etmeden önce kapıyı kapatıyordu. Boş değildi. Richard şu anda ana yatak odasının kapısını kilitliyordu ve Christiana'dan hiçbir iz olmasa da Langley onunla birlikteydi. Daniel bunun hem Christiana'nın hem de Robert Langley'nin artık neler olup bittiğini bildiği anlamına geldiğinden şüphelendi. Bu bir tür rahatlamaydı. Böyle bir sırrı saklamak neredeyse imkânsızdı ve artık bu sırrı saklamalarına yardımcı olacak müttefikleri vardı.

Richard kapıyı kilitlemeyi bitirip doğrulurken, "Sanırım haklısın," diye yorum yaptı. "Daniel'la konuşacağım ve planda herhangi bir hata bulup bulamayacağımı göreceğim."

Daniel omuzlarını dikleştirerek onlara doğru ilerledi ve "Hangi planda hata var?" diye sordu.

İki adam da ona doğru döndü.

"Nereden geldin Woodrow?" Langley aniden sordu, gözleri şüpheyle kısıldı ve Suzette'in odasının kapısına doğru ilerledi. "Oh . . . Ben ... şey

..." Daniel koridor boyunca el salladı ama arkasından bir kapının açıldığını duyunca aniden durdu.

"Daniel! Daniel, kravatını unutmuşsun."

Bu yüksek sesli fısıltıyla sertçe döndü ve Suzette'in merdivenlere doğru aceleyle koştuğunu gördü, görünüşe göre onun doğruca aşağıya gittiğini sanıyordu. Daniel iç çekerek gözlerini devirdi ve sonra sertçe, "Suzette!" dedi.

Titreyerek durdu ve arkasına baktı; koridorda onu, Richard'ı ve Langley'i görünce gözleri büyüdü.

"Ah." Onlarla yüzleşmek için yavaşça döndü ve merdivenlere doğru el salladı, ama sonra kravatın sallandığını fark edince elini hızla arkasına götürdü. "Ben de tam aşağıya iniyordum."

Richard arkasından yarı öksürük yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı ve Suzette'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Sonra bıkkın bir iç çekişle Daniel'a doğru yürüdü, kravatı ona doğru itti ve sessizce koridorda ilerlemek için dönüp gitti.

Daniel kravatını hızla boynundaki karmaşık düğümle bağladı ama bakışları Suzette'in üzerindeydi ve bir gülümseme dudaklarını ele geçirmeye çalışıyordu. Başka bir kadın olsa az önce olanlardan dolayı utanç duyardı. Ancak o sinirlenmiş ve hatta çileden çıkmıştı. Suzette Madison'da olağan olan hiçbir şey yoktu. Başka bir şey olmasa bile, onu günlerinin geri kalanında eğlendireceği kesindi, üstelik sadece yatak odasında değil. Bu düşüncelerle biraz rahatlayan Daniel, kravatını düzeltirken Richard ve Langley'ye döndü ve Langley'nin ters ters bakışını görünce yüzünü buruşturdu.

"Evleniyoruz," diye açıkladı hemen, adamın o anda besleyebileceği öfkeli suçlamaların önüne geçmek için. "Kesin olarak karar verdiniz, değil mi?" Richard'ın sesi eğlenmiş gibiydi.

Daniel alaycı bir gülümsemeyle, "Bunun için doğru ifadenin bu olduğundan emin değilim," diye itiraf etti. "Kaçınılmaz olana boyun eğdiğimi söylemek daha uygun olur. Kadın doğanın bir gücü."

Langley rahatlamış görünerek, "Öyle," diye kabul etti. "Peki, Gretna Green'e yolculuk ne zaman gerçekleşecek? Size eşlik etmek isterim."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye karar verdi Daniel acımasızca. "Suzette dışarı fırlar ve beni bir odaya daha sürüklerse, Gretna'ya şu anki kadar saf olarak ulaşacağını garanti edemem ve zaten bugün dün olduğundan daha az saf."

Yedinci Bölüm

"Çok ama çok kızgın olacaklar."

Daniel, Richard'ın Robert'ın öngörüsü karşısında yüzünü buruşturduğunu fark etti ama kendini tuttu. Langley'nin haklı olduğundan ve kadınların onların kaçışına kızacağından emindi ama şu anda kendisi de bu durumdan pek memnun değildi.

Langley ve Richard'la koridorda karşılaştığı günün ertesinde saat neredeyse gece yarısıydı. Tahmin ettiği gibi, Christiana ve Robert Langley artık George'u ve yaptıklarını biliyorlardı. Her şeyi hesaba katan adamlar hemen Gretna Green'e gitmeye karar vermişler ve bu duyuruyu yapmak için hemen salondaki kadınlara katılmışlardı. Bu öneri dehşet ve "mümkün değil!" güvencesiyle karşılanmıştı. Erkeklerin hesaba katmadığı şey, kadınların düşünceleri için güzel görünmek isteyecekleriydi. Toparlanmak için günün geri kalanına ihtiyaçları olduğu ve hizmetçileri olmadan gidemeyecekleri konusunda ısrar etmişlerdi.

Adamların planladığı gibi tek bir arabayla hızlı bir yolculuk yerine, ertesi sabah, aslında o sabah, altısını, kızların hizmetçilerini ve birkaç sandığı taşımak için üç arabayla yola çıkmışlardı. Sandıklardan üçünde elbiseler, birinde üç erkeğin kıyafetleri ve birinde de George'un cesedi vardı.

Böylesine kalabalık bir grupta, yemek için mola vermeyi ve geceleri uyumak için oda tutmayı planlayarak, yavaş bir tempoyla yolculuğa başlamışlardı. Gretna Green'e varmak için muhtemelen dört günlük bir yolculuk gerekecekti. Daniel buna pek aldırmamıştı. Temelde Suzette'le evlenmeye karar vermiş olsa da, onu önceden biraz daha yakından tanıma fırsatını yine de memnuniyetle karşılamıştı. Ancak bu fırsatı bulamayacağını kısa sürede öğrenmişti. Yolculuğun bu ilk sabahında Christiana ve Richard Radnor'ın arabasına binerken, Daniel ve Suzette de Lisa ve Langley'nin refakat ettiği Woodrow'un arabasına binmişlerdi. Langley'nin arabası da hizmetçileri taşıyan küçük kafilenin arkasından gelmişti.

Ancak Daniel'in Suzette'i daha yakından tanıma umutları o sabah gerçekleşmemişti. Langley yolculuğun o bölümünde kesinlikle sessiz kalmış, Lisa'nın onunla konuşma çabalarına homurdanarak ve tek heceli cevaplar vererek karşılık vermişti, bu yüzden Lisa onun yerine Suzette'le konuşmaya yönelmiş, Daniel da çoğunlukla onların konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştı. Tanık olduğu bu konuşma sayesinde Lisa hakkında biraz daha fazla şey öğrendiğini sanıyordu ama bu, odasında yaptıkları gibi onunla bizzat konuşmakla aynı şey değildi. Daniel onun çocukluğuyla ilgili sorular sormak ve onu bu konuda konuşturmak isterdi. Kendi çocukluk deneyimlerinin büyük bir kısmını anlatmıştı ve şimdi de onunkileri dinlemek istiyordu ama bu olmamıştı. Bunun yerine, Stevanage'da öğle yemeği için mola verdikten sonra arabalara döndüklerinde, kızlar Christiana'yla birlikte ilk arabaya binmeye karar vermiş, Richard'ı ikinci arabadaki erkeklere katılması için bırakmışlardı.

Öğleden sonraki yolculuktaki fark çok dikkat çekiciydi. Sabah kızlarla yapılan yolculuk sırasında arabada hafif ve sohbet dolu bir hava varken, öğleden sonra sadece üç adamla yapılan yolculuk çok daha ciddi ve acımasızdı. Çoğunlukla George'un cinayetini ve bunun arkasında kimin olabileceğini tartışmışlardı. George'un son bir yıldır kiminle uğraştığı ya da ne yaptığı konusunda hiçbir fikirleri olmadığı için bu konuda fazla ilerleyememişler ve sonunda sessizliğe gömülmüşlerdi.

Daniel, Christiana'nın bu konuda daha fazla yardımcı olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Artık her şeyi bildiğine göre, geçen yıl kimlerle takıldığını ve benzeri şeyleri onlara söyleyebilecek en iyi kişi o gibi görünüyordu. Ancak, sorgulamak için orada değildi.

Daniel akşam çökerken Radnor'a vardığı için rahatlamıştı. Bu kısa süreli bir rahatlama olmuştu. Gemiden indiklerinde kadınları telaşlı bulmuşlardı. Yolculuğun ikinci yarısında Lisa o sabah bir sokak çocuğunun kendisine "Kont "a iletmesi için verdiği mektubu hatırlamıştı. Bu olay arabaları yükleme telaşı ve sıkıntısı sırasında gerçekleşmiş ve ne yazık ki mektubu, George'u aile kasasına bırakmayı planladıkları Radnor'a yaklaşıp kadar unutmuştu. Mektubun Richard'a değil de George'a geldiğinden şüphelenen Christiana hemen mektubu açmış ve aslında Richard'a geldiğini görmüştü. Birisi George'un öldüğünü biliyordu ve Richard'ın kendi adını ve unvanını geri almak için onu öldürdüğünden şüpheleniyordu. Bu kişi sessizliğini korumak için oldukça yüklü bir miktar para talep ediyordu. Şimdi, sadece George'u kimin öldürdüğünü bulmak zorunda değillerdi, aynı zamanda bir şantajcıyla da mücadele etmek zorundaydılar. İşler kontrolden çıkıyor gibi görünüyordu.

Mektubun tek iyi yanı Christiana'yı kız kardeşlerine her şeyi açıklamak zorunda bırakmış olmasıydı ve artık gerçekleri ya da cesedin varlığını Lisa ve Suzette'ten saklama ihtiyacı onları engellemeyecekti. Ancak, Suzette'in ona olan kızgınlığı Daniel için bu durumu biraz yumuşatmıştı. Bir noktada bunu kendisine söylemediği için üzgündü. Karı kocaların birbirlerinden böyle sırlar saklamamaları gerektiğini düşünüyordu. Daniel henüz evli olmadıklarını belirtmemiş, sadece bunun kendi sırrı olmadığını söylemişti. Suzette bu cevaptan pek de memnun olmuş görünmüyordu.

Mektubun ortaya çıkması, Gretna Green'e yapılacak yolculuğun ertelenmesi anlamına geliyordu; böylece şantajcının icabına bakmak üzere bir an önce kasabaya dönebileceklerdi. Ancak, önce George'un içinde bulunduğu sandığı aile kasasına yerleştirmek için zaman ayırmışlar, sonra da Radnor papazı tarafından fark edildiklerinde zor durumda kalmışlardı. Adam onları kasada yakalamasaydı, üç araba da şimdi kasabaya dönüş yolunda olacaktı. Ancak, bu keşif açıklamalara ve ardından papazın Richard ve Christiana'yı hemen evlendirmeyi teklif etmesine yol açmıştı. Ne de olsa adam, evlilik ilanının bir yıl önce okunmuş ve ruhsatın alınmış olduğunu belirtmişti. Evliliğin geçersiz olmasının tek nedeni Richard'ın törene katılmamış ve nikâh defterini imzalamamış olmasıydı. Eğer papaz onları evlendirseydi ve Richard ile Christiana şahitler huzurunda nikâh defterini imzalasalardı, evlilik yasal ve bozulamaz olacaktı. Töreni yapmışlar ve ardından Richard kadınlara merdivenlerden yukarı çıkmalarını ve hızlı bir düşün yemeği hazırlanırken dinlenmelerini önermişti. Kadınları gönderirken, papazla birlikte yemek ~~yiyeceklerini~~ ve sonra kasabaya döneceklerini söylemişti.

Ancak kız kardeşler güvenli bir şekilde üst kata çıkar çıkmaz, Richard bir şeyler konuşmak için bakanı kenara çekmiş ve ardından Daniel ile Langley'i evden dışarı çıkarmaya başlamıştı. Kadınlar olmadan daha hızlı yol alabileceklerine karar vermişti ve onları kasabaya geri götürmektense burada, Radnor'da güven içinde bırakmayı tercih etmişti. Adamlar şantajcıcıyı halledebilir ve daha sonra kadınları almak için geri dönebilir ve Daniel ile Suzette'in evlenebilmesi için Gretna Green'e devam edebilirlerdi.

Daniel hiç memnun olmamıştı. Suzette'in öfkeleneyeceğini biliyordu ama kendisi de oldukça sinirlenmişti. Birlikte olmadıkları sürece onu daha iyi tanımanın bir yolu yoktu. Ancak Richard bu konuda ısrar etmişti. Bunun daha güvenli olduğunu ve kadınların şantajcıyla uğraşmasını istemediğini savunmuştu. Ayrıca hizmetçileri, sandıkları ve üç at arabasını kasabaya geri götürmenin saçma olduğunu da belirtmişti.

Greta'ni Green'e devam etmek için bir iki gün içinde geri döneceklerdi. Hoşuna gitse de gitmese de Daniel her iki argümanın da mantıklı olduğunu görmüş ve sonunda teslim olmuştu. Kadınlar merdivenlerin üzerindeyken, üç adam hırsızlar gibi Radnor'dan sıvışmış ve Daniel'in arabasına atlayıp gitmişlerdi.

Suzette'i geride bırakmak zorunda kaldığı için ne kadar sinirlenmiş olsa da Daniel bunun daha güvenli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ayrıca sadece üçü ve bir arabayla çok daha hızlı gidiyorlardı. Atları değiştirmek için üç kez dumuşlardı ve saat henüz gece yarısı olmamıştı, ama Londra'ya dönüş yolunun dörtte üçünü kat etmiş olabileceklerini düşündü.

"Öfkelerini yenecekler," dedi şimdi, bunun doğru olmasını umarak.

Langley kuru bir sesle, "Bana güven," dedi. "Madison kardeşleri hayatım boyunca tanıdım. Bu işten kolayca sıyrılamayacaksınız. İkiz de," diye ekledi ve sonra Richard'a bakarak, "Gördüğüme sevindim..." dedi.

Daniel onun söylediklerinin geri kalanını duymadı, Suzette'in ne yaptığını merak ederken bakışları pencereden dışarı, mehtaplı gökyüzüne kaymıştı. Hâlâ onun kaçışına öfkelenildiğini hayal etti. Kadınları almak için Radnor'a döndüklerinde yapması gereken bazı çit tamirleri olacağını düşündü. Daniel şehirdeyken Suzette'e bir hediye almaya karar verdi ve nişan yüzüğü ile alyansa karar verdiğinde bu düşünce onu neşelendirdi. Bundan önce her iki parçaya da ihtiyacı olduğunu düşünmemişti ve kadının tektaş gibi basit bir şeyi mi yoksa daha ayrıntılı, çok mücevherli bir yüzüğü mü tercih edeceğine karar vermeye çalışıyordu ki düşünceleri yüksek bir çatırtı ve arabanın aniden yana savrulmasıyla bölündü.

Gece ani bağırışlar ve kışnemelerle dolarken Daniel içgüdüsel olarak tutunacak bir şey aradı ama çok yavaştı ve kendini arabanın içinde yuvarlanırken buldu. Önce bir duvara, sonra diğerine çarptı, bu arada üçü de aracın içinde çarpışırken arkadaşlarının çeşitli vücut parçalarından darbeler aldı. Araba durmadan önce birkaç kez yuvarlanır gibi oldu ve sonra her şey aniden hareketsiz kaldı.

Daniel inleyecek nefesi bulana kadar vagonun içinde ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sirtının alt kısmında onu dürtmekte olan bir şey dışında nispeten düz bir zeminde sırt üstü dinlenmeye başlamıştı. Bu çok rahatsız ediciydi ama nefes alamaması kadar rahatsız edici değildi. Üzerine ağır bir şey düşmüştü ve nefesini kesiyordu. Muhtemelen adamlardan biri, diye düşündü biraz belli belirsiz, ya da ikisi birden, üstündeki ağırlık kaymaya başlayıp nefes alma yeteneğini daha da fazla çalınca düzeltti.

"Lord Woodrow?"

Onları saran karanlık, arabanın kapısının açılması ve şoförün yanan bir fenerle içeri eğilip etrafa bakmasıyla aniden yerini kör edici bir ışığa bıraktı. Işık Daniel'a, üzerinde hem Richard'ın hem de Langley'nin olduğunu gösterdi, ama şimdi Robert kendini çıkarmak için çabalıyordu, diğer adam doğrulup açıklığa uzanıp kendini dışarı çekerken Richard'ın Daniel'in üzerinde homurdanmasına neden oldu.

"Kahretsin Richard, bırak beni, nefes alamıyorum," diye soluk soluğa bağırdı Daniel, ciğerlerine daha fazla hava girebildiği anda, ama Richard çoktan hareket etmiş ve çabaları sırasında istemeden ona diz çöküp dirsek attığı için özürler mırıldanmaya başlamıştı. Richard hemen Robert'i arabadan dışarı kadar takip etmedi, onun yerine ağırlığını yana kaydırarak Daniel'in yanında diz çöktü ve "İyi misin?" diye sordu.

Daniel ayağa kalkarken, "Yaralı ve bereli, ama onun dışında iyi sanırım," diye karar verdi.

"Sen?" "Aynı," dedi Richard ve başını kaldırdı baktı.

Daniel onun bakışlarını açıklığa ve hâlâ bekleyen şoföre doğru takip etti. Robert da şimdi onlara bakıyordu ama Daniel'in gözleri şoförünü arıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Emin değilim lordum," diye itiraf etti şoför, sesi mutsuz geliyordu. Daniel arabanın açık kapısından kendini dışarı çekmeye başladığında Robert'la ikisi de yoldan çekilmek için geri geri gittiler ve sonra devam etti, "İyi gidiyorduk ki bir çatırtı duydum ve araba savrulup yuvarlanmaya başladı. Neyse ki arabanın gövdesi bagajın hemen arkasından kırıldı ve atlar onunla birlikte sürüklenmedi yoksa kesinlikle ölürlerdik."

Richard onu takip etmeye başlayınca Daniel arabanın yan tarafındaki yoldan çekilerek şoförüne endişeyle baktı ve "Peki yaralanmadın mı?" diye sordu.

"Savruıldum ama bir çalının üzerine düştüm. Ben iyiyim," diye güvence verdi adam, ama sonra tiksintiyle ekledi, "Ama araba bir enkaz. Tamir edilebileceğini bile sanmıyorum."

Daniel, "Herkes iyi olduğu sürece," dedi ve soru soran Robert Langley'e baktı.

"İyiyim," diye güvence verdi diğer adam, aşağı atlamak için vagonun kenarına doğru gevşedi. "Taklaldan birinde yüzüme bir dirsek yedim ve muhtemelen gözüm moraracak ama onun dışında iyi görünüyorum."

Daniel bu haber karşısında homurdandı ve arabanın yukarı kaldırılmış tarafındaki iki tekerleği incelemek için harekete geçti. Richard da ona katılarak önce ön, sonra da arka tekerleği inceledi. Her ikisi de iyi görünüyordu, bu yüzden Daniel yere atladı ve şu anda yerde düz duran tekerlekleri incelemek için hareket etti. Kırık tekerleği bulduğunda kaşlarını çatı ve jant tellerinin kırılmış olduğuna dikkat etti. Jant tellerine şüpheyle bakarak, "Bu oldukça düz bir kırılma," diye yorum yaptı.

Richard hemen onun yanındaydı. "Sence kesilmişler midir?"

"Şu üç jant teli kesinlikle öyle olabirmiş gibi görünüyor," diyerek Daniel kırılmaların bir kesik kadar düz görüldüğü yan yana üç jant telini işaret etti. "Diğerleri daha parçalanmış ve doğal görünümü kırıklar. Muhtemelen bu üçü yol verdiğinde basınç altında kırılmışlardır."

İkisi de doğrulurken Richard kaşlarını çatı ve etrafına bakındı. "Katılıyorum. Asıl soru bunu kimin ve neden yaptığı? Ve ne zaman?"

"Nedeni çok basit," diye belirtti Daniel. "George'un katilinin bildiği kadarıyla zehir işe yaramadı. Ne zaman olduğuna gelince..." Kırık tekerleğe tekrar baktı. "Kasabada yapılmış olamaz. Bu sabah Radnor'a giderken arabada dört kişiydik ve Londra'dan ayrılmadan önce kesilmiş olsaydı tekerlek o kadar ağırlığın altında patlardı. Ayrıca, şehirden çıkarken benim arabamda bile değildiniz."

Richard, "Demek ki Radnor'da ya da ayrıldığımızdan beri uğradığımız üç duraktan birinde yapılmış," diye düşündü.

Daniel başını salladı. Belli ki George'un katili başarısız olduğunu düşünüyordu ve dünyayı bu adamdan kurtarmak için yeniden çaba sarf ediyordu. Richard'la birlikte Langley'nin de ölebileceği bir girişimde bulunması biraz duygusuzca, diye düşündü Daniel kuru bir sesle. Richard'a baktı ve onun sanki suçlunun üzerlerine atlamasını bekliyormuş gibi yine etrafına bakınmakta olduğunu fark etti ve onu suçlayamadı. Eğer teller Radnor'da ya da o zamandan beri duraklardan birinde kesilmişse, bu kasabadan beri takip edildikleri anlamına geliyordu. Suçlu hâlâ onları takip ediyor olabilirdi.

"Duyduğum bir araba mı?" Richard aniden sordu.

Daniel bir kaşını kaldırdı ve bir süre dinledi, uzaktan gelen ama yaklaşmakta olan bir arabaya ait olduğu kesin olan belli belirsiz bir sesin farkına vardı. "Evet ve hızla ilerliyor. Yoldan çekilsek iyi olur."

Richard başıyla onayladı ve hareket etmeye başladı. Daniel onu takip etti ve giderken şoförüne bir uyarıda bulundu. Sürücü hemen kontrol etmekte olduğu atları çimenli kenara çekti ve sonra feneriyle birlikte yolun kenarına geri döndü ve yaklaşan aracın dikkatini çekmek için onu havaya kaldırıp ileri geri salladı.

Langley, ay ışığıyla aydınlatıldığı yolda bir araç hızla ilerlerken, "Bir yolcu otobüsü ve altı kişi," dedi.

Daniel başını salladı, karşıdan gelen arabacı şoförünü fark edip adamı kaçırmak için direksiyonu kırıncı rahatladı. Ancak araba yavaşlamadı, yüksek hızla geçmeye devam etti.

"Öyle değil miydi-?" Langley başladı.

Daniel, Richard'ın yarım kalan soruya verdiği sert "Evet" yanıtını duymuştu ama buna gerek duymamıştı. Araba geçip giderken pencereye yapışmış olan üç yüzü o da tanımıştı. Radnor arabası bir sonraki dönemde gözden kaybolurken başını iki yana salladı. Suzette, Christiana ve Lisa pencereden onlara bakıyordu.

Langley eğlenmiş gibi bir sesle, "Ayrılmamızı kabul etmeyeceklerini söylemiştim," dedi. Daniel kuru bir sesle, "Takip edeceklerini söylememiştin," dedi.

Langley güldü ve omuz silkti. "Neden sürprizi bozalım ki?"

Daniel bu sözler karşısında başını sallarken, yaklaşan bir başka arabanın sesini duydu, bu kez Radnor arabasının gittiği yönden geliyordu. Radnor arabasının şimdi çok daha sakin bir hızla geri döndüğünü görmek büyük bir sürpriz değildi.

Langley kuru bir sesle, "Müzikle yüzleşme zamanı," dedi ve kadınların dışarı dökülmesine izin vermek için hemen açılmayan kapıya yöneldi.

Daniel sadece homurdandı. Kadınların arabanın içinde sessizce oturmalarının ve iyi olup olmadıklarını görmek için dışarı çıkmamalarının iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordu. İç çekerek dikkatini şoförüne çevirdi ve atlarının yularını Radnor arabasının arkasına bağlamasını, sonra da şoföre ön tarafta katılmasını emretti. Atları ve şoförü bırakmak için bir sonraki handa durmaları gerekecekti. Adamın, onları kasabaya kadar takip etmeden önce bozuk arabayı alıp tamir edilip edilemeyeceğine bakması için birini ayarlaması gerekecekti.

"Merhaba hanımlar."

Daniel, Langley'nin neşeli selamıyla arabaya dönüp baktı ve diğer adamın kibar bir selam korusu eşliğinde aracın içinde kaybolduğunu gördü. Ancak bunlar söylendikten hemen sonra sessizlik çöktü ve Daniel, Richard'ın açık kapıya yaklaşmasını izledi. Adam içeri şöyle bir baktı, gördükleri karşısında içini çekti ve o da içeri girerken daha sakin bir "Merhaba hanımlar," dedi.

Bu kez yanıt gelmeyince Daniel'in alnında bir kaşı kalktı. Yüzünü buruşturarak, bu noktada kendisinin de pek hoş karşılanmayacağını düşündü. Suzette ve Christiana'nın, kendilerini Radnor'da bıraktıkları için onu ve Richard'ı sorumlu tutacaklarına şüphe yoktu. Ancak görünüşe göre Robert'i sorumlu tutmuyorlardı. Daniel omuz silkerken bu işi bitirmeye karar verdi ve kapıya ulaştığında kendi "merhaba hanımlar" ını sundu. Sessizlikle karşılaştığında çok şaşırmadı, bu yüzden sadece Robert ve Richard'ın bir bankta oturduğunu ve aralarında kızgın görünümlü bir Christiana'nın sıkıştığını, diğerinde ise asık suratlı bir Lisa ve Suzette'in kaldığını görmek için bir dakikasını ayırdı. Daha sonra iki kadının arasına yerleşmek için içeri girdi.

Araba bir anda hareket ederek onları sarsmaya başladı ve Daniel, Suzette'in kamına istemeden bir dirsek yiyince homurdandı. Suzette bir özürlü mırıldandı ve Daniel başını salladı, ama sonra Richard'ın karşı bankta daha fazla yer açmak için itiraz eden Christiana'yı kucağına aldığını fark ederek bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi ve Suzette'i belinden tutarak kendi kucağına kaldırdı. Suzette'in de kız kardeşi gibi bu harekete karşı çıkacağını tahmin etmişti, bu yüzden kucağa rahatça yerleşip yan oturacak ve bir kolunu Richard'ın omuzlarına koyacak şekilde yer değiştirdiğinde hoş bir sürprizle karşılaştı.

En azından ilk başta hoş bir sürpriz oldu, ta ki kendini şimdi tam yüzünün önünde duran göğüs dekoltesine bakarken bulana kadar. Bu ona hemen bu pozisyonda bulundukları son olayı ve onun göğüslerini nasıl açtığını ve onlarla nasıl özgürleştiğini, yaladığını ve emdiğini ve-

Kulak memesine gelen bir çimdik Daniel'a nerede olduğunu ve yüzünün Suzette'in göğüs dekoltesine doğru eğilmiş olduğunu hatırlattı. En azından, birden kendini Suzette'in göğüslerinin üst kısmındaki tatlı kıvrımların birkaç santim uzağında buldu. Bunun farkına varan Daniel hemen doğruldu ve kaymasının fark edilip edilmediğini anlamak için etrafına bakındı ama diğer herkesin dikkati Christiana ve Radnor'da kadınları geride bıraktığı için onu azarlayan Richard'ın üzerindeydi. Suzette hariç herkes... Daniel, Suzette'in onu izlerken yüzünde beliren şeytani gülümsemeyi fark etti ve sonra kucağında arkasını hafifçe oynattı. O anda Suzette'in kendisini kucağına almasına karşı çıkmamasının nedeninin bu olduğunu düşündü. Suzette bunun onu nasıl etkileyeceğini fark etmişti ve bunu ilticadaki kendi rolü için bir ceza olarak kullanıyordu.

"Küçük fındık," diye fısıldadı.

Gülümsemesi genişleyen Suzette yine onun üzerinde kıpırdanmaya başladı, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışır gibi görünürken istemeden de olsa göğüslerini kısa bir süreliğine onun yüzüne yaklaştırdı. Suzette'in bu hareketinin gerçek bir rahatlatma isteğinden çok ona işkence etmek için olduğundan şüphelendi ve "Bu bana bir arabada ilk kez yalnız kaldığımız zamanı hatırlattı lordum" diye mırıldandığında haklı olduğu kanıtlandı.

Daniel, kucağında vücudunun üst kısmını döndürürken yüzüne bir santim bile yaklaşmayan göğüslerinin görüntüsüne karşı gözlerini kapattı. Kahretsin, o kadar yakındı ki, dilini çıkarsa elbisesinin yakası boyunca üst kıvrımlarda gezdirebilir, diye düşündü. Ama sonra kız bir kez daha kıpırdanıp neredeyse alt tonda, "Hatırladığım kadarıyla o zaman da hedefimize ulaşamamıştık," diye ekleyince gözleri yeniden açıldı.

O gece hiçbir yere gitmemişlerdi, gerçi Suzette bunu fark etmemişti. Ama yine de Suzette'in varış noktası derken Gretna Green'den başka bir şeyden bahsettiğinden şüpheleniyordu. En azından başka bir şey düşünüyordu ve birden bacaklarının arasında diz çıktığını, George'un arabadaki varlığını her şeyi sona erdirmeden önce içine girmeye hazırlanırken kendini ona sürttüğünü hatırladı.

Kahretsin, küçük cadı acımasızdı, diye karar verdi Daniel, onun poposunun altında sertleştiğini hissederken. Ve kasabaya kadar olan yolculuğun geri kalanı tam bir cehennem olacaktı.

"Ne? George zehirlendi mi? George zehirlendi mi?" Suzette aniden sordu, kucağında sertleşti ve kolunu boynundan çekip iki kolunu göğsünde sinirli bir şekilde kavuşturarak dikkatini etrafında gerçekleşen konuşmaya çekti.

Görünüşe göre George ve şantajcının yanı sıra cinayeti de tartışıyorlardı, Christiana açıklarken Daniel fark etti, "Görünüşe göre George zehirlenmiş olabilir. Daniel ve Richard ağzından acı badem kokusu aldılar."

Suzette hemen, "Badem zehirli değildir," dedi.

"Acı badem siyanür yapımında kullanılır," diye açıkladı Lisa. Herkes ona doğru bakınca omuz silkti ve "Ben çok okurum" dedi. Suzette kuru bir sesle "Öyle," dedi ve Christiana'ya döndü. "Bilmediğimiz başka ne var?"

"Artık bildiğim her şeyi biliyorsun. Zehri de düğünden sonra öğrendim. Sana söylemeye fırsatım olmadı," diye özür dileyerek ekledi.

Suzette başını salladı ve sonra Daniel'a ters ters baktı. "Başka ne var?"

Richard'ın kendisinden daha fazla bilgi sakladığını düşünerek ona yine kızdığının farkında olarak içini çekti ama Richard'ın Christiana'ya zehirden bahsettiğini ve onun da Suzette ve Lisa'ya diğer her şeyi anlattığını varsaymıştı. Ancak bunu söylememiş, sadece "Hepsi bu kadar," diyerek ona güvence vermişti.

"Peki neden bunu bana daha önce kendin söylemedin?" Suzette sordu.

Daniel onun bildiğini düşündüğünü açıklamayı düşündü, ama bunun Richard'ı suçlamak gibi olacağına karar verdi.

Christiana'ya her şeyi açıkladıktan sonra basitçe, "Bu benim sırrım değildi ki söyleyeyim," dedi.

Suzette bunu beklediğinden daha iyi karşılamadı ve kuru bir ses tonuyla, "Bunu daha önce nerede duymuştum?" diye sordu. Sonra tekrar öne doğru dönmek için kucağında kaydı. İşin iyi tarafı, Suzette'in artık ona işkence etme zahmetine bile katlanamayacak kadar sinirlendiği anlaşılıyordu. İşin o kadar da parlak olmayan tarafı ise, Suzette'in artık ona işkence etmeye bile zahmet edemeyecek kadar sinirlenmiş olmasıydı.

... ve o bunu özledi. Böyle mazoşist bir damarı olduğunu kim bilebilirdi?

"Yani hem bir katilimiz hem de bir şantajcımız var," dedi Lisa ve dikkatini Suzette'in artık yapmadığı şeyden başka bir yöne çekti. "Yoksa ikisinin aynı kişi olduğunu mu düşünüyoruz?" diye sorarken ona baktı.

Richard hemen ona doğru bakınca Daniel çaresizce omuz silkti. Şu anda düşünmekte zorlanıyordu. Suzette artık onun üzerinde kıpırdanmıyor olsa da, hâlâ onun üzerindeydi ve yarı ereksiyon halindeki adamın üzerinde sağlam bir ağırlık oluşturunuyordu. Bunun da ötesinde, elleri belinde, göğüslerinin sadece birkaç santim altında ve poposunun da birkaç santim üzerindeydi. Bir erkek böyle bir anda nasıl düşünebilirdi ki?

İki adam da konuşmayınca Suzette, "Bilmiyorlar," dedi.

"Şey ..." Lisa kaşlarını çatı. "Birinin fark edilmeden konağın içine zehir sokması kolay olmasa gerek?"

Daniel bunu düşünmeye çalıştı ama Suzette o anı kucağında bir kez daha yana kaymak için seçti, görünüşe göre asıl işkencesine geri dönüyordu. Kendini bir kez daha Suzette'in üzerinde kıpırdanışına karşı dişlerini sıkarken ve güzel göğüslerinin elbisesinin üzerinden yükselen kıvrımlarına bakarken buldu. Suzette'in göğüslerinin her nefes alış verişinde hareket edişini izlerken, etrafında dönen konuşmalar birdenbire kulaklarında çok ilgisiz bir vızıltıya dönüştü. En azından Richard "Bir fikrin var mı Daniel?" diye sorduğunda adını tekrar duyana kadar öyleydi.

Bakışları Richard'a kaydı ama Suzette başını eğip "George'un Richard'ı öldürüp yerine geçtiğini itiraf edecek kadar kime güvendiğini biliyor musun?" diye fısıldayana kadar adamın ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daniel hemen başını salladı ve boğazını temizledikten sonra, "Henry Amca geçen yıl öldüğünden beri Woodrow'da tıkilıp kaldım, mülkü eski haline getirmeye çalışıyorum. Amerika'dan mektubunuzu almadan hemen önce ayrıldım. Senin -ya da senin gibi davranan George'un- evlendiğini bile bilmiyordum. Son bir yıldır ne yaptığı ya da kiminle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Langley, "Bunu öğrenmek çok zor olmasa gerek," diye söze girdi. "Ton'un iyi bir dedikodudan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Oradan buradan soracağımız bir soru bize George'un kimi güvenilir bir dost olarak gördüğünü söyleyecektir."

"Bu yüzden personeli sorgulamamız ve George'un geçen yıl neler yaptığına ve kimlerle birlikte olduğuna dair dedikoduları ortaya çıkarmamız gerekiyor... ve benim de para için gerekli ayarlamaları yapmam gerekiyor." Richard durdu ve hepsine bir göz attı. "Sorunları çözmek için yapabileceğimiz başka bir şey düşünen var mı?"

Başka kimse konuşmayınca Daniel, "Sanırım bununla başlamamız gerekecek ve umarım işe yarar bazı bilgiler buluruz," dedi. Richard başını salladığında, Christiana aniden kucağında öne doğru eğildi ve bank koltuğunun altından büyük bir sepet çıkardı. "Bu da ne?"

Langley merakla içindekileri karıştırmaya başlarken sordu

"Arabanın hazırlanmasını beklerken Cook'a yolculuk için biraz yiyecek hazırlattık," diye cevap verdi Christiana. "Yiyecek mi?" Richard umutla sordu.

"Evet." Christiana omzunun üzerinden kocasına baktı. "Siz üçünüz hırsız gibi sıvışmadan önce bir sepet hazırlamayı düşünmediniz mi?"

Çifti olduğu gibi izleyen Daniel, Suzette aniden kucağında kayarak öne doğru eğilip oturdukları koltuğun altındaki bir şeye uzanınca şaşırdı. Ancak çabuk toparlandı ve Suzette'in kucağından düşmesini engellemek bahanesiyle onu kalçalarından yakaladı ve bacaklarını biraz aralayarak Suzette'i tek dizinin üzerinde duracak şekilde kaydırıldı. Kızın nefesini duyduğunda dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve kendini dengelemek için baldırını kavradığını hissetti. Kız ikinci bir sepete dönüşen şeyi almaya çalışırken, adam -yine düşmesini engelleme kisvesi altında- onu tamamen kasıtlı bir okşamayla üst bacağı boyunca geriye doğru çekti.

Daniel, Suzette doğrulduğunda onun nefessiz ve telaşlı halinden oldukça memnundu ve işkence oyununda iki kişinin oynayabileceğini kanıtladığı için tatmin olmuştu. Ne yazık ki, bir sonraki anda Suzette bu oyunda ondan daha iyi olduğunu kanıtladığında, sepeti siper olarak kullanıp bir elini aşağı indirerek poposunun altından geçirip pantolonunun içinden onu sıkıttığında bu memnuniyet yerini şoka bıraktı.

O zaman Daniel bu fahişenin onu evlendirene kadar ve muhtemelen hayatının geri kalanında onu çıldırtacağını kabul etti. Ama kadın onu tekrar sıkıttığında, cehenneme giden bu yolculuğun keyifli olacağını kabul etti.

Sekizinci Bölüm

Ben salonda bekleyeceğim."

Suzette, Richard'ın kahvaltı salonundan çıkarken üstünü değiştirmesi gerektiğini söylemesi üzerine Daniel'a baktı. O sabah saat dördü biraz geçte konağa geri dönmüşler ve gece için yataklarını bulmaktan başka bir şey düşünmemişlerdi. Arabada kısa bir uyku çekmesine rağmen Suzette odasına ulaştığında o kadar bitkin düşmüştü ki, Langley'yi iki adamın paylaşacağı odaya kadar takip etmeden önce Daniel'ın kapıda kendisine verdiği hafif öpücüğe zar zor karşılık vermişti. Yatağına uzanıp uykuya dalmadan önce soyunma zahmetine bile katlanmamıştı.

Bu sabah uyandığında zavallı elbisesi kötü muamele görmüş ve korkunç bir kırışıklık yığınınca dönüşmüştü. Durum böyle olunca Suzette, hizmetçisi Georgina'yı elinde giysi sandığıyla, güne başlamasına yardım etmeye hazır bir halde bulduğuna biraz şaşırda da sevinmişti. Görünüşe göre, hizmetçilerin arabası iyi bir zamanlama yapmış ve hemen arkalarındaki konağa ulaşmıştı. Georgina, kendi arabaları geldiğinde Radnor'un arabasının hâlâ evin önünde olduğunu söylemişti. Suzette, Radnor'un arabası adamları aldıktan sonra iki kat daha ağırlaştığı ve bu yüzden daha yavaş gitmek zorunda kaldığı için onlara yetiştiklerini düşündü. Bunun yanı sıra, Daniel'ın şoförüyle ve atlarla ilgilenbilmesi ve arabasının alınıp bakılmasını ayarlayabilmesi için durmak zorunda kalmışlardı.

Suzette, Richard merdivenleri koşarak çıkarken Daniel'ın salona dönüşünü izledi ve sonra Christiana'nın yanına gidip dikkatini çekmek için koluna dokundu.

"Personelle görüşmeye ne zaman başlamak istersiniz?" diye sordu Daniel'ın salondaki koltuğa yerleşmesini izlerken. Hepsinin o gün için görevleri vardı. O ve Christiana personeli sorgulayacak ve George'un viskisini zehirlemesi için kime rüşvet verilmiş olabileceği konusunda neler bulabileceklerine bakacaklardı. Lisa ve Langley kasabadaki sosyal çevreleri dolaşıp George'un son bir yıldaki alışkanlıkları hakkında ne gibi dedikodular bulabileceklerine bakacaklardı; Daniel ve Richard'ın ise şantajcıya ödenecek parayı ayarlamaları gerekiyordu. Richard şantajcıya ödeme yapmak yerine onu yakalamayı umuyordu ama yine de her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyordu.

"Herkes gidene kadar bekleyeceğiz," diye karar verdi Christiana. "Neden gidip Daniel'a eşlik etmiyorsun? Richard'la personel konusunda nasıl ilerlememizi istediği hakkında konuşmak istiyorum."

Suzette gülümsedi. Bu tam da duymayı umduğu şeydi. Salona girdi ve kapıyı çekerek kapattı. Yumuşak ses Daniel'ın hemen dikkatini çekti ve gözleri kısıldı. "Neyin peşindesin?"

"Ne demek istiyorsunuz lordum?" diye sordu masum bir ifadeyle. "Richard'ı beklerken size eşlik etmeyi düşündüm sadece."

"Hmm. Bunun için kapıyı kapatmana gerek yok. Aslında kapatmaman gerektiğini daha iyi biliyor olmalısın," dedi ve kapıyı yeniden açmak için yanından geçmek üzere ayağa kalktı.

"Bekle, ben-" Kapı açıldığında Suzette iç çekmekten vazgeçti ve Lisa'nın koridorda, sanki kendisi açmak için uzanıyormuş gibi elini uzatmış olduğunu gördü. Suzette sinirle mırıldanarak koltuğa çöktü ve kız kardeşi ile Robert yanına gelirken kaşlarını çatı. "İkinizin sosyal turlara çıkacağınızı sanıyordum?"

"Evet, ama bunun için biraz erken gibi görünüyor," dedi Lisa omuz silerek. "Bu yüzden biraz bekleyebileceğimizi düşündük. Ayrıca, siz ikiniz kapalı bir odada refakatsiz bırakılmamalısınız."

Suzette bu nazik azar karşısında kaşlarını çatı ve bazen küçük bir kız kardeşe sahip olmanın gerçekten de tam bir baş belası olduğunu düşündü. Diğer üçü o günkü planları hakkında sohbet etmeye başladığında sessizce dinledi. Hiçbiri onun sohbeete katılmamasını umursamıyor ya da fark etmiyor gibi görünüyordu, ama onun katkısı olmadan sohbetin istikrarlı akışını sürdürmeyi başardılar ... ta ki çarpma sesi onları durma noktasına getirene ve herkesin tavana doğru bakmasına neden olana kadar. Sesi üst kattan geldiği anlaşılıyordu, sabit bir *güm güm*.

"Bu da ne böyle?" Lisa tavana bakmaya devam ederken yüzündeki şaşkın ifadeyle sordu.

Langley, "Şey... belki de birileri bir şeylere çekiyle vuruyordur," diye mırıldandı ama Daniel'a attığı bakış tamamen farklı bir şey söylüyordu.

"Oh, bu çekiç sesi olamaz. Duvara çarpan bir mobilya parçasının sesine benziyor." Sesler hızlanmaya başlayınca kaşlarını çatı ve ayağa kalktı. "Belki de gidip ne olduğuna baksam iyi olacak. Eğer-"

"Hayır, hayır. Gitmeliyiz," dedi Langley, ayağa kalkıp Lisa'yı kolundan yakaladığında sesi paniklemiş gibiydi. "Soruşturmalarımıza gerçekten başlamamız gerekiyor."

"Ama-"

Langley, "Şimdi," diye ısrar ederek onu salonun kapısına doğru sürükledi.

Suzette onların gidişini izledi ve sonra gözlerini ondan kaçırarak pantolonundaki hayali tüyleri toplamaya konsantre olan Daniel'a döndü. "Belki de gidip kontrol etmeliyim," dedi Suzette, gürültünün hızı artarken ayağa kalkarak.

Daniel ona sertçe baktı ama yüz ifadesindeki bir şey onu rahatlatı ve omuz silkti. "Nasıl istersen."

Suzette yüzünü buruşturdu. Adamın bunu engellemeye çalışacağını ve ona kendisini öpme fırsatı vereceğini umuyordu. Onun bu ilkel tavrının yıkılması için tek gereken şeyin bu olduğundan emindi. Zaten buna ne gerek olduğunu da anlamıyordu, yakında evleneceklerdi. Ayrıca, düşün gecelerinin zihninde hoş bir anı olarak kalmasını istiyordu, okuduğu acı dolu ve kana bulanmış bir olay olarak değil. Ama bunun gerçekleşmesi için Gretna Green'e varmadan önce kızlık soyadını aradan çıkarmalarını sağlamalıydı.

Elbette salon bunun için uygun bir yer değildi ama Suzette onu Langley'yle paylaştığı odadan kaçmaya ve o gece bu konuyla ilgilenmek için kendi odasına gelmeye ikna etmeyi umuyordu. Bu öneriyi yapabilmek için önce ondan bir iki öpücük alıp cesaretini toplamayı ummuştu. Ancak Daniel'ın onu şımartmayacağı anlaşılıyordu. Suzette bunu ona pat diye söylemesi gerektiğini fark etti ve neredeyse o anda söyleyecekti ama kapının hâlâ açık olduğunu hatırladı. Kapıyı kapatmak için hızla hareket etti ve sonra yanına oturmak için geri döndü, Daniel hemen sertleşip aralarına daha fazla mesafe koymak için yer değiştirdiğinde gözlerini devirdi.

"Gerçekten lordum, korkmuş bakire gibi davranmanıza gerek yok. Size saldırmayacağım," dedi bıkkınlıkla.

"Neyi oynayacaksin?" diye sordu şaşkınlıkla ve sonra kaşlarını çattı. "I-

"Düğün gecemizin hoş bir gece olmasını isterim," diye araya girdi Suzette, o daha fazla sinirlenmeden.

Daniel gözlerini kırptırdı ve sonra belli belirsiz gülümsedi. "Ben de öyle ve söz veriyorum senin için keyifli geçmesi için elimden geleni yapacağım." "Güzel, o zaman bu gece odama gel ve-"

Daniel sert bir sesle, "Hayır," diye araya girdi.

"Lütfen," diye yalvardı Suzette. "Düğün gecemizle ilgili hatıralarımın kan akıntıları ve beni bayıltacak kadar acıdan ibaret olmasını istemiyorum." "Kan dereleri mi?" diye sordu dehşetle. "Kim sana kan akacağını ve bayılacak kadar acı çekeceğini söyledi?"

"Okuyorum," diye hatırlattı ona kuru bir sesle. Ancak bu kez onu susturamadı.

"Evet, sanırım ne okuduğunuzu açıklamanın tam zamanı, mayıs direklerinden ve gediklerden bahsediyorsunuz," dedi suratsızca. Suzette sinirli bir şekilde başını salladı. "Kitabın adını hatırlamıyorum. Lisa'nındı."

"Tatlı küçük Lisa mı?" Daniel dehşetle sordu ve sonra mırıldandı, "Richard'la kız hakkında kesinlikle konuşmalıyım."

"Biri ona vermiş," dedi Suzette bıkkınlıkla. "Aslında köyden geçen birinden aldığı birkaç kitaptan biriydi, ama ben sadece bir tanesini okudum ve Londra'ya gelen ve trajik koşullar nedeniyle bir fahişe olmak için kandırılan genç bir taşralı kız hakkındaydı. Aynı zamanda ilk sevgilisi olan aşkıyla yeniden bir araya gelmeden önce o dönemdeki hayatını anlatıyor." Kaşlarını çattı. "Onun için ilk sefer bir yaralanmaydı ve gerçekten bayıldı ve uyandığında o kadar ağrıyordu ki yürüyemiyordu. Onun adı-

"Fanny," diye tersledi Daniel.

Suzette şaşkınlıkla, "Demek sen de okudun," dedi.

"Hayır, okumadım, sadece kitabı okumuş olan başka birinin tarifinden tanıdım," diye kesin bir dille onu temin etti. "Bu yasaklı bir kitap. Lisa bunu nasıl ele geçirdi?"

"Sana söyledim, biri ona verdi," dedi sabırsızlıkla. "Kim verdi?"

Suzette kaşlarını çattı. Yasaklı bir kitap olduğunu biliyordu ama bu onu okumaya daha da meraklı hale getirmişti. Lisa kitabı ona kimin verdiğini söylememişti, muhtemelen yasaklı olduğu için ve o kişinin başının derde girmesini istemediği için. Suzette onun kim olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu ama aynı nedenle şüphelerini Daniel'a açıklamaktan çekiniyordu, bu yüzden sadece "Bana söylemedi" demekle yetindi.

Daniel gözlerini şüpheyle ona çevirdiğinde, kaşlarını çattı ve "Bana öyle bakmayı kes, sen benim babam değilsin," dedi. "Çok doğru, değilim," dedi hemen.

"O zaman öyleymişsiniz gibi davranmayı bırakın ve konuya geri dönün lordum. Gretna Green'e varmadan önce iyileşebilmem için şu kan ve acı işini aradan çıkaralım diye bu gece odama uğrayacak mısınız, uğramayacak mısınız?"

Daniel kaşlarını çattı ve sonra onun elini tutarak yumuşak bir sesle, "Seni temin ederim Suzette, öyle olmayacak. Biraz kan olabilir ama kesinlikle akıntı olmayacak ve eminim ki çok az acı olacak."

Şimdi gözleri kısılmıştı. "Daha önce bir bakirenin kızlığını bozdun mu?"

"Yüce Tanrım, hayır!" dedi bir anda, inandırıcı olmaktan çok öte bir tiksintiyle. Bu aynı zamanda Suzette'in gözlerini devirmesine neden oldu. "O zaman bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu kuru bir sesle.

Daniel bu gerçek karşısında kaşlarını çatarken, Suzette onun kucağına tırmandı ve kollarını onun omuzlarına doladı. Onu öpmeye bile çalışmadı, sadece başını onunkinin yanına koydu ve fısıldadı, "Lütfen Daniel. Her yıldönümünün, önündeki engelleri kaldırırsak saf bir zevke dönüşebileceğini bildiğim acı verici bir ilk deneyimin hatırlatıcısı olmasını istemiyorum."

İç çekerek kollarını ona doladı. "Sen bu kadar yakinken sağlıklı düşünmek çok zor," diye mırıldandı ve başını eğerek boynundan derin derin nefes aldı.

"O zaman düşünme," diye fısıldadı Suzette ve adam doğrulurken başını çevirip kulak memesini dudaklarının arasında emmeden önce dişleriyle yakaladı.

Daniel nefesini bir tıslamayla bıraktı ve sertçe dönerek Suzette'in ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Suzette gülümsedi ve Daniel'in talepkâr öpücüğüne karşılık verdi, sonra da kanepenin üzerinde Daniel'in kalçalarına doğru kaydı. Etekleri onu engellediğinde, Daniel onları yukarı çekip yoldan kaldırarak yardım etti. Suzette serin havanın çıplak poposuna dokunduğunu hissetti ve sonra Daniel bir eliyle eteği yukarıda tutmaya devam etti, ama diğer elini yuvarlak bir yanağı kavrayıp sıkmak için bıraktı. Sonra öpüşmelerine ara verdi, elini Suzette'in poposunda kullanarak onu biraz yukarı kalkmaya teşvik etti ve sonra ağzını, elbisesinin içinden geçen bir meme ucunun üzerine kapattı.

Suzette inledi ve adamın başını sıkı, ardından poposundaki el bacaklarının arasına dalınca dudağını ısırdı ama arkasında bir boğaz temizleme sesi duyunca kaskatı kesildi.

Daniel onun göğsünü serbest bıraktı ve eteklerini hemen indirdi. Sonra Richard, "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim," derken kapıya doğru bakmak için yana eğildi.

Suzette inledi ve kızarmış yüzünü Daniel'in boynuna bastırabilmek için onun kucağına oturdu. Daniel'in iç çektiğini duydu ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını sıvazladığını hissetti ama sonra Daniel onu da yanına alarak ayağa kalktı. Suzette onun alnına bir öpücük kondurup uzaklaştığını hissetti ama olduğu yerde kaldı. Kolay kolay utanmazdı, ama gerçekten de Richard az önce çıplak poposunu görmüştü ve şu anda onunla yüzleşmek zorunda kalmamayı tercih ederdi, bu yüzden salon kapısının kapandığını ve seslerinin uzaklaştığını duyana kadar sırtı kapıya dönük olduğu yerde kaldı. Ancak ön kapının kapandığını duyar duymaz Suzette kanepeye çöktü ve hem utanmış hem de sinirlenmiş bir halde yüzünü kanepeye gömdü.

Birkaç saat sonra terziden çıkıp Radnor arabasına doğru yürümeye başladıklarında Daniel, "Bu da iyi gitti," diye yorum yaptı. Bu uğradıkları ikinci duraktı ve her ikisi de çok başarılı olmuştu. O ve Richard daha önce şehir evinden ayrıldıklarında sadece şantaj fonları için düzenlemeler yapmayı planlamışlardı ve bu görevi çok az sorunla halletmişlerdi. Ancak Daniel, Richard'ın alışverişi ayarladıkları sırada kardeşinin kıyafetlerinden duyduğu rahatsızlığı fark etmiş ve ayrılırken eve dönmekten önce terziye uğramasını önermişti. Richard'ı ikna etmek fazla zaman almamıştı. Adam İngiltere'ye bir konta yakışacak pek az giysiyle dönmüş ve George'un gardırobundan seçim yapmak zorunda kalmıştı. George her zaman berbat bir zevke sahip olmuş, tavus kuşlarına daha çok yakışan parlak renkleri tercih etmişti.

Neyse ki terzi işini hızlı ve etkili bir şekilde yapmış, görev de bankaya yapılan yolculuk gibi başarıyla sonuçlanmıştı. Richard'ın yüzündeki memnuniyeti fark eden Daniel gülümsedi ve iyimser bir ifadeyle ekledi: "Belki de şansımız yaver gider ve konağa döndüğümüzde herkesin çok başarılı bir gün geçirdiğini, şantajcının ve zehircinin kimliklerinin ortaya çıktığını görürüz ve onları yakalamamız yeterli olur."

Richard alaycı bir ifadeyle, "Çok şanslı olmalıyız," dedi.

"Terziye girerken ikimizin de şanslı adamlar olduğumuzu söyleyen sen değil miydin?" Daniel ona eğlenerek hatırlattı. İkisi de

o zamanki kadınları tartışmak.

Richard onun yorumuna baktı ve cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bir kalp atışı boyunca öylece donup kaldı ve bir saniye sonra Daniel'i kolundan yakalayarak ikisini de yana doğru savurdu. O kadar beklenmedi ki, Daniel'in düşüşünü durdurmaya çalışma şansı bile olmadı; etraflarındaki insanlar yoldan çekilmek için çabalarken, çığlıklar ve bağırsılardan oluşan bir kakofoninin ortasında aniden yere çakıldı.

Daniel ancak atların toynaklarının gürültüsünü ve yanlarından hızla geçen bir arabanın tekerleklerinin çıkardığı gürültüyü duyduğunda Richard'ın onları karşıdan gelen bir aracın yolundan çekmeye çalıştığını anladı. Araba geçerken hafif bir esinti ona ezilmelerine ne kadar yaklaştıklarını söyledi ve Daniel kıpırdamadan yatıp gözlerini kapatarak kalbinin durmasını bekledi.

"İyi misin lordum?" diye sordu biri Radnor şoförüne, Daniel düşündü ama Richard onun adını endişeyle söyleyene kadar kıpırdamadı. O zaman bir iniltiyle nefesini bırakan Daniel kendini oturur pozisyona itti ve "Evet. Sayenizde." diye mırıldandı.

Radnor şoförü suratsızca, "Sarı bir arabaydı lordum," dedi ve şezlongun gittiği yöne doğru baktı. "Muhtemelen kiralıktı. Postilyon senden uzak durmaya bile çalışmadı. Aslında, neredeyse ikinizi hedef almış gibi görünüyordu."

Richard'ın homurdanarak cevap verdiğini duyan Daniel ayağa kalktı ve Richard da aynı şeyi yapmak için ayağa kalktığı sırada hızla giysilerini fırcaladı. Daniel işini bitirip doğrulurken Richard'a baktı ve diğer adamın alnından akan kan çizgisini fark edince kaşlarını çatı.

"Kanaman var," dedi Daniel endişeyle. "Düşerken başını çarpmış olmalısın."

Richard elini alnına götürdü, oradaki sıyrığı hissedince yüzünü buruşturdu ve sonra iç çekerek kanı sildi. Sonra arabaya doğru yürümeye başladığında Daniel da onu takip etti.

"Babam olanlar ve benim Dicky ile evlenmek zorunda kalmam nedeniyle kendini cezalandırıyor mu?"

Suzette, Christiana'nın sorusu karşısında gözlerini kırıştırdı ve sorunun nereden geldiğini anlayamadı. Sabahı, şantajcının kim olduğunu ve George'u kimin zehirlediğini belirlemeye yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenme umuduyla çalışanlarla oldukça gereksiz ve yararsız görüşmeler yaparak geçirmişlerdi. Görev şu ana kadar tam bir zaman kayıydı ve üst kattaki hizmetçilerden biriyle yapılan son görüşmeden sonra Suzette ve Christiana ofise inmiş ve bir şekilde önce erkekler, sonra da Lisa ve okuduğu kitaplar konusuna girmişlerdi.

Christiana, Suzette'in Fanny adlı fahişeye ilgili yasaklı kitabı okumuş olmasından dolayı skandala uğramıştı ama kitabın aslında genç Lisa'ya ait olduğu ve onun da bu kitabı okuduğu haberi karşısında dehşete düşmüştü. Suzette öfkelenerek Lisa'nın neredeyse yirmi yaşında olduğunu, artık çocuk olmadığını ve çoktan bir kocaya varmış ve çocuk sahibi olmuş olması gerektiğini belirtmişti. Suzette bunun Christiana'nın babalarının kendini cezalandırmasıyla ilgili sorusuna nasıl yol açtığına dair hiçbir fikre sahip değildi.

"Evet," dedi sonunda, kumar oynayarak Christiana'yı Dicky'yle sefil bir evliliğe sürükleyen ve şimdi Suzette'i de evlenmeye zorlayan adamı düşündükçe ağzı öfkeyle geriliyordu. Bu öfke sesine de yansiyarak, "Öyle de olmalı. Aslında onun için üzülüyordum ama sonra gitti ve yine yaptı."

"Bu doğru olmayabilir," dedi Christiana sessizce. "Hiç kumar oynamamış olabilir."

"Ne?" Suzette ona sertçe baktı.

Christiana sessizce, "Richard, Dicky'nin müşterilerine uyuşturucu verip onları dolandırdığı söylenen bir kumarhanenin sahibiyle arkadaşlık ettiğine dair söylentiler olduğunu söyledi," dedi. "Babamın başına gelenin de bu olabileceğinden şüpheleniyor."

Bu sözler üzerine Suzette'in ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı ve zihni birdenbire Lisa'yla Londra'ya geldikleri sabahın anılarıyla doldu. Dudağını ısırarak, "Onu konağında bulduğumuzda, babam üzgün olduğunu ve bunun nasıl olduğunu bilmediğini, anılarının karmakarışık olduğunu ve kumar cehennemine nasıl düştüğünü bile hatırlamadığını, sadece her iki seferde de kumar oynayarak bizi mahvettiğini öğrenmek için orada uyandığını söyleyip durdu."

Christiana küçük bir iç çekti ve "Muhtemelen hiç kumar oynamamıştır," dedi.

"Oh Tanrım." Suzette güçsüzce sandalyesine geri çöktü. "Londra'ya vardığımız sabah ona karşı çok acımasızdım. Korkunç şeyler söyledim."

"Bu koşullar altında anlaşılabilir bir durum," diye güvence verdi Christiana. "Dicky'nin çöküşüne neden olmak için ona ilaç vermiş olabileceğini nereden bilebilirdiniz?"

"Lanet olası Dicky!" Suzette yeniden dik oturdu, öfkesi omurgasında cızırdıyordu. "Zaten ölmemiş olsaydı, sanırım onu kendim öldürürdüm."

"Hmm." Christiana bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gerçi Dicky ve onun yaptıkları olmasaydı, ben şimdi Richard'la evli olmazdım ve sen de Daniel'le hiç tanışmamış ve ona evlenme teklif etmemiş olabilirdin," dedi.

Suzette dehşetle, "Bu doğru," diye fark etti. Dicky'nin davranışları olmasaydı Daniel'la muhtemelen hiç tanışmayacaktı. Ya da belki de tanışacaktı ama sadece geçerken tanışacak, kibarca selamlaşmanın ötesine geçmeyecek ve aralarında nasıl bir tutku olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Bu fikir oldukça ürkütücü, neredeyse korkutucuydu. Onun öpücüklerini ve okşamalarını hiç yaşamamış olmayı ya da gelecekte dört gözle beklediği diğer her şeyi tahmin etmeyi hayal bile edemiyordu. Suzette'e göre çoğunlukla dört gözle bekliyordu. Hâlâ acı ve kan konusunda endişeliydi. Daniel ona böyle bir şey olmadığına dair güvence vermiş olsa da, o da hiç bakire biriyle yatmamıştı, ne bilebilirdi ki? Öte yandan, Christiana yakın zamana kadar Richard'la birlikte olana kadar bakireydi. Spekülatif bir şekilde ona bakarak, "Yani Richard'dan memnun musun?" diye sordu.

Christiana dikkatle, "Sanırım iyi bir evliliğimiz olabilir," diye cevap verdi.

Suzette bu ilkel sözler karşısında homurdandı. "Oh, teslim ol. İyi bir evlilik mi? Hem Dicky'nin öldüğü gece hem de dün gece odanızdan gelen inleme ve sızlanmaları duydum. *Oh Richard, oh ... oh ... evet ... ooooooh.*" Gözlerini devirdi. "Sonra da ölecekmiş gibi çığlık atıyorsun."

"Bizi duyabiliyor muydun?" Christiana dehşetle sordu.

"Eminim bütün ev seni duyuyordu," dedi kuru bir sesle. "O bir aslan gibi kükrüyor, sen de sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyorsun." Suzette durakladı ve sonra ekledi, "Fanny'nin kitabında okuduklarıma bakılırsa bu da uygun bir tanımlama sanırım." Christiana yorum yapmayınca, "Maymuncuklarını senin hassas yerlerine ilk soktuğunda canın çok acıdı mı?" diye sordu.

"Onun *mayıs direği* mi?" Christiana soluk soluğa kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Fanny öyle diyordu. Şey, şeylerden biri," diye omuz silkerek ekledi ve sonra tekrarladı, "Acıdı mı?" Christiana inledi ve aniden kızaran yüzünü kapattı. O da cevap vermedi.

"Eee?" Suzette ısrarla sordu. Yüce Tanrım, ablalar böyle zamanlarda yardım etmeyecekler de ne yapacaklardı?

"Biraz belki," diye itiraf etti Christiana sonunda. Ellerini yüzünden indirdi ve sanki kendi idamına gidiyormuş gibi omurgasını sertleştirdi. Suzette bunu görmezden gelerek, "Hmm, Fanny acıdan bayılmış Ve çok fazla kan vardı, bu da acıyı gösteriyor." "Her neyse, yatak odasında olanlar evliliğin sadece bir kısmı Suzette," diye belirtti Christiana. "Onunla yatak odasının dışında da ilgilenmeliyim."

ve bunu yapabileceğini düşünmeye başladım."

Suzette konuyu değiştirme çabasını fark etti ama Christiana'nın bunu yapmasına izin verdi. Üçü arasında en alingan olan hep o olmuştu. Kız kardeşine bakarak sessizce, "Sana Dicky'den çok daha nazik davranıyor gibi görünüyor. Ve hepimizin skandala karışmasını engellemek için evliliği sürdürdü." Christiana başını sallayınca Suzette itiraf etti: "İlk başta onun skandaldan kaçındığını düşünmüştüm."

Ama Lisa haklı, erkekler biz kadınlar gibi skandallara maruz kalmıyor ve muhtemelen senin iyiliğin için bunu destekledi, ki bu gerçekten çok centilmence. Daniel'in benimle para için evlenmesinden çok daha centilmence."

Christiana kaşlarını çatmıştı Suzette sözlerinin kulağa ne kadar acı geldiğini fark etti ve kendi kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı. Bu konuda biraz buruktu, oysa tam da aradığı şey buydu; mirası için kendisiyle evlenmeye razı olacak ve mirasın bir kısmının kontrolünü ona bırakmayı kabul edecek, ayrıca isterse kendi hayatını sürmesine izin verecek kadar zor durumda olan bir adam. Daniel'in bunu yapmayı kabul etmesi neden birdenbire onu rahatsız etmişti?

"Daniel'la evlenme konusunda tereddütlerin mi var?" Christiana sessizce sordu.

Suzette yutkundu ve soruyu düşündü. İkinci bir düşünce mi? Hayır. Onunla evlenmek istiyordu. Onan hoşlanmaya ve arkadaşlığından keyif almaya başlamıştı ve ... sadece karşılığında onun da kendisiyle evlenmeyi gerçekten istemesini diliyordu.

"Belki Richard babamın kumar borçlarını ödemeye razı olur. Eğer onları örtbas etmemiz gerekiyorsa bile. Uyuşturulduğunu ve kumar oynamadığını kanıtlarsak-"

"Hayır, sorun değil. Kanıtlamanın o kadar kolay olacağından şüpheliyim ve şu anda başımızda yeterince iş var," dedi Suzette, kelimeler dudaklarından hızla dökülürken. Gülümsemeye zorlayarak onları bu rahatsız edici konudan uzaklaştırdı ve şöyle dedi: "Bu arada, görevimize geri dönmemiz gerekiyor. Henüz kiminle konuşmadık?"

Dokuzuncu Bölüm

O adamı tanıyor musun?"

Daniel, Richard'ın işaret ettiği adama bakmak için arabanın penceresine doğru eğildi. Yaşlı bir beyefendi Richard'ın evinin önündeki patikada bir ileri bir geri volta atıyordu. İyi giyimli, kıvrak saçlı, şapkalı ve bastonluydu, ama asil görünüşü, volta atarken kendi kendine konuşuyor gibi görünmesiyle yalanlanıyordu.

Daniel yavaşça, "Belli belirsiz tanıdık geliyor," dedi, adamın yüz hatlarını fark etmiş ama kim olduğunu çıkaramamıştı. "Bir konuda biraz sıkıntılı görünüyor."

"Harika." Richard arabadan inmek için kapıyı açtı. "Kapımda daha fazla sorun var."

Daniel onu takip ederken kuru bir kahkaha atarak, "Son zamanlarda bunu çekiyor gibisin," dedi.

Adama ulaştıklarında, yine konağın kapısının önünde duraklamıştı. Adam durup kısa bir süre kapıya baktı ve sonra nefesinin altından mırıldanarak aniden döndü. Richard'ın yoluna çıktığını görünce de aynı şekilde aniden durakladı ve geri sıçradı.

Richard, "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı efendim?" diye sorarken Daniel merakla adama

baktı. Nedense bu soru adamın gözlerinin inanmaz bir şekilde açılmasına neden oldu. "Ne?"

"Ben Lord Radnor." Bir elini uzattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Daniel, beyefendinin uzatılan ele bir engerek yılanıymış gibi baktığını fark etmeden edemedi. Sonra kaşlarını çattı ve sert bir sesle, "Şaka yaptığınıza eminim, lordum. Karanlık işlerle bana kaybettirdiğin onca şeyden sonra, beni tanıımıyormuş gibi davranmayı mı düşünüyorsun?"

Richard elini yana bırakırken Daniel bu yanıt karşısında kaşlarını kaldırdı. Bu adamın geçen yıl Dicky'yle bir ilişkisi olduğu ve -doğal olarak- Richard'ı kardeşikle karıştırdığı ona apaçık görünüyordu.

"Neden içeri girip bunu tartışmıyoruz?" Richard adamın yanından geçti.

Adam onun kapıyı açmasını izlemek için döndü, sonra aniden geri döndü ve ilerlemeye başladı. Daniel adamın basitçe gideceğini düşündü ve bir an için onu durdurup durdurmamayı tartıştı. Ne de olsa George'un geçen yıl Dicky olarak yaptıkları hakkında ondan bilgi alabilirler, diye düşündü. Ama o daha kararını veremeden, yaşlı adam ceketinin içinden siyah ve fildişi bir tabanca çıkardı ve Daniel'i geçmek yerine durup silahı yanına bastırdı. Sonra Richard'a dönerek, "Neden sen içeri girip kızları bana getirmiyorsun da arkadaşınla ben burada bekliyoruz?" dedi.

Daniel bu beklenmedik olay karşısında biraz irkildi ama iki nedenden dolayı fazla telaşlanmadı. Her şeyden önce, yoldan geçen herkesin görebileceği bir yerde duruyorlardı ve akıllı başında hiçbir insan orada tetiği çekmezdi. Tabii adam kendi kendine konuşuyordu, yani belki de o kadar da akıllı başında değildi. Ama Daniel o kadar da endişeli değildi çünkü adam belli ki soylu biriydi ve Madison kardeşler olabilecek kızlardan bahsetmişti. Daniel adamın kim olduğunu ve neden tanıdık geldiğini bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Ve eğer haklıysa, vurulma olasılığının çok yüksek olmadığından emindi. En azından bilerek değil, diye alaycı bir ifadeyle kendini düzeltti Daniel, adamın elinin nasıl titrediğini fark edince.

Richard arkasını döndü ve durumu değerlendirirken durakladı.

"Ha! Şimdi pek akıllı değilsin, değil mi Dicky?" diye sordu silahlı adam acımasızca. "Şimdi bana kızlarımı ver. Hepsini. Bir tanesini bile daha fazla istismar etmen için burada bırakmayacağım."

"Kızlarınız mı?" Daniel ilgiyle sordu, şüpheleri doğru çıkmıştı. Adam Cedrick Madison'dı, Suzette'in babası. Tanıdık geliyordu çünkü güzel kıızıyla aynı yüz hatlarını paylaşıyordu ama Suzette'te çok daha yumuşaktı.

"Lord Madison?" Richard daha da şaşırmış bir sesle sordu. Belli ki benzerliği fark etmemişti.

Madison her şeyden çok Richard'la ilgileniyor gibi görünüyordu ama silahını Daniel'in böğrüne dayamış, "Oyunlarınızı kendinize saklayın lordum. Beni zaten birçok kez kandırmayı başardınız. Chrissy'ne kötü davrandığınızı biliyorum. Robert geçen gece Landon'ların balosundan sonra bana her şeyi anlattı. Kızların ona çok kötü davrandığınızı söylediğini anlattı ve ben de oradan yola çıkarak her şeyi çözdüm. Gel'imi hiç sevmedin, hepsi onun mirasına konmak için yaptığın bir numaraydı ve şimdi bir şekilde Suzette'imi de aynı duruma düşürmek için beni yine dolandırdın. Buna izin vermeyeceğim ve Chrissy'mi de senin ellerine bırakmayacağım, evlilik olsun ya da olmasın. İptal ettireceğim. Gerekirse Kral'a kadar giderim. Şimdi sabrım tükenmeden üç kızı da bana getir."

"Baba?"

Üç adam da patikadan hızla kendilerine doğru gelen kadına baktı: Lisa Madison ve peşinde Robert Langley. "Baba, o tabancayı

Suzette'in nişanlısına doğrultarak ne yapıyorsun? Birini incitmeden kaldır şunu."

"Hayır," dedi Lord Madison kararlı bir şekilde, boştaki eliyle Suzette'in kolunu tuttu ve tabancayı Daniel'in karnına daha sıkı saplarken zarar görmemesi için onu yana doğru itti. "Suzette'in bu alçakla evlenmesine izin vermeyeceğim. O şeytanın arkadaşı olduğuna şüphe yok, bu da Dicky kadar kötü olacağı anlamına geliyor. Şimdi uslu bir kız ol ve kardeşlerini getir kızım. Buradan ayrılıp Madison'a dönüyoruz. Borçları ödemek için konağı sattım. Suzette'in kimseyle evlenmesine gerek yok."

"Evin mi sattın?" Daniel, adam tabancasını çıkardığından beri hissettiği ilk gerçek alarmla sordu.

"Evet." Lord Madison, Daniel'dan Richard'a bakarken gülümsemesi çok acımasızdı. "İkiniz de bunu yapacağımı düşünmediniz, değil mi? Ama kızlarımdan birini daha sefil bir evliliğe sürüklemene izin vermektense malikânenin kendisini satarım." Biraz daha dik durdu ve ekledi, "Ve Chrissy'nin de evliliğinden kurtulmasını sağlayacağım."

"Ah baba," dedi Lisa iç çekerek. "Buna hiç gerek yoktu. Daniel, Suzette'in borcunu ödemek için çeyizinin yarısını almasına ve geri kalanını dilediği gibi kullanmasına izin verdi. O Dicky gibi bir şeytan değil."

Langley, Lisa'yı Madison'ın yanındaki yerini alması için uzaklaştırırken, "Ve aslında Richard da sandığınız kadar kötü biri değil," diye ekledi. Sonra başını eğdi ve mırıldanmaya başladı. Daniel onun durumu adama açıkladığını anlayacak kadar duydu ve sadece bitirmesini bekledi. Biraz zaman aldı ama sonunda Madison silahını indirdi ve ciyaklayarak, "Ne?" diye sordu.

Robert ciddiyle başını salladı. "Chrissy Radnor Kontu'yla çok mutlu. *Bu*," diye ekledi kararlılıkla. "Daniel da iyi ve onurlu bir adam.

Suzette'e iyi bir koca olacak."

Daniel bu sözler üzerine homurdandı, ses tonu tiksintiyle doluydu, "Tabii ona borçlarını ödemek için lanet olası konağı sattığını söylemezse. Eğer bunu öğrenirse Suzette benimle evlenmekten vazgeçebilecek kadar aykırı biri olur."

"Eminim Lord Madison bu bilgiyi şimdilik kendine saklayacaktır," dedi Richard ve yaşlı adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu neden yapayım ki?" Madison hayretle sordu. "Suzette onunla evlenmek istemiyorsa, onu buna zorlamalarına izin vermeyeceğim."

Richard ona acı dolu bir gülümseme verdi. "Normal şartlar altında sana katıldım. Ancak bu sabah salonda ikisinin arasına girdikten sonra, onur onun evlenmesini gerektiriyor ve kayınbiraderi olarak bunu sağlamanın benim görevim olduğunu düşünüyorum."

"Eh?" Madison'ın gözleri Daniel'a kaydı, tam da Richard'ın o sabah ayrılmadan önce içeri girdiğini hatırlayıp sırtmaya başladığı sırada. Suzette az önce kucağına emeklemişti ve Richard, Suzette'in kalçalarına binerken onu engellememesi için eteğini kaldırmıştı ama kasıtlı olarak poposunu açıkta bırakacak kadar yukarı kaldırmıştı ve Richard içeri girdiğinde o hassas teni çimdikliyor ve daha fazlasını yapmayı düşünüyordu. Büyük skandal. Eğer bu ortaya çıkarsa kız mahvolmuş sayılırdı ve Richard, Suzette'i kendisiyle evlendirmek için gerekirse bu haberi tüm kasabaya yayabilirdi. Sonunda onunla evlenmeye karar verdiğinde Suzette artık ondan kaçamayacaktı.

Herkesin ona baktığını fark edince başını rahatça salladı. "Bunu unuttuğum. Evet, mahvolmamak için benimle evlenmek zorunda."

"Onun iyi ve onurlu bir adam olduğundan emin misin?" Lord Madison Robert'a şüpheyile sordu.

"Olumlu," diye güvence verdi Robert, belli ki sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Gerçekten, doğru olanı yapmak için ne kadar hevesli olduğuna bir bakın."

Daniel, yaşlı adam tekrar ona baktığında gülümsedi, Suzette'le evlenme ve sonunda güzel, tutkulu ateşli kızla yatma fikrinden memnun olduğu kadar memnun görünüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Robert. "Suzie'nin onun kendisiyle oynamasına izin vermesi, evliliğe karşı olmadığını kanıtıyor. Bununla birlikte, aykırı olabilir. Şimdilik evliliğin gerekli olduğunu düşünmeye devam etmesine izin vermek en iyisi olabilir."

"Hmm." Madison yüzünü buruşturdu. "Üçü arasında her zaman en inatçı ve zor olan o olmuştur." Daniel'a baktı. "Kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin misin? Hayatı kolaylaştırmayacaktır."

"Belki de değil," dedi Daniel ve bunun yetersiz bir ifade olduğunu düşündü. Suzette hayatı asla kolaylaştırmazdı ama kolay olan hiçbir şey sahip olmaya değmezdi ve ekledi, "Ama onunla hayat kesinlikle sıkıcı da olmayacak."

Madison rahatladı ve ciddiyetle başını salladı. "Bunun için söylenecek çok şey var. Annesine benziyor ve o kadın evlendiğimiz günden beri beni ona ayak uydurmaya zorladı. Onunla evlendiğime bir an bile pişman olmadım."

"Yani ona evlenmeye gerek olmadığını söylemeyecek misin?" Daniel umutla sordu.

Madison dudaklarını büzdü, bakışları önce ciddiyetle başını sallayan Lisa'ya, sonra da iç geçirmeden önce adamların her birine kaydı. "Onunla konuşacağım ve Suzie seninle evlenmeye karşı çıkmazsa, konağın satışını şimdilik kendime saklayacağım."

Daniel rahatladı ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

Madison o zaman Richard'a döndü. Onu şöyle bir süzdükten sonra başını salladı. "Dicky'ye çok benziyorsun." "Biz ikizdik."

"Evet, şey, gözlerde bir fark var. Onun gözlerine baktığında genellikle boş ya da hesapçı olurlardı. Seninkiler . . ." Başını salladı, görünüşe göre aradaki farkı tarif edecek bir yol bulamamıştı.

Sokaktan bir araba geçerken Richard, "Belki de artık içeri girmeliyiz," diye önerdi.

"Evet. Hadi içeri girelim," diye kabul etti Madison. "Güzel ve tatlı bir fincan çay içebilirim. Buraya gelmek için kendimi çok yıprattım ve şimdi kendimi oldukça bitkin hissediyorum."

"Çay o zaman." Richard zaten açık olan kapıyı itti ve içeriye doğru ilerledi.

Daniel, Lord Madison, Lisa ve Langley'ye kendisinden önce gelmelerini işaret etti ve tam onları takip etmişti ki koridorda bir kapı açıldı. Daniel ön kapıyı kapatırken Suzette ofisten içeri girdi ve gülümseyerek onlara doğru baktı. "Dışarda sesler duyduğumu sandım."

Daniel yüzünü buruşturdu ve az önce gerçekleştiren konuşma sırasında koridorda hiçbir personelin bulunmadığını umdu. Kapı tüm süre boyunca açık olduğu için az önce onların her kelimesini duyabiliyorlardı.

Suzette gruba göz gezdirdiyordu ama babasını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen ileri atıldı ve "Baba, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bizi kurtarmaya geldi," dedi Lisa gülümseyerek. "Hatta Robert ve ben ona yeni durumu açıklayana kadar Richard ve Daniel'ı silah zoruyla tuttu."

"Oh, ne kadar tatlı." Suzette babasının önünde durdu ve ona sarıldı, bu da adamı biraz ürkütmüş gibiydi. Görünüşe göre ondan sıcak bir karşılama beklememişti ve Daniel nedenini Suzette'in, "Londra'ya vardığımızda o kadar kızdığım için özür dilerim baba. Bunu hak etmemişsiniz." Geri çekildi ve ekledi, "Chrissy adamların Dicky'nin sana ilaç verdiğini ve parayı kumarda kaybettiğini düşünmeni sağladığını düşündüklerini söylüyor. Hepsimiz bizim paralarımızı almak için bir numaraydı."

Lord Madison başını sallayan Richard'a baktı ve "Benim ya da Dicky'nin, hileleriyle ünlü bir oyun cehenneminin sahibiyle oldukça samimi olduğuma dair söylentiler var," dedi.

Lord Madison rahatlayarak, "Ben de bundan şüphelenmeye başlamıştım," diye itiraf etti. "Kumar oynadığımı hiç hatırlamıyorum ve kumar cehennemine dair hatırladığım şeyler de, oraya götürüldüğüm, insanların konuştuğu ve güldüğü, bir şeyler imzalamamın söylendiği oldukça bulanık görüntüler..." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Kumarla hiç ilgilenmedim ve o yerlerdeki şans oyunlarının nasıl oynandığını bile bilmiyorum. Yine de üzerinde imzam olan bir işaret vardı."

Suzette onun sırtını sıvazladı ve ona tekrar sarıldı.

"Peki, şimdi her şey açıklığa kavuştuğuna göre, neden oturup herkesin neler öğrendiğini dinlemiyoruz?" Daniel konuyu değiştirmeye ve Suzette'in evlilik ihtiyacıyla ilgili her şeyden uzaklaştırmaya hevesli bir şekilde önerdi. Suzette'in yanına kaydı, böylece Suzette şimdi babasıyla onun arasında duruyordu. Daniel onun kolunu sahiplenme dürtüsüne karşı koysa da, bunu yapmak istedi. Lord Madison aniden fikrini değiştirir ve konağını sattığını ve artık borcunu ödeyebileceğini söylerse, onu hızla uzaklaştırmaya hazırlıklı olmak istiyordu. Bu endişe onu gergin ve kaygılı yapmaya yetiyordu ve Suzette'i evlendirip yatağa atana kadar muhtemelen bu durumda kalacağını fark etmekten mutlu değildi, böylece evlilikleri nihai ve geri alınamaz olacaktı, ki Richard'ın şantaj meselesini çözene kadar bunu yapamazdı. Neyse ki Richard da en az onun kadar bu meseleyi çözmeye hevesliydi.

Arkadaşı, "Evet, salona geçelim," diye önerdi ve herkes o tarafa doğru yönelmeye başlayınca, "Christiana nerede?" diye sordu.

"Ah." Suzette birden kaşlarını çatarak koridora baktı. "Ben de tam onu aramaya gidiyordum. Haversham'a Freddy'yi bize getirmesini söyleyecekti ama çok uzun sürdü, ben de en iyisi onu bir kontrol edeyim dedim."

"George'un uşağı Freddy mi?" Richard ismi tanıdığını belli ederek sordu.

"Evet, George'un uşağı," diye onayladı Suzette. "George'un yaptığı değişikliğe kanmamış olabileceğini ve son bir iki gün içinde sizi bir şekilde gördüyse George olmadığınızı anlayabileceğini fark ettik. Eğer öyleyse, şantajcı o olabilir."

"Elbette," diye homurdandı Richard.

Daniel tam sorunlarından en az birini çözmüş olabileceklerini düşünüyordu ki Radnor'un uşağı aniden mutfaktan çıktı.

"Haversham, karımı gördün mü?" Richard aniden sordu. "Anlaşılan Freddy'yi ona göndermen için seni aramaya gitmiş."

"Aslında lordum, ben de tam bu konuda sizi aramaya geliyordum," dedi adam mutsuz bir şekilde. "Görünüşe göre Leydi Radnor beni bulamadı ve uşağınızı kendisi aramaya çıktı ve şimdi kendini zor bir durumda buldu."

"Ne tür bir düzeltme?" Richard telaşla sordu.

"Freddy'nin odasının önünden geçiyordum ve onu alıp sağ salım geri getirmek için sizi para ödemeye zorlayacağını söylerken kulak misafiri oldum," diye itiraf etti acımasızca. "Sanırım önce bir şeyler bulmak için onu ofise götürmeyi planlıyor, bu yüzden kendimizi orada saklayıp yaklaşmasını beklersek onu gafil avlayabilir ve Leydi Radnor'a zarar gelmeden onu rahatlatırız."

Daniel uşağa yeni bir saygıyla bakarak, "Bu aslında iyi bir plan," dedi. Sonra Richard'a baktı. "Yine de hızlı hareket etmeliyiz, ofiste saklanacak pek fazla yer hatırlamıyorum."

Richard başını salladı ve arkasını döndü, Langley, "Ben de geliyorum," deyince

durakladı. "Ve ben," dedi Lord Madison kararlılıkla.

"Ben de," diye açıkladı Suzette.

Daniel kaşlarını çatı ve ona ve diğerlerine salonda beklemelerini önermek üzereydi ki Richard durdu ve onun yerine bunu yaptı.

"Herkes için yeterli saklanma alanı yok. Sadece Robert ve Daniel gelecek. Geri kalanınız salona girmeli ve Freddy'yi korkutmamak için salondan çıkmalısınız." Adam itiraz etmek için ağzını açtığı anda bakışları Lord Madison'a kaydı. "Burada Suzette ve Lisa'yı salonda tutabilecek tek kişinin siz olduğunuza inanıyorum."

Daniel'i çok rahatlatan bir şekilde, Lord Madison konuşmak üzere olduğu protestoyu yuttu ve boyun eğerek başını salladı.

"Sence Christiana iyi mi?" Lisa, Suzette'in mutsuz dikkatini çekerek sordu.

"Elbette değil. Freddy onu zorla kaçırdı ve fidye için alıkoymaya niyetli," dedi Suzette öfkeyle ve sonra kaşlarını çatarak, Christiana'yla birlikte gitmiş olsaydı her şeyin daha farklı olabileceğini düşündü. Bu suçluluk duygusu, keşke şimdi dışarıda olsaydım da sorunu çözmeye yardım etseydim dedirtiyordu. Oysa burada, salonda sıkışıp kalmış, babası ve Haversham tarafından korunuyordu.

Suzette kaşlarını çatı. Neden ne zaman bir sorun çıksa, erkekler kurtarmaya koşarken kadınların oturup beklemesi bekleniyordu?

Haversham aniden, "Sanırım gidip Cook'a bir çay tepsisi hazırlatacağım," dedi ve salonun kapısına doğru ilerledi.

"Richard burada bekleyeceğimizi söylemişti," diye sertçe hatırlattı Lord Madison, durmazsa adamı yakalayacakmış gibi ayağa kalkarak.

Suzette babasının agresif tutumu karşısında kaşlarının hafifçe kalktığını hissetti. Adamı gerçekten durdurup durduramayacağını asla bilemeyeceklerdi, çünkü uşak kapıda durakladı ve geri döndü.

"Evet, öyle, lordum," diye kibarca kabul etti adam. "Ancak, en azından normal bir görüntü sergilemeye çalışmazsak, Leydi Christiana'yı kaçıran kişiyi ürkütebileceğimizi düşünüyorum. Ve üçünüzün burada birlikte ziyarette bulunması son derece doğal görünse de, benim burada bulunmam doğal olmaktan çok uzak."

Suzette babasına baktı ve onun kararsız görüldüğünü fark etti. "O haklı baba. Bu normal değil ve sadece bu bile Christiana'yı kaçıranı ürkütebilir ve ofise gitme riskini almaktansa Christiana'yı alıp gitmesine neden olabilir. Haversham'ın sadece görevine devam etmesi gerekmez mi?"

Cedrick Madison isteksizce, "Sanırım," diye mırıldandı. İç çekerek başını salladı. "Pekâlâ, devam edin ama ofisten uzak durun ve onu ürkütecek bir şey yapmayın."

"Çok iyi, lordum."

Suzette, Haversham'ın odadan çıkışını imrenerek izledi ve sonra ayağa kalkıp kapıya doğru koşarken mırıldandı: "Aşçıdan biraz hamur işi istemesini söyleyeceğim. Tatlı bir şeyler sinirlerimi yatıştırabilir."

"Suzette," dedi babası sert bir sesle.

"Bir dakika sürmez," diyerek onu temin etti ve o daha fazla itiraz edemeden odadan kaçmak için hızlandı.

Umduğu gibi, içeri daldığında Haversham çoktan salondan çıkmıştı. Suzette ofise doğru dönüp bir şey olup olmadığını anlamak için kapıyı dinlemeyi düşündü ama kapıdan babasının boğuk ama yaklaşan sesini duyunca hızla mutfaka yöneldi. Sanki başından beri o tarafa gitmeye niyetliymiş gibi aceleyle mutfak kapısına yönelen Suzette, tam salon kapısı arkasından açılırken odaya girdi.

Babasının adını tısladığını duydu ama sonra kapı arkasından kapandı. Ayrıca Suzette zaten dikkatini vermiyordu. Gözleri hemen odada Haversham'ı aradı ve onu bulduğunda gözleri genişledi. Uşak elinde oldukça büyük, kötü görünümlü bir kasap bıçağıyla arka kapıdan çıkıyordu.

"Sanırım o çay için uzun süre bekleyeceğiz," dedi kuru bir sesle.

Haversham dondu kaldı ve suçlulukla arkasını döndü. Sonra tekrar içeri girdi ve "Ben sadece ... şey ..." demeden önce kapıyı hızla kapattı.

Haversham ne diyeceğini bilemeyip duraklayınca Suzette alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Çalılar mı keseceksin?" diye sordu.

Kadının elindeki kasap bıçağına baktığını fark edene kadar yüzünü şaşkınlık kapladı. Yüzünü buruşturarak silahını indirdi ve büyük bir vakarla, "Aşçıdan bir tepsî hazırlamasını rica ettim bile," dedi.

Cook, oklavayı tezgâhtaki turtâ hamurunun üzerinde sertçe gezdirirken, "Evet leydim, çaydanlık da hazır," diye güvence verdi. Sonra ekledi: "Sonra çocuklardan birinin omzunda bir çuvala pencerenin önünden geçtiğini gördü ve peşinden mutfaktan çıktı."

"Bir çuval mı?" Soru Suzette'in arkasından geldi ve babasını orada görünce hiç şaşırmadan omzunun üzerinden baktı. Lisa onun arkasında durmuş, endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

"Sanırım bir çuvaldı," dedi kadın, ocağa doğru ilerlemek ve orada fokurdayan bir tencereyi karıştırmak için yuvarlanmaya ara vererek. "Ama ben de bir anlık bir bakıştan fazlasını yakalayamadım." Omzunun üzerinden Haversham'a soru dolu gözlerle baktı, belli ki onun konuyu açıklığa kavuşturmasını bekliyordu.

Kâhya yüzünü buruşturdu ve "Lord Richard'ın ofiste beklediği belli bir çuvaldı" dedi. Aşçıya baktı, sonra geri döndü ve devam etti: "Beklendiği gibi ofise gittiğinden emin olmak için takip etmeyi düşündüm."

Suzette kaşlarını çatı. Christiana'yı tutan adam, onu evin içinden geçirip hizmetçiler tarafından fark edilme riskini almaktansa, avludan geçerek ofise gitmeye karar vermiş olabilir. Ancak eğer omzundaki çuval Chrissy ise bu iyiye işaret değildi. Adamlar hiç şüphesiz onun salon kapısından içeri girmesini bekliyorlardı. Fransız kapılarının girmesine hazırlıklı olamazlardı. Eğer cam kapılara yaklaşıp ve onu ürkütecek bir şey görürse, Christiana'yla birlikte hiç fark edilmeden sızışabilirdi.

"İyi fikir. Size katılacağım," dedi Lord Madison aniden ve tezgâhın üzerindeki ahşap blokta duran bıçakların en büyüğünü seçti. "Siz kızlar salona dönün. Bu iş biter bitmez geri döneceğiz."

Bunun üzerine kapiya doğru ilerledi ve Haversham'ı takip ederek dışarı

çıktı. "Salona geri mi dönüyoruz?" Lisa sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Suzette kuru bir sesle sordu, aşçının kullandığı oklavayı kaptığı gibi kapiya doğru ilerledi. "Beni bekle," diye nefes nefese kaldı Lisa.

Suzette omzunun üzerinden bakınca Lisa'nın birkaç mutfak eşyasını toplayıp attığını gördü ve uzun, hınzır görünümlü, iki uçlu bir yemek çatalında karar kıldı. Görünüşe bakılırsa iş göreceğinden memnun olan Lisa, Suzette kapıdan içeri girerken onun peşinden koştu.

Suzette evin arka tarafına doğru sürünerek ilerledi ve duvara olabildiğince yakın durdu. Lisa'nın hâlâ arkasında olduğundan emin olmak için etrafına bakmasına gerek kalmadı. Babaları ve Haversham'ın birkaç adım gerisinde sürünerek ilerlerken küçük kız kardeşinin bir eli onun sırtındaydı.

Kâhya öndeydi, babası da onun arkasındaydı ve Suzette onların ötesinde avlarını görebiliyordu. Adam ofisin Fransız kapılarının önünde durmuş, pencere panellerinden içeri bakıyordu. Christiana'yı bir çuval gibi omzuna atmış, bir koluyla da bacaklarından tutuyordu ve Suzette önce kız kardeşinin baygın olduğunu düşündü ama onu kaçıran kişi ofis kapılarından birini hafifçe aralayıp içeri girmeye başladığında Christiana'nın gözlerinin açık olduğunu ve görebildiklerini anlamak için etrafına bakındığını fark etti.

Lisa arkasından rahatlamış bir şekilde, "Yaşıyor," diye fısıldadı.

Suzette başını salladı ama bir Gey söylemedi ve ilerlemeye devam etti, adamın ofisten fırlayıp Haversham ve babasını geçme ihtimaline karşı oklavasını kaldırdı. Christiana'yı alıp kaçmasına izin vermektense adamın kafasına oklavayla vurmaktan hiç çekinmeyecekti.

Haversham şimdi Fransız kapılarına ulaşmıştı ve Suzette onun tereddüt ettiğini gördü. Christiana'yı kaçıran kişi kapiyu bir aralık açık bırakmıştı ve uşak kapiyu hafifçe aralayıp içeri girmeden önce pencereden kısa bir süre baktı. Kâhyanın birkaç adım gerisindeki Lord Madison da durumu anlamak için kapıda durakladı ve sonra o da içeri süzülde.

Suzette daha hızlı hareket etmeye başladı, odada neler olabileceği konusunda endişelendiği için parmak uçlarında ilerliyordu. Yaklaştığında Richard'ın "Zincirlerle bağlı olmadıkça buradan ayrılmınıza izin vermeyeceğim" dediğini duydu ve kaçıran kişiyle karşı karşıya olduklarını biliyordu ama yine de kapiya ulaşana kadar olabildiğince sessizce ilerledi. Eşikte durdu ve kapının hemen içinde duran babasının etrafındaki tabloyu olabildiğince inceledi. Kâhya onun önünde duruyordu, Christiana'yı hâlâ omzunun üzerinden tutan, görünüşe bakılırsa her şeyden habersiz kaçıran adamın bir adım gerisinde. Suzette, Richard'ın odanın karşı tarafından masaya yaklaştığını ve Daniel'in bir kanepenin etrafından geldiğini görebiliyordu ama Robert'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Robert nerede?" Lisa endişeyle arkasından nefes alırken, Suzette başını salladı ve onu susturmak için elini kaldırdı, "Geri çekil yoksa onu keserim," diye bağırdı.

Suzette daha önce gördüğü kısa bakışta adamın elinde bir silah olduğunu fark etmemişti ama bir silah olmalı çünkü Christiana aniden ciyakladı, "Ah! Bu benim popom."

Richard, "Onu yere bırak," diye emretti.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye hırladı adam ve kapiya doğru dönerek Haversham'a çarptı.

Suzette bulunduğu yerden adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve ardından Haversham'a şaşkın bir ifadeyle döndüğünü gördü. Yine de kaçıran adam geri çekilmeye başlayana kadar ne olduğunu anlayamadı ve göğsünden çıkan kasap bıçağına bir an için baktı, yaranın etrafından kan fışkırıyordu. Kendini uşağın silahına sapsamıştı.

Lisa arkasından belli belirsiz, "Aman Tanrım," dedi ve kandan hoşlanmadığını hatırlayan Suzette, genç kızın fena halde solgunlaştığını ve ayaklarının üzerinde sallandığını görmek için hızla döndü.

Suzette hemen kolundan tutup onu açık kapıdan bir adım uzaklaştırarak, "Her şey yolunda," dedi. "Derin nefes al." Lisa birkaç kez nefes aldı ve bir süre sonra biraz toparlanır gibi oldu, rengi yerine geldi.

"İyi misin?" Suzette endişeyle sordu. Lisa'nın kan gördüğünde bayıldığı biliniyordu. Ama şu anda ayakları üzerinde yeterince sağlam duruyordu, belki de o kadar çok kan olmadığı için, sadece elbisesinin kumaşında yavaşça çiçek açmıştı. Durum ne olursa olsun, iyi bir şekilde iyileşiyordu ve Lisa başını salladı, hatta gülümsemeyi bile başardı.

Suzette gülümseyerek karşılık verdi ve babası biraz titreyen Christiana'yı dışarı çıkarırken kapiya doğru baktı. "Kız kardeşinle konuşmam gerek," diye mırıldandı Lord Madison onlar yaklaşırken.

Suzette başıyla onayladı ve bahçenin arka tarafına doğru ilerlemelerini izledikten sonra Lisa'ya döndü. "Artık içeri girmeliyiz. Bunu yapabilir misin?"

Lisa başını salladı. "Sadece bu sefer ona bakmayacağım."

Suzette onun kolunu sıktı, sonra kapiya doğru götürdü. Haversham gitmişti ama Robert diğer iki adama katılmıştı. Üçü de cesedin etrafında toplanmış ve odaya girişlerini büyük ölçüde engellemişlerdi, bu yüzden Suzette ve Lisa, Robert'ın "Neyse, bir sorun halledildi. Şantaj tehdidi sona erdi."

Daniel kuru bir ses tonuyla, "Şimdi tek yapmamız gereken George'u kimin zehirlediğini ve Richard'ı hâlâ kimin öldürmeye çalıştığını bulmak," dedi.

Robert özür dileyerek Richard'a, "Korkarım Lisa ve ben bugün işe yarar bir şey öğrenemedik," dedi. "Sanırım insanlar Lisa oradayken senin hakkında dedikodu yapmaktan çekindiler. Ne de olsa o senin baldızın. Belki de Christiana ve Suzette zehri hangi hizmetçinin vermiş olabileceğini keşfetmekte daha başarılı oldular."

"Onlara sormalıyız," diye mırıldandı Richard ve kapiya doğru döndü. Suzette ve Lisa'yı orada gördüğünde kaşları kalktı ama karısından bir iz yoktu. "Nerede-"

"Babam Christiana ile konuşmak istiyordu. Bahçeye çıktılar," diye açıkladı Suzette. Richard onların

yanından bahçeye doğru baktı, sonra ofisin kapısı açılınca tekrar odaya döndü.

Suzette, Haversham'ın döndüğünü görmek için biraz yana eğildi. Uşak sert bir tavırla içeri girdi ve iki adamı odaya götürdü. Adamların giydiği kırmızı yelekler Bow Street koşucuları olduklarını belli ediyordu.

"Ah canım," dedi Lisa aniden. "Burada kalabileceğimi sanmıyorum."

Suzette şaşkınlıkla kız kardeşine baktı, ama sonra onu bu kadar şaşırtan şeyin yetkililerin gelişini olmadığını fark etti, ama yerdeki ölü adama bakmayacağına dair verdiği teminata rağmen, Lisa şimdi donmuş bir halde ona bakıyordu, yüzü her geçen dakika soluyordu.

Suzette iç çekerek, "Gelin," dedi. "Koşucular bu işi hallederken biz de salonda bekleyebiliriz."

Suzette onu hızla adamların etrafından dolaştırıp kapiya doğru götürürken Lisa minnetle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onuncu Bölüm

Benimle kalmak zorunda değilsin. Eğer diğerlerine katılmak istersen ben tek başıma da iyi olurum."

Suzette Lisa'ya baktı ve başını salladı. "Hayır, sorun değil. Bow Street koşucuları muhtemelen binlerce aptalca soru soruyor ve . . ne yaparlarsa yapsınlar," dedi ve belli belirsiz bir el salladı.

Lisa alaycı bir ifadeyle, "Umarım cesedi kaldırmak da 'ne yaparlarsa yapsınlar' türünden bir şeydir," dedi.

"Eminim öyledir," diye onu rahatlatmıştı Suzette. "Ya da bilen birini getirecekler ya da Richard'a söyleyecekler ki o da yapabilsin. Cesedi sonsuza dek burada öylece bırakmayacakları kesin."

Lisa bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu ve içini çekti. "Keşke böyle şeyler konusunda bu kadar titiz olmasaydım."

Suzette pencereye doğru ilerleyip dışarı bakarken boş boş omuz silkti. "Herkesin bir kusuru vardır ama seninki o kadar da kötü değil. Sık sık kanla karşılaşmıyorsun. Pasta ya da başka bir şey gördüğünde bayıldığını düşünsene."

Lisa niyetlendiği gibi bu saçma fikre kıkırdadı ama sonra ikisi de sustu ve kapı açılıp Daniel hızla içeri girerken kapıya doğru baktılar. Robert onun peşindeydi ama Suzette'in dikkati Daniel'in aceleyle odayı geçerken üzerindeydi. Adam çok memnun görünüyordu.

"Bitti, gittiler," diye duyurdu adam, kızın önünde durup onu kollarının arasına almak için uzanırken.

"Bu iyi," dedi Suzette, belirsiz bir şekilde ona bakarak. Adam onunla tanıştığından beri onu itip kakıyor ve uslu durmasını sağlamaya çalışıyor gibiydi, bu yüzden kendini onun kollarında bulduğunda ve Robert ile Lisa'nın önünde onu öpmek istemesine başını eğdiğini gördüğünde biraz şaşırdı.

Ancak onu öpmedi, en azından dudaklarından. Bunun yerine, son anda başını yana kaydırdı ve öpücüğü kulağının altındaki boynunun yan tarafına bastırdı ve mırıldandı, "Şantaj ve cinayet çözüldü ve bizi burada tutacak başka bir şey yok. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Gretna Green," diye iç geçirdi, adam boğazının sütunu boyunca kelebek öpücüklerini bastırırken başını biraz yana eğdi. Nazik okşamalar sırtından aşağı ürperti gönderiyor ve zihnini bulandırmak için arzu uyandırıyor, bu yüzden sözlerinin batması bir dakika sürdü ve sonra sertleşti ve dedi ki, "Cinayet de çözüldü mü? Freddy hem katil hem de şantajcı mıydı?"

"Hayır," diye mırıldandı köprücük kemiğini örten ete karşı.

"Kimdi o zaman?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Daniel doğruldu, onun yüz ifadesini görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tanrım, böyle sinirli görünmene bayılıyorum. Seni öpmek istememe neden oluyor."

"Daniel," diye homurdandı ama Daniel'in yanıtı onu öpmek oldu, tam orada Robert ve Lisa'nın önünde ... ve babasının, varlığını duyurmak için çok yüksek sesle, müdahaleci bir tavırla boğazını temizlediğinde fark etti.

Daniel onu serbest bırakarak etrafına bakındı ve adama hiç de pişmanlık duymayan bir sırıtişla baktı. "Bizimle Gretna Green'e geliyor musun?" "Elbette," dedi adam ve sesi ciddi olsa da gözlerinde hoşnutsuz olmadığını gösteren bir pırıltı vardı.

Daniel daha sonra bakışlarını Lisa ve Robert'a çevirdi, ikisi de aynı anda başlarını salladılar.

"Daniel," dedi Suzette, dikkatini çekmek için göğsünü dürterek. "George'u kim zehirledi?"

"Sana yolda anlatırım," diye söz verdi, onun elini tuttu ve neredeyse koşar adım kapıya yöneldi.

Suzette onun bu hevesine biraz soluksuz güldü ama itiraz etmedi ya da onu koridora götürürken elini çekmeye çalışmadı. Ancak oraya vardığında elini bıraktı ve merdivenlerin yanındaki Richard ve Christiana'ya doğru yürümeye başladı.

"Richard, artık şantajcı yakalandığına ve katilin kimliği bulunduğu göre, gecikmek için bir neden yok. Derhal Gretna Green'e gidiyoruz."

Richard inledi ama sonra doğruldu ve "Elbette, sabah ilk iş yola çıkacağız" dedi. "Sabah mı?" Daniel sordu ve

Suzette onun sesindeki hoşnutsuzluğa şaşırmadı.

Richard başıyla onayladı. "Kadınların toplanıp-"

"Sandıklar hâlâ bu sabahtan kalma. En azından benimki," diye araya girdi Suzette ve sonra o, Robert ve babaları da salona girerken omzunun üzerinden Lisa'ya baktı.

"Benimki de," diye güvence verdi Lisa.

Suzette sonra Christiana'ya baktı. Ablası kısa bir süre tereddüt etse de sonunda başını salladı ve "Benimki de öyle," dedi.

Richard hemen başını eğerek ona bir şeyler fısıldadı. Christiana da fısıltıyla karşılık verdi ama çift durakladı ve dikkatlerini tekrar Daniel'a çevirerek sordu: "Richard, araban hâlâ ön tarafta mı? Şoförünü ahıra gönderdiğini hatırlamıyorum."

"Yapmadım," diye itiraf etti Richard. "Tekrar ihtiyacımız olmayacağından emin değildim."

Robert, "Benimki de hâlâ ön tarafta," diye açıkladı. "Sadece yüklenmesi gerekiyor."

"Mükemmel." Daniel memnuniyetle ellerini çıptı. "O halde tek yapmamız gereken benimkileri hazırlayıp getirmek, onları yüklemek ve - lanet olsun," diye mırıldandı Daniel, "arabamın şu anda çalışmadığını unuttuğum. Hizmetçiler için bir tane kiralama gerekecek."

Suzette hayal kırıklığıyla dudağını ısırırdı. Gretna Green'e ulaşmalarını geciktirecek ya da engelleyecek bir şeyler hep varmış gibi görünüyordu.

Birinin onları lanetlediğini düşünmeye başlamıştı.

"Benimkini kullanabiliriz," diye açıkladı Lord Madison. "Ön tarafta."

Suzette babasına gülümsedi. Her şey yoluna girecekti. Bu kez Gretna Green'e gidip evlenmelerine hiçbir şey engel olamayacaktı.

Üç günlük yolculuğun ardından Suzette gözlerini açtığında kendini bir başka yabancı yatakta bulduğunda kafasının bu kadar karışmaması gerekirdi. Ancak Lisa'yla paylaştığı bir başka han odasında olduğunu ve Gretna Green'e gitmekte olduğunu hatırlaması için tam bir dakika geçmesi gerekti. Ancak bunu yaptığı anda Suzette aniden uyandı. Yolculuklarının dördüncü ve son günüydü. Gretna Green'e varmaları gerekiyordu.

O gün akşam yemeğine kadar Gretna Green köyünde olacak ve birkaç dakika sonra evleneceklerdi. Daha sonra, herkesle birlikte bir kutlama yemeği yiyecekler ve ardından Daniel ile evliliği tamamlayıp karı koca olacaklardı.

Son düşünce dudaklarında yeşeren gülümsemeyi biraz olsun yok etti. Mutluluğunu karartan şey sonunda karı koca olmak değil, zifafın kendisiydi. Suzette bunu dört gözle beklemiyordu ve düşün gecesinin ilk olması nedeniyle mahvolması fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Christiana ilk seferde acıyıp acımadığı sorusuna zayıf bir "Biraz belki" cevabını vermiş olsa da Suzette ikna olmamıştı. Chrissy'nin bu konuyu tartışmaktan rahatsız olduğu belliydi ama bunun nedeni kişisel bir mesele olması mıydı, yoksa Suzette'e gerçeği söyleyerek onu korkutmak istememesi mi? Christiana bu noktada konuyu kesinlikle çabucak değiştirmişti ve Suzette kan akıntıları ve bayılmasına yetecek kadar acı hakkında okuduklarını unutamıyordu.

Daniel'la bu işi daha önce bitirmiş olmayı gerçekten çok isterdi. Ne yazık ki Londra'dan ayrıldıklarından beri hiç yalnız kalmamışlardı. Babası bu yolculuk sırasında onun evlenene kadar masumiyetini koruma görevini çok ciddiye alıyordu ve kız kardeşlerinin yanı sıra Robert ve Richard'ı da bu işe yardım etmeleri için görevlendirmişti. Ne o ne de Daniel asla yalnız kalmıyordu. Uyurken bile. Mola verdikleri hanların her birinde üç oda tutmuşlardı; biri Richard ve Christiana, biri Lisa ve Suzette, diğeri de babaları, Robert ve Daniel içindi. Suzette, Lisa'yla aynı odayı paylaşmaktan rahatsız olmamıştı ama Daniel'in Robert ve babasıyla birlikte kalmayı bir deneme olarak gördüğünü biliyordu. Görünüşe göre her iki adam da horluyor ve paylaştıkları yatağı tıka basa dolduruyorlardı.

Suzette onun her gece iki erkeğin arasında kalması fikrine hafifçe gülümsedi, babasının onunla buluşmak için dışarı çıkmadığından emin olmak için gösterdiği bir çabaydı bu. Ne var ki bu gece Daniel'in onlarla paylaşması gerekmecekti. Onunla paylaşacaktı ... ve kan ve acı akacaktı.

Suzette iç geçirerek battaniyeleri kenara itti ve hızla giyinmek için yataktan çıktı. İşini bitirmiş, saçlarını tırıyordu ki Lisa kıpırdanarak uyandı ve sonra oturduğu yerden kalkarak etrafına bakındı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir esnemenin ardından.

Suzette gülerek, "Gitmeye hazırlanıyorum," dedi. "Kalkıp giyinmeye başlasan iyi olur. Christiana-"

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Lisa, yatağa geri çökerek. "Bugün erken ayrılmıyoruz, unuttun mu? Daha geç çıkacağız, sabahın ortası dediler. Bugün geç yatacağız."

Suzette fırcalamaya ara verdi. "Öyle mi? Neden sabahın ortasına kadar gitmiyoruz?"

Lisa yan dönerek, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Babam bugün geç yatmamızı söyledi, sabaha kadar yola çıkmayacağız." Soru sorarcasına omzunun üzerinden baktı. "Sana söylemedi mi?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak.

"Unutmuş olmalı," diye iç geçirdi Lisa ve tekrar arkasını döndü. "Yatağına dön ve uyu."

Suzette kaşlarını çatarak sessizce ona baktı. Neden sabahın ortasına kadar yola çıkmıyorlardı? Şimdiye kadar her gün erkenden yola çıkmışlardı ve bugün yolculuğun son günüydü. Hepsinin arasından bu günün, güneşin doğuşuyla birlikte yola çıktıkları gün olacağını düşünebilirdi.

Suzette iç çekerek fırçayı göğsünün üzerine koydu ve soyunup yatağa dönmeyi düşündü ama uyuyamayacağını biliyordu. Ancak, herkes uyanmaya başlayana kadar odanın içinde volta atmak da istemiyordu. Ve susamıştı. Yüzünü buruşturan Suzette sessizce kapıya doğru ilerledi ve sahanlığa çıktı.

Odanın kapısını yavaşça kapatırken aşağıdaki büyük odadan gelen seslerin yumuşak mırıltısı kulağına ulaştı. Suzette boş masaların üzerinden aşağıya bakmak için parmaklığı doğru ilerledi. Bakışları mutfak kapısına ulaşana kadar hoparlörleri fark etmedi. Daniel orada hancı ile alçak sesle konuşuyordu.

Suzette gözleri onun üzerinde gezinirken gülümsedi, ciddi ifadesini ve hafifçe karıştırılmış saçlarını inceledi. Sanki yeni uyanmış ve henüz saçlarına fırça bile sürmemiş gibi görünüyordu. Yanaklarında da gülümsemesine neden olan uyku kırışıklıkları vardı. Çocuk çok sevimliydi ve ona bakarken bile göğsünün biraz ağrıdığını fark etti. Bunun ne olduğundan emin olmasa da yüzleşmeye hazır olmadığından, iki adama katılma niyetiyle sahanlıktan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı ama hancı başını sallayıp mutfaka doğru ilerlediğinde daha bir adım atmamıştı bile. Bunu yaptığı anda Daniel döndü ve uzun boş masalarla dolu odadan geçip doğruca ön kapıdan çıktı.

Ona yetişmek için sabırsızlanan Suzette aceleyle merdivenlerden inip dışarı çıktı ve Daniel'in ahıra girdiğini görmek için tam zamanında avluya ulaştı. Zihninin bir yanı sabahın ortasına kadar ayrılmayacakları halde bu kadar erken kalkıp ne yaptığını merak ederken, bir yanı da sonunda baş başa bir an geçireceklerine işaret ediyordu.

Suzette ahırlara ulaştığında yavaşladı. Önce Daniel'ı göremedi ama binayı yavaşça tarayınca onun arka taraftaki ahırlardan birinde olduğunu gördü. Bir atı eyerlediğini gördü ve hemen ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Daniel'in çalıştığı tezgâha ulaştığında. Aniden sorduğu soru Daniel'in şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Belli ki kadın Daniel'in irkilmesine yol açmıştı, ama onun geldiğini görünce ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," dedi ve atın sırtındaki eyeri çözerek onu karşılamak üzere ahırın parmaklığına doğru ilerledi. Suzette otomatik

olarak "Günaydın," dedi. "Neden bir atı eyerliyorsun?"

"Çünkü ona bineceğim," dedi basitçe. "Oraya at arabasıyla gitmekten daha hızlı olur, gerçi dönüşümüz de at arabasıyla olacak sanırım. Annem ata binmekten hoşlanıyor ama yaşılanıyor ve geçen yıl hastaydı. Onu gereğinden fazla yormak istemiyorum."

"Anne mi?" Suzette boş bir sesle yankılandı.

Daniel onun yüz ifadesine kıkırdadı ve kabinden çıktı. Kadının önünde durup kollarını kadının beline dolayarak, "Evet anne. İkinizin tanışmasını istiyorum ve onu düşünümüzde görmek istiyorum, bu yüzden onu almaya gidiyorum. Bu yüzden dün gece fazladan bir saat çalıştık. Bu han Woodrow'a sadece bir saat uzaklıkta."

"Oh," diye nefes aldı Suzette. Yüce Tanrım, onun annesiyle tanışacaktı! Ya Leydi Woodrow ondan hoşlanmazsa? Ya ondan nefret ediyor ve evliliğe göz yummayı reddediyorsa? Ya-?

"Kafanın içinde neler oluyor?" Daniel kaşlarını çatarak sordu. "Dehşete düşmüş görünüyorsun. Annemi düşünde istemiyor musun?"

"Evet, tabii ki. Ya benden nefret ederse?" Suzette ağlamaklı bir sesle sordu.

Daniel tekrar kıkırdadı ve ona sıkıca sarıldı. "Senden nefret etmeyecek. Kimse senden nefret edemez," diye onu temin etti ve sonra geri çekilerek, "Şimdi, günlerdir ilk kez yalnız kaldık. Beni uğurlamak için bir günaydın öpücüğü alabilir miyim?"

Suzette gözlerini kırıştırdı, annesinin kendisinden hoşlanıp hoşlanmayacağına dair endişeleri bu öneri karşısında geçici de olsa bir

anda yok oldu. "Hmm?" diye sordu başını eğerek.

"Ah evet," diye nefes aldı ve sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi.

Adamın dili dudaklarını aralamak için dışarı kayarken Suzette bunun bir günaydın öpücüğü olmadığına karar verdi. En azından onun için öyle değildi. Ona göre günaydın öpücükleri tatlı öpücüklerdi. Adamın ağzı onunkini yutarken, bunun daha çok bir günaydın, iyi günler ve iyi akşamlar öpücüğü olduğunu düşündü. Ya da belki de bu daha çok "Seni samanların arasına atmak, eteklerini savurmak ve seninle hınzırca sevişmek istiyorum" türünden bir öpücüktü, diye karar verdi elleri dolaşmaya başladığında.

Kahretsin, adam öpülebiliyordu, diye düşündü Suzette belli belirsiz, kollarını adamın boynunu doladı ve adamın ağzı onun için üzerinde gezinirken ona doğru eğildi. Adam bir elini aşağı kaydırıp kalçalarına bastırarak kalçalarını öne doğru iterken Suzette inledi. Adamın "günaydın" dercesine kıyafetlerinin arasından kendisine doğru bastırıldığını hissettiğinde Suzette içini çekti ve her ikisini de inleten bir selamla kendini adama sürttü.

Ağzını onunkinden ayıran Daniel, "Gitmem gerek," diye soluk soluğa söylenirken, elleri onun göğüslerini buldu ve elbisesinin içinden sıkmaya başladı.

"Evet," diye kabul etti Suzette, uzanıp pantolonunun üzerinden sertliğini avuçladı.

Daniel inledi ve onu tekrar açıklıkla öptü, elleri elinin sertliği boyunca ritmine göre neredeyse acı verici bir şekilde göğüslerinin etini yoğurdu. Sonunda ağzını tekrar ayırdı ve "Kahretsin Suzette, eğer şunu kesmezsen-" diye mırıldandı.

Niyetlendiği tehdidi tamamlamadı ama diğer elini pantolonunun bel bandına sokup onu engelleyici kumaş olmadan bulduğunda dişlerinin arasından tıslayan bir nefes çekti. Sonra küfrederek tekrar ağzını kapı ve okşamaya devam ederken ona destek oldu.

Suzette sırtında cızırtılı bir şey hissetti ve bunun bir saman balyası olduğunu tahmin etti, ancak öpücüğü, şimdi dönüşümlü olarak göğüslerini yoğurma ve meme uçlarını hafifçe çimdikleme şekli ve boştaki eliyle pantolonunun düğmelerini çözme çabaları arasında, bunu merak edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı.

Sabahın serin havasının sırtını okşadığını hissedene kadar adamın elbisesinin bağlarını çözdüğünün farkında değildi. Kolları omuzlarından çekip çıkarmaya çalıştı ama bu hem düğmelerinden vazgeçmesi hem de onu serbest bırakması anlamına gelecekti ve bunu yapmaya istekli değildi, bu yüzden vazgeçti ve sadece artık gevşemiş olan yakayı göğüslerinin altından aşağı doğru çekti ve öpüşmelerini keserek başını eğip onlardan birine yapıştı.

Suzette "Ah," diye inledi ve sonra bir "ha," diye ekledi, düğmelerini çözme başardığında, maymuncuğunu dışarı çekip onu daha kolay okşayabilirdi. Daniel sertleşti ve Suzette'in göğsünü ısırdı, Suzette onu kavrarken kalçaları Suzette'in dokunuşuna doğru itiliyordu ama Suzette'in kendi elleri de meşguldü, Suzette'in eteklerini çektişirmeyi ve bacaklarının arkasına doğru ilerlemeyi başarmıştı.

Adamın parmakları, bir eli bacaklarının arasından geçip ona dokunabilsin diye bacaklarını ayırmaya zorladığında Suzette'in nefesi kesildi. İçinden geçen zevk patlamasıyla kısa bir süre gözlerini kapattı ama sonra kıpırdanmaya başladı ve omuzlarını itip onu uzaklaştırmak için onu serbest bıraktı. Adamın daha fazla okşaması halinde doğru düzgün düşünemeyecekti ve Suzette, Fanny'nin kitabında bir erkeği sadece ağzıyla memnun etmenin bir yolunu anlatan bölümden çok etkilenmişti ve bunu denemek istiyordu.

Görünüşe göre onun aralarındaki ilişkiye bir son vermek istediğini düşünen Daniel onu hemen serbest bıraktı. "Özür dilerim, yapmamalıydım-"

Suzette aniden önünde diz çöküp onu ağzına aldığı kelime bir şaşkınlık tıslamasıyla sona erdi.

O anda ikisi de dondu kaldı. Daniel'in şoktan donup kaldığına şüphe yoktu ama Suzette durakladı çünkü bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Kitap onu bu şekilde nasıl memnun edeceği konusunda oldukça muğlak, garip, belirsiz metaforlara ve saçmalıklara sürükleniyordu. Zihinsel bir omuz silkme hareketi yaparak, içinden ne geliyorsa onu yaptı, diliyle tadına baktı ve ağzıyla ölçtü ve sonra bir eliyle mayıs direğini kavradı, böylece ucunu öpmek için çıkarabildi.

Bu ilginin Daniel'i memnun edip etmediğini Suzette bilemiyordu ama Daniel onu aniden kollarından yakalayıp ayağa kaldırmakla kalmayıp daha önce sırtında hissettiği saman balyasının üzerine oturtana kadar onu bu şekilde keşfetmekle yeterince keyifli vakit geçiriyordu.

"Ben-?" Doğru yapıp yapmadığını sormak istiyordu ama Daniel onu öperek sorusunu sonlandırdı. Suzette küçük bir iç çekişle teslim oldu ve kollarını onun boynuna doladı, Daniel da bacaklarını ayırıp aralarına girerek ona yaklaştı. Daniel'in elleri önce yine Suzette'in göğüslerindeydi, onları tekrar kucaklıyordu ama sonra bir eli kayarak Suzette'in eteğinin ucunu buldu ve altına girdi.

Parmakları kalçası boyunca ilerledi, önündeki malzemeyi itti ve Suzette okşama altında saman balyasının üzerinde kıpırdandı, bilinçsizce poposunu kenara yaklaştırdı. Daniel onun kalbini bulduğunda Suzette donup kaldı ve inledi, sonra öpüşmelerini keserek Daniel'in parmakları onun heyecanlı etinde gezinirken başının geriye düşmesine izin verdi. Daniel hemen ağzını başka zevklere çevirdi, kulağını, boynunu, köprücük kemiğini ısırdı ve sonra tekrar bir meme ucunu almak için düştü.

Bu kez Suzette kurtulmaya çalışmadı, ama nefes nefese kaldı ve her iki okşayışa doğru eğildi, parmakları saçlarında düğümlendi ve bacakları kalçalarına sarılıp onu daha yakına çağırırken bile sıkıca tutundu. Daniel onun meme ucunu hafifçe ısırdı, parmakları şişmiş göbeğinin üzerinde dans ediyor, vücudunun vermeye istekli olduğu bir yanıt talep ediyordu. İçine hafifçe bastıran bir şey hissettiğinde, Suzette bunun onun mayıs direği olduğunu düşündü ve haykırdı, bacakları kalçalarının etrafında sıkılaştı ve onu okşamaya devam ederken kıcını saman balyasının kenarına yaklaştırdı, içindeki basıncı neredeyse dayanılmaz seviyelere çıkardı.

"Daniel," diye soludu, bu işkenceye son vermesi için ona yalvardı.

Adamın yanıtı, başını kaldırıp Suzette'in ağzını almak ve bakımına devam ederken onu derinden öpmek oldu. Suzette adamın omuzlarını kavradı, bacakları adamın kalçaları etrafında daha da sıkılırken poposu adamın okşayışına doğru daha da kayıyordu. Adam aniden bacaklarının arasından çekildiğinde Suzette hayal kırıklığıyla ağlayabilirdi ama sonra adamın tekrar aç bedenine dokunduğunu hissetti. Alt dudağını ısırdı ve onu teşvik etmek için ellerini poposuna götürüp sıkıca kavradı. Yine de adam bu sessiz talebe uyup kalçalarını kavradığında ve kendini ona doğru ittiğinde tamamen hazırlıksızdı. Görünüşe göre ilk seferki onun mayıs direği değildi, çünkü şimdi içine giren şey çok daha büyüktü ve Suzette'ten ürkmüş bir acı çığlığı çıkardı, ya da ağzı hala onunkini kaplamasaydı ve sesi yakalasaydı olurdu.

Daniel bir anda dondu ve öpüşmelerini keserek ona endişeyle baktı. "Sen iyi misin?"

Utancından kızarak başını salladı. Gerçekten de çıkardığı sesi çıkaracak kadar acımamıştı, sadece irkilmişti. Gerçi Suzette irkilmemesi gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten de bir tutam acıdan fazlası olmamıştı, kesinlikle en zayıf kalpilleri bile bayıltacak kadar değil. Belki de Fanny'nin sevgilisi yanlış yapmıştı, diye düşündü. Yine de onun içinde olması, vücudunu gemesi ve içini doldurması garip hissettiriyordu. İlk başta pek rahat değildi ama sonra Daniel elini tekrar aralarına soktu ve hâlâ içine gömülüken onu bir kez daha okşamaya başladı.

Suzette vücudunun Daniel'in okşayışına verdiği ani tepkiyle inledi, çünkü birkaç dakika önce kaybolup gitmiş gibi görünen tüm sıcaklık ve tutku aniden geri gelmişti. Ağzını onunkine doğru kaldırdı ve Daniel hemen onu tekrar öpmeye başladığında rahatladı. Kız bacaklarını daha sıkı sararak onu cesaretlendirdiğinde, Daniel da geri çekilmeye ve sonra onu okşamaya devam ederken kendini tekrar kızın içine kaydırmaya başladı, bu hareket dilinin kızın ağzına girmesiyle eşleşiyordu. Yavaş bir tempoda başladı ama tutkuları arttıkça daha hızlı hareket etmeye başladı ve sonra kalçalarını kavrayabilmek ve içine pompalarken onu yerinde tutabilmek için elini çıkardı.

Suzette inledi ve tımlarını onun omuzlarına geçirdi, vücudu onu beklediğini bildiği zevke doğru gerildi ve sonra aniden, nihayet oradaydı. Adamın ağzına doğru haykırdı, artan zevk aniden üzerinde patlarken tırnakları ve topukları adama saplandı. Zevkin gücüyle sarsılan kadın umutsuzca ona tutundu ve sadece dalgaların üzerinde gezinmeye başladı. Daniel bir kez, iki kez, sonra üç kez daha sokmaya devam etti, sonra aniden kendini kabzasına kadar gömdü, boğazından derin bir inilti koptu.

Daniel için paroksizmin nihayet ne zaman sona erdiğini tam olarak biliyordu, çünkü sanki tüm gücü tükenmiş gibi hemen ona doğru sarktı.

Bir süre sonra "Kahretsin," diye nefes aldı ve yavaşça doğrulup ona baktı ve ciddiyetle "Özür dilerim," dedi. Suzette şaşkınlıkla ona baktı. "Ne için?"

"Yapmamalıydım- Ahırlar bir hanımefendi için pek de iyi bir yer değil- Birisi içeri girebilir ve- Asla yapmamalıydım-" Suzette onu bir öpücükle susturdu ve "Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye fısıldarken ona sıkıca sarıldı.

Daniel'ın göğsü sessiz kahkahalarla onunkine çarptı, ama sonra yavaşça geri çekildi ve alaycı bir sesle, "Fikir ne kadar cazip olsa da, şu anda yapamam. Ayrıca, gitmem gerekiyor." Kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Suzette hayal kırıklığıyla içini çekti ve adam geri çekilince isteksizce onu bıraktı. Kendi kıyafetlerini düzeltmeye koyulmadan önce onun pantolonunu düzeltmesini ve kendini toparlamasını izledi.

Daniel daha önce geldiğinde içinde bulunduğu ahıra doğru ilerlemeye başladığında, saman balyasından kayarak bacalarının arasındaki bir hassasiyetin farkına vararak yüzünü buruşturdu. Şimdilik bunu görmezden gelerek Daniel'ı ahıra kadar takip etti ve "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Buradan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta ve muhtemelen eşyalarını toplaması gerekecek, ama oraya at sırtında gideceğim için iki saatten fazla süreceğini sanmıyorum," diye cevap verdi dalgınca, atını eyerlemeye dönerken.

"Size eşlik edebilir miyim?" diye sordu, yaptıklarından sonra ondan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu.

Daniel şaşkınlıkla ona doğru baktı, tereddüt etti ama sonra başını salladı ve yaptığı işe geri döndü. "Hayır, yalnız gitmem daha iyi olur." "Neden?"

Suzette kaşlarını çatarak sordu ve sonra bakışlarına endişe karışarak suçladı: "Annenin benden hoşlanmayacağından korkuyorsun, değil mi?" Bu soru üzerine tekrar ona baktı ve kaşlarını çattı ama kararlı bir şekilde, "Hayır, tabii ki hayır," dedi.

"O zaman neden gelemiyorum?" diye sordu ve sonra aklına başka bir düşünce gelince gözleri şüpheyle kısıldı. "Geri mi dönüyorsun?"

"Elbette öyleyim," dedi gülerek, bu sefer ona bakma zahmetine bile girmeden. Sonra eyerlediği atın dizginlerini tuttu ve onu ahırdan dışarı çıkardı. Kadının önünde durarak ona hızlı bir öpücük verdi ve sonra kolundan tutarak onu çevirdi ve "Şimdi içeri gir" dedi.

Suzette geri dönmeye çalıştı ama adam elini Suzette'in kolundan çekmedi ve onu ileriye doğru itti, ahırın kapısına ve avluya doğru yürürken atın dizginlerinden tutarak onu yönlendirdi.

"İçeri. Şimdi," dedi Daniel kararlı bir sesle ve onu hana doğru nazikçe itmek için kolunu bıraktı.

Suzette içini çekti ama ilerlemeye devam etti, geri dönmek için durmadan önce hanın kapısına doğru yürüdü. Daniel o sırada atına binmişti. Ona bir gülümseme ve selam verdikten sonra bineğini harekete geçirdi. Birdenbire, eğer onu gözden uzakta izlerse bunun onu son görüşü olabileceği gibi batıl bir düşünceye kapılan Suzette hemen döndü ve hanın içine girdi.

Ana oda, dışarı çıkarken içinden geçtiği zamanki kadar sessiz ve boştu ve Suzette bunun için minnettardı. Kulağa aptalca gelse de, ona bakan herkesin bir şekilde artık bakire olmadığını anlayacağından emindi, sanki bu deneyim onu bir şekilde işaretlemişti.

Suzette bu fantezi karşısında başını sallayarak Lisa'yla paylaştığı odaya dönmek üzere üst kata çıktı. Artık uyuyabileceğini düşünüyordu ve dinlenmenin ona iyi geleceğinden emindi. Şu anda gerçekten çok hassastı. Belki biraz kestirmek vücuduna iyileşmesi için bir şans verebilirdi.

Daniel, Woodrow'a olan yolculuğunun ilk yarım saati boyunca yüzündeki gülümsemeyi atamadı. Vücudu otomatik olarak atı evine giden patika boyunca yönlendirirken, zihni Suzette'in anılarıyla doluydu; yakası göğüslerinin altına kadar inmiş, etekleri beline kadar yükselmiş ve kendini onun içine sokarken gözleri tutkuyla yanıyordu. Kendini evine dönmüş gibi hissetmişti. Kadının kolları, bacakları ve tüm vücudu her hamlede adama sarılmış, kadının iç çekişleri, solukları ve zevk miyavlamaları kulaklarını doldurmuştu. Kadın umduğu her şey ve daha fazlasıydı. Sözleriyle olduğu kadar bedeniyle de sınır tanıımıyordu. Her ikisinden de zevk almak için bir ömrü vardı ve bunu gerçekten dört gözle bekliyordu.

Bu düşünce karşısında sırtışı yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. Daniel evlilik fikrine hiçbir zaman pek sıcak bakmamıştı. Bir eş fikrinden nefret ederdi. Annesinin Tonlar arasında nadir bulunan bir yaratık olduğunu, kollarını sıvayıp yapılması gerekeni yapan biri olduğunu biliyordu. Ton'daki çoğu kadında gördüğü kadarıyla, bu gerçekten de nadir ve harika bir şeydi. Yıllar boyunca tanıştığı kadınların çoğu şımarık yaratıklardı, prensesler kadar talepkarlardı, aynı elbiseyi iki kez giymeyecekleri için bir sürü kıyafette ısrar ederlerdi, statülerini göstermek için göğüsleri mücevherlerle doluydu ve emindi ki, rahatlarının devamını sağlamak için her baloya, tiyatrodaki her oyuna ve ilgilenmesi gereken işleri varken mevcut olan her eğlenceye katılmak için ilgisini ve arkadaşlığını talep ederlerdi.

Ama Suzette öyle biri değildi. Daniel onun da gerektiğinde kollarını sıvayıp gerekeni yapacağından kuşku duymuyordu. Ailesinin geri kalanı için bir skandalı önlemek amacıyla kendini feda etmeye hazır olduğu gerçeği de bunu gösteriyordu. Lisa'nın da evlenebileceğini ve bu çabaya yardımcı olmak için çeyizini talep edebileceğini düşünmek yerine, bu işi kendisi üstlenmek için öne çıkmıştı.

Daniel onun kendisini sezonun her sosyal etkinliğine sürüklemesinden korkmasına da gerek olmadığından emindi. Suzette ona kırsal kesimin sessizliğini ve güzelliğini kalabalık ve kirli bir şehre tercih ettiğini söylemişti. Moda ve mücevherlere gelince, giysileri iyi yapılmış olsa ve her zaman güzel görünse de, Londra sosyetesinde pek moda sayılmazlardı ama Suzette bunu, insanların açık sözlü konuşması hakkında ne düşündüklerinden daha fazla önemsiyor gibi görünmüyordu. İşin tuhafı, maddi şeyleri umursamıyor gibi görünmesi, adamın onu bunlarla donatmak istemesine neden oluyordu.

Daniel bu düşünceye alaycı bir şekilde gülümsedi ve sonra keskin bir çatırtı duyunca irkilerek etrafına bakındı. Ses sağ tarafındaki ormandan geliyor gibiydi ve atını yavaşlattı, arazisinin sınırında olduğunu fark edince gözleri ağaçları aradı. Ona kaçak avcılarla başlarının dertte olduğu söylenmişti ama Amerika'ya yelken açmadan önce burada geçirdiği altı ay boyunca onlardan hiç iz yoktu. Ama şimdi duyduğu şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu: kaçak avcılar vahşi yaşamın peşindeydi. Bundan bahsetmek zorunda kalacaktı-

Bir çatırtı daha duyuldu ve sağ tarafından sırtına bir şey çarptı. Sanki biri onu tekmelemiş gibi hissetti. Nefesini kesti ve neredeyse atından düşmesine neden oluyordu. Kendini öne atarak bineğinin üzerine uzandı ve topuklarını tekmeleyerek, hayvan son sürat koşmaya başlayana kadar onu tekrar hızlandırmaya teşvik etti. Bir çatlak sesi daha duyuldu ama Daniel bu kez hiçbir şey hissetmedi ve sadece atının dizginlerini tutmaya odaklandı. Parmakları zayıflıyor gibiydi ve nefes almakta zorlanıyordu. Bir an için akciğerinin delindiğinden korktu ama derin bir nefes alarak durumun böyle olmadığını anladı. Şok, o zaman, diye karar verdi.

Ve belki de kan kaybı. Daniel yan tarafına doğru gıdıklanan ılık sıvı izlerini hissederken bu korkunç düşünceyi de ekledi. Eve bu kadar yakın olması çok iyiydi, yoksa başaramayabilirdi, diye düşündü acımasızca, ama bir an sonra baş dönmesi onu vurduğunda, her şeye rağmen başarabilecek miydi merak etti.

On Birinci Bölüm

Daniel'i beklemeyelim mi?" Babası onu iftarlarını açan diğerlerine katılması için bir masaya çağırırken Suzette sordu. Bakışları kapıya kaydı ama Daniel'in avluya girip girmediğini görmek için acele etmekten kendini alamadı. Daniel'in gelmesini beklediği iki saatin geçmesinden bu yana geçen yarım saat boyunca bunu birkaç kez yapmıştı. Babasının kendisini Lisa'nın yanındaki banka itmesine izin verirken kaşlarını çatarak, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye mırıldandı.

"Leydi Woodrow bir çanta dolusu giysi almak isteyecektir," dedi Richard umursamaz bir tavırla, Christiana'nın yanına, onun karşısına yerleşirken.

"Oh, evet, elbette." Christiana ona Daniel'in bavul hazırlama ihtiyacına rağmen iki saat içinde döneceğini düşündüğünü söylememişti.

Kahvaltı, grubun bol bol sohbet ettiği ve kahkahalar attığı neşeli bir olaydı ama Suzette, Daniel'in dönüşünü sabırsızlıkla bekleyerek sürekli kapıya doğru baktığı için dikkatini vermekte zorlanıyordu. Kahvaltı bittiğinde rahatladı ve hemen kapıya koştu, dışarı çıkıp ahırları kontrol etmek niyetindeydi ama hancı kapıyı açtığında kendisi de ahırları gezmekten dönüyordu ve başını sallarken ona sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Henüz ondan bir iz yok, bayan. Eminim yakında burada olur."

Suzette, "Evet," diye mırıldandı ve sonra gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye ekledi. Sonra merdivenlere doğru döndü, yukarı çıkıp her şeyi topladığından yatağın altında çorap falan bırakmadığından emin olmak için bir kez daha kontrol etmeyi düşünüyordu. Suzette bunu zaten bir kez yapmıştı ama ikinci kez bakmaktan zarar gelmezdi. Ayrıca, bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu bekleyiş onu deli ediyordu.

Kendi sabırsızlığına gözlerini devirerek merdivenleri çıktı ve Lisa'yla paylaştıkları odaya doğru hızla yürüdü. Kapıyı iterek açtı ve içeri girmeye başladı ama hemen içeride yerde bir mektup görünce durakladı. Kaşlarını çatarak mektubu almak için eğildi, ön yüzünde düzgün bir karalamayla yazılmış adını görünce kaşları kalktı.

Kapıyı iterek kapatan Suzette mektubu açtı ve yatağa doğru ilerlemeye başladı ama içindekileri okuyunca durakladı.

Sevgili Suzette,

Zamanlamamın uygunsuzluğu için özür dilerim. Ancak, sizinle evlenemem. Bu sabah ahırdaki davranışınız, açıkçası, soylu bir hanımefendiden beklenecek bir şey değildi. Basit ve iğrenç bir olaydı. Ahırın pisliği ve kokusu arasında benim için eteklerinizi kaldırarak bir sütçü kızıdan daha iyi davranmadınız. Bu olay bende bir eş olarak sadık kalabileceğin konusunda endişeler uyandırdı. Böylesine şiddetli tutkuların, asi tabiatın ve görünürdeki kontrol eksikliğiyle birleştiğinde, etki alanına giren herhangi bir erkekle ne tür ahlaksız davranışlarda bulunabileceğin konusunda beni sonsuza dek endişelendireceğinden endişe ediyorum. Yaşadığımız herhangi bir soruna bakar ve gerçekten benim mi yoksa uşakların mı, seyislerin mi ya da misafir erkeklerin mi dehası olduğunu merak ederdim. Bu şekilde yaşamak istemiyorum, bu yüzden tekrar özür dilerim. Ancak Gretna Green yolculuğuna devam etmek için hana dönmeyeceğim. Gelecek için size bol şans dilerim ama ben bunun bir parçası olmayacağım.

*Saygılarımla,
Daniel*

Suzette mektubu ikinci kez okuyordu ki kapı arkasından açıldı. Christiana'nın sözlerini zar zor duyan kız kardeşi, "Demek buradasın Suzette. Lisa ve ben güzel bir yürüyüşle zaman geçirmeyi düşündük. Hancı bize bir suya giden güzel bir patika olduğunu söyledi-Suzette?"

Christiana onun yanına ulaşmıştı ve Suzette şaşkın ve yaralı gözlerini kız kardeşine çevirdi. Sesi çıplak bir fısıltıya dönüşmüştü: "Daniel geri dönmeyecek."

"Ne?" Christiana kaşlarını çattı ve şimdi titreyen ellerindeki mektuba bakıp onu almaya çalıştı ama Suzette mektubu göğsüne bastırdı ve okumasına izin veremeyecek kadar utanarak uzaklaştı.

"Benimle evlenmek istemiyor," diye soluk soluğa kaldı ve birden nefes almakta zorlandı. Nefesi hızlı, sert pantolonlarla geliyordu, ama işkence gören ciğerlerine çok az hava ulaşıyor gibiydi ve "Göğsüm ağrıyor" diye hırıldadı.

"Gel, otur." Christiana hemen Suzette'in yanına gelerek onu oturmaya çağırdı. Suzette yatağa uzandıktan sonra pencereye koşarak panjurları açtı ve içeri esintinin girmesini sağladı. Geri dönerek, "Nefes al. Derin nefes al."

Suzette nefes alışını yavaşlatmaya çalışarak havayı içine çekti. Bir süre sonra işe yaramış gibi göründü ve nefes alış veriş daha düzenli hale geldi. Neredeyse normale döndüğünde kız kardeşi sessizce, "Mektuba bakmama izin ver Suzette," dedi.

"Hayır," dedi kısık bir sesle, elleri kâğıdı göğsüne daha da sıkı bastırıyordu.

"Peki o zaman, bana ne yazdığını söyle. Eminim sadece yanlış anlıyorsunuzdur," dedi Christiana nazikçe.

"Sevgili Suzette, zamanlamamın uygunsuzluğu için özür dilerim. Ancak seninle evlenemem," diye ezberden okudu. Sadece iki kez okumasına rağmen kelimeler beynine kazınmıştı.

"Sanırım bunda yanlış anlaşılacak bir şey yok," dedi Christiana suratsızca. "Nedenini söyledi mi?"

Suzette, "Asi biriyim, tutkularım çok şiddetli, kendimi kontrol edemiyorum ve evlendikten sonra sadık kalma yeteneğimden korkuyor," diye itiraf etti ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Ah Suzie," diye mırıldandı Christiana, ona sıkıca sarılarak. Kapı çalındığında sadece onu tutuyor, sallıyor ve ağlamasına izin veriyordu.

"Kim o?" Christiana hoşnutsuz bir ses tonuyla sordu.

Richard'ın cevabı biraz eğlenmiş bir tonda, "Kocanız," oldu.

Christiana tereddüt etti ve sonra, "İçeri gelin," diye bağırdı.

Suzette hemen ağlamayı kesmeye çalıştı ve kapı açılırken yüzünü silmek için kız kardeşinden uzaklaştı.

"Sadece bakmaya geldim, sorun nedir?" Richard sadece başını içeri uzatmıştı ama karısının kızgın yüzünü ve Suzette'in ıslak yüzünü görünce odaya girdi ve kapıyı iterek kapattı. Odayı geçip endişeyle sordu: "Ne oldu?"

"Daniel geri dönmüyor," diye duyurdu Christiana, ayağa kalkıp onun yanına giderek. "Suzette'le evlenmek istemediğine karar verdi; Suzette çok asi, tutkuları şiddetli ve kendini kontrol edemiyor."

Kısa bir süre sessizlik hüküm sürdü ve Suzette etrafına bakındığında Richard'ın düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıldığını, Christiana'nın ise ters ters bakarak bir yanıt beklediğini gördü. Bir süre sonra kız kardeşinin ifadesi endişeli bir hal aldı. "Richard? Neden şaşırıyorsun? Eminim bu bir hatadır ya da-?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Richard ve sonra duraksayarak şöyle dedi: "Daniel'in ilk başta onunla evlenmek istediğinden emin olmadığını biliyorum. Ama bunu söylerse onunla zaman geçirmeyeceğini biliyordu, bu yüzden onu tanıyıp karar verebilmek için söylemedi." Kaşlarını çatı. "Yine de onunla evlenmeye karar verdiğinden emindim, o yüzden-

"Yani yalan mı söylüyordun?" Christiana dehşetle sordu. "Suzette'i onurlu niyetleri olduğuna inandırdı ama o-

"Tam olarak yalan söylemedi," dedi Richard ve sonra içini çekti. "Suzette onu ilk gece odasında yakaladığında Daniel'in ona evet demek için orada olduğunu sandı ve onu düzeltmedi."

"Bununla yalan söylemek arasındaki fark tam olarak nedir?" Christiana sertçe sordu. "Onun yanlış sonuçlara varmasına izin verdi ve onu düzeltmedi."

Suzette kaşlarını çatı ve "Eğer bana evet demek için orada değilse, orada ne işi vardı?" diye sordu.

Richard sessizce, "George'un cesedini almak için oradaydık," diye cevap verdi. "Siz kızlar eve geldiğinizde George'u yeni almıştık. Dolu olduğunu fark etmeden senin odana saklandı ve sonra seni ve Lisa'yı ofise götürürken onu George'la birlikte orada saklanırken bıraktım. Sizi George'la birlikte dışarı çıkması yetecek kadar oyalamaya çalışıyordum ama sonra siz viskiyi içecektiniz ve ben de George'un nasıl zehirlendiğini düşünüp viskiyi elinizden düşürdüm ve siz de hışımla çıkıp gittiniz."

"Ah." Suzette, Richard'ın o gece viskisini içmesini engellemeye çalışıldığını düşünerek ne kadar üzüldüğünü hatırladı. Richard onun zehirli olduğunu düşündüğü viskiyi içmesini engellemeye çalışıyordu. Başını iki yana salladı. Artık bunun bir önemi yoktu. Ağzını sıkarak, "İçeri girdiğimde Daniel odamda yalnızdı. George yanında değildi."

"George'u pencereden dışarı atmıştı ve sen içeri girdiğinde onu takip etmeye çalışıyordu," diye açıkladı, rahatsız görünüyordu.

Suzette gözlerini kapadı ve başını başka yöne çevirdi. "Yani benimle evlenmeyi hiç istemedi."

Richard bıkkın bir ifadeyle, "Öyle değil, bilmiyorum," dedi. "Onu büyüledin, o da senden hoşlandı ve seni daha yakından tanımak istedi."

"Bunu kesinlikle yaptı," diye tersledi Christiana. "Onu ve daha fazlasını öptüğünü biliyorum."

Suzette yüzünü buruşturdu ve sordu: "Peki ya çeyiz? Çeyizi istediğini sanıyordum. Buna bu kadar ihtiyacı varken neden vazgeçti?" Soru dudaklarından henüz çıkmıştı ki utançtan kızardığını hissetti. Cevap mekuptaydı. Görünüşe göre çeyizini kazanma ve halkını kurtarma şansı bile onu kendisi gibi basit ve iffetsiz biriyle evlenmeye ikna etmeye yetmemişti. Başını sallayarak, "Tanrım, benden o kadar öğreniyor ki, benimle evlenmektense çaresizce ihtiyaç duyduğu çeyizden vazgeçmeyi tercih ediyor," diye inledi.

"Buna ihtiyacı yok," diye itiraf etti Richard ve özür dileyerek ekledi, "Bu bir yalandı."

"Ve sen *bunu biliyor* muydun?" Christiana dehşetle sordu.

Suzette, Daniel'in ona çocukluğuyla ilgili anlattığı hikâyeleri hatırlayarak, "Tabii ki çeyize ihtiyacı var," diye itiraz etti. Elbette bunlar da yalan olamazdı. Olabilir miydi? Tanrım, her kelimesine inanmıştı. Ağzı sıkı sıkıya kapalı, "Bana annesinin hayatta kalmak için tüm mobilyalarını, hatta mücevherlerini ve evlilik yüzüğünü bile sattığını söyledi. Hiç hizmetçileri olmadığını söyledi ve-

Richard bunu söyleyebildiği için rahatlamış görünerek, "Bunların hepsi doğru," diye onu temin etti. "Ve o reşit olduğunda annesi onu para için evlenmeye zorluyordu. İçinde bulundukları kötü durumu gizlemek için çok çalışmış, fakir olduğunu kabul etmektense toplumu korkunç bir züppe olduğuna ikna etmişti. Ve herkes buna inandı. Ne de olsa ailesi son derece zengindi. Ama Daniel'in babasıyla evlendiğinde ailesi ona sırtını döndü ve Daniel öldükten sonra o ve Daniel yoksul kaldılar."

Suzette, Daniel'in kendisine anlattığı hikâyeyi doğruladığını duyunca rahatladı ama kaşlarını çatarak, "Ama az önce onun benim çeyizime ihtiyacı olmadığını söyledin," dedi.

"O değil." Richard elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Daniel bir gece bana bütün hikâyeyi anlattı, ne kadar fakir olduklarını, annesinin neleri feda ettiğini ve şimdi onun paralı bir kızla evlenmesini istediğini söyledi, hem de hemen." Omuz silkti. "Tabii ki ben de şüphelenmiştim. Çok iyi arkadaştık ve orada burada ipuçları görmüştüm. Sadece bana gelmesini bekliyordum ve bana tüm bunları anlattığında, ona yatırımlar konusunda yardım ettim ve-" Richard yüzünü buruşturdu ve sonra itiraf etti: "Neredeyse benim kadar parası var. O zengin. Senin çeyizine ihtiyacı yok."

"Yani beni hiçbir zaman gerçekten istemedi ya da bana ihtiyaç duymadı," dedi Suzette mutsuzca.

Christiana öfkeli bir sesle, "Sadece onunla dalga geçiyordun," dedi ve yatağa doğru ilerledi. Yatağın kenarına oturarak Suzette'e sıkıca sarıldı.

"Buna inanmıyorum," dedi Richard sert bir sesle. "Daniel onurlu bir adam. Aksini düşünseydim onunla arkadaş olmazdım. Bir açıklaması olmalı."

"Ne?" Christiana acımasızca sordu.

"Bilmiyorum," diye hayal kırıklığıyla itiraf etti ve sonra elini uzattı. "Mektuba bir bakayım."

"Hayır!" Suzette gazeteyi elinde buruşturdu ve göğsüne yakın tuttu. Ahırda yaptıklarını okumasına asla izin vermeyecekti. O zamanlar dünyanın en güzel deneyimi gibi görünmüştü ama şimdi bir şekilde ucuz ve kirli görünüyordu. Eteklerini bir sütçü kız kadar hafifçe yukarı fırlatmıştı ve Daniel şimdi bu yüzden ondan nefret ediyordu. Utanıyordu ve utancını herkesin bilmesini istemiyordu.

Richard ve Christiana bir süre sessiz kaldılar ve sonra Richard karısıyla yalnız konuşmak istedi. Christiana ayağa kalkıp onunla birlikte kapıya doğru ilerlediğinde, ikisi fısıldaşmaya başladılar ama Suzette sadece yatağın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldı ve mektubu göğsüne bastırdı. Mektubu yakması ya da yırtması gerekiyordu ama bunu yapacak gücü yoktu.

Suzette oda kapısının açılıp kapandığını duydu ve duvara bakarak yattı. Kapı açılıp tekrar kapandığında, ne kadar zamandır böyle boş ve uyuşmuş bir halde yattığından emin değildi. Gözlerini açmadı, sadece sert tahtaların üzerinde kayan ayakların yumuşak sesini dinledi. Biri yatağın kenarına yerleşti ve sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başladı. Fısıldayana kadar onun Christiana olduğunu bilmiyordu, "Her şey yoluna girecek Suzie. Richard ve Robert Daniel'in peşinden gidip neyin ne olduğuna bakacaklar."

Suzette kaskatı kesildi. Richard ve Robert, Daniel'in gevşek davranışları yüzünden ondan öğrendiğini öğreneceklerdi. Herkes onun utancını öğrenecekti. Bu düşünce onun sertçe Christiana'ya dönmesine neden oldu. "Onları durdurmalısın."

Christiana kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü," diye tısladı, doğrulup otururken. "Yapmak zorundasın. Onunla konuşmalarını istemiyorum."

"Neden?" Christiana ısrarla tekrarladı.

Suzette sabırsızca küfretti ve Richard'ın peşinden gitmek için yataktan fırladı. Koşabildiği kadar hızlı bir şekilde aşağı indi ve sonra Robert ve Richard'ın dışarı çıktığını görmek için tam zamanında handan dışarı fırladı. Omuzları sefilce çökmüştü. Ahıra varıp atını eyerleyip peşlerinden gittiğinde çoktan gitmiş olacaktı ve Suzette Woodrow'un nerede olduğunu ya da oraya nasıl gideceğini bilmiyordu, bu yüzden onlara asla yetişemeyecekti.

"Suzette, değil mi?"

İlgisiz bir şekilde etrafına bakındı, yanında duraklayan adamı belli belirsiz tanıdı ama sadece başını salladı ve hana geri dönmek için döndü. Suzette adamın arkasından içeri girdiğini ve onu tekrar selamlamaya çalıştığını duydu, ama onu görmezden geldi ve yukarıya, odasına doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde Christiana hâlâ oradaydı, yatağın kenarına oturmuş, buruşuk bir kâğıt parçasını okuyordu. Suzette bir an ne olduğunu anlayamadı ama sonra buruşturulmuş mektubu hatırladı ve onu geride bıraktığını fark etti. Kapıyı kapatarak yorgun bir şekilde arkasına yaslandı ve bekledi.

Christiana başını kaldırdı, "Ah Suzie" diye fısıldarken gözleri kederle doluydu. Suzette

başını öne eğdi, utancından onun bakışlarına karşılık veremedi.

Daniel acıyla uyandı. Sanki göğsü parçalanıyormuş gibi hissetti ve bir an için atından düştüğünü ve yırtıcı bir hayvanın yaralı etiyle ziyafet çektiğini düşündü. Ama sonra gözlerini açtı ve kendini bir zamanlar sahip olduğu güzelliğin izlerini hâlâ taşıyan gümüş saçlı bir kadına bakarken buldu. Catharine, Leydi Woodrow.

"Anne?" diye mırıldandı şaşkınlıkla, Woodrow'daki ana yatak odasında yatakta olduğunu görmek için etrafına baktı. "Nasıl-?"

"İşte." Onu oturmaya teşvik etti ve ağzına bir fincan sıvı tuttu. O içerken, "Bay Lawrence kiracı çiftliklerinden birini teftiştten dönerken, sırtına yığılmış bir halde sürünen atınıza rastlamış. Seni bakmam için hemen eve getirdi."

Daniel yardımcısından söz edilince başını salladı ve kadın bardağı götürürken ağzındaki sıvıyı yuttu. John Lawrence çok becerikliydi ve kendisi Amerika'ya seyahat ederken malikânenin bakımını ona bırakmaktan hiç çekinmemişti.

"Ne oldu?" diye sordu ciddiyetle.

"Vuruldu."

"Evet, fark etmiştim," dedi kuru bir sesle. "Aslında seni samıştım. Ama kim tarafından vuruldun?"

Daniel yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Görmedim. Seni almak için eve geliyordum ve ormanın içinden geçtim." Kaşlarını çattı, arabanın tellerinin yarı yolda kesildiğini düşündükleri kazayı ve sonra onu ve Richard'ı neredeyse ezecek olan arabayı düşündü. Bunların George'un katilinin işi bitirmek için Richard'a yönelttiği saldırılar olduğunu düşünmüşlerdi. Ancak George'un katili, George'u öldürmeyi başardığını ve Richard'ı öldürmekle hiç ilgilenmediğini iddia etmişti ve Daniel ona inanmıştı. Bu durum, diğer iki olayın da Richard'ı hedef almadığı olabileceğinden şüphelenmesine neden olmuştu. Şimdi vurulmuş olması da şüphelerini doğrular gibiydi. Yine de bunu söylemedi. Annesini üzmemek istemediğinden, "Belki de bir avcı beni ağaçların arasında av hayvanı sanıp vurmuştur," diye mırıldandı.

Leydi Woodrow bu öneriyi kaşlarını çattı ama şimdilik geçiştirdi ve "Beni ne için almaya geliyorsunuz?" diye sordu.

"Ah." Daniel tam olarak ne yaptığını hatırlayınca gözlerini kırıştırdı. Eğer geri dönmezse, Suzette çok endişelenecek ve onu aramak için bir ekip gönderecekti. Suzette'i tanıdığına göre, muhtemelen kendisi de onun peşine düşerdi ve sonra Woodrow'u görüp-

"Saat kaç? Ne zamandır buradayım?" diye sordu, doğrulup sırtına ve midesine yayılan acıyla irkilerek. "Uzan," diye sertçe emretti

annesi. "Ve soruma cevap ver. Beni ne için topladın?"

"Düğünüm," diye cevap verdi ama kadının ısrarı üzerine biraz arkasına yaslanmaya karar verdi. Sadece bir ya da iki dakikalığına, ama sonra- "Düğününüz mü?" Leydi Woodrow buz gibi sordu.

Daniel ihtiyatla annesine baktı. Bu ses tonunu sadece çok üzgün olduğunda kullanırdı. Ve şu anda gerçekten de üzgün görünüyordu. Üzgün, şok olmuş, dehşete düşmüş, şaşkın, hatta belki biraz rahatlamış ve mutlu ama çoğunlukla üzgün.

"Düğününü kiminle yapacaksınız? Ve bana bile bahsetmeden ya da benim haberim olmadan bir düğün planlamayı nasıl başardın?" diye sordu suratsızca.

"Ah, şey, tam olarak planlanmış bir şey değil," dedi rahatsız bir şekilde. "Yani öyle ama büyük bir şey değil. Gretna Green'e gidiyoruz ve-" "Gretna Green!" diye ciyakladı ve sonra bir elini göğsüne bastırarak, "O hamile," diye soluk soluğa bağırdı.

Daniel sinirli bir sesle, "Hayır, elbette değil," dedi.

"O zaman Gretna Green'e bu acele niye?" Leydi Woodrow hemen sordu.

Daniel çaresizce başını salladı. "Karışık bir durum, anne."

Ona dikkatle baktı. "O zaman belki de bunu bana açıklamak için zaman ayırmalısınız."

Daniel gözlerini kaçırıp ve sonra, "Adı Suzette ve onu seveceksin. Sana çok benziyor, güçlü, akıllı ve tatlı ama öfkeli. Suzette tonun diğer kadınlarına hiç benzemiyor," dedi gülümseyerek. "Kibarlık olsun diye asla dilini ısırmasın. Ne hissettiğini açıkça söyler ve onun yanında nerede durduğunuzu her zaman bilirsiniz. Yüzünüze gülümseyip ardından hayranının arkasından dedikodu yapmaz ve sizi eleştirmez."

"Anlıyorum," dedi usulca. "Bu Suzette kulağa özel geliyor."

"Öyle," diye teminat verdi ona ciddiyetle. "Ve umarım ikiniz çok iyi arkadaş olursunuz. Taşrada sadece kız kardeşleri ve babasıyla büyüdü. Annesi o çok küçükken öldü ve bir annenin rehberliğine sahip olmadı, bu yüzden bazı ev işlerinde çoğu hanımefendi kadar iyi eğitilmemiş olabilir, ama bu önemli değil. Onu benim için beğenirseniz çok memnun olurum."

"Çok iyi arkadaş olacağımıza eminim," dedi Leydi Woodrow yatıştırıcı bir sesle.

Daniel başını salladı ve sonra doğrulmaya çalıştı, ama kadın onu aşağıda tutmak için omuzlarını

sıkıca itti. "Olduğun yerde kal evlat. Vuruldu," dedi sertçe.

Daniel başını salladı. "Geri dönmek zorundayım. Hepsini handa bekliyor." "Onlar mı?"

diye sordu.

"Suzette, kız kardeşleri, babaları Richard ve Robert Langley adında bir adam. Seni geri getirmemi bekliyorlar. Endişeleneceklerdir." Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. "Saat kaç? Ne kadar zamandır ortalıkta olmadığımı bile bilmiyorum. Çoktan beni aramaya başlamış olabilirler."

"Neden hepsini yanında getirmedi?" diye sordu, hâlâ onu yatağa itmeye çalışıyordu.

"Ah, şey," diye içini çekti Daniel ve yatağa uzanarak itiraf etti, "Suzette onunla çeyizi için evlendiğimi düşünüyor." Leydi

Woodrow gözlerini kırıştırdı. "Anlamadım?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğinizi duydum," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Şimdi lütfen zavallı genç kızın neden onunla çeyizi için evleneceğinizi düşündüğünü tam olarak açıklayın."

Daniel onun ses tonuyla irkildi. Her sözcük jilet gibi keskin ve kesindi. Kızgındı. Yüzünü buruşturarak, "Suzette'in oldukça büyük bir mirası var, gerçekten çok büyük ve paraya ihtiyacı olan bir koca istedi ve-" dedi. Kadının yüz ifadesindeki şaşkınlığı görünce aniden durakladı,

ve iç çekti. "Bu uzun bir hikâye anne. Maddi durumumuzun ne kadar iyi olduğunu görmesine izin veremezdim, yoksa benimle evlenmeyi kabul etmeyebilirdi."

"Bunun hiçbir anlamı yok Daniel," dedi Leydi Woodrow sabırsızlıkla. "Kadınlar iyi bir bakıcı ararlar. Zengin bir koca isterler."

"Sen yapmadın," dedi eğlenerek.

"Evet, ben ton kadınlarının çoğu gibi değilim," dedi alaycı bir

gülümsemeyle. "Suzette de öyle," dedi Daniel ciddiyetle.

"Demek öyle dedin. Yine de uzanıyorum," diye tersledi adam tekrar ayağa kalkmaya çalıştığı anda. "Orada yatıp dinleneceksin ve bana bunu açıklayacaksın." "Zaman yok. Gitmem gerek."

"Dinlenmeniz ve iyileşmeniz gerekiyor. Hana haber göndereceğim ve-"

"Hayır," diye bağırdı, ayağa kalktığı anda onun elini tuttu. "Buraya gelecek. Buraya gelmesine izin veremezsin."

Catherine Woodrow kaşlarını kaldırdı ama tekrar yerine oturdu. "O zaman nedenini açıklasınız iyi olur. Yoksa onu çağırtacağım ve bu işin aslını kendim öğreneceğim."

Daniel inleyerek gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, ama sonra tekrar açtı ve kapı çalınırken kapıya baktı. "İçeri gel," diye

seslendi annesi ve Woodrow'un uşağı kapıyı açıp içeri baktı.

"Leydim, Lord Fairgrave ve Langley Lord Woodrow'u görmek istiyorlar ve bunun için daha fazla beklemeyecekleri konusunda ısrar ediyorlar."

Yüzünü buruşturdu ve "İki saattir bekliyorlar. Korkarım onları daha fazla aşağıda tutamayacağım."

"Neden burada olduklarını bana söylemedin?" Daniel annesine kızgınlıkla sordu ve sonra uşak boğazını temizlerken kapıya baktı.

Adamın dikkatini çektikten sonra uşak, yüzünü kontrol altına alıp gerçek bir uşağın ifadesiz görüntüsüne geri dönmeden önce ağzının köşelerinin hafifçe kıvrılmasına izin verdi ve şöyle dedi: "Sizi uyanmış ve iyileşirken görmek güzel lordum. Bay Lawrence sizi eve getirdiğinden beri hepimiz oldukça endişeliydik."

Daniel, "Teşekkür ederim Watkins," diye mırıldandı ve sonra boğazını temizleyerek, "Richard ve Langley yalnız mı?" diye

sordu. "Evet, lordum."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanarak tekrar ayağa kalktı. Bu kez annesi onu durdurmaya çalışmadı ve "Lütfen onları yukarı gönderin" dedi.

"Daniel. Lütfen neler yaptığını ve evleneceğin bu genç hanımın, son on yıldır bizim fakir olmamamız için bu kadar çok çalıştığın halde neden senin fakir olduğunu düşündüğünü açıkla. Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten de oldukça karmaşık bir

hikâye, anne." "Umurumda değil. Zamanım var."

"Evet, ama-" Neyse ki Daniel, Richard ve Robert'ın gelişyle onu daha fazla oyalamaya çalışmaktan kurtuldu. İki adam bu kadar çabuk gelebilmek için merdivenleri koşarak çıkmış olmalıydılar. Kapıyı çalma zahmetine girmeden doğrudan odaya daldılar, ikisi de Daniel'a bakana kadar oldukça asık suratlı ve hatta kızgın görünüyordular.

"Sana ne oldu böyle?" Richard, Robert'ı yatağa götürürken hayretle sordu. "Vuruldum," dedi

Daniel.

Richard kaşlarını çattı ama Robert, "Muhtemelen Kader seni cezalandırıyor," diye tersledi.

"Beni ne için cezalandırıyor?" diye sordu Richard şaşkınlıkla.

"Suzette'in kalbini kırdığın için," diye hırladı. "Mektubunu aldığı anda yıkılmıştı." "Ne mektubu?"

Daniel şaşkınlıkla bir adamdan diğerine bakarak sordu.

Robert, "Fikrini değiştirdiğini söyleyerek bıraktığın mektup," diye cevap verdi ama sesi biraz daha az kızgın çıkmaya başlamıştı. İfadesi belirsizleşerek sordu: "Suzette için hana, onunla evlenmeyeceğini ve ayrıldığını belirten bir mektup mu gönderdin?"

Daniel başını sertçe salladı. "Ben asla böyle bir mektup göndermedim."

Robert ve Richard ona boş gözlerle bakınca Daniel'in annesi, "Sizi temin ederim ki böyle bir mektup bırakmadı. Az önce bana düşününe katılmak için beni almaya geldiğini söyledi ve neredeyse uyandığından beri hana dönmek için ayağa kalkmaya çalışıyor. Genç kadınla evlenmeye oldukça hevesli görünüyor."

"Hmm," diye mırıldandı Richard, Robert'a bakarken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Leydi Woodrow kararlı bir tavırla, "Sanırım birileri bir şeyleri açıklamaya başlasa iyi olacak," dedi. "Bu genç hanımın nişanı bozan bir mektup almasının ve oğlumun aynı anda vurulmasının bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bir bağlantı olmalı."

On İkinci Bölüm

Suzette ilk uyandığında bir an için hiçbir şey hatırlamadı ama sonra boğazının ağrıdığını ve gözlerinin dolduğunu fark etti, uyuyana kadar ağladığını ve neden ağladığını hatırladı ve hafızası canlanırken dudaklarından küçük, acınası bir iç çekiş döküldü. Düşmüş bir kadındı, düşününün sabahında terk edilmiş, kirlenmiş ve evlenilemez bir halde bırakılmıştı. En azından çoğu erkek böyle düşünürdü.

"Uyanmışsın."

Suzette durdu ve şöminenin yanında oturduğu anlaşılan kıza baktı. Lisa'ya. Şimdi ayakta idi ve ona doğru ilerliyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Suzette omuz silkti ve ayağa kalktı, bunu yaparken onun bakışlarından kaçındı ama sonra sordu: "Sanırım sen de benden nefret ediyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır, Christiana da öyle," dedi Lisa hemen ve son birkaç adımını da atarak onun yanındaki yatağa oturdu. "O bir Çey söyleyemeden odadan çıkmasını emrettin. Sana kızgın değil. Seni anlıyor. Daniel'ı seviyorsun ve bunu fiziksel olarak ifade etmek istiyorsun. Bu çok doğal."

"Onu sevmiyorum," diye mırıldandı Suzette.

Lisa ona inanamayarak baktı. "Suzette, günlerdir adamın peşinde köpek yavrusu gibi dolanıp duruyorsun. Ve eğer onu sevmiyorsan, kesinlikle çok iyi bir kalp kırıklığı taklidi yapıyorsun."

Suzette kaşlarını çatarak başını eğdi. Onu sevmediğinden emindi. Sevemezdi de. Yine de mektubu okuduğunda duyduğu acı, onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle göğsünde hissettiği sızı, ağlarken duyduğu ıstırap...

"Onu seviyorsun," dedi Lisa sessizce. "Seni tanıyorum. Muhtemelen kendine bunun sadece kolaylık olduğunu ve ikinizin ihtiyaçlarının birbirine uyduğunu, birinin çeyizi olan bir geline, diğerinin çeyize ihtiyacı olan bir kocaya ihtiyacı olduğunu söylüyordun ..." Başını iki yana salladı. "Ama o odaya her girdiğinde gözlerin parlıyordu ve her sözüne kilitleniyordun. Ve onunla hissettiğin ve paylaştığın tutku ..." Omuz silkti. "Bu aşk. Onu seviyorsun."

"Bana yaptığı onca iyiliğe rağmen," diye mırıldandı tiksintiyle.

"Oh," dedi Lisa ona sıkıca sarılarak. "Onun da seni sevdiğinden emindim Suzette. Belki de sadece korkuyordur ya da başka bir şey. Belki-" "Belki de benim gevşek davranışlarım onu iğrendirmiştir," dedi kuru bir sesle. "Belki de her erkeğe karşı böyle olmamdan korkuyordur."

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedi, yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Bunun senin ilk seferin olduğunu bilmesi gerekirdi. Kan akıntıları ve korkunç bir acı-"

Suzette mutsuz bir şekilde, "Kan akıntısı ya da korkunç bir acı yoktu," dedi. "Aslında neredeyse hiç acı yoktu. Belki küçük bir sızı ve rahatsız edici bir gerilme hissi, hepsi bu. Kan akıntısına gelince..." Başını iki yana salladı. Aslında hiç kan olup olmadığından bile emin değildi. Ahırlar karanlıktı. Kesinlikle akan kan yoktu. Bu fark edilebilirdi.

"Oh." Lisa dudağını ısırdı. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Başını kaldırdı ve gözlerini kız kardeşine dikti.

Lisa hemen, "Elbette öyleydi," diye sözünü geri aldı ve sonra, "O zaman Fanny yanılmış olmalı. Ya da belki de herkes için farklıdır." Suzette tiksintiyle başını salladı. "Beni tüm hayatım boyunca tanıyan ve bundan önce erkeklerle arkadaşlık etmediğimi *bilen* sizler,

Benden şüphe ediyor, neden etmesin ki? Muhtemelen kraliyet donanmasının yarısıyla birlikte olduğumu düşünüyordun." "Neden böyle düşünsün ki? Sahile yakın bir yerde yaşamıyoruz,"

dedi Lisa şaşkınlıkla. Suzette ona ters ters baktı ve sonra yataktan kalkmak için kaykıldı, bunu yapmak için Lisa'nın etrafında süründü. "Nereye gidiyorsun?" Lisa ayağa kalkarak sordu.

"Yürüyüşe."

"Ama seni neşelendirmek için sana kitap okuyacaktım," diye itiraz etti Lisa.

Suzette ayakabılarını giyerken yüzünü ekşiterek, "Bana bir şey okunmasını istemiyorum," dedi. "Sana bir hikâye anlatabilirim," diye teklif etti Lisa.

"Hayır."

"Şarkı söyleyebilirim, ya da-"

Suzette sabırsızca, "Yalnız kalmak istiyorum," dedi ve kapıya doğru yöneldi. Sadece oradan çıkmak istiyordu. Lisa'nın acıyan bakışlarını ya da onu neşelendirmeye çalışmasını istemiyordu. Ne yapacağını düşünmek için yalnız kalmak istiyordu. Yapacak bir şey varsa tabii. Elbette yapması gereken şeyler vardı. Hepsini skandaldan kurtarmak için hâlâ evlenmek zorundaydı. İşte buradaydı, evlenmesi gereken Gretna Green'e sadece bir günlük mesafedeydi ama etrafında evlenebileceği bir damat adayı yoktu. Daniel onunla evlenmek istemiyorsa, bunu en azından günler önce Londra'da söyleyebilirdi, orada başka birini bulabilirdi. Şimdi aralarından seçim yapabileceği bekârlardan çok uzaktaydı. Ne lanet bir karmaşa.

Suzette odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başlarken, Daniel bir pislikti ve o da bir aptaldı, yakında Richard ve Robert dönecek ve herkes onun ne kadar aptal olduğunu öğrenecek, diye düşündü.

Gerçi şimdiye kadar herkesin bildiğini tahmin ediyordu. Christiana ve Lisa biliyordu. Hiç şüphesiz Richard ve Robert da Daniel'ı yakalamış ve bir açıklama istemişlerdi, Daniel da muhtemelen bir açıklama yapacaktı ve onlar da öğreneceklerdi. Geriye sadece babası kalıyordu ve onun da yakında öğreneceğinden emindi. Böyle bir hata yapmak yeterince kötüyken, bir de herkesin öğrenmesi durumu daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Suzette'e göre bunun bir önemi yoktu. Birlikte sahip oldukları saygınlığı kaybetmek bile Daniel'inkini kaybetmek kadar acı vermiyordu. Düşünmüştü ki ... Ne düşündüğü önemli değildi. Belli ki yanlış düşünmüştü. Ve şimdi burada, kalbi kırık bir haldeydi, diye kabul etti Suzette, ana odaya doğru ilerleyip handan çıkarken.

Lisa'ya içgüdüsel olarak inkar etmiş olsa da Suzette, Daniel'a karşı hislerinin gerçekten de çok derin olduğunu kabul edecekti. Onu soluduğu hava gibi arzulamıştı ve hâlâ da arzuluyordu. Onun her parçasına dokunmak, tanışmalarından önceki hayatının her anını dinlemek ve gelecekteki her anını paylaşmak istemişti. Onunla tanıştığından beri her sabah yatağından fırlamış, güne başlamak için can atmış ve

Onunla bir anı bile kaçırmak istemiyordu. O da kendisiyle vakit geçirmek için aynı derecede istekli görünüyordu.

Onunla evlenmeye hiç düşünmediğini, sadece "onu daha iyi tanımak" için evlenmeye inandırıldığını öğrendi.

Suzette, belki de bütün bunlar onu ayartmak için bir komplodur, diye düşündü. Bunu düşünmek hiç de hoş bir olasılık değildi. Bu, adamı tamamen yanlış değerlendirdiği ve onu hiç tanımadığı anlamına geliyordu.

Suzette, aptallığının sahnesi olan ahırlara bakmaktan bile kaçınarak hanın etrafında yürüdü ve Daniel'in belki de yeterince saf olan gafil genç kızların bekaretini bozmaya çalışan o bağlayıcılardan biri olduğunu düşünürken ormana giden küçük bir patika buldu.

Suzette başını salladı. Hayır. Buna inanamıyordu. Elbette, böyle bir sınırlayıcıyı sevmiş olamazdı. Sonunda, bunun bir önemi olmadığını düşündü. Olan buydu. Onunla yatmıştı, adam bu yüzden onunla evlenmeyi reddediyordu ve şimdi sonuçlarıyla tek başına yüzleşmek zorundaydı. Bir gelinden bekâret beklenirdi ve o asla bir erkeğe yalan söyleyip hâlâ kendininkine sahip olduğunu iddia edemezdi. Yine de evlenmek zorundaydı ve muhtemelen erken olması geç olmasından daha iyiydi çünkü o sabah ahırda yaşananların daha da fazla sonucu olabiliirdi.

Suzette yutkunarak elini kamının üzerine koydu ve adamın tohumunun kök salıp salmadığını merak etti. Onun çocuğunu mu taşıyordu? Bir yanı öyle olmasını, birlikte geçirdikleri zamanları Daniel Junior kılığında günlerinin geri kalanında hatırlayabilmeyi çok istiyordu. Yine de başka bir yanı bu düşünce karşısında dehşete düşüyor, o çocuğa bakmanın her gün yeni bir acı anlamına geleceğini biliyordu.

Suzette iç geçirerek bir ağaca yaslandı ve her şeyin farklı olmasını dileyerek gözlerini kapattı. Keşke onu sevseydi. Keşke onunla hiç tanışmasaydı. Bu acıyı bilmeden bütün bir ömrü mutlu bir şekilde geçirebilirdi ... bu, ondan önceki mutlu anlardan ve zevklerden vazgeçmek anlamına gelse bile.

"Oh, özür dilerim."

Suzette etrafına bakındı. Birkaç adım ötede bir adam durmuş, tereddüt ediyor, yoluna devam edip etmeme konusunda kararsız görünüyordu. Bu, Richard ve Robert'in gidişini izlerken ona yaklaşan adamdı. "Suzette, değil mi?" diye soran adam. O zaman adamın belli belirsiz tanıdık geldiğini düşünmüştü. Suzette onu tanınması gerektiğinden emindi, ama şimdi o zaman olduğundan daha fazla anlamaya zahmet edemiyordu.

"Ağlıyorsun," dedi, ilerlerken yüz ifadesini endişe dolduruyordu.

Suzette elini yüzüne götürdü ve ıslak olduğunu görünce şaşırı. Yine ağladığını fark etmemişti ama kaybının yasını tutarken önümüzdeki haftalarda daha çok ağlayacağından şüpheleniyordu. Adamın karşısına dikilmek üzere geldiğini fark edince uzaklaşmak için döndü ama adam kolunu yakaladı.

"Lütfen, sorun nedir? Belki yardım edebilirim," dedi yumuşak bir sesle ve onu durma noktasına getirdi.

Suzette yüzünü başka yöne çevirerek, "Yok bir şey," diye mırıldandı. "Lütfen, zahmet etmeyin. Ben iyiyim."

"Nasıl bir beyefendi ormanda tek başına ağlayan bir bayanı terk eder ki?" diye çıkıştı, bir mendil aldı ve yüzünü kurulayıp gözyaşlarını silebilmek için onu çevirdi. "İşte, böylesi daha iyi."

Adam mendili kaldırırken Suzette, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Başını salladı, sonra etrafına bakındı ve ciddi bir ifadeyle, "Burada tek başına olmamalısın, biliyorsun. İngiltere ve İskoçya arasındaki sınıra bu kadar yakın bir yerde suç oranı diğer yerlere göre daha fazladır ve genç bir bayan bu bölgede asla refakatsiz kalmamalıdır."

Suzette etraflarını saran ağaçlara baktı. Yeterince huzurlu görünüyordu. Öte yandan, çevredeki ağaçların arkasında saklanan bir düzine haydut ve eşkiya da olabiliirdi ve onlar üzerine atlayana kadar bunu fark etmeyecekti.

"Gel, seninle yürüyeceğim," diye karar verdi, koluna girdi ve onu nazıkçe patikaya doğru itti. "Biraz ileride küçük, sevimli bir şelale var. Belki orada oturabiliriz. Nedenini bilmesem de suyu her zaman dertlerimi dindirici bulmuştumdur. Ama küçüklüğümden beri bu böyledir. Suyu sever misin?"

Suzette gönülsüz bir cevap mırıldandı. O anda neyi sevip sevmediğinden ya da herhangi bir şeyden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Çoğunlukla handaki odasına dönmek ve yatağa kıvrılıp ağlayarak uyumak istiyordu. Neden dışarı çıkmak yerine Lisa'yı odadan gönderip bunu daha önce yapmadığını bilmiyordu.

"Londra'nın eğlenceleri güzel ama Doğa Ana'nın taşradaki sanatıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok, öyle değil mi?" diye devam etti adam sakinleştirici bir ses tonuyla. "Temiz hava, kuş sesleri, ağaçların arasından esen rüzgârın hissiyatı . . . Taşrayı ziyaret ettikten sonra kendimi hep yenilenmiş hissedirim. Ah, işte buradayız. Ne kadar güzel, değil mi?"

Suzette patikadan ayrılıp içine tatlı su akan bir şelalenin bulunduğu küçük bir göletin kenarına geldiklerini gördü. Oldukça güzel olduğunu düşündü ve Daniel'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

"Yürüyüşüm sırasında güzel bir genç hanımla karşılaşacağımı bilseydim, hancının karısına bizim için bir piknik hazırlatırdım," diye yorumladı yol arkadaşı, onu suyun yanındaki bir kayanın üzerine oturmaya teşvik ederken. "Ancak, sanırım benim getirdiklerimle idare etmek zorundayız. Şeftali ya da armuttan birini seçebilirsiniz."

Suzette adamın cebinden çıkardığı iki şeye baktı. Aç değildi ama kibarlık olsun diye şeftaliyi aldı ve adam da uygunsuz sayılmayacak kadar yer bırakarak onun yanına, kayanın üzerine yerleşti.

Sessizdiler, suyun göle dökülüşünün izliyorlardı ve Suzette zihninin dolaşmasına izin verdi. Elbette Daniel'a, onun gülümsemesine, nazik gözlerine, kahkahalarına, öpücüklerine geri döndü-

"Çukurdan sizin için kurtulayım mı?"

Suzette şaşkınlıkla yere baktı ve aç olsun olmasın şeftalinin tamamını yediğini gördü. Üstelik bir lokma bile tatmamıştı. Çekirdeği uzattı ve adamın onu göle atmasını sessizce izledi.

"İşte." Kayanın üzerinde gevşedi ve sonra, "Beni ilgilendirmez ama çok melankolik görünüyorsunuz, Landon'ların balosunda tanıştığım hayat dolu genç kadın değilsiniz," dedi.

Suzette kaskatı kesildi ve ona baktı, bu sefer gerçekten bakıyordu. Adam kesinlikle tanıdık geliyordu ama yine de onu seçemiyordu. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Landon'ların balosunda pek çok kişiyle dans ettim ve sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Korkarım hatırlamıyorum."

"Dans etmediğin tek adam benim," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek ve sonra kendini tanıttı. "Ben Lord Danvers. Jeremy Danvers. O gece kartınızda ben de vardım ama dansımız için sizi almaya geldiğimde oldukça sıkıntılı görünüyordunuz ve aceleyle çıkıp gittiniz."

"Ah," diye yüzünü buruşturdu Suzette, hatırladıkları aklına gelince. Tam Richard'ı gördüğü sırada Danvers onu almaya gelmişti. Danvers eğlenerek, "Ah, yüzündeki hatırayı görüyorum," dedi.

"Özür dilerim, genelde bu kadar kaba olmam ama ailevi bir kriz vardı," dedi sessizce, şimdi Lisa'nın adamla dans etmediği için telaşlandığını hatırlıyordu çünkü adam onların ihtiyaçlarına uyuyordu ve yaşlı ya da sevimsiz değildi. Suzette şimdi, Richard birkaç dakika daha geç gelseydi belki de her şeyin farklı olacağını düşünüyordu. Belki de Danvers'a teklifini dans pistinde yapacak ve Daniel'a ikinci bir bakış bile atmayacaktı.

Danvers ona, "Özür dilemene gerek yok," dedikten sonra alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Yine de, sanırım bu yüzden kırılan kalbimden tamamen seni sorumlu tutabilirim," dedi.

Suzette şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim, ben-"

Jeremy onun elini yatıştırıcı bir şekilde okşadı ve başını salladı. "Beni affet. Bu sadece bir anlık acının ağzımdan kaçmasıydı." İcini çekti ve döndü

Bakışlarını suya dikti, ama sonra itiraf etti: "Sen ayağıyla çekip gittiğinde ve beni partnersiz bıraktığında, genç ve güzel bir sarışına bu zevki yaşayıp yaşayamayacağımı sordum. Dans ettik, sohbet ettik ve güldük. Korkarım ondan oldukça etkilendim. Hatta ona kokteyl bile getirdim ve gecenin ilerleyen saatlerinde ikinci bir dans istedim." Ona çarpık bir gülümseme verdi ve "Aynı bayanla bir gecede iki kez dans etmek çok riskli bir davranış" dedi.

"Evet," diye mırıldandı, bakışlarını şimdi suya çevirmişti.

"Ertesi gece Hammond'ların balosunda onunla tekrar karşılaştım ve yine onunla iki kez dans ettim ve ona punç getirdim ve sonra oldukça ısındı ve terasa çıktık ve gizlice bir öpücük aldım."

Suzette yutkundu ve Daniel'la Landon'ların balosunda paylaştıkları öpücüğü hatırladı.

Jeremy sessizce, "Her şey oldukça sarhoş ediciydi," dedi. "Korkarım kendimi kaptırdım ve son birkaç gün içinde birkaç yerde daha onunla 'karşılaşmaya' çalıştım. O da pek aldırış etmedi ve korkarım sonunda ona evlenme teklif ettim." İçini çekti. "Babasına gidip evlenme teklif etmek istedim ama o beni ikna etti. Evlenmek için Gretna Green'e gitmemiz konusunda ısrar etti, hem de hemen."

Jeremy eğilip botunun ucuyla endişelendiği bir taşı aldı ve devam etmeden önce gölete fırlattı. "Elbette gerçek şu ki, ailesi bunu asla onaylamazdı. Benim sadece bir baronluğum, kuzey İngiltere'de küçük bir kalem ve onu işletmek için çok az param varken o bir varis." Bunu itiraf ederken sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Kabul ettim ve yola çıktık."

Suzette'in kaşları kalktı. "Hana geri mi döndü?"

Jeremy başını salladı. "Görünüşe göre o benim kadar etkilenmemişti. Gece gündüz at sürdük, Gretna Green'e vardık ve-" şaşkınlıkla başını salladı. "Son anda fikrini değiştirdi. Gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı. Onu eve götürmeme bile izin vermedi, kendisi bir at arabası kiralayıp tek başına dönmekte ısrar etti." Bir taş daha çıkardı ve onu da toplamak için eğildi. Taşı elinde kısa bir süre tartıktan sonra gölete attı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu yüzden yeni evli bir adam olmayı beklerken tek başıma, hâlâ bekâr olarak dönüyorum."

Suzette adama sempati duyarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Onun hikâyesi de kendisinininkinden pek farklı değildi.

"İşin kötüsü, aileme karşı görevimi yerine getirmek için yakın zamanda evlenmek zorundayım," diye mutsuzca devam etti. "Para için olası ilk gelinle evlenmeye direniyordum ve burada bir aşk evliliği yapabileceğimi ve yine de ailemin ihtiyaçlarını karşılayabileceğimi düşündüm, ama-" Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre aile mülklerini mahvolmaktan kurtarmak için cebinde parası olan ilk cadiya kendimi damızlık olarak satmam gerekecek."

Suzette bir süre boş gözlerle ona baktı ve sonra aniden gözyaşlarına boğuldu.

"Ah," diye bağırdı hemen. "Seni yine ağlatmak istememiştim. Sorun değil, kalbim şu anda biraz ezik ve yaralı, ama iyileşeceğim. Umarım," diye mutsuzca ekledi ve sonra, "Lütfen ağlama," dedi.

Suzette, "Özür dilerim," diye mırıldanarak gözyaşlarını sildi ve sonra adamın uzattığı mendili kabul ederek hızla onları sildi. "Biz de hemen hemen aynı durumdayız."

Kaşları kalktı. "Para için evlenmen mi gerekiyor?"

"Hayır. Şey, evet, ama-oh," diye içini çekti ve durumu ve paraya ihtiyacı olan, borcunu ödemesine ve kendi hayatını yaşamasına izin verecek bir kocaya olan ihtiyacını hızla açıkladı.

"Yani senin büyük bir mirasın var ve paraya ihtiyacı olan bir kocaya ihtiyacın var, benim de bir unvanım ve topraklarım var ve paralı bir geline ihtiyacım var ve burada ikimiz de kalbi kırık ve beklentisiz oturuyoruz," dedi kısa bir kahkaha atarak ve başını salladı. "Kaderin kötü bir mizah anlayışı var, değil mi?"

Suzette ciddiyetle başını salladı ve mendilini ona geri verdi.

İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Suzette'e baktı ve "Birbirimizle evlenmemizi önersem çok mu cüretkâr davranmış olurum?" diye sordu.

Suzette tereddüt etti ve sonra gözlerini kaçırdı. Bu düşünce aklına gelmişti ama bu ona ne yaptığını söylemek anlamına gelecekti.

"Bunu önermezdim, sadece ... şey, senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum," diye itiraf etti ve sonra alaycı bir şekilde ekledi, "İnan bana, genellikle yeni tanıştığım güzel bayanlara derterimi açmam, ama yine de sana söylemek dünyadaki en doğal şey gibi geldi." Çarpık bir şekilde gülümsedi ve ekledi, "Hatta bunun için kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Suzette gülümsemeyi başardı ama alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi, ona ne yaptığını söyleyecek cesareti olup olmadığını merak ediyordu. Onun yanında da kendini rahatsız hissetmiyordu. Adam yeterince hoş biriydi ve tehditkâr olmayan, Daniel'a hiç benzemeyen bir şekilde oldukça çekiciydi.

"Ve bana öyle geliyor ki, eğer büyük bir tutkuya sahip olamıyorsanız, en azından eşinizi sevmeli ve onunla rahat olmalısınız," diye ekledi. "Zamanla iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum."

Suzette içini çekti ve başını öne eğdi. Eğer Daniel'ı elde edemezse, Jeremy'den daha kötüsünü yapabileceğini düşündü. Elbette daha yeni tanışmışlardı ama yeterince iyi birine benziyordu ve en azından kendisi de kalp kırıklığı yaşamıştı, onun kalp kırıklığını anlayabilirdi. Ve bu onun sorunlarını çözecek ve onu başka bir koca arama gibi yorucu bir işten kurtaracaktı. Sadece ona ne yaptığını söylemek zorunda kalmamayı diliyordu. Ama bunun bir faydası olmadığını fark etti ve ağzından kaçırıldı: "Nişanlığımın makinesini boğazıma kadar sürmesine izin verdim."

Jeremy ona boş boş baktı, dudaklarından tek bir ses döküldü, şaşkın bir "Eh?"

Okurken öğrendiği bir başka metaforu kullanarak, "Çivisini kafasına çaktı," diye açıkladı. "Ee ..." Jeremy çıktı,

hâlâ şaşkın görünüyordu.

Suzette bıkkınlıkla içini çekti. "Copunu benim tarlama gömdü."

"Yonca tarlası mı demek istiyorsun?" diye sordu başını kaşıyarak. "Yonca tarlası diye bir şey hiç duymadım. Yonca demek istediniz herhalde."

Suzette utançtan kızardı. Okuduklarından daha fazla metafor hatırlayamıyordu ve burada daha isabetli bir şeye ihtiyaç varmış gibi görünüyordu. "Ona masumiyetimi verdim lordum."

"Oh," diye uzun bir nefes aldı ve sonra içini çekti, "Anlıyorum ... Şey, bu ... Ah canım."

Suzette başını eğdi, onun tiksintisini ve reddini bekledi, ama bir süre sonra boğazını temizledi ve şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki, başka bir erkeğin yan darbesinden hoşlanmam. Ancak, sanırım bu meseleyi, onun çocuğunu taşıyıp taşımadığını öğrenene kadar yoncayı çivilemekten kaçınarak çözebiliriz."

Suzette gözlerini kırıştırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sakıncası yok mu? Yani ben-"

"Belli ki onu seviyorsun," dedi nazıkçe. "Gözyaşların bunu söylüyor ve ben aşkı kesinlikle anlıyorum. Yine de söylemeliyim ki, senin masumiyetini alıp sonra da seni bu şekilde terk edecekse sevgini hak ettiğini düşünmüyorum. Kesinlikle, bu kadar ileri gitmiş olsaydık kızımın gitmesine asla izin vermezdim."

Suzette acının içinden akıp gittiğini hissetti ve utançla başını çevirdi, ama adam onun elini okşadı.

Jeremy güven verici bir şekilde, "Bu kesinlikle senin değil, onun bir kusuru," dedi. "Ve belki de sadece kalbim nişanlı olmadığı içindir, ama çocuk sahibi olmadığından emin olana kadar evliliği tamamlamayı beklemek dışında, bunun kararımızda bir sorun olması için hiçbir neden göremiyorum."

"Peki ya hamile kalırsam?" diye fısıltıyla sordu.

Bir an sessizlik oldu ve sonra şöyle bir öneride bulundu: "Eğer olursa neden bununla ilgilenmiyoruz? Muhtemelen hamile değilsiniz ve bunu umut etmeliyiz, ama eğer öyleyseniz, aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok seçenek var. Bir kız olabilir, zaten unvanı ve mülkü miras alamaz. Ya da

 ocuk vadesini dolduramayabilir." Omuz silkti. "Bu sorunu teker teker ele alalım. İkimizin de evlenmesi ve birbirimizin ihtiyaçlarını bu  ekilde kar ılamamız gerekiyor. Bırakalım gelecek kendi ba ının çaresine baksın."

Suzette ba ıyla onaylarken k  k bir i   eki le nefesini bıraktı ve aslında biraz daha iyi hissetti. Kalbi h  l  acıyordu ve a lamak için çok zaman harcayaca ından ve d   nde yanında Daniel değil de Jeremy olduğu için a layaca ından   pheleniyordu ama en azından diğer meseleler halledilmi ti. Ailesi skandaldan kurtulacaktı, i aret iler ödenecekti ve Jeremy yaptıklarından deh ete d     , skandal yaratmış ya da i renmi  gibi görünmüyordu.

"Suzette?"

Babası ağaçların arasından çıkıp k  k açıklığa girerken omzunun üzerinden baktı.

Lord Madison onun yalnız olmadığını fark edince kaşlarını çattı ve "Birkaç dakikadır sizi arıyordum ve seslerinizi duyup onları takip ettiğimde vazgeçip hana geri dönmek üzereydim." dedi.

Jeremy ayağa kalkarak sessizce, "Lord Madison," dedi. "Kızınıza bu  ekilde eşlik etmemin iyi bir davranış olmadığının farkındayım ama yolda kar ıla tık ve  elaleyi görmenin ona moral vereceğini d     m."

"Seni tanıyor muyum?" Cedrick Madison gözlerini Jeremy'ye dikerek sordu.

"Hayır ama sizi tanıyorum. Aslında burada olduğunuzu da fark etmemi tim, yoksa sizi daha önce arayıp bulurdum," diye itiraf etti alaycı bir g l mseyle. "Neden?" Lord Madison hemen sordu.

" ey, bir i imiz olduğunu sanıyordum," diye itiraf etti Jeremy, ama sonra hemen ekledi, "ama sanırım artık bunu unutabiliriz."

"Ne i i?" diye sertçe sordu babası.

"Endi elenecek bir şey yok lordum. I-" Jeremy durakladı ve kaşlarını çattı, bakışları Suzette'e kaydı ve sonra gülerek başını salladı. " z r dilerim Bayan Madison, babanızla bunu özel olarak konu mamızı  nerecektim ama şimdi hatırladım ki siz her şeyi biliyorsunuz."

"Ne hakkında?" diye sordu kararsızca.

"Baban kumar oynuyor," dedi özür dileyerek ve sonra babasına döndü. "Geçen gece masalarda  ansım yaver gitti. Ne yazık ki Cerberus'un elinde kazancımı ödeyecek nakit yoktu ve bunun yerine bana i aretinizi verip sizden tahsil etmemi önerdi. Elbette, Suzette benimle evlenmeyi kabul ettiğine göre, ödemeyi talep ettiğim için kendimi eşek gibi hissedece im ve-"

"Evlenin!" Lord Madison'ın nefesi kesildi ve gözleri Suzette'e kaydı.

Suzette ise bir adamdan diğerine kararsızca baktı. Sanki ayaklarının altındaki zemin kayıyormu  gibi hissediyordu ve ne d   nece inden emin değildi. Jeremy'de karar kılarak, "Kumar oynar mısın?" diye sordu.

"Genelde değil, hayır. Ama bazı arkadaşlarımla beni onlara eşlik etmem için ikna etti ve dediğim gibi,  ansım yaver gitti." Omuz silkti ve sonra özür dileyerek ekledi, "Siz neden evlenmeniz gerektiğini açıklayana kadar babanızın ödeme güçlüğü  ekece ini bilmiyordum, yoksa Cerberus'tan ödeme yerine ni anı kesinlikle kabul etmezdim. Ailenin durumunun iyi olduğunu anlamıştım."

" deme konusunda bir sorun yok," dedi babası acımasızca. "Suzette'in evlenmesine de gerek yok. Handa param var." Suzette

ona  a kınlıkla baktı. "Para sende mi? Nereden buldun-"

"Kona ı sattım," diye itiraf etti suratsızca. "Ah

baba," dedi kadın deh etle.

Omuz silkti. "Zaten pek kullanmıyoruz ve kızlarımdan birinin daha k   bir evliliğe zorlandığını görmekten iyidir." "Eh," dedi Jeremy

alaycı bir ifadeyle. "Her şey iyi biçiyor o zaman."

"Evet," dedi babası acımasızca. "Benimle hana gel, paranı hemen  deyeyim ve sonunda o lanet şeyden kurtulmuş olalım." Jeremy

ba ıyla onaylayınca, babası Suzette'in koluna girdi ve onu patıkaya geri götürmek için döndü.

"Her şeyin bu kadar iyi gitmesine ne kadar sevindi imi anlatamam," dedi Jeremy, onların arkasına geçerek. "Marker'ı ve faizini ödemekte tereddüt edeceğinden biraz endi elendi imi itiraf etmeliyim."

Babası bir anda dondu, parmakları koluna gömüldü. Suzette

endişeyle ona baktı. "Baba?"

Yava a dönerek gözlerini Jeremy'ye dikti. "İlgi mi?" "Evet."

Lord Danvers onun tepkisine  a ırmı  görünüyordu. "Ne

ilgisi?" diye sordu babası acımasızca.

"Bir bakayım, iki gece önce markeri kazandı ımda başlangıçta imzaladı ınızın iki katı de erindeydi. Sanırım  imdi bundan daha fazla olacaktır. Ancak, sanırım o zamandan beri kazanılan faizden vazgeçebilirim. Sadece bir haftalık süre için gülünç derecede fahi  görünüyor. Yani sadece kazanaca ım miktar bana yeter. Alacaklıları uzakta tutacak ve bana başka bir gelin bulmak için bolca zaman verecektir."

"Duble mi?" diye sordu babası, sesi baygın geliyordu.

Jeremy'nin ka ları endişeyle  atıldı. " a ırmadınız değil mi? İmzalamadan önce yazıyı okudunuz mu?"

Lord Madison onun kolunu bıraktı ve Suzette endişeyle ona baktı. Babasının tabelayı okumadı ı açıktı ama eğer uyu turulup soyulduysa bunu yapmayaca ını tahmin ediyordu. Bu miktarın onu  a ırttı ı, solgun ve ya lı görünmesine neden olduğu kesindi. Suzette, kona ın satışından elde ettiği paranın bunu karşılamaya yetmedi ini fark etti.

"Sorun değil baba," dedi sessizce. "Jeremy eğer evlenirsek i aret iyi affedece ini söyledi ve biz de öyle yapacağız." Jeremy

sessizce, "Bu konuda çok istekliyim lordum," dedi.

"Hayır," dedi babası belli belirsiz, sonra tekrar kolundan tutarak daha güçlü bir sesle, "Hayır, gel.  nce Richard'la konu aca ız." Sadece iki adım atmı tı ki aniden durdu ve mırıldandı, "Burada değiller. Daniel'i yapmaya gittiler, yakında dönerler."

"İki saat önce dönmüş olmaları gerekirdi," dedi Suzette acımasızca, kafasındaki cümleyi sessizce tamamlayarak. Daniel'ı *onunla evlendirmeye* mi gitmi lerdi? Sözünü yerine getirmek için mi? Daniel'a kendisini neden reddetti ini sormaya gittiklerini sanmı tı ama birdenbire onu evlenmeye zorlamak için gittiklerinden emin oldu. Ne seçim ama. Yeterince iyi görünen ve zamanla sevgi duyabileceği bir adamla yaşamak mı, yoksa tüm kalbiyle sevdiği, onunla evlenmeye zorlanan ve a kı binlerce kez ölürken hayatları boyunca bu yüzden ona kızacak olan bir adamla yaşamak mı? Zor bir seçim, diye düşündü Suzette acı acı ve çenesini kaldırdı. "Belli ki Daniel kendisine bir şey yaptırılmasını istemiyor. Ve açıkçası, şu anda benimle evlenmeye zorlansa bile onu zaten istemezdim. Jeremy ile evlenece im. İ aretleyici,  eyizim aracılığıyla ödenecek ve bir daha asla gündeme gelmeyecek."

"Suzette," dedi babası endişeyle, ama Suzette onun elini sıktı ve Jeremy'ye döndü. "Eğer

h  l  uygunsanız, tabii ki lordum," diye ekledi daha sessiz bir  ekilde.

"Elbette," dedi hemen.

Başını salladı ve patıkaya doğru dönmeye ba ladı.

"Lütfen Suzette," dedi babası onu takip ederek. "Bunu yapmayın. Richard ve Robert dönene kadar bekle ve bakalım ne diyecekler."

"Daniel'ın beni istemediğini tekrar söylesinler diye mi?" diye sordu acı acı.

"Sağlıklı düşünemiyorsun," diye ısrar etti, kolundan tutup onu durmaya zorladı. "En azından bazı şeyleri düşünmek için zaman ayır."

"Aslında baba, Daniel'la tanıştığımdan beri ilk kez sağlıklı düşünüyorum," diye sessizce itiraf etti. "O yakınımıdayken hiç düşünemiyordum. Evlenmeden önce yapmamam gerektiğini bildiğim şeyleri yaptım." Anlayış ve üzüntü Daniel'ın gözlerine yansıyınca utançtan kızardı ve gözyaşları kendi gözlerini de doldurunca boğazının düğümlendiğini hissetti. Fısıltıyla konuşmak zorunda kaldı: "Bunun sonuçları olabilir. Bu her şeyi hallediyor. İşaretler ve eğer varsa o sonuçlar."

"Ah Suzette," dedi üzüntüyle.

Açıkçası bu iki kelimeyi bu tonda bir arada duymaktan bıkmıştı ve sahte bir umursamazlıkla, "Ben bir aptaldım. Beni sevdiğini düşünenecek kadar aptal değildim ama en azından çeyiz için benimle evlenmek istediğini sanmışım."

"Danvers'ın istediği tek şey bu," dedi sessizce, onları yalnız bırakmak için birkaç adım ötede duraklayan diğer adama bakarak.

Suzette omuz silkti. "O zaman alabilir. Artık umurumda değil. Ve düşünmem gereken sonuçlar var. Eğer hamile kalırsam..." İç çekti. "Çocuğun piçten başka bir ismi olması en iyisi."

"O biliyor mu?" Lord Madison tekrar Jeremy'ye bakarak sordu.

"Evet," dedi basitçe ve sonra omuz silkti. "Bu aslında bir iş anlaşması, Peder. İkimiz de kalplerimizi başkalarına verdik ve bu bir mantık evliliği. Her şey iyi olacak. Yeterince nazık görünüyor ve sanırım sonunda her şey yoluna girebilir. Onunla evleneceğim."

Omuzları yenilgiyle çöktü. "O zaman ben de seninle geleceğim."

"Gelmek zorunda değilsin."

"Ben senin babanım ve sen bekâr bir kadınsın; bir refakatçiye ihtiyacın var. Sana eşlik edeceğim ve evlenirken yanında duracağım," dedi kararlı bir şekilde.

Suzette sadece başını salladı. Artık garip bir şekilde hissizleşmişti, bomboştu. Karar verilmiş ve geleceği belirlenmişti ama o hiçbir şey hissetmiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Böyle bir aptal yetiştirdiğimi hiç fark etmemiştim."

Daniel annesinin sözleri karşısında kaskatı kesildi. "Aptal mı?"

"Evet, bir aptal," dedi Leydi Woodrow kararlı bir şekilde ve sonra başını sallayarak mırıldandı, "Kızın onu sadece parası için istediğini düşünmesine izin vermek. Ne düşünmüş olabilirsin ki?"

"Bir kocada aradığı şey buydu," diye itiraz etti hemen.

Leydi Woodrow burnunun ucuyla ona baktı ve kuru bir sesle, "Hiçbir kadın sevdiği adamın onu sadece parası için istemesini istemez," dedi. Daniel gözlerini kırıştırdı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve "Sence beni seviyor mu?" diye sordu.

"Aptal mı dedim ben?" diye sordu tavana ve sonra ona bakarak, "Salak demek istedim," diye tersledi.

"Anne," dedi adam kızgınlıkla.

"Tabii ki seni seviyor, seni aptal. Çeyizinin peşinde her önüne gelenle yatacağını mı sandınız?" "Şey, hayır, elbette değil, ama-

"Evlad, biz kadınlar bekaretin bir zorunluluk olduğunu, bekaretimizin bir kocaya verilebilecek en değerli hediye olduğunu çok erken yaşlardan itibaren kafamıza kazırız. Siz erkekler önünüze gelen her azgın orospuyla çiftleşebilirsiniz ama biz öyle yapmayız," diye sert bir şekilde güvence verdi.

Daniel'in gözleri inanamayarak açıldı. Kızıymış sürtük mü? Bu onun annesi miydi, en uygun Dowager Lady Woodrow? Hiç böyle konuşmazdı, diye düşündü ve, "Ama daha çok erken. Beni şimdiden sevmesi mümkün değil."

Leydi Woodrow, "Tanrı beni seviyor," diye mırıldandı ve ardından, "Senin için de aynı şey geçerli. Şimdi bana onu sevmediğini mi söylemeye çalışacaksın? Çünkü oğlum, seni çok iyi tanıyorum ve bunun yalan olacağını şimdiden söyleyebilirim. Ondan bahsederken gözlerin parlıyor ve yüzün yumuşuyor. Eğer onunla sadece yatmak istediğin için evlendiğini düşünüyorsan, o zaman kendini kandırıyorsun demektir. Son on yıldır evlilik ve bana torun yapma konusunu her açtığımda yaltaklanmaktan başka bir şey yapmadın. Fikrinizi değiştirmediniz ve sırf onunla yatmak istediğiniz için bu kızı aniden Gretna Green'e götürmediniz. Ayrıca, az önce üçünüzün yaptığı açıklamalara bakılırsa, onunla *çoktan* yatmışsınız bile!"

Daniel gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı.

Onu sözlerini ve duygularını düşünmeye bıraktı ve Fairgrave'e dönerek, "Şimdi Richard," dedi. "Evet, Leydi Woodrow?" Hemen daha dik bir şekilde ayağa kalktı.

"Sen ve arkadaşın oğlumun giyinmesine yardım edin, ben de gidip giysilerini hazırlayayım ve bir araba hazırlayayım," diye talimat verdi. "Her şey hazır olur olmaz yola çıkacağız."

"Evet ~~leydi~~," dedi Richard akıllıca ve Leydi Woodrow gülümseyerek onun yanağını okşadı.

"Sen her zaman iyi bir çocuk oldun," dedi şefkatle ve sonra odadan çıktı.

Kapı Leydi Woodrow'un arkasından kapanırken Robert, "Suzette ona bayılacak," diye mırıldandı. Daniel kaşlarını çatı. "Bu alaycı bir yorum mu yoksa gerçekten iyi anlaşacaklarını mı düşünüyorsun?"

Robert, Richard'ın giysi seçmesine yardım etmek için harekete geçerek, "Çok iyi anlaşacaklar," diye güvence verdi. "Aslında, her tartışmada ikisinin size karşı olacağından şüpheleniyorum, bu yüzden Suzette'le ikinizin de erkek olması için dua etmeye başlasanız iyi olur yoksa sayıca çok az olacaksınız."

Daniel bu tavsiyeye hafifçe gülümsedi ama mektubu ve ahırda yaptıklarından sonra ne kadar duygusuz görüldüğünü düşününce hemen kaşlarını çatı. "Suzette ne kadar üzgündü?"

Richard yüzünü buruşturdu ve Robert ciddiyetle şöyle dedi: "Onunla konuşmadım ama koridordan ağladığını duyabiliyordum. Hayatımda hiç bu kadar yürek burkan hıçkırıklar duymamıştım. Annenizin haklı olduğunu ve Suzette'in sizi sevdiğini söyleyebilirim, çünkü gerçekten kalbi kırık görünüyordu."

Daniel kaşlarını çatı ve sonra, "Sence annem haklı mı ve vurulma olayı ile mektup birbiriyle bağlantılı mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Richard. "Eğer öyle olmasaydı garip bir tesadüf olurdu. Sonuçta, planladığınız gibi dönmüş olsaydınız, ona mektubun sahte olduğunu söylerdiniz."

"Evet, ama beni vuran kişi öldüğümü düşündüyse, neden mektupla uğraşsın ki?"

Robert, "Belki de ölümcül bir yarayla başarılı olduklarından emin değillerdi," diye önerdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti Daniel. "Ama o zaman mektup, düğünün iptal olduğunu düşünmesini sağlamaktan başka ne işe yarayacak ve neden bununla uğraşsın ki?"

Hem Richard hem de Robert onun hissettiği kadar boş yüzü görünüyordular. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ya da en azından o anda mantıklı olduğunu düşünmüyordu. Ama bu ona kötü bir his veriyordu.

"Gel, şu kıyafetleri bana ver. Bence hana ne kadar çabuk dönersek ve bu işi ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi olur. Burada henüz görmediğimiz bir şeyler dönüyor."

"Bu acelenin nedenini anlamıyorum. Neden bir handa durup dinlenmiyoruz ve sabah yola devam etmiyoruz?" Suzette'in babası ağlamaklı bir sesle sordu.

Jeremy, Suzette'in inanılmaz bir sabır gösterdiğini düşünerek, "Lordum, geciktirdiğiniz için yolda bir saatten fazla kaldık," diye cevap verdi. Kesinlikle, şu anda sahip olduğundan daha fazla sabırla, ama o zaman babasına çok kızgındı.

Onlara eşlik etmekte ısrar eden Cedrick Madison, daha sonra yola çıkmayı geciktirmek için elinden geldiğince ayak sürümüşü. Bavulunu hazırlaması çok uzun sürmüştü, oysa Madison onun aslında bavulunu hiç açmadığından şüpheleniyordu. Handa sadece bir gece kalmışlardı ve Daniel annesiyle birlikte döndüğünde yola bugün devam etmeyi planlamışlardı. Şüphesiz, babası bavulundan bir parça giysiden başka bir şey çıkarmamıştı. Yine de sözüm ona eşyalarını toplamak için sonsuza dek odasında kalmış ve ancak Jeremy nihayet yukarı çıkıp sabırsızca işleri hızlandırmak için yardım teklif ettiğinde aşağı inmişti.

Suzette ana odada oturmuş beklerken kendisi de oldukça sabırsızdı. Christiana ve Lisa tüm zamanını onu adamların dönmesini beklemeye ikna etmeye çalışarak geçirmişlerdi ki Suzette bunu yapmak istememişti. O gün yeterince aşağılanmıştı. Bu yüzden oturup bekledi,

Hanin kapısı her açıldığında oturduğu yerde kıpırdanmaya başlıyor, adamların dönmeş olmasından korkuyordu. Babası nihayet aşğıya indiğinde Suzette büyük ölçüde rahatlamıştı.

Ancak o zaman bile Lord Madison, Suzette'in çok yorgun görüldüğü ve yemek yemeleri gerektiğı konusunda ısrar ederek onları daha da geciktirmişti. Jeremy onu bir piknik sepeti hazırlatıp arabada yemek yiyebilecekleri konusunda ikna etmeye çalışmıştı ama babası yola çıkmadan önce Christiana ve Lisa ile birlikte handa düzgün bir yemek yemeleri gerektiğı konusunda kararlıydı. Onu bu konuda ikna edemeyince pes edip yemek yemişler ve yola çıkışlarını daha da geciktirmişlerdi.

Nihayet yola çıkmışlardı ama bir saatten fazla olmamıştı ki babası durmak istedi. "Ama bak, hava karanyor," dedi Cedrick Madison şimdi. "Ya atlardan biri bir çukura basarsa ya da bir bacağı burkulursa? Bir oda tutup sabah devam etmek daha güvenli olmaz mı? Sanki çok acelemiz varmış gibi," dedi babası, kararlı bir sesle.

Jeremy kararlı bir ifadeyle, "Şoförüm saatin ilerlemesine rağmen bizi güvenle götürebileceğini söyledi," dedi. "Gretna Green'e vardığımızda bir oda tutacağız."

Suzette babasının davranışından dolayı özür dileyen bir gülümseme sunmak için Jeremy'ye baktı. Ancak Jeremy ona doğru bakmıyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyor ve pencereden dışarı bakarken başparmaklarını oynatıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Nasıl hissediyorsunuz?" Leydi Woodrow sordu.

Daniel annesine güven verici bir gülümsemeyle baktı. Woodrow vagonunda Robert'in yanında onun karşısında otururken, Richard'la bankta bir koltuğu paylaşıyordu. "Ben iyiyim anne. Yolculuk yarımı kanatmadı ve artık acımıyor bile."

Leydi Woodrow ciddiyeyle başını salladı ve sonra, "Size inanmıyorum," dedi.

Daniel iç çekti. Gerçekten de kendini o kadar kötü hissetmiyordu. Sırtının alt kısmı ağrıyordu ve yarayı aldığı taraf yanıyordu ve kesinlikle tam gücünde hissetmiyordu, ama iyileşmesi için geçecek zamandan başka hiçbir şeyin acıyı dindirmeyeceğinden şüpheleniyordu. Aynı zamanda Daniel iyi bir yemek ve biraz biranın diğer sorunu da çözeceğinden emindi. Ona kalırsa, şanslıydı. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Biraz kan kaybetmiş olsa da hayati bir darbe almamış gibi görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Ateşi de yoktu, umarım annesi yarayı temizlerken yeterince titiz davranmış ve enfeksiyonu atlatmıştı.

"Neredeyse vardık. Hanı görebiliyorum," diye duyurdu. Annesi hemen eğilip pencereden dışarı baktı.

Araba durup Richard ve Robert Daniel'in arabadan inmesine yardım ettikten sonra annesi, "Siz ikiniz onu içeri götürürken ben de gidip hancıdan yemek ayarlamasını isteyeceğim," dedi. Gerçek şu ki, ayakları üzerinde biraz dengesiz olsa da, iki kişiye ihtiyacı yoktu, ama yardımın daha az işişiş kakışma ve dolayısıyla yarasının daha az ağırlaşması anlamına geleceğini umarak yardımı reddetmemişti. Bir düzine adamın yardım etmek için orada olabileceğinden ve yine de canının çok yanacağından şüpheleniyordu.

Yüzünü buruşturan Daniel annesini hana kadar takip etmek için hemen ilerlemeye başladı. Onu çok rahatlatan Richard ve Robert sadece yanında yürüdüler, gerektiğinde destek olmak için oradaydılar ama ikisi de gereksiz yere telaşlanmadılar.

Daniel ona yetiştiğinde annesi ana odanın kapısında durmuş içeridekileri inceliyordu. Daniel hemen Suzette'i aramaya başladı ama hancı, Christiana ve Lisa dışında oda boştu. İki kadın boş masalardan birine oturmuş, başlarını birleştirmiş, birbirlerine endişeyle fısıldaşıyorlardı. Ancak kapının kapanma sesini duyunca durup etraflarına baktılar.

Her iki kadındaki ani değişim oldukça şaşırtıcıydı. Endişeli bir halden bir anda öfke ve hiddete dönüştüler. İkisi de aniden ayağa kalkıp bir çift harpia gibi ona doğru uçarken Daniel şaşkınlıkla bir adım geri atmaktan kendini alamadı.

"Seni korkunç, korkunç adam!" Lisa bağırdı.

"Burada nasıl yüzünü gösterebildin, seni sınırlayıcı?" Christiana tersledi. "Seni masumların aşğılık ahlaksızı," diye ekledi Lisa. "O seni seviyordu, seni ahmak!"

"Onun kalbini kırdın! Onunla bu şekilde oynadığın için vurulmalısın!" Christiana konuyu vurgulamak için onu dürtmek için uzandı, ancak Richard parmağı tam olarak ona dokunmadan onu yakaladı ve Robert, Lisa'yı kolundan yakalamak ve ondan gelebilecek herhangi bir fiziksel saldırı olasılığını önlemek için Daniel'in etrafından dolanırken bile onu geri çekti.

"Pekâlâ!" Leydi Woodrow'un sesi duyulur duyulmaz her iki kadını da sessizliğe gömdü ve Daniel'in yanına doğru ilerlerken dikkatlerini üzerine topladı. Daniel'i hayrete düşüren Leydi Woodrow gülümsedi ve şöyle dedi: "Suzette için ayağa kalktığını gördüğüme çok sevindim. Böyle bir kardeş sevgisi görmek kalbimi ısıtıyor. Ne yazık ki benim kız kardeşlerim bu kadar sadık olmadılar."

Christiana ve Lisa boş gözlerle ona baktılar ve sonra Christiana Richard'a dönerek, "Kim-?" diye sordu.

Daniel sessizce, "Annem," diye araya girdi. "Hatırlarsan onu alıp Gretna Green'deki partiye katılması için geri getirdim, böylece Suzette'le evliliğime tanıklık edebilecekti."

Lisa öfkeyle, "Evet ama nişanı sen bozdun," dedi ve adam başını sallayınca kararsızca, "Sen bozmadın mı?" diye sordu.

"Ama mektup," dedi Christiana sertçe. "Okudum lordum, ortada bir yanlış anlaşılma yok. Suzette'le evlenmeyeceğinizi açıkça söylemişsiniz ve ona hafif bir etekten daha iyi bir şey dememişsiniz."

Daniel nefesinin altından küfretti ve sonra onu kadınların yanından masalara doğru itmek için kolundan tutan annesine baktı.

"Yemek yemelisin," diye hatırlattı Leydi Woodrow ona sertçe. "Hana varır varmaz yemek yiyeceğine söz vermiştin. Woodrow'dan ayrılmayı kabul etmemin tek nedeni önce yemek yemen için ısrar etmemdi ve bu sözünü tutmalısın."

"Ama Suzette'le konuşmam gerek." Daniel merdivenlere doğru baktı, onun odasında olduğundan emindi. Muhtemelen hüngür hüngür ağlıyordu. Zavallı şey, diye düşündü.

"Yemek yerken onunla konuşabilirsin. Şimdi otur ve düşmeden önce yemeğini ye."

"Neden düşsün ki?" Lisa daha iyi görebilmek için yaklaşarak sordu. "Çok solgun. Nesi var onun?" Richard,

"Woodrow'a giderken vuruldu," diye cevap verdi. "Ve mektubu o göndermedi."

"Ne?" Christiana dehşetle sordu.

Daniel, Suzette'in nerede olduğunu söylemeleri için ısrar etmek niyetiyle arkasını dönmeye başladı ama vücudunun üst kısmını bükürken duyduğu bir acı, donup kalmasına ve biraz hava emmesine neden oldu.

"Otur," dedi annesi sert bir sesle. Onu banka oturtuktan sonra, "Richard, git hancıyla konuş ve et suyu ile doyurucu bir yemek ayarla," diyerek oradan uzaklaştı.

En son dönmeye çalıştığında neler olduğunu hatırlayan Daniel, Richard aceleyle hancının yanına giderken ve annesi dikkatini Suzette'in kız kardeşlerine verirken neler olup bittiğini görebilmek için ayağa kalkıp masanın karşı tarafına geçti.

"Siz Christiana ve Lisa olmalısınız," diye selamladı, her iki kızı da ellerinden tutarak.

"Evet. Nereden bildiniz?" Christiana sordu.

Daniel'e kız kardeşleri adına saldırdıklarını ve bu yüzden kolayca akraba olarak tanımlanabileceklerini belirtmek yerine, "Çünkü ikinizin de Suzette olamayacağınızı biliyordum" dedi.

"Neden olmasın?" Daniel kaşlarını çatarak sordu. Annesinin, "Gerçekten mi, mektup Daniel'e olan aşkı için hiçbir umut kalmadığını ve buradan

Leydi Woodrow onun kıpırdadığını görünce kaşlarını çattı ama sadece başını salladı ve sakince, "Çünkü şu anda Gretna Green'e doğru yola çıktığına hiç şüphe yok, sadece paraya ihtiyacı olan bir bekar olduğunu düşündüğü ve tam da ihtiyaç duyduğu anda karşısına çıkan biriyle birlikte." dedi.

"Ne?" Daniel inanamayarak sordu ve böyle saçma bir fikri nereden bulmuş olabileceğini merak etti. Suzette üst kattaydı, kalbi kırık ve onu kaybettiği için hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. En azından o böyle düşünüyordu, bu yüzden Lisa iri gözlerle başını salladığında irkildi.

"Evet, Lord Danvers geldi ve babamın işaretleri karşılığında onunla evlenmeyi teklif etti, o da kabul etti. Sen nereden biliyorsun?" Lisa şaşkınlıkla sordu.

Daniel bu haber karşısında o kadar afallamıştı ki, annesinin, "Gerçekten mi, mektup Daniel'e olan aşkı için hiçbir umut kalmadığını ve buradan hemen başka biriyle ayrılmak isteyeceğini düşündüğünden başka ne içindi?" şeklindeki cevabını neredeyse duymuyordu.

Robert, Daniel'in yanındaki masaya yerleşirken, "Kahretsin, çok zeki," diye mırıldandı. "Bu hiç aklıma gelmemişti."

Daniel ayağa kalkarak, "Ben de öyle," dedi suratsızca. Yukarıda sözde kırık kalbine bakması buraya kadarmış. "Otur

Daniel," dedi Leydi Woodrow, onun ayağa kalktığını görmek için etrafına bile bakmadan.

Söz konusu kendisi olduğunda kadının gözleri hep kafasının arkasında olmuş gibi görünüyordu, diye düşündü suratsızca ve tekrar yerine oturdu. Zaten neden kalktığını da bilmiyordu. Suzette onu sevmiyordu. O kadar az önemsemişti ki, kendisine teklif eden ilk adamla kaçmıştı. Tam bir gün bile beklememişti. Adam gerçekten de onun ihtiyaçlarına uyan ilk elverişli adamdı ve görünüşe göre herhangi bir erkek işine yarayabilirdi. Ahırda paylaşıklardan sonra bu çok alçaltıcıydı. Suzette böyle bir zevki herhangi bir erkekle yaşayabileceğini düşündüyse, büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı ... ve bu onun işine geliyordu, diye karar verdi.

"Ne kadar zaman önce gittiler?" Richard onlara katıldığında Robert sordu.

Birdenbire bozulan ruh haline rağmen Daniel kendini gergin bir şekilde yanıt beklerken buldu.

"Bir saatten fazla olmadı," diye mırıldandı Christiana. "Babam onlarla gitmek için ısrar etti ve önce yemek yemeleri için zaman ayırmalarını istedi. Eşyalarını toplamakla da olabildiğince oyalandı ama eminim burada eşyalarını hiç açmadı. Sanırım onlar gitmeden önce senin haberlerle dönmeni umuyordu."

"Tanrı onu korusun," dedi annesi ve ardından Richard'a bakarak, "Yemeğin hazır olması ne kadar sürer?" diye sordu.

"Hancı bana hemen çıkacağına dair güvence verdi. Karısının ocakta yahnisi ve dün akşamdan kalan biraz rostosu var. Güvecin suyunu ve rosto yemeğini hemen getirecek."

"Güzel, güzel." Leydi Woodrow, Christiana ve Lisa'yı masaya buyur ettikten sonra, "Belki de hep birlikte yemeliyiz," diye önerdi.

Richard tereddüt edip Daniel'a doğru kararsızca bakınca, Leydi Woodrow elini kovarcasına sallayarak, "Boş ver onu, surat asıyor. Suzette başka biriyle evlenmeye gittiği için burnundan soluyor. En iyisi de bu zaten. Böylece yemek sözünü tutması için kavga etmemize gerek kalmayacak ve **gerçekten** de yemeye ihtiyacı var."

Richard hancıya yemek yiyeceklerini haber vermek için uzaklaşırken Daniel dişlerini sıkarak, "Somurtmuyorum," dedi. "Ve benim hakkımda böyle konuşmayı kes. Tam burada oturuyorum."

Leydi Woodrow, Christiana ve Lisa'nın diğer yanında otururken, "Burnunuzun rahatsız olduğunu inkâr etmediğinizi fark ettim," dedi.

"Burnumun direği kırılmadı," dedi şimdi ve çenesini kaldırıp ekledi: "Bana bir iyilik yaptı. Karşısına çıkan ilk erkekle kaçacak kadar beni önemsemiyorsa, o zaman beni gelecekteki kalp ağrısından kurtardı."

"Oh ama-" Lisa başladı ama annesi tarafından susturuldu.

"Yemeğini yedikten sonra," dedi nazikçe ve açıkladı, "Daniel istediği zaman korkunç derecede inatçı olabiliyor. Onu kurtarmaya gitmeden önce yemek yemesi daha iyi olur."

"Kimi kurtarmak?" Daniel kaşlarını çatarak sordu. "Kendi isteğiyle gitti, değil mi?"

"Neden şimdi onun adını bile söyleyemiyorsun acaba?" dedi annesi düşünceli bir ifadeyle ve sonra Richard, hancı ve karısı ellerinde birer tabakla yaklaşırken etrafına bakındı. "Oh, işte yemekler. Harika."

Daniel kaşlarını çattı ama dilini tuttu. *Kızın* adını söylemiyordu çünkü söylemek istemiyordu ve onu kurtarmak için acele etmeye hiç niyeti yoktu, diye düşündü, önüne konan çorbayı acımasızca karıştırırken. O evleniyordu, öldürülüyordu. Eğer bu kadar kolay değiştirilebilseydi ... Bir kaşık çorba yuttu ve ne çorbada ne de öfkesinde boğulmamayı başardı. Birincisi, yazmadığı bir mektubun ondan gelmiş olabileceğini sorgusuz sualsiz kabul ederek, ikincisi de bu başka adamın teklifini kabul ederek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu hiç de Suzette'in yapacağı bir şey değildi. Onun gelip peşine düşmesini ve cevaplar talep etmesini beklerdi. Özellikle de ahırda paylaşıklardan sonra.

En azından ona değer verseydi, diye düşündü Daniel boş kâseyi kenara itip üzerinde sığır eti ve rumbledethumps olan tabağı önüne çekerken. Rumbledethumps İskoçya sınırı boyunca yaygın olan patates, soğan ve lahana karışımı bir yemektir. Daniel genellikle bunlardan hoşlanırdı. Ama bu kez neredeyse hiç tatmamıştı; aklı Suzette'te ve onun ihanetindeydi. Onun masumiyetini alıp sonra da nişanlarını bozacak kadar duygusuz olabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

"Evde bana anlattıklarınıza bakılırsa, geçen hafta birkaç kaza olmuş," dedi annesi yemek yerlerken sessizliğin içinde aniden.

Richard başıyla onayladı. "Sanki biri biz adamların seyahat ettiği arabanın tekerleğinin dörtte üçünü kesmiş gibi görünüyordu ve sonra Daniel ve ben kasabada neredeyse eziliyorduk."

"O kazaların aslında kaza değil de sana yönelik cinayet girişimleri olduğunu mu düşündün Richard?" Leydi Woodrow sordu.

"Evet, ama durumun öyle olmadığı ortaya çıkınca bunların kaza olabileceğine karar verdik," dedi kaçamak bir ifadeyle.

Bunu nereden bildiğini öğrenmek için Richard'ı sıkıştırmadı, sadece "Ama Daniel da neredeyse her iki kazanın da kurbanı oluyordu,

öyle mi?" diye sordu. "Şey, evet," dedi Richard yavaşça, belli ki onu anlamamıştı.

"Bugün vurulduğunu düşünürsek, diğer iki olayın asıl kurbanının o olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?" diye sordu nazikçe. Richard'ın gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla Daniel'a doğru baktı ama hiçbir tepki almadı.

"Ve bu saldırılar Daniel Suzette'le evlenmeyi kabul ettiğinde ya da kabul etmiş gibi görüldüğünde mi başladı?" diye sordu annesi.

Daniel sessizce, "Dicky'nin onunla evlenmesi gereken arkadaşının kazaların arkasında olabileceği aklıma geldi," diye itiraf etti. "Neden bir şey söylemedin?" Richard hayretle sordu.

Daniel omuz silkti. "Sadece bir şüpheydi. Dicky'nin Suzette'le evlenecek olan arkadaşının adını bilmiyorduk, sadece takma adının Twiddly olduğunu biliyorduk ve hemen Gretna Green'e gidiyorduk. Evlendiğimizde adamın vazgeçeceğini varsaymışım, o halde neden endişelenelim ki? Her sabah yola çıkmadan önce arabaları iyice kontrol ettiğimiz sürece her şeyin yolunda gideceğinden emindim. Ve öyle de oldu."

Robert kuru bir sesle, "Vurulana kadar," dedi.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye itiraf etti acımasızca. "Bu kadar açık bir saldırı beklemiyordum. Vurulmak bir kaza sayılmazdı." "Suzette aldığı mektubu yanına aldı mı?" Leydi Woodrow yemeğinden bir ısırık daha alırken aniden sordu.

"Hayır." Christiana öne doğru eğilerek Lisa'nın yanından kadına doğru baktı. "Bende var."

"Görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Christiana cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkarıp uzattı.

Daniel annesinin kâğıdı buruşturup masanın üzerinde düzleştirmeye çalışmasını izlerken çığnemesi yavaşladı. Okumak için başını eğdiğinde, o da okumak için yanına eğildi ve soğuk kelimeleri okurken dehşetle nefesini içine çekti.

"Bunu yazan her kimse ahırları nereden biliyor?" diye sordu telaşla. "Ne olmuş ahırlara?"

Richard şaşkınlıkla sordu.

Daniel'in annesi soruyu duymazdan geldi ve mırıldandı, "Hmm. Belli ki bunu yazan kişi sizi izliyormuş. Eğer ikiniz yalnız olduğunuzu düşünüyorsanız Suzette'in bu mektubun sadece sizden gelmiş olabileceğine inanmasına şaşmamalı."

"Evet," diye dehşetle fark etti.

"Ve bu mektup sadece onun kalbini değil, ruhunu da kırmak içindi," diye belirtti annesi acımasızca. "Zavallı kız utançtan kıvranmış olmalı."

"Evet," dedi Christiana ciddiyetle. "Artık hepimizin ondan nefret edeceğini düşünüyordu, Lisa ve benim bile." "O mektupta ne yazıyor öyle?" Robert ayağa kalkıp masanın etrafına gelerek sordu.

Daniel mektubu kaptı ve cebine soktu. Bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa bile bunu başka hiç kimse görmeyecekti. Bu, Suzette'le paylaştıkları güzel anları iffetsiz ve ahlaksız bir şeymiş gibi gösteren acımasız, iğrenç bir eserd. Suzette'in kollarında bulduğu cennette edebi bir yılan.

Robert tereddüt etti, ama bir an sonra teslimiyetle yerine döndü.

Leydi Woodrow şimdi, "O zalim hakaretleri okuduktan sonra hiçbir erkeğin onunla evlenmek istemeyeceğine kesinlikle inanacaktır," dedi. "Birdenbire ortaya çıkıp ona talip olan bu adam, içinde bulunduğu zor durumda, borçlarını ödemek ve skandaldan kaçınmak için evlenmesi gereken parlak zırlı bir şövalye gibi görünmüş olmalı."

"Adı Jeremy Danvers," diye hatırlattı Lisa onlara. "Landon'ların balosunda onun dans kartındaydı ama Richard'ın baloya gelişi dansı reddetmesine neden oldu. Gelip beni aldı ve onunla dans etmek yerine beni Christiana'ya sürükledi."

"Danvers mı?" Robert yineledi. "Suzette'in taleplerini karşılayacağı kesin. Bir baronluğu ve arazisi var ama işletecek parası yok."

"Sadece bu değildi," dedi Christiana mutsuz bir şekilde. "Sadece utanç ya da başka kimsenin onunla evlenmeyeceği korkusu da değildi. Babam, Suzette'in ahırdaki olayın başka sonuçları olabileceğinden endişelendiğini ve bu konuda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istediğini söyledi."

"Ne gibi sonuçlar?" Richard sordu ve bu Daniel'in kendisinin de merak ettiği bir soruydu.

Lisa sadece başını sallayıp kızınca Daniel kaşlarını çatı. Neredeyse Lisa'nın cevaplama için soruyu kendisi tekrarlayacaktı ama sonra aniden, tıpkı kurşunun sırtına isabet ettiği gibi beklenmedik ve keskin bir şekilde vuruldu. Nefesini de aynı derecede etkili bir şekilde kesmişti. Suzette hamile olabilirdi.

Daniel hemen ayağa kalktı ve hanın kapısına doğru yöneldi. Yemeğin onarıcı gücünden mi, yoksa damarlarında aniden gürleyen kanın canlandırıcı etkisinden mi, bilmiyordu ama daha önceki zayıflığı artık yoktu ve zihni bir bıçak gibi keskindi ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı. Suzette'e ulaşmak zorundaydı. Daniel buna o kadar odaklanmıştı ki arkasındaki kargaşayı duymadı bile ve ancak Robert konuştuğunda takip edildiğinin farkına vardı.

"Danvers," dedi adam handan çıktıklarında tiksintiyle. "Paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum ama bu kadar alçalacağını düşünmemiştim." "Onu durduracağız," dedi Richard kararlı bir şekilde ve Daniel'in da dikkatini kendi varlığına çekti.

Leydi Woodrow, "Öyle yapacağız," diye onaylayınca hepsi durdu ve Lisa ile Christiana'yı handan çıkarırken görmek için döndüler. "Kızların söylediğine göre Danvers'in arabasında sadece iki at varmış. Biz dörder atlı iki arabayla gideceğiz ve onlara hemen yetişeceğiz. Hizmetçiler daha yavaş takip edebilir."

Daniel kaşlarını çatı. "Biz at sırtında takip edersek daha hızlı olur."

"Ata binmek yaranızı daha da kötüleştirebilir. Ayrıca, o zaman zaten bizi beklemeniz ya da bizi almak için geri dönmeniz gerekir." Leydi Woodrow mantıklı bir şekilde işaret ettikten sonra ekledi: "Ve sizden geldiği söylenen o mektuptan sonra Suzette'in sizi dinleyeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Richard ve Robert açıklayabilir."

"Bu noktada bir kadını daha kolay dinleyecektir," dedi annesi kızları erkeklerin durduğu yere götürürken nazikçe. "Ayrıca, sen yaralısın ve adamlar Danvers ve şoförüyle meşgul olabilirler. Adam onun mirasına konmak için adam öldürmeye hazır olduğunu çoktan kanıtladı. Ondan kolay kolay vazgeçmeyecektir." Başını iki yana salladı. "Hepimiz gidersek daha iyi olur, o zaman ortaya çıkan herhangi bir durumla birlikte başa çıkabiliriz."

Daniel tereddüt edince, uzanıp onun yanağını okşadı. "Onları yakalayacağız, oğlum. Söz veriyorum. Senin mutluluğunu ve olası bir torununu riske atmak istemem. Bunu biliyor olmalısın?"

Daniel bu gecikmeye sinirlenmişti ama bunun en akıllıca yol olduğunu da biliyordu. İki araba ve dörder atla Gretna Green'den çok önce yetişmeleri gerekiyordu. Ve işler karışırsa kadınlar da gerekli olabilirdi. Suzette'in kız kardeşlerini daha kolay dinleyeceği kesindi. Üstelik annesi yaralar konusunda çok becerikliydi. Biri yaralanırsa ya da kurşun yarası yeniden açılırsa, ki bu büyük bir olasılıktı, en çok o işe yarayacaktı. Daniel'in geri çekilip Richard ve Robert'ın onun yerine savaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Danvers'in boynunu kendisi vurmak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda ve Richard ile Robert'a baktı. "Siz ikiniz arabaların hazırlandığından emin olursanız, ben de hesabı ödeyip sandıkları aşağı indiririm. Çabuk olalım. Onlar evlenmeden ve ben Suzette'i dul bırakmak zorunda kalmadan önce onlara yetişmek istiyorum."

Bölüm On Dört

Langley'le birlikte ayrılmadan önce Richard'la konuşmak için durmadığına şaşırdım Danvers."

Suzette babasının yorumunu duydu ama pek aldırış etmedi, Daniel'la geçirdiği zamanın anılarıyla kendine işkence ederken bakışları pencereden dışarıya kaymadı. Keşke her şeyi farklı yapsaydı, arabada Jeremy yerine onunla birlikte o olurdu, diye düşündü ve sonra kendi hain zihnine yüzünü buruşturdu.

Düşünceleri şu ana kadarki yolculuğun tamamında hiç de yardımcı olmamıştı. Babasının oyalamalarına rağmen adamların yola çıkmadan önce geri dönmeyi başaramamış olmaları, Richard ve Robert'in Daniel'ı onunla evlenmeye ikna etmek için epey zaman harcadıklarını ama Daniel'ın ikna olmadığını gösteriyordu. Ve açıkçası, eğer ikna edilmesi gerekiyorsa, onu istemiyordu. Eğer Daniel onu bu şekilde geri çeviriyorsa, Daniel onun sandığı gibi bir adam değildi.

En azından Danvers'in arabasıyla handan uzaklaşırlarken Suzette kendine böyle söylemişti. Elbette o zamandan beri fikrini birkaç kez değiştirmişti. Onu seviyordu ve her şekilde ona sahip olmak istiyordu. Kendisini reddettiği için ondan nefret ediyordu ve onu bir daha görmenin utancını asla yaşamak istemiyordu. Daha terbiyeli davranmadığı ve tutkusuyla onu kendinden uzaklaştırdığı için kendinden nefret ediyordu. Ve sonra onu sevmeye ve onu her şekilde elde etmeye geri dönüyordu. Bu çok yorucuydu ve kendisini kaybolmuş ve yorgun hissetmesine neden oluyordu çünkü gerçek suydı ki adam onu istemiyordu ve Jeremy ile evlenecekti.

Bu düşünce bile gözlerini yaşarttı ve Suzette gözlerini hızla kırıştıtarak onları uzaklaştırmaya çalıştı. Belki de gözlerini kapatırsa Jeremy'nin Daniel olduğunu düşünerek yarınki töreni atlatmasına yardımcı olabilir, diye düşündü Suzette ve sonra kaşlarını çatı. En azından bunun ertesi güne kadar beklemek zorunda kalacağını varsayıyordu. Gretna Green'e vardıklarında çok geç olacaktı ve bir anda oda tutup evlenmek için yarına kadar beklemek zorunda kalacaklardı.

"Richard'la neden konuşayım ki?" Danvers sonunda söyledi. Kayıtsız ve ilgisiz görünmeye çalışsa da, sesindeki bir şey Suzette'in kulağına çarptı ve Suzette dönüp ona baktı, arabaya bindiklerinden beri sürekli yaptığı parmak oynatmanın durduğunu fark etti. Babasının bakışlarına karşılık verirken parmaklarını sıkıca birbirine kenetlemişti.

"Siz ikiniz arkadaşsınız, değil mi?" Cedrick Madison bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirirken sordu. "Kulüpte orada olduğunuzu hatırlıyor gibiyim ve sonra bu son oyun cehenneminde çok şey kaybettim."

"O geceyi hatırlıyor musun?" Danvers'in sesinde şimdi kesinlikle bir temkinlilik vardı ve Suzette bunun nedenini boş yere merak etti ama gerçekten umursamadı.

"Ufak tefek şeyler. Dicky ile oldukça samimi görüldüğünüzü hatırlayacak kadar," dedi Lord Madison suratsızca, eliyle bastonunun sapına masaj yaparak. Bu onun tedirgin olduğunun kesin bir işaretiydi ama Jeremy ile evleneceğini öğrendiğinden beri tedirgindi.

Danvers, "Biz sadece dostça tanışıyoruz," diye mırıldandı.

Suzette bakışlarını tekrar ona çevirdi, yüzünün pencereye dönük olduğunu ve başparmaklarının bir kez daha birbirinin etrafında döndüğünü fark etti.

"İşaretçilerimi nasıl öğrendin?" diye sordu babası.

"Sana söyledim, Cerberus bunu bana ödeme yerine verdi," diye kısaca cevap verdi Jeremy, büyüleyici görüntüsü kayıyordu.

"Evet, söylediğin buydu," diye kabul etti babası acımasızca. "Ama herhangi birinin ödemeyi kendi başına yapmak zorunda kalacağı bir anlaşmayı kabul edeceğine, hatta herhangi bir saygın kumarhane sahibinin bunu önereceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Jeremy, "Cerberus hiç de saygıdeğer değil," diye mırıldandı. Parmaklarını çevirme hareketi hızlanmıştı, öyle ki başparmaklar birbirlerinin etrafında çok hızlı dönüyordu.

"Evet. Ben de öyle duydum. Uyuşturucu kullandığı ve benim gibi dikkatsizleri dolandırdığı söylendi... Bu yüzden bırakın bu kadar büyük bir meblağı, herhangi bir şey kazandığınıza inanmakta güçlük çekiyorum."

Jeremy sabırsızca kıpırdandı ve tersledi, "Evet, öyle yaptım, bu da seni ödeme yerine kızınla evlenmeye razı olduğum için çok şanslı kılıyor, değil mi? Artık konuyu değiştirebilir miyiz?"

Babası gözlerini kısmıştı. "Dicky'nin beni yine oyun cehennemine sürüklediğini ve bir arkadaşının Christiana'mla olduğu gibi Suzette'imle de evlenmesini sağlamak için beni daha fazla parayla kandırdığını öğrendik," dedi acımasızca. "Ve ne gariptir ki, tam da gelinin kalbinin kırıldığı sırada günü kurtarmaya geldiniz."

Suzette bunu ne zaman öğrendiklerini merak ederek babasına baktı. Belli ki o Lisa'yla birlikte salondayken fark edilmiş olmalıydı. Başka neyi kaçırmıştı? Kaşlarını hafifçe çatı ve Daniel'in George'u kimin zehirlediğini ona hiç söylemediğini hatırladı. Ona tekrar sormak da aklına gelmemişti. İtiraf etmek ne kadar soğuk olsa da, adamın ölmüş olmasından memnundu, eğer onu da istemediği bir evliliğe zorlamayı planladıysa, şimdi iki kat daha memnundu. Gerçekten de Dicky'nin ölümünden duyduğu tek pişmanlık, onun daha fazla acı çekmesini dilemesiydi.

"Dicky'nin amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Jeremy. "Ve benim oraya varmam sadece bir tesadüftü. Suzette'le karşılaşmam ve onun sıkıntılı hikâyesini dinlemem de mutlu bir tesadüftü."

Suzette'e gülümsemi ama Suzette ona karşılık vermedi. Babasının soruları onu kendine acıma duygusundan yeterince uzaklaştırmıştı, öyle ki Daniel'in mektubunu aldığından beri ilk kez beyni yeniden düşünmeye başlamıştı.

"Dicky'nin bu arkadaşı hakkında bildiğimiz tek şey ona 'Twiddly' denildiğidir," diye açıkladı babası ve Jeremy'nin birdenbire durmuş olan ellerine anlamlı anlamlı baktı. Ağzını sıkarak suçladı: "Sen Dicky'nin Suzette'imle evlenmeyi planlayan arkadaşısın. Başından beri bu planın içindeydin ve tam da mektubun geldiği sırada ortaya çıkan bu mutlu tesadüf, mektubu Daniel'in yazıp yazmadığını merak etmeme neden oluyor."

Suzette bu öneri karşısında kaskatı kesildi. Artık tüm dikkati onun üzerindeydi.

Cedrick Madison bastonunu bir kenara bıraktı ve ona dönerek ellerini tuttu, "Daniel seninle evlenmeye çok hevesliydi, kızım. Artık evlenmek zorunda olmadığını düşünmemen için konağı sattığımı sana söylemememi bile istedi."

"Ve sen bunu kabul mü ettin?" diye sordu hayretle.

Omuz silkti. "İnatçı bir kız olabiliyorsun Suzette. Ve bazen kendinizin en büyük düşmanı olursunuz. Bir gün senin de

Korkudan onunla evlenmekten kaçındım. Ama ikinizin de birbirinizi sevdiğinizi çok açtık."

"Sence beni seviyor muydu?" diye sordu küçük bir sesle, umut etmekten korkarak.

"Bundan eminim," dedi ciddiyetle ve sonra ekledi, "Seni sevmeyen hiçbir erkek senin saçmalıklarına katlanmaz."

Suzette bu ters iltifat karşısında kaşlarını hafifçe çattı.

"Ama öyle olsun ya da olmasın, Woodrow seninle birlikte olup sonra da kaçmayacak kadar onurlu biri," diye devam etti babası acımasızca. "Ayrıca, bana böyle bir haberi soğuk bir mektupla verecek bir korkak gibi görünmedi. Burada yanlış giden bir şeyler var. Bence hana dönmeli ve Daniel'den haber almayı beklemeliyiz."

Suzette tereddüt etti. Kalbi zaten kırktı, geri dönmelerinin getirebileceği en kötü şey daha fazla aşağılanmaydı ve birkaç dakika önce bundan kaçınmak için neredeyse her şeyi yapabilecekken, babasının sözleri ona umut vermişti. Eğer Daniel'in o mektubu yazmamış olması gibi en ufak bir ihtimal bile varsa... Elbette bu da bir olasılıktı? Onun el yazısını daha önce hiç görmemişti ve biri onları ahırda görmüş ve belki de bunu biliyor olabilirdi.

Yutkunarak başıyla küçük bir selam verdi.

"İşte benim cesur kızım." Babası onun elini okşadı ve Danvers'a dönmeye başladı. "Dur-

Suzette ellerine bakıyordu ama adamın sözleri aniden kesilip Lord Madison aniden ona doğru yığılınca telaşla ona baktı.

"Baba?" Suzette onu arabanın zeminine doğru kaymaya başlarken yakaladı ve sonra Danvers'a bakarak babasının bastonunu alt kısmından tuttuğunu, böylece demir sapını bir sopa olarak kullanabildiğini gördü. Jeremy onun bakışları karşısında soğuk bir şekilde gülümseyerek omuz silkti ve bastonun sapını kavrayana kadar parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Sopayı yanındaki koltuğun üzerine bıraktı ve bir tabanca çekti.

"Durmayacağız," dedi ciddiyetle. "Ve benimle evleniyorsun."

"Hiç sanmıyorum," diye tersledi Suzette hemen, babasını arabanın koltuğunun köşesine yaslayarak duvara yaslanmasını sağladı. "Şöyle bir şey demeliydin, 'Cesedimi çiğnemedim'," dedi Jeremy boş boş. "O zaman 'Hayır, cesedini çiğneyerek' diye cevap verebilirdim. Çünkü ben

Eğer yapmazsan babanı öldüreceğim."

Suzette ona baktı ve tüm o nazik çekiciliğin nereden gelip nereye gittiğini merak etti. Sanki tamamen farklı bir adamla karşı karşıyaydı. Gözlerini boyamak bu kadar kolay mıydı? Görünüşe göre öyle, diye düşündü mutsuzca ve ağzını açtı; ama o daha konuşmadan Jeremy, "Lütfen 'Bunu yapamazsın' gibi saçma bir şey söyleme," diyerek onu engelledi. Yüzünü buruşturdu ve "Zaten yaptım. Şimdi kravatını kullan ve onu bağla," diye soğuk bir şekilde emretti. "Sıkıca, dikkat et. Düşünden önce gevşeyip kendini vurdurmasını hiç istemem."

Richard aceleyle han avlusundan geçip arabaya doğru ilerlerken Daniel kaşlarını kaldırarak sordu. Herkesin her durakta inerek zaman kaybetmesi yerine, bu işi tek bir kişi yapıyordu. Richard ve Robert, Daniel'in yarasının ağırlaşmasını önlemek için sırayla yapıyorlardı.

Richard yaklaşıırken, "Onlardan iz yok mu?" diye sordu.

Radnor başını salladı, yüz ifadesi asıktı ve Daniel kendi arabalarının arkasında duran arabaya bakarak annesinin başını açık kapıdan çekip kapattığını gördü. Richard'in cevabını o da duymuştu ve şimdi şüphesiz Lisa ve Christiana'ya haberi veriyordu.

İlk saatten sonra, Danvers'in arabasının orada olup olmadığını ve hâlâ orada olup olmadığını kontrol edebilmek için her handa durmaya başlamışlardı. Yemek için durmasını ya da herkesin ayaklarını uzatıp rahatlamasına izin vermesini bekliyorlardı. Dümdüz gitmeye karar vermiş olsa bile, adam eninde sonunda at değiştirmek için bile olsa durmak zorunda kalacaktı. Ancak görünüşe göre şimdiye kadar hiç durmamıştı.

Richard arabaya tırmanırken Daniel acımasızca, "Hiç durmayacağından ve geçtiğimiz her handa durarak zaman kaybettiğimizden şüphelenmeye başladım," diye itiraf etti.

"Hm," diye mırıldandı Robert tiksintiyle. "Eğer seni vurduysa ve Suzette'in aldığı mektubu o yazdıysa, şüphesiz onu Gretna Green'e götürmek ve hiçbir şey araya girmeden işi bitirmek isteyecektir."

Daniel oturduğu bankta arkasına yaslanıp karşısındaki Robert ve Richard'a baktı, sonra da, "Belki de her hanı kontrol etmeyi bırakmalıyız. Çok zaman kaybediyoruz ve dursalar ve biz onları geçsek bile, Gretna'ya onlardan önce varmak sadece bizim yararımıza olabilir. O zaman pusuya yatabiliriz."

Şoförüne bu talimatları vermeden önce her iki adamın da başıyla onaylamasını bekledi.

Suzette babasının gözlerinin dalgalandığını görünce rahat bir nefes aldı. O kadar uzun süredir baygındı ki, Danvers'ın ona o kadar sert vurduğunu ve bir daha asla uyanamayacağını düşünerek endişelenmeye başlamıştı. Ama kendine geliyordu ... ve şimdi onun bilincinin yerine gelmesini beklerken aklına gelen planı uygulayabilirdi.

Danvers babasını bağlamayı bitirir bitirmez silahını kaldırmıştı. Suzette, Danvers'ın silahını dışarıda tutmaya zahmet edecek kadar tehdit altında hissetmediğini düşündü. Durum ne olursa olsun, yine parmaklarını oynatıyor ve pencereden dışarı, kırıları örten karanlığa bakıyordu.

"Bir sonraki handa durmamız gerekecek," diye açıkladı soğuk bir sesle. "Tesisleri kullanmam

gerekıyor." Danvers ona ilgiyle baktı ve sonra tekrar pencereye döndü. "Hayır." "Tuvalette

gitmem gerekiyor," diye ısrar etti.

Jeremy sadece omuz silkti. "O zaman nemli bir elbiseye alışsan iyi olur, çünkü durmayacağız."

Suzette gözlerini acımasızca kıstı. Bu cevabı yarı yarıya bekliyordu ve böyle bir durumda bir acil durum planı hazırlamıştı. Şimdi bunu uyguladı ve oturduğu yerden kalktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Danvers bağırdı, hışırdayan kumaşlar hareket ettiğini haber verince şaşkınlıkla etrafına bakındı. Danvers tabancasını çekip çıkardığında Suzette ayağa kalkmış ve ona doğru ilerliyordu. Suzette görmezden geldi ve ona sırtını döndü, kendisini vuracağından pek de endişe etmiyordu. Ne de olsa altın yumurtlayan tavuktu. Nispeten güvendeydi -en azından evlenene kadar öyleydi- ve adamın kucağına oturdu.

"Bu da ne?" Jeremy'nin nefesi kesildi, sesi şimdi telaşlı geliyordu ve onu sırtından iterek kaldırmaya çalışıyordu. "Çekil üzerimden ve koltuğuna otur."

Suzette ellerini arabanın duvarlarına dayayarak onun kendisini yerinden oynatmasını engelledi. "Eğer kaba saba biri olduğun için ıslanıp rahatsız olacaksam, sen de öyle olacaksın," dedi sakince ve ekledi, "Bana tahammül edin lordum, bu sadece bir dakika sürer."

Adamın dehşet içinde nefesini içine çekerken çıkardığı soluk soluğa sesi duyabiliyordu ve sonra boğuk bir sesle, "Bunu kastetmiş olamazsın-" dedi.

"Evet, ahlında," diye sakin bir şekilde onu temin etti. "Tabii ki, ihtiyaçlarımı başka bir şekilde karşılayabilmem için durmak istemezsen... ikimizi de kuru bırakacak bir şekilde."

Suzette babasının telaşla açılmış gözlerini yakaladı ve göz kırptı. Sonra da gözlerini kapattı. Lord Madison mesajı hemen aldı ve bilinçsiz numarası yaparak gözlerini tekrar kapattı. Bunu yaptığı anda ekledi, "Lütfen kararınızı çabuk verin lordum. Korkarım daha fazla dayanamayacağım."

daha uzun."

"Pekâlâ, lanet olsun!" Onu uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçerek vagonun duvarına vurdu ve bağırdı: "Arabayı durdur Thompson. Derhal durdur diyorum."

Araba yavaşlamaya başladığı anda Danvers, "İşte, duruyoruz. Şimdi in üstümden, kadın."

Suzette kuru bir sesle, "Memnuniyetle," dedi ve ağırbaşlı bir şekilde yerine oturmak için hareket etti. Danvers'a doğru bir bakış attığında, sanki deli bir kadın ya da kirlî bir yaratılmış gibi ona baktığını gördü. Kadın cevap olarak tatlı tatlı gülümsedi. "Evlenmemiz için sabırsızlanıyorum."

Danvers'ın gözleri bir tür dehşetle açıldığında, hafifçe kıkırdadı ve bu da yüzüne bir kaş çatılmasına neden oldu.

"Çık dışarı," diye tersledi ve araba durduğu anda tabancasını kapıya doğru salladı.

Suzette dışarı çıktı ve arkasına dönüp baktığında babasına acımasızca baktığını gördü. Görünüşe göre baygın görünen adamı bırakmanın yeterince güvenli olduğuna karar veren adam, nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak Suzette'i dışarı kadar takip etti ve Suzette'in kendisini beklediğini görünce kaşlarını çatı. "Peki, ne bekliyorsun? İşe koyul."

"Burada, hiçliğin ortasında mı?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla.

"Evet," dedi sertçe. "Ya devam edersin ya da biz devam ederiz ve sen de tek başına ıslanırsın. Eğer ikiniz de atlamaya kalkışırsanız babanızı vurabileceğim tepeye binerim," diye ekledi kuru bir sesle.

Yüzünü buruşturan Suzette içini çekti ve ağaçlara doğru dönerek, "Pekâlâ," diye

mırıldandı. "Nereye gidiyorsun?" Jeremy sordu

"Sence nerede?" diye sordu alaycı bir tavırla, ilerlemeye devam ederek. "Burada sizin ve şoförünüzün önünde meselelerle ilgilenecek değilim."

Suzette'i çok rahatlatan bir şekilde, sinirli bir hırıltı çıkardı ama başka bir itirazda bulunmadı. Bu onun planını ilerletmesini engellemeyecekti ama işleri zorlaştırabilirdi. Siper almak için güzel ve geniş bir çalılık bulana kadar birkaç metre yürümeye devam etti. Suzette kısa bir süre düşündü ve sonra çömelmeden önce etrafı incelemek için etrafına baktı. Görüş alanından çıktığından emin olduktan sonra, "Şarkı falan söyle," diye seslendi.

"Ne?" Jeremy hayretle sordu.

Suzette, "Şarkı söyle ya da bir şiir falan oku," diye emretti. "Dinlediğini bilirim gidemem." "Oh,

Tanrı aşkına-"

"Bu işleri hızlandıracak," diye söz verdi ona.

Suzette onun bir dizi yemin mırıldandığını duydu ve ardından Jeremy, "Ya şarkı söylersin ya da konuşursun o zaman," diye bağırdı.

"Şarkı söylemeye ya da ezberden okumaya çalışırsam yaptığım işe konsantre olamam. Ayrıca, tam ortasında homurdanabilirim ve bu da en az onun kadar utanç verici olur-"

"Pekâlâ," diye tersledi Jeremy, onun sözünü keserek. Anlaşılan, Danvers'ın tam olarak ne yaptığını duymak isteyecek kadar midesi kaldırmıyordu. Bir sonraki anda Danvers Tanrı'nın duasını okumaya başladı; bir kiliseye girmeye cüret ederse alevler içinde kalacağından şüphelendiği düşünülürse, bu ona göre oldukça kutsal şeylere saygısızlıktı ama şikâyet etmeyecekti. Çökmüş halde kalarak, bir sıra ağaca ulaşana kadar çalıların örtüsü altında yana doğru ilerledi, sonra yarı çömelmiş bir şekilde kalktı ve daha hızlı hareket ederek ağaçları ve çalıları siper olarak kullanarak patikaya doğru ilerledi. Neredeyse arabanın arkasındaki ağaçların kenarına gelene kadar ilerlemeye devam etti. Suzette daha sonra durup arkasına baktı ve onun anlatmaktan yorulmasını bekledi. Beklemesi uzun sürmedi.

"Daha bitirmedin mi?" Jeremy üçüncü okumadan sonra sabırsızca bağırdı.

Kadın sessiz kaldı.

"Suzette?" diye seslendi, sesine şüphe karışmıştı. Cevap sessizlik olunca, en dinsiz şekilde küfretti ve ormana doğru ilerlemeye başladı. "Kahretsin! Neredesin sen?"

Adamın onun bulunduğu yere gelip etrafı araştırmaya başlamasını sessizce izledi ve arabaya doğru dönüp "Thompson! Buraya gel ve küçük sürtüğü bulmama yardım et."

Suzette'in dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı, Daniel'dan geldiğini düşündüğü mektubu aldığından beri ilk kez bu kadar keyif almıştı. Jeremy tam da beklediği gibi davranıyordu. Şoförün arabadan inişini ve ağaçlara ulaşana kadar yüksek otların arasında ilerleyişini izledi ve sonra eteklerini toplayıp ağaçların kenarına yaklaşarak kendini gizledi. Adam işverenine katılır katılmaz Suzette ağaçların arasından sıyrıldı, arabanın etrafından dolandı ve aracın uzak tarafından hızla şoför mahalline tırmandı. Daha koltuğa yerleşmeden dizginleri eline alan Suzette, sürücünün kırbacını kapığı gibi atların kafasında şaklattı.

Atlar bir anda öne fırladı ve neredeyse onu tüneğinden geriye doğru uçuruyordu. Koltuğunu korumayı başardı ve dizginleri tokatladı. Atlar hemen daha da hızlanmaya başladı. Suzette o sırada etrafına bakındı, Jeremy ve şoförünün yola doğru koştuğunu görünce şaşırmadı. Asla yetişemeyeceklerini bildiği için endişelenmiyordu... Jeremy aniden durup tabancasını doğrultana kadar. Suzette hemen eğildi ve kendini olabildiğince küçük bir hedef haline getirmeye çalıştı.

Suzette ilk başta silahın sesini duyup hiçbir şey hissetmeyince Jeremy'nin iskaladığını düşündü ama sonra Jeremy'ye en yakın taraftaki atın tökezlediğini ve düşerken soldaki ata çarptığını gördü. Bir sonraki anda her iki at da yere düşmüş ve arabayı da yanlarına çekmişlerdi. Suzette'in düşünecek zamanı yoktu, araç dönmeye başladığında kendini koltuktan yukarı itti ve kendini arabadan uzağa fırlattı. Kemiklerini sarsan bir çarpmayla yere çarptı ve sonra kendini yeterince uzağa atamadığından ve arabanın üzerine düşeceğinden korkarak durmadan önce içgüdüsel olarak birkaç kez yuvarlandı.

Suzette başını kaldırıp etrafına bakındı. Jeremy ve şoförünü göremiyordu ama araba birkaç metre ötede yan yatmıştı. Kendisine saldıran ağırlı ve sızıları görmezden gelerek ayağa kalktı ve sendeleyerek arabaya doğru yürüdü, tek endişesi babasıydı. Hâlâ bağlı olduğu için araç yuvarlanırken kendini korumakta çaresiz kalacaktı. Endişe onu yiyip bitirirken arabaya ulaştı ve yedek beşinci tekerleği, arabacı basamağını ve koltuk demirlerini kullanarak arabanın devrilmiş tarafına tırmanmayı başardı. Oraya vardığında Jeremy ve şoförünün kendisine doğru koştuğunu gördü ama onları görmezden geldi ve sürünerek vagonun kapısını çekip açtı.

Hava neredeyse karmak üzereydi ama arabanın içi hâlâ karanlıktı ve ilk başta pek bir şey seçemedi; ama sonra Suzette babasının kapıya yaslanmış, yerde yatan halini ayırt edebilmeye başladı. Babasının ne kadar hareketsiz olduğunu fark edince nefesi boğazında düğümlendi ve bir an için ölmüş olmasından korktu.

"Baba?" diye nefes aldı, kaçma girişimiyle onu öldürdüğüne inanmak istemiyordu. Adamın karanlık şekli sanki dönüp ona bakmaya çalışıyormuş gibi değişince Suzette içten bir "Tanrı'ya şükür" çekti.

Bir sonraki anda arkasından tutuldu ve açıklıktan sürüklenerek uzaklaştırıldı. Danvers konuşurken nefesi yanağına değiyordu, "Yaşlı adamı oradan çıkar, Thompson."

Suzette arkasına dönüp baktığında şoförün açıklıkta diz çöküp vagonun kabinindeki durumu incelemek için hareket ettiğini gördü ve ardından Danvers onu devrilmiş vagonun yanından aşağı fırlattı ... kelimenin tam anlamıyla. Onu bir çöp çuvalıymış gibi yere fırlattı. Çok uzak bir düşüş değildi, belki altı ila sekiz fit, ama yine de acı vericiydi. Suzette, zaten yara bere içinde olan vücudunda yeni çürükler oluşacağından kuşkusu olmadığını biliyordu.

İlk sert inişinden birkaç tane. Bu sefer ayağa kalkması daha yavaş oldu ve vücudunun son zamanlarda maruz kaldığı sert muameleden duyduğu şikâyetlerin farkına vardığında inlememek için dilini ısırmak zorunda kaldı. Ona ilk ayağa kalktığı zamankinden daha kötü görünüyordu ama babası için duyduğu endişenin o zaman fark etmesini engelleyecek kadar kanını yükselttiğini varsayıyordu.

Jeremy acımasızca, "Ayağa kalk," diye emretti ama itaat edip etmeyeceğini beklemeden onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. Ardından kolunu kavrayarak onu sarstı ve "Seni hemen şimdi öldürmeliyim" diye kükredi.

"Lordum?"

Jeremy ona bir süre daha ters ters baktı ve sonra dönüp hizmetçisine kaşlarını kaldırdı. "Ne?" Adam açık vagon kapısına doğru başını sallayarak kararsızca, "Bağlı," dedi.

Jeremy'nin çenesi gerildi ve sertçe, "Bu bir sorun mu?" diye sordu.

Adam soruyu düşündü ve sonra başını eğerek, "Bana ikramiye ya da başka bir şey vermeyi planlıyorsanız hayır... kalıcı bir zam mesela," dedi.

Jeremy'nin gözleri acımasızca kısıldı. "Pekâlâ. Şimdi onu dışarı çıkarın."

Şoför başıyla onayladıktan sonra açık vagon kapısından aşağı indi. "Otur," diye tersledi Jeremy.

Suzette tereddüt etti ama sonra arabanın kenarındaki çimlerin üzerine oturdu. O anda en akıllıca hareket bu gibi görünüyordu. Jeremy onu boğazlayacak kadar kızgın görünüyordu ve babasını geride bırakıp kaçamazdı. Üstelik bacakları da biraz titriyordu. Oturmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Kız yere düşer düşmez Jeremy arabaya doğru ilerledi ve sürücü koltuğunun etrafını kurcalamaya başladı. Bir süre sonra elinde ikinci bir silahla ona doğru geri döndü. Bunun bir blunderbuss olduğunu düşündü ve sürücünün bir tane taşımaya şaşırması gerektiğini düşündü. Yollar eşkiyalar ve haydutlarla doluydu. Silahın işe yarayacağına şüphe yoktu.

Yanında duraklayan Jeremy, tüfeği kolunun altına sıkıştırdı ve tabancasını yeniden doldurmaya başladı. Bu manzara Suzette'e vurduğu atı hatırlattı ve hayvanlara doğru baktı. Yaralı olan ölmüş gibi görünüyordu ama kesin bir şey söyleyemiyordu; yine de hareket etmiyordu. Diğer at hâlâ hayattaydı ama dizginlere ve işlere takılmıştı ve ölü at tarafından yere yatırılmıştı. Kendini kurtarmak için çabalıyordu ama bir yere varamıyordu.

Suzette kaşlarını çatı ve Jeremy'ye döndü. "Atlardan biri hâlâ hayatta ama sıkışmış durumda. Ayağa kalkamıyor."

Jeremy doldurmayı bitirdiğinde atlara doğru baktı ama sonra sürücü Thompson aniden taksiden çıkınca dikkatini arabaya çevirdi. Onlar izlerken, arabanın yan tarafına tünedi ve bacaklarını açıklıktan arabanın içine sarkıttı. Sonra eğilip babasını yukarı çekti ve hâlâ bağlı olan babasının yanına uzandı. Birkaç dakika içinde Thompson hem kendisini hem de babasını yere yatırdı.

Suzette yaşlı adama endişeyle baktı ve onun da kendisi gibi biraz hırpalanmış olmasına rağmen çoğunlukla iyi göründüğünü görmekten memnun oldu. Thompson babasını onun önünde durmaya yönlendirirken Jeremy, "Güzel," dedi.

"Onu yere, kızının yanına oturtun."

Thompson babasını yanına çağırdı ve oturması için omzunu itti. Daha sonra talimat almak için Jeremy'ye baktı. "Şimdi git bak bakalım tek at kurtarılabilecek mi?" Jeremy yeni doldurduğu tabancasını çırpınan hayvana doğru salladı.

Sürücü atlara baktı ve kaşlarını çatı. İlk baktığı andan bu yana geçen kısa sürede, canlı atın çırpınışları giderek zayıflamıştı. Üstündeki atın ağırlığının ve bulunduğu pozisyonun zavallı yarattığı boğduğundan şüpheleniyordu ve sürücünün de buna karar verdiğini tahmin ediyordu. "Onu kurtarmam için gereken süreye dayanamaz. Ayrıca dönüşte arabanın iki tekerleği kırıldı, zaten artık arabayı kullanamayız."

Jeremy, "Sadece şu lanet atı kontrol et," diye tersledi.

Thompson kavgacı bir tavırla kaşlarını çatı ama dönüp atlara doğru yürüdü. Daha üç adım atmamıştı ki Jeremy kolunun altından tüfeği çıkarıp adamı sırtından vurdu. Jeremy boş silahı bir kenara fırlatıp yeni doldurduğu tabancasını Suzette ve babasına çevirmeden önce sürücü yere düşmüş gibi görünüyordu. "Yukarı."

Suzette ona bön bön baktı ve sonra dönüp kıpırdamayan sürücüye ve arkasına baktı. "Az önce onu vurdun. Sırtından. Hem de sebepsiz yere." "Kimse bana şantaj yapamaz," dedi soğuk bir sesle. "Şimdi ayağa kalk."

Bir insanın bu kadar soğuk olabileceğine inanamayarak ona şaşkınlıkla baktı. "Ama-"

"Babanı da vurayım mı? Bu seni daha hoşnut eder mi?" diye sordu acımasızca.

"Pek sayılmaz," diye tersledi, şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. "Eğer o ölmüş olsaydı bana hiçbir şey yaptıramazdın." Jeremy sakince, "Onu öldüreceğimi söylemedim, vuracağımı söyledim," dedi. "Kolundan bir uyarı atışı belki?"

Suzette aniden ayağa kalktı ve kolları arkadan bağlı olduğu için bunu kendi başına yapamayacak durumda olan babasına da yardım etmek için döndü. İkisi de ayağa kalktıktan sonra Jeremy onun kolunu yakaladı ve sırtı kendisine dönük olacak şekilde çekti. "Eller arkaya."

Suzette tereddüt etti ama başka seçeneği olmadığını düşündü. Babasını vurma riskini göze alamazdı, bu yüzden ellerini arkaya doğru kaydırды, adamın ellerini bir çeşit kumaşla bağladığını hissettiğinde ağzı sıkıştı. Adam işini bitirip yanına yaklaştığında fark etti ki bu onun kravatıydı.

"Şimdi, yürümeye başla," diye emretti, tabancasıyla işaret ederek.

Suzette tereddüt etti, gözleri atlara kaydı. "At ne olacak? Onu öylece bırakırsak boğulup ölecek."

Jeremy umursamaz bir tavırla, "Bu onun sorunu," dedi. "Aptalca kaçma girişimin sayesinde artık benim işime yaramaz. Onun ölümü senin vicdanını sızlatılabilir."

Suzette cevap vermedi ama kaşlarını çatı ve yürümeye başlarken aklından yüksek sesle *piç* diye geçirdi.

On Beşinci Bölüm

Neden yavaşlıyoruz?" Daniel kaşlarını çatarak sordu, pencereye doğru eğilip dışarı baktı. Artık tam geceydi ama yeni ay manzarayı grinin tonlarına bürümüştü. Yine de ilk başta durmalarına neden olacak bir şey görmemişti.

Richard karşı pencereden dışarı bakarak, "Görünüşe göre bir kaza olmuş," dedi.

Daniel, Richard'ın baktığı pencereden dışarı bakmak için koltukta kaydı. İleride yolun kenarında devrilmiş bir at arabası olduğu kesindi.

"Bunun Danvers'ın arabası olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Robert, Richard'la birlikte oturdukları banktan kayarak yere çömeldi ve dışarıya baktı.

Daniel bu öneriye kaşlarını çatı ve şoförüne durmasını işaret etmek için arabanın duvarına vurdu. Bu kez kendisi arabada beklerken Richard ya da Robert'ı dışarı çıkmaları için bırakmadı. Daniel kapıyı açmıştı ve vagon durduğu anda dışarı çıkıyordu. Bunu acı içinde homurdanmadan yapmayı bile başardı, gerçi bunu yapmak isterdi. Kahretsin, sırtı ağrıyordu.

"İyi misin?" Richard onu dışarı kadar takip ederken endişeyle sordu.

Daniel dışlerini birbirine geçirdi ama başını salladı ve devrilmiş arabaya doğru ilerledi. "Ne oldu?"

Daniel annesinin kadınların bindiği arabadan bu soruyu sorduğunu duydu ama cevap verme işini Richard'a bıraktı. "Bir kaza. Kontrol ediyoruz."

Araba yan yatmış, iki tekerleği kırılmıştı. Daniel yaklaşırken arkadaki armaya baktı, ayın gri ışığında ancak seçebildi, ama tanıyamadı ve ön tarafa doğru ilerlemeye devam etti. Ön tekerleklerle yaklaşırken yolun kenarındaki cesedi gördü ve hemen Robert ve Richard'la birlikte ona doğru ilerledi.

"Şoför mü?" Üç adam cesedin etrafında dönerken Richard önerdi.

Daniel adamın kıyafetine baktı ve acımasızca başını salladı.

Robert cesedin yanına diz çöktü ve onu kısaca inceledikten sonra, "Ölmüş," dedi. Richard,

"Kazada fırlamış olmalı," diye önerdi.

Robert başını salladı. Hâlâ diz çökmüştü ama şimdi kendi ellerini inceliyor, baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtüyordu. "Kan," dedi ve adamın ceketinin arkasını çekiştirerek o ışıkta bile dağınık görünen yarayı ortaya çıkardı. Sürücünün sırtı küçük kanlı deliklerle doluydu.

Richard yüzünü buruşturarak, "Sanki bir blunderbuss'ın işi gibi

görünüyor," dedi. Robert ceketini geriye bıraktı ve doğruldu. "Haydutlar

mı?" "Bu Danvers'ın arabası."

Lisa bu anonsu yaparken Daniel sertçe arabanın arkasına doğru döndü. Üç kadın orada toplanmış armayı inceliyordu ve Christiana şimdi başıyla onaylıyordu. "Bu armayı ben de tanıyorum."

Daniel küfrederek döndü ve arabanın önüne doğru ilerledi, ama Richard onun yanından geçti ve kendisi bunu yapamadan hızla yukarı kaldırılmış arabanın üstüne tırmandı.

Richard bir kalp atışı sonra taksinin içine bakmak için diz çöktüğünde "Boş," diye duyurdu. "O

zaman Suzette ve babası nerede?" Leydi Woodrow kaşlarını çatarak sordu.

Lisa, "Yürüyor olabilirler," diye önerdi.

Daniel şoförün karanlık yüzüne baktı. Danvers'ın kendi şoförünü vurması ona şüpheli görünüyordu, bu da yabancılar, eşkıyalar ya da haydutlar tarafından saldırıya uğradıklarını gösterirdi. Daniel bu düşüncenin içinde uyandırdığı endişeyi yutarak, "Dağılın ve bölgeyi arayın. Eğer bir şey bulamazsak, yolumuza devam edeceğiz ve onları yol boyunca yürürken bulmayı umacağız."

Herkes bir anda dağıldı, yakın bölgeyi aradı ve hatta aramayı şeridin her iki tarafındaki ormanın kenarına kadar genişletti. Daniel'ı rahatlatıcak şekilde, kullanılmış bir blunderbuss ve ölü atlar dışında başka bir şey bulamadılar.

Aramayı bitirdikten sonra bir araya geldiklerinde annesi "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Herkes cevaplar için ona baktığında Daniel, "Şimdi ilerliyoruz ama daha yavaş," diye karar verdi. "Yolun kenarından değil de ağaçların arasından yürüyor olma ihtimallerine karşı herkesin pencerelerden dışarı bakmasını istiyorum. Eğer bir sonraki hana ulaşana kadar onlarla karşılaşmazsak yeniden toplanır ve ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

"Yoldan çekilin! Çabuk, çabuk!" Jeremy tersleyerek Suzette'i ağaçlara doğru itti ve neredeyse yere düşüyordu.

Ayaklarının altında durmayı başararak babasını yoldan ağaçların arasına doğru takip etti. Lord Madison sık çalılıkların olduğu bir alana gelene kadar yürümeye devam etti ve sonra Jeremy'nin emri olmadan çalılıkların arkasına saklanmak için kamburunun üzerine çöktü. Suzette şaşkınlıktı. Arabalar yaklaştığında bunu daha önce iki kez yapmışlardı. Böyle giderse Gretna Green'e varmaları çok uzun zaman alacaktı. Bu onun umurunda değildi. Adamlar hiçbir yere gitmek gibi bir arzusu yoktu.

Normal şartlar altında Jeremy muhtemelen at arabalarına el sallayarak bir sonraki hana gitmelerini ve orada yolculuğu tamamlamak için bir at arabası kiralamalarını isterdi. Ancak, onları tabancanın ucunda tutarken bunu yapması çok zordu, bu da kızın onları Gretna Green'e nasıl götürmeyi ve onu kendisiyle evlenmeye zorlamayı planladığını merak etmesine neden oldu.

Kız babasını örnek alıp yeterince hızlı eğilmeyince Jeremy, "Eğil," diye bağırdı. Ayrıca kız kalçalarının üzerine düşene kadar omzunu itti.

"Gretna Green'e bu halde nasıl gitmeyi planlıyorsun Danvers?" diye sordu babası aniden ve Suzette şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla ona baktı. Bilinci yerine geldiğinden beri tek kelime etmemişi ve fark ettiğinden daha fazla yara aldığından endişelenmeye başlamıştı. Onun konuştuğunu duyduğuna sevinmişti ama aynı zamanda sorunun cevabıyla da ilgileniyordu ve babasına küçük bir

gölümseyerek başını çevirdi ve karanlığın içinden Jeremy'ye baktı.

Yüzü karanlıkta solgundu, ay ışığını yansıtıyor gibiydi ve "Bir hana varana kadar yürüyeceğiz, sonra da yolun geri kalanında bizi götürmesi için bir arabası kiralarken sizi ormanda bağlı bırakacağım" demeden önce çenesinin sıkıldığını gördü.

"Vurulacak başka bir şoför mü?" diye sordu kuru bir sesle.

"Dizginleri kendim ele alacağım," dedi kısaca. "Şimdi kapa çeneni."

Suzette kaşlarını çatı ama sonra dikkatini yola çevirdi, çünkü şeritte bir arabası belirmişti. Son geçen iki arabadan çok daha yavaş hareket ediyordu. İkisi de dörtlüye gidiyordu, belli ki bir yere gidiyorlardı ve oraya varmak için sabırsızlanıyorlardı. Ancak bu arabanın sürücüsü, sanki parkta gezintiye çıkmış gibi atları yavaş bir tırsıyla hareket ettiriyordu. Arkasında aynı hızla giden ikinci bir araba daha olduğunu fark eden Suzette, ensesindeki tüyler diken diken olurken gözlerini araçlara dikti.

"Çocuklar."

Suzette, babası yanında bu sözleri söylerken bile Daniel ve Richard'ı ilk vagonun yakın tarafındaki açık pencerelerden gördü. İki adam pencerelerden eğilmiş, sanki bir şey arıyormuş gibi yolun kenarındaki çimenlere ve ağaçlara bakıyorlardı.

Onları hemen tanıdı ve babası "İşte Daniel," dediğinde gülümsedi. Seninle evlenmek istediğini söylemişim."

"Kapa çeneni," diye tısladı Jeremy, ikinci vagon, tıpkı ilkindeki erkekler gibi pencerelerinden eğilmiş iki kadını görebilecekleri kadar yaklaştığında. Onlar da içinden geçtikleri çevreyi tarıyorlardı. Suzette kadınlardan birinin Lisa olduğunu fark etti ama yaşlı kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cedrick Madison, "Daniel'in annesi olmalı," diye mırıldandı.

Jeremy acımasız bir fısıltıyla, "İkinizden biri daha ses çıkarırsa Lord Madison'ı vururum," diye uyardı.

Suzette aniden karşısında beliren ve babasının başını işaret eden tabancaya baktı ve kısa bir süre dişlerini Jeremy'nin eline geçirip kendini öne atarak tabancayı uzaklaştırmayı düşündü. Ama tabancayı babasından uzaklaştırmadan ateş alma ihtimali vardı ve bunu göze alamazdı, bu yüzden kıpırdamadan oturdu ve çaresizce arabaların geçip gitmesini ve bir sonraki virajda gözden kaybolmasını izledi.

Suzette ayağa kalkmaya başladı ama Jeremy kolundan yakalayıp onu çömelmeye zorladı ve "Olduğun yerde

kal," diye bağırdı. "Neden?" diye sordu kızgınlıkla. "Gittiler."

"Devam ettiklerinden ve geri dönmediklerinden emin olmak istiyorum," dedi kısaca. "Şimdi çeneni kapa ve olduğun yerde kal."

Suzette yüzünü buruşturdu ama söyleneni yaptı ve çömelmeye devam etti. Ancak bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı ve saniyeler geçtikçe birkaç kez sabırsızca iç çekti.

"Kes şunu," diye tısladı Jeremy. "Dinlemeye çalışıyorum."

"Tanrı aşkına," dedi sertçe. "Devam ettiler. Hareket edemez miyiz? Acıktım, üşüyorum ve artık gerçekten rahatlamam gerekiyor."

Jeremy ona hoşnutsuzlukla baktı ve homurdandı, "Oldukça yakışıklı bir çiçeğin olmasaydı seni hemen şimdi burada öldürmek isterdim."

Lord Madison kuru bir sesle, "Onun yerine bekleyecek ve onunla evlendikten sonra ikimizi de öldürecek," dedi.

Jeremy'nin ifadesi kapandı ve sonra şöyle dedi: "Saçmalama. İkinizi de öldürmek gibi bir arzum yok. Sadece Suzette'le evlenmek istiyorum. Bu gerçekleştiğinde sizi serbest bırakacağım lordum. Hatta eğer isterse Suzette'in sizinle yaşamasına izin vereceğim ve evlilik tamamlandıktan sonra sadece ismen kalacak ve iptal edilemeyecek."

Suzette ona bir an bile inanmadı. İkisini de öldürmek zorunda kalacaktı. Evlilik tamamlanmış olsun ya da olmasın, yetkililere gidip zorla evlendirildiğini söylerse evlilik yine de bozulabilirdi. Jeremy onların yaşamasına izin verme riskini göze alamazdı.

"Buna inanacağımızı düşünecek kadar aptal mısınız gerçekten?" diye sordu kuru bir sesle. "Eğer öyleyse, ilk düşündüğümde bile daha az mantıklısınız." "Akılsız olduğumu düşünüyordun, değil mi?" diye sordu, kırgın olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Yine de benimle evlenmeyi kabul ettin." "Lordum, sizinle evlenmeyi kabul ettim çünkü çaresizdim. Başka türlü hiçbir kadın kabul etmezdi," diyerek onu temin etti.

Jeremy dişlerini sıkı ve homurdandı, "Dicky zaten ölmemiş olsaydı, sanırım beni sizinle evlendirdiği için onu kendim öldürürdüm."

Suzette onun Dicky'nin öldüğünü bilmesine pek şaşırmadı. Sadece omuz silkti ve "Sırada bekliyor olmalıydın, birçok kişi onun ölmesini istiyordu," dedi. Sonra gülümsedi ve ekledi: "Eminim senin de ölmeni isteyen çok kişi vardır. Eminim içlerinden biri eninde sonunda bunu başaracak ve sen de cezanı çekeceksin."

Jeremy'nin gözleri nefretle kısıldı. "Hatırı sayılır çeyizinin bile senin sivri diline uzun süre katlanmaya değmeyeceğini düşünmeye başladım."

"Ama o zaman plan her zaman ona uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağını, değil mi?" dedi babası sertçe. "Neden

bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldandı Jeremy, bakışları tekrar yola dönmüştü.

"Gerçi sanırım asıl plan tam olarak bu değildi, değil mi?" diye düzeltti babası suratsızca. "Aslında üç kızımın da benim sözde oyunumla kandırılarak evlendirilmesi gerekiyordu. Evlenecekler, yatacaklar ve sonra da öleceklerdi. Ama sen, Dicky ve üçüncü bir adam zevkten dört köşe olurken ben bu kaybın yasını tutmak için hayatta kalacaktım."

"Üçümüzü de öldürecekler miydi?" Suzette kaşlarını çatarak sordu, salonda Lisa ile birlikteyken ne kadar çok şeyi kaçırdığını merak ediyordu. Jeremy'nin onu evlenmeye zorladıktan sonra kendisini ve babasını öldürmeyi planladığını zaten anlamıştı ama Dicky'nin büyük planının üç kızı da evlenmeye zorlamak ve sonra da öldürmek olduğunu öğrenmek çok soğuk gelmişti. Bunu daha onlarla tanışmadan önce planlamış, sonra da kızların her birinin zorla evlendirilmesini bekleyecek kadar sabırlı davranmış olmalıydı. Christiana'nın Dicky'yle evlenmesinin üzerinden bir yıl geçmişti bile. Babasına ilaç vermeleri ve onu tekrar oyun cehennemine sürüklemeleri ne kadar sürerdi? Christiana'nın evlenmesine yol açan olaydan sonra izlediği yolu izlerse bir yıl ya da daha fazla sürebilirdi. Geçen yılın çoğunu ofisinde kilitle kalarak geçirmiş, yaptığını düşündüğü şeyden -kızını kumarda kaybetmekten- duyduğu utanç ve kendinden nefretten saklanmıştı. Kızını zorla evlendirdikten sonra da aynı şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu. Onu tekrar kumar oynadığına inandırıp Lisa'yı evlenmeye zorlamaları için bir yıl daha geçmesi gerekebilirdi. Bu planı uygulamak için gereken sabır da en az planın soğukkanlılığı kadar korkutucuydu.

"Hepsi bir anda oldu," dedi babası onun sorusuna cevap olarak. "Üçünüz de trajik bir araba kazasında ölecektiniz." "Bütün bunları

nereden biliyorsun?" Jeremy telaşla sordu.

"George'un uşağı Freddy her şeyi anlattı," diye açıkladı Lord Madison, sesi oldukça soğuk geliyordu.

"Freddy," Jeremy bu ismi öfkeyle tükürdü. "İşaretleri bulup bana getirecekti. Parayı alacak ve zahmeti için ona biraz bozuk para verecektim." Kaşlarını çatı ve "Nasıl oldu da yakalandı?" diye sordu.

"Senden daha parlak olmayarak," diye tersledi Suzette, babası cevap veremeden.

Jeremy tiksintiyle, "Tanrım, sen bir balık karısının," dedi ve sonra kendi kendine mırıldandı, "Dicky'nin tatlı, küçük, faremsi Christiana'yla evleneceği ve beni bir zampara olan kız kardeşimle baş başa bırakacağı anlaşıyor."

"Oh, boo hoo, zavallı sen, tüm paramı almak için benim sivri dilime katlanmak zorundasın. Sen-" Freddy hakkında söyledikleri kafasına dank edince Suzette durakladı ve gözlerini kırıştırdı. ***İşaretleri bulup bana getirecekti.*** Christiana'yı oraya götürdüğünde ofiste aradığı şey bu olmalıydı. Onları bulamadan ölmüştü. Şaşkın bakışlarını Jeremy'ye çevirerek, "İşaretler sende bile değil," diye suçladı.

Jeremy, "Hayır, bilmiyorum," diye onayladı ve sonra zalim bir gülümseme ağzını gerdi. "Düşünsenize, eğer ikinizden biri onu görmek isteyecek kadar zeki olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdınız. Aslında handa size yaklaşıırken tek endişem buydu. Seni benimle evlenme fikrine ikna edebileceğimi biliyordum." Kıkırdadı ve övündü, "Param olmasa bile ben bir avım. Kur yapmak işin kolay kısmıydı ama nişanı takdim etmemin istenmesi beni endişelendirdi. Ancak, ikiniz de sormayı düşünmediniz bile." Bir kaşını kaldırdı ve kuru bir sesle, "Şimdi kimmiş zeki olan?" dedi.

Suzette gözlerini kapadı ve bunu düşünemediği için zihinsel olarak kendini birkaç kez tekmeledi. "Özür dilerim Suzie," dedi Lord Madison asık suratla. "Görmeyi istemek aklıma gelmeliydi."

Gözlerini kırıştırarak açtı ve başını salladı, bakışları babasının yüzünü arıyordu. Yüz ifadesindeki mutsuzluğu görünce başını tekrar salladı. "Hayır, bunu ben de düşünmedim. Bu senin suçun değil."

"Tüm bunların en iyi kısmının ne olduğunu bilmek ister misin?" Jeremy neredeyse sevinçten havalara uçarak sordu. "Seninle evlendikten, çeyizini aldıktan ve ikiniz de öldükten sonra, Londra'ya geri döneceğim, işaretleyiciyi bulana kadar Dicky'nin ofisini arayacağım ve sonra mülkün de ödeme yapmasını sağlayacağım. Hem çeyizi hem de parayı işaretleyiciden alacağım."

Suzette onun kendi zekasına gülmesini sessizce izledi ve "Peki nasıl öleceğiz?" diye sormadan önce durmasını bekledi.

"Hmmm." Kaşlarını çatı. "Sanırım daha yeni bir araba kazası geçirmişken başka bir araba kazası biraz şüpheli olurdu ve sonra Thompson'ı vurdum ve bunu haydutların yaptığıni iddia etmek zorunda kalacağım, bu yüzden o da yok." Bir an düşündü ve sonra omuz silkti. "Sanırım bir yangın yeterli olur. Dicky bundan kaçınmak istedi çünkü anne babası ve kardeşi yangınlarda ölmüştü. Şüpheli görülebileceğini düşündü. Ancak benim böyle bir sorunum yok. Ayrıca, ikiniz için de yavaş ve acı verici olacak ve bu fikir hoşuma gitti."

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedi Suzette acımasızca.

Jeremy gülümsedi. "Çok yazık; neyse ki bu evlilik için bir ön koşul değil."

"Lafı açılmışken, beni her halükarda öldürmeyi planladığını bildiğime göre beni seninle evlenmeye nasıl zorlayacaksın?" diye sordu kuru bir sesle. "Çünkü yaşamak istiyorsun ve daha sonra kendini kurtarabilmeyi umarak dediklerimi yapacaksın," dedi omuz silkerek.

Suzette bunun doğru olduğundan şüpheleniyordu ama yine de, "Şu anda söylediğini yapıyorum çünkü babamı tehdit ettin. Ama Gretna Green'e gittiğimizde ona silah doğrultamazsın. Seni tabancayla görürlerse kimse bizimle evlenmez."

"Bunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Jeremy, pek de endişeli görünmüyordu ve "Biz evlenirken babanı bağlı bir şekilde bir yere saklayacağım," dediğinde nedenini anladı. Onu bir daha görmek istiyorsan benimle evleneceksin," dedi kesin bir ifadeyle.

Suzette aciz bir öfkeyle ona baktı. Planı işe yarayacaktı. Babasını güvende tutmak ve daha sonra kendilerini kurtarmanın bir yolunu bulabilecekleri umuduyla onunla evlenecekti. Tek umutlarının bu olduğunu fark etti. Jeremy'nin bir hata yapması ve bir şekilde kaçmaları ... ya da Daniel ve diğerlerinin Gretna Green'de bekliyor olmaları ve onları kurtarmaları.

"Yeterince bekledik," dedi Jeremy aniden. "Yürümeye başlayın."

Suzette hemen doğruldu ama Jeremy, durdukları diğer iki seferde olduğu gibi babasının kalkmasına yardım etmek zorunda kaldı. Yine de ayağa kalkar kalkmaz babası iyi oldu ve yola doğru yürümeye başladı.

Jeremy, "Hayır, bundan sonra ormandan ayrılmayacağız," dedi.

Babası tereddüt etti ama sonra tekrar ağaçların arasına dönüp ilerlemeye devam etti. Suzette onu takip etti, Jeremy'nin arkasında olduğunun farkındaydı.

Daniel, Robert ve Richard'ı ahırdan dışarı çıkarırken, "Burayla devrilen araba arasında onları kaçırmış olmalıyız," dedi acımasızca.

Danvers'in şoförünün muhtemelen bir haydut tarafından vurulduğu anlaşılırken, diğer üçünün yara almadan ya da en azından yürüyebilecek kadar iyi bir şekilde kaçmış olmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Soyguncunun üçünü sürükleyerek götürmüş olması mümkün değildi. Soyguncular para ve mücevher alırdı, yolcu değil. Bu da Suzette, babası ve Danvers'in yaya olarak bu yöne gitmiş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Ancak yolda onlara rastlamayınca, üçlünün çoktan buraya, devrilmiş arabayı bulduklarından beri ilk hana ulaştıklarını düşünmüşlerdi. Ancak hancı, sorguları üzerine, tariflerine uyan kimsenin henüz gelmediğini söylemişti. Yine de emin olmak için hanın seysisine sormuşlar ve aynı cevabı almışlar.

Robert, "Geri dönüp vagonla burası arasındaki yolu tekrar araştırabiliriz," diye önerdi.

Daniel başını salladı. "Onları bu şekilde kaçırabiliriz. Belli ki yaya gidiyorlar. Haydutlarla daha fazla sorun yaşamamak için ağaçların altında seyahat ediyor olmalılar. Biz arabaya dönerken buraya gelebilirler ve biz dönmeden gitmiş olurlar."

"Keşke kazanın ne kadar zaman önce olduğunu bilseydik," diye mırıldandı Richard, yola doğru bakarak. "Bu bize ne kadar yakında olabileceklerini gösterirdi."

Daniel homurdandı; Danvers, Suzette ve Lord Madison'ın her an gelebileceğini ve Danvers'in onları orada görmesi halinde ne olacağından emin olmadığını fark ettiğinde bakışları önce yola, sonra da hanı çevreleyen ağaçlara kaydı. Bildiği kadarıyla Suzette ve babasının, mektubu gönderenin Danvers olabileceğinden ya da adamın onu vermiş olabileceğinden haberleri yoktu. Durumdan şüphelense de bundan emin bile değildi. Suzette ve babasının bu konudaki bilgisizliği onları güvende tutacaktı ama Danvers, Daniel ve diğerlerinin burada beklediğini görürse yaklaşmak istemeyecekti. Bu, en azından Lord Madison'ın sorularına ve muhtemelen protestolarına yol açacak, adamın elini zorlayacak ve Suzette ile babası için işleri çok daha tehlikeli hale getirecekti.

"Burada bekleyeceğiz," diye karar verdi Daniel acımasızca. "Ama arabaları ve kendimizi gözden uzak bir yere götürmeliyiz. Sonra da pusuya yatacağız."

Jeremy tabancasıyla Suzette'in sırtına vurarak, "Daha hızlı hareket et," diye çıkıştı.

Suzette bu sinir bozucu dürtü karşısında dişlerini sıkı. Birkaç dakikadır onu sırtından dürtüyor ve daha hızlı hareket etmeleri için taciz ediyordu ve bundan bıkmıştı. Bunun yanı sıra, babasının daha hızlı hareket edemeyeceğinden şüpheleniyordu. Baston kullanmasının bir nedeni vardı ve bu gösteriş için değildi. Adam yıllar önce bir binicilik kazasında bacağını yaralamıştı ve bu durum bazen onu rahatsız ediyordu. Görünüşe göre tüm bu yürüyüşler eski sakatlığını daha da kötüleştiriyordu, çünkü kadın onun biraz geride topallamaya başladığını fark etmişti. Ancak Danvers'a bu kadarını söylememişti. Adamın pek sempati duymayacağını zaten biliyordu, bu yüzden yürümeyi tamamen bıraktı ve sadece "Hayır" dedi.

Jeremy, "Çekil," diye homurdanarak onu itti.

Suzette döndü ve ona tatlı tatlı gülümsedi, kirpikleri Landon'ların balosunda kadınların yaptığı gibi dalgalanıyordu. "Ah, Lordum, çok yoruldum ve ayaklarım yalvarıyor, dinlenmek için duramaz mıyız?" diye nefes alırken eksik olan tek şey yelpazeydi.

"Yani," dedi kuru bir sesle. "İşine geldiğinde bir hanımefendi gibi ***davranabilirsin.***"

"İşine geldiğinde erkek gibi davranabildiğin kadar," diye karşılık verdi Suzette.

Jeremy, "Tanrım, tam bir deneme gibisin," diye homurdandı.

"Evet, zaten bu konuda durmadan sızlandın," dedi kayıtsızca ve sonra öneride bulundu, "O zaman benimle evlenme. Daniel ile evlenmeyi tercih ederim."

Her neyse."

"Evet, fark ettim," diye alay etti. "Sizi ahırda birlikte gördüğümde ona kızışmış bir sürtükten daha iyi davranmadın."

Suzette aniden öfkelenerek, "Aşık bir kadın gibi davrandım," diye çıkıştı. Mektup -henüz itiraf etmemiş olsa da onun mektubu olduğundan emindi- okuduğunda üzerine her türlü utanç yağmıştı ama bu utancı tekrar hissetmeyecekti. Esprili olmayan bir kahkaha atarak burnunun ucuyla ona baktı ve ekledi: "Tanık olduğun şeyin aşk olduğunu anlamamana şaşımadım. Hiçbir kadının senin için bu kadar güzel bir duygu hissedebileceğini sanmıyorum. Ama sözüme güvenin, gördüğünüz şey aşık bir kadının kendini sevdiği ve evlenmeyi planladığı adama vemesiydi."

"Aşk, öyle mi?" Jeremy inanmayarak dudak büktü ve sonra soğuk bir eğlenceyle ekledi, "Yine de onun yerine benimle evlenmeyi ne kadar çabuk kabul ettiğine bir bak."

"Beni istemediğini düşünmeme neden oldun," dedi savunmacı bir tavırla.

"Evet, yaptım. Ve bu o kadar kolay oldu ki neredeyse acınacak haldeydim. Ona olan inancın bu kadar mı zayıftı? *Sevgin* bu kadar mı zayıftı?" diye sordu belirgin bir tiksintiyle.

Suzette'in beti benzi attı. İnancı zayıf mıydı? Mektubu okuduğunda sahte olduğunu düşünüp reddetmeli miydi? Daniel'la birbirlerine hiçbir zaman aşk sözcükleri söylememiş olsalar da, hatta Daniel'in ona karşı böyle bir şey hissettiğinden bile şüphelense de, en azından ondan hoşlandığından oldukça emindi. Ve artık kalbi kırılmadığına göre Daniel'in hiçbir kadına bu kadar duygusuz davranmayacağından da emindi. Eğer nişanı bozmak isteseydi, onuru onu bunu şahsen ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde yapmaya zorlardı. Ayrıca Daniel'in, ya ona borç para vermeyi teklif ederek ya da yerine geçip onunla evlenebilecek iyi karakterli bir koca bularak, kadının bu kararından dolayı acı çekmemesini sağlamaya çalışacağından da kuşkulanyordu. O tam da böyle bir adamdı.

Jeremy, "Onun bu kadar az umursadığını düşünmek seni nasıl da eziyordu," diye yorum yaptı ve sonra başını eğerek, "Yoksa onunla bir fahişe gibi samanlıkta yuvarlandığın için utanç mı duyuyordun?" dedi.

Suzette vakur bir tavırla, "Ben fahişe değilim," dedi ama Jeremy onu kirli biriymiş gibi bir aşağı bir yukarı süzmekle yetindi.

"Şüphesiz bana karşı da aynı basitlikte davranmak isterdin," dedi neredeyse suçlayıcı bir tavırla. Danvers bu düşünceden tiksiniş olacak ki ürperdi ve ona, "Hayal kırıklığına uğrardın," diye güvence verdi.

Suzette kuru bir sesle, "Eminim öyle olurdu," dedi ve onun iktidarsız bir öfkeyle kızardığını görmekten memnun oldu. "Kastettiğim bu değildi!"

"Ah?" Kırpıklarını masumca kırıştırdı. "Yani sen Dicky gibi bir erkek olarak bir kadınla birlikte olamıyor musun? Ben de ikinizin birbirinize karşı garip bir erkek aşkı beslediğiniz için böyle bir sıkıntı yaşadığınızı düşünüyordum."

"Orospu!" diye bağırdı ve kıza öyle sert bir tokat attı ki, kızın kafası durduramadan boynuna döndü. "Söyle!" diye bağırdı babası.

Suzette onun kendilerine doğru geri dönmeye başladığını gördü ama yavaşça dönüp Jeremy'ye soğukkanlılıkla baktı ve "Böyle bir öfkeye neden olmak için hedefe çok yakın vurmuş olmalıyım Jeremy. Dicky'den hoşlandın *mi* o zaman?"

Jeremy boğazından kopan öfke dolu bir kükremeyle ona doğru hamle yaptı.

Elleri arkadan bağlı olan Suzette'in tek yapabildiği geri çekilmeye çalışmaktı. Daha iki adım atmadan Danvers'ın parmakları boynundaydı.

On Altıncı Bölüm

Bir terslik var," diye mırıldandı Daniel, ahırın kapısından ağaçlara doğru bakarak. "Çok uzun sürüyor," dedi

Richard suratsız bir sesle.

Robert, "Yürüyorlar ve içlerinden biri yaralanmış olabilir, bu da daha yavaş yürümelerine neden oluyor," diye önerdi.

"Eğer içlerinden biri yaralıysa, yürümek yerine geçen arabalardan birine selam verirlerdi," dedi Daniel kesin bir ifadeyle. Hancı onlara kendilerinden önce iki arabanın daha hana uğradığını ve devrilen arabayı ve ölü sürücüyü bildirdiklerini söylemişti. İlki, kendileri hana varmadan neredeyse yarım saat önce olmuştu. Eğer yoldan gitmiş olsalardı hana yürümeleri bir saatten fazla sürmezdi. Ağaçların ve çalılıkların arasından yürümek onları biraz yavaşlatmış olabilir. Hatta arazi çok engebeliyse yarım saat kadar daha ekleyebilirdi ama o ve diğerleri neredeyse bir saattir bekliyordu. Neredeydiler?

"Bu hanı atlayıp bir sonrakine geçtiklerini düşünmüyorsun değil mi?" Robert endişeyle sordu.

Daniel bu öneri karşısında kaşlarını çattı. Suzette ve babasının bunu isteyerek yapacaklarından şüpheliydi ama Danvers onları buna zorlamış olabilir. Yine de bir sonraki hana kadar uzun bir yol vardı. Lanet okuyarak döndü ve atlarından birinin bulunduğu ilk ahıra doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" Richard onu takip ederek sordu.

"Ormanın içinden geri dönüp onları bulup bulamayacağıma bakacağım. Eğer bulamazsam bir sonraki hana gidip orayı kontrol edeceğiz," diye açıkladı Daniel acımasızca.

Richard, "Yaranla ata binemezsin," diye itiraz etti.

"Sadece bir sıyrık. Artık beni hiç rahatsız etmiyor," diye umursamazca yalan söyledi ve duvara dayalı bir testereden bir eyer kaparak atı eyerlemek için ahıra doğru ilerledi.

Richard eyeri ondan alıp atın üzerine kaldırarak, "Ben giderim," diye teklif etti.

"Onları kaçırırsam ve ben yokken gelirlerse diye birinin burada kalması gerekiyor," dedi Richard'a kaşlarını çatarak ama eyeri taşıma görevini üstlendiği için gerçekten minnettardı. O lanet şeyi eline aldığı anda yarası acıdan çılgılık atmıştı.

"Ben giderken sen ve Robert burada kalıp onlara göz kulak olabilirsiniz," dedi Richard sakince, eyeri bağlarken.

Daniel onun kolunu yakaladı. Richard durup ona baktıktan sonra ciddiyetle sordu: "Dışarda Suzette yerine Christiana olsaydı burada kalır mıydın?"

Richard kaşlarını çattı ve eyerle işini bitirmek için geri döndü. İşini bitirdiğinde içini çekti ve başını salladı. "Gitmene izin verdiğim için annen beni öldürecek."

"Bilmesi gerekmiyor," dedi Daniel kararlı bir şekilde ve sonra alaycı bir ifadeyle gülümseyerek ekledi, "Aslında ona söylemezsen memnun olurum. Peşimden kendisi gelir."

Leydi Woodrow, "Kesinlikle haklısınız," diye açıkladı.

Daniel iç çekerek döndü ve onun ahıra adım atışını izledi. "Ben gidiyorum anne, hepsi bu kadar."

"Başka bir şey beklemezdim," diye itiraf etti, memnun görünmüyordu. "Ama yalnız gitmiyorsunuz."

"Robert ve Richard her ihtimale karşı burada kalmak zorundalar"

"O zaman ben de sizinle geliyorum," dedi ve Richard'a bakarak sordu: "Bana bir binek eyerleyebilir misin lütfen Richard? Yan eyer olması konusunda endişelenme, ata binebilirim."

"Evet, Leydi Woodrow," diye mırıldandı Richard ve bir eyer bulup yandaki ata taşımak için ahırdan dışarı kaydı. "Anne, sen-"

Daniel söze başladı, ama kız onun sözünü kesti.

"Burada durup tartışmak mı istiyorsun, yoksa gidip Suzette'ini bulalım mı?" diye sordu aniden. "Çünkü istediğin tartışmaksa, onu sana vereceğim. Ama bu zaman kaybı olur. Ben de sizinle geliyorum."

Suzette acıyla uyandı. Her yeri ağrıyor gibiydi; başı, boğazı, yanı, bilekleri, ayak bileği. Her şey ya zonkluyor ya da yanıyordu. Çok rahatsız ediciydi.

"Suzie?"

Babasının sesini tanıyarak gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Etrafını saran karanlık nöbetçilerin ağaç olduğunu ve soğuk zeminde cenin pozisyonunda yattığını fark etmesi biraz zaman aldı. Yine de babasını göremiyordu.

"Uyanık mısın?" diye sordu ve Suzette adamın sesinin arkasından geldiğini fark etti. Sıcak bir elin kendi elini kavradığını hissettiğinde başını çevirdi ve boğazı bu hareketi protesto ettiği için bir iniltiyi bastırdı.

"Baba?" diye sordu, arkasında karanlık bir şekil seçebiliyordu. "Evet."

Elini sıktı. "Başın nasıl?"

"Bu bana acı veriyor," diye yorgun bir şekilde itiraf etti.

"Hiç şaşırmadım. Düşüğünüzde ona çarptınız. Çok kötü kanadı," diye ekledi. "Hâlâ kanıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Suzette, nasıl söyleyeceğini merak ederek. Acıyordu, tek bildiği buydu ve sonra kaşlarını çatarak, "Düşüğümde mi?" diye sordu.

"Danvers sana saldırdığında ona omuzlarımla vurdum. Tek yapabildiğim buydu," dedi özür dileyerek. "Boğulacak diye korktum. seni öldürür."

Suzette kuru bir sesle, "Çok kızgındı," dedi.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkiniz var," diye alaycı bir yanıt verdi.

Suzette kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Yani ona çarpmak onu durdurmak için yeterli oldu mu?" diye sordu.

"Bu ikinizi de yere serdi ve dikkatini çekti. Ama sanırım ona bir cesetle evlenemeyeceğini hatırlatmak, sizi boğmaya geri dönmemesinin gerçek sebebiydi," diye itiraf etti.

"İyi düşünmüşsün," diye iç geçirdi.

"İşe yaradı," dedi babası ve sonra özür dileyerek ekledi, "Ne yazık ki düşerken başını bir kayaya çarptın. Bu yüzden ağrıyan başın için beni suçlayabilirsin."

"Hayatımı kurtardın," diye işaret etti ve oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı ama bir şekilde yere sabitlendiğini fark etti.

"Bizi birbirimize bağladı," diye açıkladı Cedrick Madison. "Hiç ipi yoktu, bu yüzden elbisesinden şeritler kopardı ve onları kullandı."

Suzette irkilerek başını kaldırıp kendine baktı ve elbisesinin o gün yola çıktığından çok daha kısa olduğunu gördü. Sanırım bu neden bu kadar üşüdüğünü açıklıyordu. "Nerede o?"

"Bir sonraki hana gidip bir at arabası kiralayacak ve sonra bizim için geri dönecekti. Bu yüzden bizi birbirimize bağladı. Eğer o dönmeden önce bilincin yerine gelirse fazla uzaklaşamayacağımızı düşündü."

Suzette durdu ve "Ne zamandır yok?" diye sordu.

"Eğer kaçmayı planlıyorsak, harekete geçmemize yetecek kadar uzun," dedi babası ciddiyetle.

Suzette başını salladı ve kafatasına bir ağrı saplanınca hemen pişman oldu. Sanki bir sincap sağ kulağının üstünden kafasını kemiriyormuş gibi hissetti. Acının geçmesi için bir süre bekledi ve sonra, "Üç kadar sayın ve üç deyince ikimiz de doğrulacağız" dedi.

Babası saymaya başladı.

"Şimdiye kadar devrilen arabaya giden yolu yarılarmış olmalıyız."

Daniel annesinin bu endişeli yorumuna yanıt vermedi.

"Şimdiye kadar buradan daha uzağa gitmiş olmalılar?" diye ekledi, bakışları iki yanlarındaki ormanda gezinirken.

Daniel'in ağzı gerildi ama inatla sessiz kaldı. Arabaya ulaşana kadar geri dönmeyecekti, gerçi annesinin de bunu önereceğinden emindi.

"Daniel, sanırım--" diye başladı Leydi Woodrow ve sonra duraklayıp atını dizginledi. "Nedir o?"

O da dizginleri kırdı ve kıza bakarak onun bineğinin üzerinde öne doğru eğildiğini, önce şaşkınlıkla, sonra da biraz telaşla önlerine ve sağ taraflarına baktığını gördü.

"Bu ne tür bir yaratık?" diye sordu, sesi endişeyle daha da yükselmişti.

Daniel başını çevirdi, onun görüş hattını takip etti ve bir hareket görene kadar ilerideki karanlık ormanı araştırdı. Şimdi kendisi de öne doğru eğilmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hâlâ epey uzaktaydı ve büyüktü, bir insan kadar uzun ama bir insandan daha büyüktü. Ay ışığının altında beyazlar, griler ve siyahlardan oluşan bir yamalı bohçaydı... ve ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Zıplıyor gibi görünüyordu ama bir tavşan olamayacak kadar büyüktü ve hareketleri beceriksizceydi, neredeyse sarhoş gibiydi, bir o yana bir bu yana garip bir şekilde zıplıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. Daniel bir dakika boyunca onu izledi ve sonra, "Burada kal," diyerek bineğini ileri doğru itti. Atı yavaş bir yürüyüşte tuttu, ne olduğundan emin olmadığı için temkinli yaklaşıyordu. Ama yaklaştıkça ve yaratığın çıkardığı gürültüyü duydukça, onun kendi yaklaşımını asla duymayacağını fark etti. Gümbürdeyen çalılardan çıkardığı çıtırtı, onun çıkardığı her sesi bastırarak kadar yüksekti. Aslında o kadar çok gürültü çıkarıyordu ki, iki farklı sesle konuştuğunu fark etmesi bir dakikasını aldı. İngilizce ... iki farklı sesle ... biri kadın, diğeri erkek.

"Dümdüz ilerle, baba. Sen sağa doğru zıplamaya devam et."

"Ben önden gidiyorum Suzie. Sürekli kenara çekilen sensin."

"Önünüze değil, önünüzdeki yola paralel. İleri yerine sola zıpla." "Oh. Peki neden öyle demedin, kızım?"

Daniel birdenbire neye baktığını tam olarak anladı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ama bunu o kadar güçlü bir kahkaha dalgası izledi ki patlamamak için dilini ısırarak ve başını eğmek zorunda kaldı. Hiç şüphesi yoktu ki, kahkahalar atarak ayağa kalkması Suzette'i son derece kızdıracaktı.

"Bu o mu?"

Daniel etrafına bakınca annesinin onun emrini dinlemeyip yanına geldiğini gördü. Bu kadar yakından, sırt sırta bağlanmış ve ormanda en hantal şekilde zıplayan iki kişi olduğunu da fark etmişti. Daniel başını salladı, ağzından bir kahkaha kaçırarak konuşabileceğine güvenemiyordu.

"Pekâlâ." Leydi Woodrow başını eğerek yakında gelini olacak kadına baktı. Sonunda, "O ... şey ... ne giyorsa onun içinde üşümüş olmalı," dedi.

Daniel başını geriye çevirdi ve Suzette'in ne giydiğine ya da giymediğine bakarken gözlerini kırıştırdı. Dikkatinin diğer her şeyle o kadar meşgul olduğuna inanamıyordu ki, Suzette'in çok kısa bir şort ya da gömlekten biraz daha fazlasını giydiğini fark etmemişti. En azından ilk başta öyle görünüyordu, ama sonra bakışları kıyafetin gövdesine kaydı ve bunun alt kısmı büyük ölçüde eksik bir elbise olduğunu fark etti. Bacakları neredeyse kalçalarına kadar çıplaktı. Yüce Tanrım.

Topuklarını bineğine geçiren Daniel atı ileri doğru itti, aralarındaki kalan mesafeyi geçmek için şimdi daha hızlı hareket ediyordu.

"Yine," diye soludu Suzette ve tekrar zıpladılar, Suzette sağına, babası da soluna zıplayarak bir sonraki hana doğru ilerlediklerini umuyordu.

"Suzie?" diye sordu babası, "yine mi?" diye tekrarlamasını engelleyerek. Sesi onun kadar soluk soluğaydı.

"Evet?" diye pıfladı.

"Belki de ters yöne gitmeliyiz," diye hırıldadı. "Ne de olsa Danvers bu yoldan gitti ve bu yoldan geri dönecek." "Evet," diye onayladı. "İşte bu yüzden bu yoldan gidiyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu kararsızca. "Neden?"

"Çünkü ters yöne gitmemizi bekleyecektir," dedi basitçe. "Bu yoldan sadece biraz daha gideceğiz ve sonra ormanın derinliklerine doğru ilerleyeceğiz. Yanımızdan geçip gidecek ve bizi bıraktığı yerde bulamayınca, gittiği bir sonraki handa onunla karşılaşma riskine girmektense son hana doğru geri döneceğimizi düşünerek yoluma devam edecek ve ters yönde aramaya başlayacak."

Babasının derin kıkırdamasının sırtında titreştiğini hissetti ve sonra babası, "Sen her zaman zeki bir kızdın,"

dedi. "Yeterince zeki değildim," dedi üzüntüyle. "Keşke Daniel'a güvenecek kadar akıllı olsaydım--"

"Şimdi, bunun için kendinizi azarlamaya başlamayın. Danvers belli ki ikinizi ahırda kimsenin bilmediğini düşündüğünüz bir şey yaparken görmüş. Tabii ki onun yaptığını düşündünüz."

"Mektubun sahte olabileceğini düşünmüştünüz," diye belirtti.

"İlk başta hayır. Sadece merak etmeye başladım çünkü mektubu aldıktan sonra Danvers'in seni aceleyle evlendirmek için orada olması biraz şüpheli görünüyordu. Sonra da Dicky ve benimle birlikte kulüpte olduğunu hatırladım," diye itiraf etti. "Yani bunların hiçbirisi için kendini suçlama. Hiçbiri senin hatan değildi. Danvers ve Dicky bunu en başından planlamışlardı ve Danvers da planı uygulamaya devam etti."

"Evet." İçini çekti ve sonra etrafına bakındı. "Belki de şimdi ormanın derinliklerine doğru atlamaya başlamalıyız. Danvers her an dönebilir ve -" İleride karanlık bir şeklin yaklaştığını fark edince sesi kesildi. Bir an sonra bunun at sırtında bir adam olduğunu anladı ve dehşete kapıldığı bir an için Danvers olduğunu ve patikadan çıkmak için çok geç kaldıklarını düşündü. Ama sonra omuzlarının Danvers olamayacak kadar geniş olduğunu fark etti. Aslında, şekil ona Daniel'ininki gibi görünüyordu. Adama sık sık bakmış ve silüetinden bile tanıyacak kadar formuna hayran olmuştu ve rahatladı.

Suzette, babasının endişeden neredeyse titrediğini fark edince yüksek sesle, "Daniel," dedi. "Emin misin?" diye sordu endişeyle.

"Çok," diye güvence verdi ama Cedrick Madison, Daniel bineğini durdurup onları selamlayana kadar rahatlamadı.

"Suzette, Lord Madison!" dedi atından inerken. Ayakları yere değdiğinde kısa bir an durakladı, aslında çok da uzun sayılmazdı ama o saniye boyunca eyerine tutunma şekli kızın kaşlarını çatmasına neden oldu ve sonra ay ışığında yüzü solgunlaşarak hızla onlara doğru ilerlemeye başladı.

Suzette'in önüne gelerek, "İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı, hareketin kafasında yarattığı acının farkına bile varmadı. Uyandığından beri yaptıkları her sıçrayış kafatasında acıya neden olmuştu, bu yüzden küçük acı sarsıntısı kolayca göz ardı edildi.

Daniel onun yüzünü avucunun içine aldı ve alnındaki kurumuş kanı görünce kaşlarını çattı. "Yaralanmışsın."

Suzette sessizce, "Başımı çarptım, hepsi bu," dedi, gözleri alıkla onun yüzünde geziniyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü ama yine de buradaydı.

Daniel rahatlamış görünmüyordu ama "Bunu Danvers mı yaptı?"

diye sordu. Kadın yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Nerede o?" Etrafına bakındı.

"Babam bir sonraki hana gidip bir araba kiralayacağını söyledi," diye cevap verdi.

Daniel biraz rahatladı, sonra onun bakışlarına karşılık verdi ve kararlı bir ifadeyle, "O mektubu ben yazmadım," dedi.

Suzette cevap veremedi bir kadın sesi dikkatini Daniel'in yalnız gelmediğine çekti.

"Tanrı aşkına Daniel," diye uyardı atından inerken. "Çöz onları. Zavallı kız orada neredeyse hiçbir şey olmadan duruyor. Donuyor olmalı ve şüphesiz ikisi de aç ve bitkin. Açıklamalar onları güvenli bir şekilde hana götürüp ısıtana kadar bekleyebilir."

"Ah, evet," diye mırıldandı ve nasıl bağlandıklarını incelemek için hızla yana doğru ilerledi. Suzette, Danvers'ın bunu nasıl yaptığına dair en ufak bir fikre sahip değildi; elbisesini ip olarak kullanmış olması dışında, şimdi onlara yaklaşan kadının önerdiği gibi onu neredeyse çıplak ve soğuk bırakmıştı. Suzette ona bakarken, kadının gece vakti karanlık ormanda yürürken bile gerçek bir hanımefendinin havasına ve zarafetine sahip olduğunu fark etti. Suzette görünmeyen engellere takılıp düşeceğini ve engebeli zeminde ayak bileğini burkacağını biliyordu. Ama bu kadın öyle değildi. Kolundan küçük bir bıçak çıkarıp Daniel'a uzatırken bile istikrarlı, zarif ve şıktı.

"İşte, bu yardımcı olacaktır," dedi.

"Bunu da nereden buldun?" Daniel şaşkınlıkla sordu.

"Evden yanımda getirdim. Yolculuğa çıkarken yanımda küçük bir tabanca da getirdim," diye sakince bilgi verdi ve sonra bir kaşını kaldırdı. "Bu yolculuk için kıyafetlerin yanı sıra silah da alacağımı düşünmedin mi, tüm bu olanlardan sonra?"

Daniel sadece başını salladı ve derme çatma ipi kesmeye başlamak için geri döndü. Bunu yaptığı anda kadın dikkatini Suzette'e çevirdi ve onun önünde dolaşmaya başladı.

"Sen Suzette olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum canım, ben Daniel'in annesi Catherine Woodrow," dedi selamlarken, sanki çay içerken tanışıyorlarmış gibi bir ses tonuyla.

"Sizinde tanışmak da çok güzel," dedi kararsızca, durumdan ve ne yapması gerektiğinden biraz şaşkın hissederek. Normalde hanımefendinin elini tutardı ya da ... şey, bir şey yapardı, ama orada babasına bağlı bir şekilde duruyordu, elleri arkadan bağlıydı ve çarpık bir şekilde gülümsemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Daniel bana sizden çok bahsetti," dedi Leydi Woodrow gülümseyerek, üzerindeki pelerini çıkarıp atarken. "Ve sonunda evlenmeye istekli bir kız bulduğu için ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Bunun gerçekleşebileceğinden umudumu kesmeye başlamıştım."

"Oh . . . er . . . I-" Suzette'in mantıklı cevap verme çabası, onu babasına bağlayan kumaşın aniden gevşeyip tüm desteğini de beraberinde götürmesiyle boşa çıktı. Bu bağlar kopana kadar babasının gücüne ne kadar yaslandığını fark etmemişti ve dizleri çözüldükten yere doğru çökmeye başladı.

"İşte geldik," dedi Leydi Woodrow parlak bir sesle, pelerini Suzette'in sırtına doladı ve aynı anda onu yakaladı. Bir elini onun kolunda tuttu ama diğer elini beline attı ve Daniel babasına bakarken Suzette'in ağırlığının bir kısmını üzerine aldı, bağlı ellerini keserek artık tamamen özgür olmasını sağladı.

"Atlara doğru yürüyebilecek kadar iyi misiniz lordum?" Daniel bir an için babasının kolunda sabitleyici bir el tutarak sordu.

Lord Madison küçük bir iç çekişle, "Peki, peki," dedi ve Suzette ile Leydi Woodrow'a döndü. Dowager Kontes'e küçük bir gülümseme sunup başını salladı ve ardından endişeyle Suzette'e baktı. "Suzie başını oldukça sert çarptı. Uzun süre baygın kaldı ve bakıma ihtiyacı var."

"Sizi hana geri götüreceğiz ve ikinizle de ilgileneceğiz," dedi Leydi Woodrow ciddiyetle ve Daniel'in pelerini kenara çekip Suzette'in ellerini bağlayan ipi kesebilmesi için elini Suzette'in belinden omzuna doğru kaydırdı.

İşi biter bitmez Daniel annesine bıçağını geri verdi ve Suzette'in kaşlarını çatmasına neden olan acı dolu bir sırtışıla onu kollarının arasına aldı. O daha yorum yapmadan Leydi Woodrow konuşarak dikkatini çekti.

"Korkarım fazladan at getirmeyi akıl edemedik Lord Madison," diye açıkladı Leydi Woodrow, bıçağını tekrar koluna sokarak. Ardından kolunu Cedrick Madison'ın koluna doladı ve sanki bahçede geziniyormuş gibi onu atına doğru yönlendirdi ve ekledi, "Korkarım benimle birlikte geri dönmek zorundasınız."

"Benim için bir zevk olacağından eminim, Leydi Woodrow," dedi babası ciddiyetle.

Suzette, adamın topallamasının şimdi öncekinden daha da belirgin olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Muhtemelen zıplamak ona iyi gelmemişti. Dinlenmesi ve belki de ağrıyı hafifletmek için ılık bir kompres uygulaması gerekcekti.

"Doğruyu söylüyordum Suzette," dedi Daniel sessizce, onu kendi atına doğru götürmeye başlarken dikkatini ona çekerek. "Sana söz veriyorum, o mektubu ben yazmadım."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Buna inandığım için üzgünüm ama ahırları biliyordu ve-"

"Açıklamana gerek yok," diye güvence verdi atına ulaştığında. Daniel sonra durakladı ve itiraf etti, "Bir mektupta bu kadar soğuk bir şekilde ayrılacağıma inanmana başta kızmıştım ama ahırlar hakkında yazdıklarını okuyunca-" Başını salladı. "Tabii ki benim yazdığımı inanacaktın. Yalnız olduğumuzu sanıyorduk."

Başını salladı ama yorum yapmadı. Suzette, Danvers'ın ahırda onları izlediği gerçeğini tartışmak istemiyordu. Sadece bunu düşünmek istemiyordu. Bu ve mektuptaki acımasız yorumlar arasında, Danvers onun için bu deneyimi biraz lekelemeyi başarmıştı.

Daniel onu başının üstünden öptü, yaranalanmasına dikkat etti ve sonra, "Ben binerken biraz ayakta durabilir misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı.

Onu yere bırakırken, "Atı sıkı tut," diye talimat verdi.

Suzette hayvana yaslandı ve onun ata binişini izledi. Daha sonra onun da hayvanın sırtına tırmanmasına yardım etti.

Daniel onu önüne oturturken, "Rahatla," diye önerdi. "Güvendesin ve seni kısa sürede hana geri götürüp rahat ettireceğiz." Suzette onun göğsüne yaslandı, Daniel bineğini dörtlüye koştururken acının en kötüsünden korunmak için başını sabit tutmaya çalıştı.

Suzette'e bitmek bilmez gibi gelse de, hana dönüş yolculuğu muhtemelen uzun sürmemişti. Bütün bu itiş kakış yüzünden başı o kadar ağrıyordu ki, eğer midesinde bir şey olsaydı hana vardıklarında muhtemelen kusmuş olacağından emindi. Neyse ki Danvers'la yola çıktıklarından beri bir şey yememişlerdi ve o da çoktan gitmişti.

Ormandan çıkıp avluya girdiklerinde Robert ve Richard ahırlardan koşarak geldiler. "Onu yakaladınız mı?" Daniel atını durdurarak sordu.

"Danvers mı?" Richard şaşkınlıkla sordu, Leydi Woodrow'un bineğini dizginlerinden tutmak için hareket ettiğinde Leydi Woodrow yanlarında, Lord Madison da onun arkasında eyerdeydi. "Hayır. Suzette ve Lord Madison'la birlikte değil miydi?"

Daniel başını salladı. "Onları ormanda bağlı bırakmış ve Gretna Green'e götürecek bir at arabası aramak için buraya geliyor olması gerekiyordu."

"Ondan hiçbir iz görmedik," diye güvence verdi Robert ona, atının dizginlerini tutmak için

ilerlerken. Daniel kaşlarını çatı ama sonra, "Suzette'i al," dedi.

Onu bir çocuk gibi yere bıraktı ve Robert atı bırakıp onu hemen göğsüne çekti. Sonra ona bakarken kaşlarını çatı ve başındaki yarayı fark etti. "Başına ne oldu Suzie? Bunu Danvers mı yaptı?"

"Hayır, bir kayaya çarptım," dedi bitkin bir şekilde.

"Benim hatam," dedi babası atından inerken tiksintiyle. Leydi Woodrow'un inmesine yardım etmek için döndü ve şöyle açıkladı: "Danvers'ı üzerinden düşürmek istemiştin ama ikisi de yere düştü ve arkasında bir kaya vardı. Hem de çok büyük bir kaya. Adama çarpmadan önce etrafa bir göz atmalıydım."

"Danvers onun üzerinde ne yapıyordu?" Daniel onu Robert'ın elinden alarak sordu.

Suzette şaşkınlıkla ona baktı. Sesi bir tuhaftı, aynı anda hem soğuk, hem kızgın, hem de korkmuştu.

Babası garip bir şekilde güven verici bir tonda, "Onu boğuyordu," diye cevap verdi ve Suzette tüm erkeklerin sanki bu cevap düşündüklerinden daha kabul edilebilirilmiş gibi aniden biraz rahatladıklarını fark etmekten kendini alamadı. İşte o zaman hepsinin birden adamın kızın ırzına geçmeye çalıştığını düşündüklerini fark etti.

Richard yine de sordu: "Neden seni boğmaya çalışsın ki? Bir cesetle evlenemez." Suzette,

"Söylediğim bir şeye gücendi," diye cevap verdi.

"Ya da belki birkaç şey," diye mırıldandı babası.

Suzette'i çok rahatlatan Daniel ne dediğini sormadı ve onunla birlikte hana doğru döndü. Kapıya doğru ilerlerken, "Onu bir odaya yerleştirip geri geleceğim. Danvers şimdiye kadar burada olmalıydı. Ormanı aramamız gerekecek."

Kalıp kalmayacaklarından emin olmadıkları için handa oda kiralamamışlardı ve şimdi bunu halletmeleri gerekiyordu. Yine de çok geçmeden üst katta bir odaya çıkmışlardı ve Daniel onu yatağa yatırıyordu.

Daniel sessizce, "Döndüğümde konuşmamız gerek," dedi ve doğrulmadan önce kızın burnuna bir öpücük kondurdu. "Ama şimdi gidip Danvers'ı aramam gerekiyor."

"Ceketini ve gömleğini çıkar da sırtına bakayım," diye karşı çıktı annesi ve Christiana, Lisa ve Cedrick Madison'ı odaya götürdü. Christiana ve Lisa su, bezler ve bandajlar taşıırken, babası neden orada olduğuna dair şaşkın görünüyordu.

"Sırtım iyi," dedi Daniel suratsızca, annesine doğru dönerek. "Sırtının nesi var?" Suzette kaşlarını çatarak sordu.

"Vuruldu. Bu yüzden beklendiği gibi hana dönmedi," diye açıkladı Leydi Woodrow.

"Vurulmuş mu?" Suzette nefes nefese Daniel'a daha dikkatli baktı. Kıyafetlerinin arasından yarasını göremiyordu ama biraz solgun görünüyordu, yine de yaralandığını tahmin edebileceği kadar değil. Ancak vurulmuş olması neden beklendiği gibi geri dönmediğini açıklıyordu ve Suzette hemen bunu Danvers'ın yapıp yapmadığını merak etti. Ne de olsa şoförünü sırtından vurmuştu. Anlaşılan adam öldürmeye çalıştığı insanlarla yüzleşmekten hoşlanmıyordu. Şey, kendisi hariç: onu boğmaya çalıştığında yüz yüze gelmişlerdi.

"Sırtını görene kadar bu odadan çıkmayacaksın, Daniel," dedi Leydi Woodrow acımasızca. "Suzette'i bir aÇağı bir yukarı gezdirip duruyorsun ve eminim ki yeniden açılmıştır. Şimdi soyun."

Daniel kaşlarını çatıp emri görmezden gelmeyi tartışıyormuş gibi görüldüğünde, "Gerekirse Richard ve Robert'ı çağırıp ben ilgilenirken seni tutmalarını söylerim," diye tehdit etti.

"Pekâlâ," diye tersledi ve ceketini hızla silkerek çıkarmaya başladı.

Memnun olan Leydi Woodrow daha sonra Suzette'in babasına döndü. "Peki ya siz lordum?"

Cedrick Madison biraz daha dik durdu. "Ben mi?"

"Tedavi edilmesi gereken herhangi bir yaranız var mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diye çabucak ona güvence verdi ve kapıya doğru yöneldi.

"O zaman neden ön tarafta atınızdan indiğinizde saçınızda kurumuş kan gördüm?" Leydi Woodrow dikkatle sordu. "Ve neden topallıyorsunuz?"

"Oh, ben sadece ... bacak eski bir yaranlama. Başıma gelince, daha önce bir darbe almıştım," diye isteksizce itiraf etti ve hemen ekledi, "Ama o saatler ve iyi olduğuna eminim. Ben sadece-

Leydi Catherine kesin bir tavırla, "Oturun, Daniel ve Suzette'le ilgilendikten sonra bir göz atacağım," diye emretti. Cedrick Madison içini çekti, omuzları çöktü ve sonra ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturmak için hareket etti.

Suzette, Christiana ve Lisa tüm bu olanları oldukça dikkatli bir şekilde izliyorlardı ama Leydi Woodrow artık üstsüz olan Daniel'a doğru ilerlerken hepsi birbirlerine baktılar ve aniden sırtmaya başladılar. Hemen hemen annesiz büyümüşlerdi ve gerçekten de Leydi Catherine Woodrow bir tür vahiy gibiydi.

On Yedinci Bölüm

Suzette gözlerini ateşin aydınlattığı sıcak bir odada açtı ve nerede olduğunu merak ederek uykulu gözlerle etrafına bakındı. "Oh, uyanmışsın."

Bu yorum bakışlarını şöminenin yanındaki sandalyeye ve sandalyeden kalkan kadına çevirdi. Daniel'in annesi. Leydi Woodrow, Richard ve Robert'ın Danvers'ı aramasına yardım etmek üzere yola çıkarken Daniel'in sırtını tedavi etmiş ve dikkatli olması için sıkı bir uyunda bulunarak gitmesine izin vermişti. Daha sonra Suzette'in başındaki yarayla ilgilenmiş, yarayı temizlemiş ama dikiş atılmasına gerek olmadığına karar verdikten sonra ona içmesi için iğrenç bir şey vermiş ve uyumasını söylemişti. Leydi Woodrow babasıyla ilgilenmeye devam ederken Suzette itaatkâr bir şekilde uzanmış ve gözlerini kapatmıştı. Yine de uyuyamayacağından emindi. Başı korkunç bir şekilde çarpıyordu. Ancak, ne kadar süreceğinden emin olmasa da sonunda uykuya dalmıştı.

"Nasıl hissediyorsunuz?" Leydi Woodrow yatağın yanında durup eğilerek elinin tersiyle Suzette'in alnına bastırdı. "Ateşin yok. Başınız ağrıyor mu?"

Suzette başını yavaşça salladı. "Hayır. Teşekkür ederim."

"Güzel." Memnuniyetle başını salladı.

"Jeremy'yi buldular mı?" Suzette kapıya doğru bakarak sordu.

"Uyuyalı çok uzun zaman olmadı. Hâlâ arıyorlar," dedi Leydi Woodrow ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yine de onu bulamayacaklarından şüpheleniyorum. Bizi handa fark etmiş olmalı ve güya Daniel'den gönderdiği mektuba bakılırsa, ava çıkan tilki gibi yere yatacak kadar zeki görünüyor. Yine de bunun onu son görüşümüz olmayacağına eminim."

"Mektup mu? Okudun mu?" Suzette zayıfça sordu, kadın başını salladığında midesi altüst oldu.

Leydi Woodrow onun yüz ifadesini inceledikten sonra yatağın kenarına oturdu ve ellerinden birini kendi elleri arasına aldı. "O mektup sizi utandırmak içindi ama utanmamalısınız."

"Yapmamalı mıyım?" Suzette iç çekerek sordu. Mektubun da işaret ettiği gibi, bu pek de uygun bir davranış sayılmazdı.

Leydi Woodrow, "Eğer siz öyle düşünüyorsanız, ben de öyle düşünüyorum," diye açıkladı. "Çünkü Daniel'in babası ve ben de Gretna Green'e giderken yeminlerimizi etmeyi bekliyorduk."

"Gerçekten mi?" Suzette şaşkınlıkla sordu. Leydi Woodrow o kadar ... o kadar ... bir hanımefendi gibi görünüyordu ki. Onu tutkunun pençesinde hayal etmek zordu.

"Ben de bir zamanlar gençtim, biliyorsun," dedi sırtarak. "Ve Daniel'in babası harika bir adamdı; çekici, yakışıklı, akıllı, komik. Birbirimize çok aşıktık." Hüzünle içini çekti ve sonra Suzette'e baktı. "Daniel ona çok benziyor ve eğer ikiniz babasıyla paylaştığımız mutluluğun sadece yarısına sahip olursanız, gerçekten çok şanslı olacaksınız. Ama bence bundan daha iyisini yapacaksınız."

Suzette sessizce, "Onu mutlu etmeye çalışacağım," diye güvence verdi.

"Yapacağını biliyorum, o da aynısını yapacak," dedi kesin bir ifadeyle ve ekledi: "Seni seviyor, biliyorsun. Bana seninle evleneceğini söylediği anda bunu anlamıştım. Hiç kimseden senden bahsettiği gibi bahsettiğini görmemiştim."

Suzette boğazındaki ani yumruyu yuttu. Bu şimdiye kadar duyduğu en harika şeydi. "Ve sanırım sen de onu seviyorsun," diye ekledi.

"İstiyorum," diye fısıltıyla itiraf etti.

"Yani fakir olmadığı halde onunla evleneceksin öyle mi?" Leydi Woodrow eğlenerek sordu.

Suzette kaşlarını çattı ve sonra kıkırdayarak başını salladı. "Evet. Elbette."

"Güzel." Onun elini okşadı ve ayağa kalktı. "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireyim. Artık başın ağrımadığına göre muhtemelen acıkmışsındır."

"Teşekkür ederim," dedi Suzette ve onun gidişini izlerken belli belirsiz gülümsedi.

Kapı kadının arkasından kapandığında Suzette küçük bir iç çekişle yatağa uzandı ve Daniel'in onu sevebileceği ihtimalini düşündü. Bunu annesinden duymak çok hoş ve güven vericiydi ama Daniel'in dudaklarından duymak daha da hoş olurdu.

Suzette hayatının aldığı yöne alaycı bir şekilde gülümsedi. Sahip olduğu kısa süre içinde aşkı bulamayacağını, bu yüzden ilişkilerinin kurallarını belirleyebileceği ve Christiana'nın Dicky ile yaptığı gibi istismarcı bir evlilikten kendini koruyabileceği kadar çeyizine ihtiyaç duyan bir kocaya razı olmak zorunda kalacağını düşünerek başlamıştı. Bunun yerine, mirasına ihtiyacı olmayan ve onu gerçekten sevebilecek bir adam bulmuştu. Ve onun da kesinlikle sevdiği birini. Üstelik zaten çok sevdiği ve kısa sürede büyük bir sevgi besleyebileceğini düşündüğü bir kayınvalide kazanmıştı. Leydi Woodrow oğlunun iltifatlarına ve tanımlamalarına kesinlikle uyuyordu. Suzette'in örnek alabileceğini düşündüğü bir kadındı. Daha önce erkeklerle nasıl başa çıktığına hayran kalmıştı. Kadın ustaydı ve ondan öğrenebileceği çok şey vardı.

Suzette nasıl bu kadar şanslı olabildiğinden emin değildi ama buna minnettardı.

"İşte oldu. Mükemmel görünüyorsun," dedi Leydi Woodrow ve geri çekilerek el emeğini inceledi.

Suzette kadının onaylayan ifadesi karşısında gülümsedi ve Daniel'in annesinin getirdiği aynada kendine baktı. En güzel elbisesini giymişti, kısa kollu, ampir tarzı bir elbise, beyaz sanılabilecek kadar soluk bir pembeydi. Üzerine altın süslemeli, kolsuz kırmızı bir pelisse giymişti. Hizmetçisi Georgina yıkanmasına ve giyinmesine yardım etmişti ama Leydi Woodrow daha sonra kadını kovmuş ve saçlarına yardım etmeyi üstlenmişti. Banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçları, Suzette'in kulağının üstündeki saç yarasının etrafından dikkatlice dolaşmış ve uzun saçlarını başının üstünde bir dizi bukle halinde düzenlemişti. Etkisi oldukça hoştu.

"Çok güzelsiniz," diye açıkladı Leydi Woodrow. "Sen ve Daniel bana çok güzel torunlar vereceksiniz." Yüzü kızaran

Suzette güldü ve ona sarılmak için döndü. "Teşekkür ederim leydim."

Leydi Woodrow, "Rica ederim," diyerek onu kucakladı ama sonra yakındı, "Leydim' kulağa çok sert geliyor. İstersen bana Catherine diyebilirsin ya da." Kısa bir süre durakladı ve dudağını ısırdı ve sonra itiraf etti, "Umarım bir gün bana Anne diyecek kadar rahat hissedersin, ama bunu yapman için sana baskı yapmam."

"Teşekkür ederim. Size anı hatırlatmak için duyuyorum," diye fısıldadı Suzette, teklif karşısında duyulanı. Ve bu doğruydı. Bir gece önce Leydi Woodrow, Suzette'e yemek getirdikten sonra saatlerce oturup konuşmuşlar, ancak adamlar Danvers'in bulunamadığına dair beklenmedik bir haberle döndüklerinde durmuşlardı. O zaman dinlenmeye çekilmişlerdi ama giyinip diğerleriyle birlikte kahvaltıya inerken ve hatta Gretna Green'e olan yolculuğun son ayağı olan araba yolculuğu sırasında bile sohbet etmeye devam etmek için uyanmışlardı. Üç saat sürmüştü ama bu süre Suzette ve Leydi Woodrow okudukları kitaplar ve yapmaktan hoşlandıkları şeyler hakkında sohbet ederken, babası ve Daniel hoşgörüsüyle gülümseyerek onları izlerken Suzette için bir çırpıda geçmişti. Babası hoşgörüsüyle gülümsemişti, Daniel da gülümsemişti ama onunki hoşgörü ve rahatlatanın bir karışımıydı ve annesi ile kendisinin birbirlerinden hoşlanmalarının onun için önemli olduğunu biliyordu. Neyse ki seviyorlardı. En azından Leydi Woodrow'u sevdiği ve ona saygı duyduğu kesindi.

"Pekala." Daniel'ın annesi ona hafifçe sulu bir gülümseme verdi ve kapıya doğru döndü. "Gidip babana hazır olduğunu söyleyeyim de gelip seni alsın."

Suzette onun odadan çıkışını izledi ve sonra küçük bir keyifle kendine baktı. Giydiği elbise bir demircinin başkanlık ettiği bir hanın avlusundaki düğünden ziyade bir balo için daha uygundu ama Suzette'in umurunda değildi. Düğünü için güzel görünmek istiyordu. Ve hayatında hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu, olabildiğince iyi görünüyordu, diye düşündü ve Daniel'ın da böyle düşündüğünü umdu.

Daniel'i düşününce kendi kendine gülümsedi ve sonra gülümsemesi biraz soldu ve küçük bir iç çekti. Suzette kurtarıp hana getirildiğinden beri Leydi Woodrow'la çok konuşmuş olsa da, Daniel'la onun bahsettiği o konuşmayı hiç yapamamışlardı. Adamlar aramadan dönerken yorgun düşmüşlerdi. Görünüşe göre hanın her iki tarafındaki bölgeyi de taramışlar, bir tarafta devrilmiş arabaya kadar gitmişler, sonra da bir o kadar diğer yöne giderek hem yolda hem de ormanda Danvers'i aramışlardı.

Hepsi de adamı bulamadıkları için hem yorgun hem de hayal kırıklığına uğramıştı ama Daniel hâlâ bir yaranın tedavisini sürdürüyordu ve bitkin ve solgun görünüyordu; Leydi Woodrow yatağını bulup sabah Suzette'le konuşması için ısrar edince Suzette de kabul etmişti. Ancak bu sabah da konuşmak için pek fırsat olmamıştı. Suzette, muhtemelen Leydi Woodrow'un emekliye ayrılmadan önce verdiği tentürün etkisiyle geç uyumuş ve aceleyle giyinip aşağıya inmiş, tam da herkes orucunu açmak için otururken gelmişti. Yemeklerini bitirdikten sonra herkes yolculuğuna devam etmek ve başka bir şey ters gitmeden bu işi bitirmek için sabırsızlanmıştı, bu yüzden o zaman da konuşmaya fırsat olmamıştı. Gretna Green'e vardıkları anda Daniel, Suzette ve diğer kadınları hazırlanmaları için gönderirken, kendisi de demirciyle konuşmaya gitmişti.

Artık evlenme vakti gelmişti ve henüz konuşmamışlardı. Suzette onun kendisiyle ne konuşmak istediğinden emin değildi. Ona mektubu yazmadığını söylemişti, zaten Suzette de o zamana kadar bunu anlamıştı. Belki de ona fakir olmadığını ve çeyizine muhtaç olmadığını söyleyeceğini düşündü ama bunu da zaten biliyordu.

Aslında Suzette, Daniel'ın ona olan duygularını açıklamak istemesini umuyordu. Hem babası hem de annesi Daniel'ın onu sevdiğini söylemişti. Yine de bunu ondan duymak güzel olurdu. Ama o da henüz Daniel'a onu sevdiğini söylememişti, diye fark etti Suzette ve sonra hafifçe kapı çalındığında kapıya baktı.

Odayı geçip kapıyı açtı ve salonda babasını görünce gülümsedi. Diz pantolonu ve frak giymişti ve bir baloya katılmaya hazır görünüyordu. Bastonu da yine elindeydi ve Daniel ile adamlarının Jeremy Danvers'ı ararken devrilen arabadan bastonu onun için aldıklarını tahmin etti.

"Güzel görünüyorsun baba," diye iltifat etti.

"Ve sen hiç bu kadar güzel görünmemiştin Suzie," dedi ciddiyetle ve ekledi, "Annen muhtemelen cennette senin için gurur ve mutluluktan ağlıyordur."

"Ah." Aniden sulanan gözlerinin önünde bir el salladı ve yüzünü buruşturdu. "Böyle şeyler söyleme baba. Kendi düğünümde beni ağlatacaksın."

"Üzgünüm çocuğum." Onu yanağından nazikçe öptü ve sonra içeri girebilmesi için odaya geri çağırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aşağıya inmeden önce seninle konuşmak istiyorum," dedi ciddiyetle, kapıyı iterek kapattı ve onu yatağın kenarına otuması için odaya çağırdı. Onun yanına yerleşti, ellerini ellerinin arasına aldı ve ciddiyetle ona baktı. "Sadece yapmak istediğinin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

Suzette kaşlarını çatı. "Jeremy'yle evlenmeyi yeniden düşünmem ve Daniel'ı beklemek için handa kalmam konusunda beni ikna etmeye çalışan sen değil miydin?" "Evet," diye kabul etti.

"Ve şimdi de beni Daniel'la evlenmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hayır, hayır," dedi hemen, ellerini sıkarak. "Hayır Suzie, seni vazgeçirmeye çalışmıyorum. Birbirinizi sevdiğiniz çok açık ve bence o senin için mükemmel biri."

"Peki o zaman ne-?" Adam elini okşayınca kadın sustu.

Şimdi alaycı bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Bunu doğru yapmıyorum. Sen ve Daniel çok sıra dışı bir flört yaşıyorsunuz. Aslında hiç de kur yapmadınız ve ben sadece emin olmanı istiyorum. Yaşananlar yüzünden kendini onunla evlenmek zorunda hissetmeni istemiyorum... ve bilmeni isterim ki, eğer onu tanımak için daha fazla zaman ayırmak istersen, evlenmek için acele etmene gerek yok, seni bu konuda destekleyeceğim."

Suzette rahatladı ve öne doğru eğilerek ona sarıldı ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim baba. Bunun anlamı çok büyük." Arkasına yaslanarak ekledi: "Ama daha fazla zamana ihtiyacım yok. Daniel'la evlenmek istiyorum."

"Peki, güzel." Gülümsedi ve sonra biraz iç çekerek, "Sanırım bundan sonra sadece Lisa ve ben olacağız... ve o da yakında kendi kocasıyla evlenecek," dedi. Başını iki yana salladı. "Hepinizin benim küçük kızlarım olduğunuz ve etrafta koşup oynadığınız günler daha dün gibi."

"Biz her zaman senin küçük kızların olacağız baba." Suzette onun elini sıktı. "Daniel ve beni Woodrow'da ziyaret etmeye her zaman gelebilirsin. Ve artık konağı sattığınıza göre şehre gittiğinizde Christiana ve Richard'la kalmanız gerekecek. Bizi göreceksin. Sen hâlâ bizim babamızsın ve hayatımızın bir parçasısın."

"Elbette yapacağım," diye kabul etti, ilk başta zayıf gibi görünen ama sonra daha samimi hale gelen bir gülümsemeyi yöneterek, "Ve hepiniz bana şımartmak için sevimli torunlar vereceksiniz ve hepinizin annenizi ve beni çıldırttığı gibi sizi de çıldırtmasını izleyeceksiniz."

Suzette'in ağzından şaşkın bir kahkaha döküldü ve başını salladı. "Hem siz hem de Leydi Woodrow torunlardan bahsediyorsunuz ve biz daha evlenmedik bile."

"Hmm." Babası ayağa kalktı ve kolunu uzattı. Suzette de ayağa kalkıp koluna girince, "Leydi Woodrow iyi bir kadına benziyor," diyerek onu kapıya doğru itti.

Adam onu odadan çıkarırken Suzette gülümseyerek, "Evet, öyle," diye onayladı. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Şey, bu karşılıklı. Bunu bana kendisi söyledi." Kapıyı kapatmak için durakladı ve sonra onu sahanlık boyunca merdivenlere doğru iterek sordu,

"Gergin misin?"

Sorusu kelimenin ortasında kesilip adımları duraksayınca Suzette merakla babasına baktı ve sonra onun bakışlarını takip ederek dikkatini çeken şeyi gördü. Sahanlığın ilerisindeki odalardan birinden bir adam çıkmıştı. Adam epey uzaktaydı ama yine de Suzette onun işçi sınıfının kaba kıyafetlerini ve seyisler arasında popüler olan tek düğmeli kısa bir ceket giydiğini görebiliyordu. Burada ahırlarda çalıştığını varsayarsak, Suzette tam bir misafirin yatak odasında ne işi olduğunu merak ediyordu ki, adam onlara doğru döndü ve Suzette onun yüzünü gördü. Adam onları fark edip ceketinin içinden tabancasını çıkardığında onun Jeremy Danvers olduğunu yeni fark ediyordu.

"Hazır olduğunu söylediğini sanıyordum?" Daniel hana doğru endişeyle bakarak sordu. Annesi birkaç dakika önce aşağı inmiş ve Lord Madison'ı Suzette'i alması için yukarı göndermişti. Grup daha sonra beklemek için hemen avluya çıkmıştı. . ve beklemek için.

Leydi Woodrow da hana doğru bakarak, "Öyleydi," diye mırıldandı. İç çekerek çaresizce omuz silkti ve "Belki de bir baba/kız konuşması yapıyorlar," diye öneride bulundu.

"Hmm." Daniel parmaklarını kalçasına vurdu, beklerken saniyeleri sayıyordu ama bakışları şimdi hanın kapısında ve açılması için dua ediyordu. Şimdiye kadar burada olmalıydılar ve içinde kötü bir his vardı.

"Fakir olmadığınız için tereddüt ettiğini düşünmüyorsunuz, değil mi?" Richard kaşlarını çatarak sordu. Daniel hemen, "Bunu ona henüz söylemedim," dedi.

"Ah." Richard tereddüt etti ve sonra itiraf etti, "Yaptım."

"Ne?" Daniel dehşetle ona döndü ve arkadaşları özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "O mektubu aldıktan sonraydı. Düşündüm ki-"

Daniel onun ne düşündüğünü duymak için beklemedi. Kafası karmakarışık bir halde hana geri dönmeye başlamıştı bile. Muhtemelen İngiltere'de zengin olduğu için kendisiyle evlenmeyi reddedecek tek kadına aşık olmayı ona bırakın, diye düşündü iğrenerek içeri girerken.

Dürüst olmak gerekirse, her zaman her şey için en zor yolu seçmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden, elbette, muhtemelen bulabileceği en zor kadına aşık olacaktı. Ama Suzette bu evlilikten cayacağını sanıyorsa, başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, dedi kendi kendine yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanırken acımasızca. Bu evliliği çoktan gerçekleştirmişlerdi. Şu anda bile onun çocuğunu taşıyor olabilirdi. Ve onu seviyordu, lanet olsun! Sahanlığa doğru ilerlerken, bunun da bir anlamı olmalı, diye düşündü. Eğer mecbur kalırsa onunla evlenecekti-

Daniel önünden geçmekte olduğu kapıdan Suzette'in sesini duyunca aniden durdu. Bu onun kapısı değil, dün gece babası ve Robert'la paylaştığı odanın kapısıydı. Kaşlarını çatarak yaklaştı ve dinlemek için bir kulağını ahşap panele dayadı. Eğer o ve babası bir baba/kız konuşması yapıyorlarsa, dışarı çıkar ve kendini sabırla beklemeye zorlardı. Ama eğer öyle değilse ve kız babasıyla evlenme konusunda tartışıyorsa, Daniel-

Daha sonra bir erkek konuştuğunda bu düşünce kayboldu. Sesi tanııyordu ama Lord Madison değildi ve gruplarındaki diğer tüm erkekler aşağıda olduğu için aklına sadece bir kişi geliyordu. Jeremy Danvers. Daniel adamın saklanacak kadar zeki olmadığını bilmesi gerektiğini düşündü.

Çenesini sıkarak kapının kolunu kavradı ve olabildiğince yavaş ve dikkatli bir şekilde çevirdi, sonra kapıyı başını içeri sokup etrafa bakabilecek kadar hafifçe araladı. Daniel önce Lord Madison ve Suzette'i gördü. Lord Madison endişeli ve suratsız görünüyordu ama Suzette eli tabancalı adama ters ters bakıp tiksintiyle, "Benimle çeyizim için evlenmek gibi aptalca bir planın işe yarayacağını sanıyorsan sen bir aptalsın. Beni seninle evlenmeye zorlasan bile, herkes neyin peşinde olduğunu biliyor ve bu işe yaramaz."

Danvers olduğundan şüphelendiği adam, "Senin gibi sivri dilli bir çulsuzla evlenmeye hiç niyetim yok," diye hırladı. "O zaman ne istiyorsun?" Suzette sertçe sordu. "Neden bizi buraya zorluyorsun?"

"Çünkü paraya ihtiyacım var, tabii ki," dedi kuru bir sesle. "Sayende artık kaçmak zorunda kalacağım ve-"

Suzette kaşlarını çatarak, "Hayatınızı berbat etmeniz suçu bana yüklemeye çalışmayın Lordum," diye araya girdi. "Arabadan inmemize izin vermek yerine babamı bayıltan dangalak sensin, kendi şoförünü vurmaya seçen ve sonra bizi bağlayan da sensin. Muhtemelen Daniel'i de vurdun, değil mi?"

Daniel Suzette'e bakıyordu ve Danvers'in bir şey söylediğini duymamıştı, ama öyle olduğunu düşündürecek bir hareket ya da ifade yapmış olmalıydı, çünkü Suzette alaycı bir şekilde homurdandı. "Neyse ki bunu da berbat ettiniz ve o hala yaşıyor. Ve bu teklifi yapmamın tek nedeni de bu:

Eğer şimdi gidersen, baban ve ben bugün bu iş hakkında tek kelime etmeyeceğiz. Sadece git. Peşinden adam göndermeyeceğiz." "Almaya geldiğim şeyi almadan gitmiyorum," diye tersledi Danvers. "Kıtaya gitmek ve geçimimi sağlamak için paraya ihtiyacım var ve babanın konağının satışından elde ettiği gelirin buralarda bir yerde olduğunu biliyorum." Bakışları Lord Madison'a kaydı. "Bizi şelalenin yanında bulduğün ilk gün de aynı şeyi söylemiştin.

Handa olduğunu ve hemen getireceğini söylemiştin. Onun yerine Gretna Green'e gittik. Senin kesinlikle yanınızda getirdiğiniz çantanın içindeydi."

"Sana güvenmediğim için yanıma almadım," dedi Madison ve Daniel bunu söyleyebildiği için memnun görüldüğünü fark etti.

"Bunu kendi başıma anladım," dedi Danvers acı acı. "Hana kadar yürüdüm ve Woodrow ile bir kadının ata bindiğini gördüm. Tüm grubun muhtemelen orada olduğunu fark ettim ve geri döndüm. Ama tabii ki önce o ikinize ulaştı," diye devam etti. "O ve yaşlı kadın ikinizle birlikte hana geri döndükten sonra, en iyi seçeneğimin konağın satışından elde edilen geliri bulup Kıta'ya kaçmak olduğuna karar verdim, bu yüzden devrilen arabaya kadar yürüdüm, ama çantanda yoktu."

Madison sakince, "Onu Robert'ın gözetimindeki sandığın içine bıraktım," dedi.

"O zaman kızınızla birlikte bu odadan canlı çıkmak istiyorsanız hemen alıp bana verebilirsiniz."

Daniel gözlerini kıstı. Silahsızdı ve ne yapacağına karar vermeden önce planın ne olduğunu görmek için bekliyordu. Eğer adam Suzette'le birlikte kaçmaya çalışacaksa, sahanlıktaki bir sonraki odaya kayar, içeride saklanır ve onlar geçerken adamın üzerine atlamak için dışarı fırlardı. Ancak plan bu gibi görünmüyordu ve Danvers parayı alsa da almasa da Daniel, Lord Madison ve Suzette'in bu odadan canlı ya da başka bir şekilde çıkmasına izin vermeyi planladığını sanmıyordu. Adamın sesinde çok fazla zehir ve öfke vardı. Suzette'ten ve babasından nefret ediyor, planının başarısız olmasından ve içinde bulunduğu durumdan onları sorumlu tutuyordu. Ayrıca bildikleri kadarıyla daha önce bir kişiyi öldürmüştü ve bunun üzerine hem kendisini hem de Suzette'i öldürmeye çalışmış, onu vurmuş ve boğmuştu. Daniel adamın parayı getirdiği anda Lord Madison'ı vuracağından ve ardından dün gece başladığı işi bitirip Suzette'i boğarak öldüreceğinden şüpheleniyordu.

Cedrick Madison ve Suzette'in yüzlerindeki ifadeye bakılırsa onlar da aynı şeye inanıyorlardı. Yine de Madison bir kez başını salladı ve sonra arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" Danvers arkasından bir adım atarak tersledi.

Daniel bu fırsattan yararlanarak odaya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. Sonra sola doğru kaymaya başladı, Danvers'in arkasına geçmeye ve Lord Madison sakince, "Senin için parayı getiriyorum. İstedğin bu, değil mi?"

"Tamam. Sakin komik bir şey yapmaya kalkma," diye tersledi Danvers, Suzette'i kolundan tutup kendi tarafına çekti. Daniel sola doğru ilerlemeye devam ederek yan duvardaki şömineyi ve orada duran demiri hedef aldı.

Madison kuru bir sesle, "Aklımın ucundan bile geçmez," dedi ve duvara dayalı büyük bir sandığı açıp karıştırmaya başladı.

Daniel maşaya yaklaştı ve eğilerek onu aldı. Onu sıkıca elinde tuttuktan sonra ilerlemeye başladı ve Danvers'ın arkasına geçti. Danvers sabırsızca, "Acele et, lanet olsun," diye hırladı.

"Robert onu buraya koydu, ben-ah ha, işte orada," dedi aniden.

Daniel varlığını neyin ele verdiğini bilmiyordu. Hiç ses çıkarmamıştı, adamın görüş alanının dışındaydı ve Danvers aniden kaskatı kesilip arkasını döndüğünde neredeyse ona sopayla vuracak kadar yaklaşmıştı. Daniel'i orada görünce gözleri inanılmaz bir şekilde açıldı ve Daniel sopayı havaya kaldırarak ileri atıldığında bile tabancasını ona çevirdi.

Tabancanın patlaması odanın içinde inanılmaz derecede gürültülüydü. Yine de Suzette'in çığlıklarını duyunca durup kendine baktı ve bir darbe hissetmemesine rağmen bir yara olup olmadığını araştırdı. Aniden kan ya da acı fışkırmayınca kaşlarını çatı ve Danvers ile Suzette'e bakarak Danvers'ın düştüğünü, Lord Madison'ın hâlâ göğsünün yanında diz çöktüğünü ama şimdi elinde dumanı tüten bir tabanca olduğunu gördü.

"Daniel!" Suzette ağlayarak ona doğru koştu ve kollarını beline doladı. "Vurulmuş olabilirdin."

"Ama değildim," diye mırıldandı, sopayı bırakıp kollarını ona doladı. "Ayrıca, senin için daha çok endişelendim."

"Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi ona, arkasına yaslanıp ciddiyetle bakarak. "Babam asla bir han odasındaki sandıkta para bırakmazdı. Biri onu çalabilirdi. Londra'dan ayrıldığından beri yanında taşıyordu. Sadece tabancasını alabilmek için sandığın içinde olduğunu söyledi."

"Evet, bunu şimdi anlıyorum," diye mırıldandı, adam ayağa kalkıp Danvers'ı sırt üstü çevirmek için hamle yaparken Lord Madison'a yeni bir saygıyla baktı.

"Babam iyi bir nişancıdır," dedi gururlu bir fısıltıyla. "Biz kızlara ateş etmeyi o öğretti."

Daniel, Suzette'in bir tabancanın yanına yaklaşmasına izin verileceği düşüncesinin bile onu telaşlandırdığını hissetti ama zayıf bir gülümsemeyi başardı ve sonra doğrulurken Lord Madison'a baktı.

"Öldü," diye açıkladı adam ciddiyetle. "Eğer hâlâ evlenmek istiyorsan, hancıdan biz düşün yaparken onu götürmesini isteyeceğim," diye ekledi kararsızca. "Bu durum yarına kadar beklemek istemenize neden olduysa herkes anlayışla karşılayacaktır ve-"

"Hayır!" Suzette ve Daniel birlikte söylediler.

Lord Madison gülümsedi ve başını salladı. "O zaman gidip hancıya cesedin kaldırılmasıyla ilgili bir şeyler söyleyeyim ve avluda size katılayım. Bırsız başlamayın."

"Sanırım dışarı çıkmalıyız," diye mırıldandı Daniel, kapı Lord Madison'ın arkasından kapanırken Suzette'i serbest bıraktı.

Suzette isteksizce kollarını adamın boynundan çekti ve onu kapıya kadar götürmesine izin verdi ama orada durdu ve "Sana söylemem gereken bir şey var" dedi.

Daniel onun sözleri ve ciddi ses tonu karşısında kalbinin göğsünde birkaç santim düştüğünü hissetti. İkisi de iyiye işaret değildi, ona büyük bir itirafa bulunmak üzere olduğunu ve bundan muhtemelen hoşlanmayacağını düşündürüyordu. Boğazını temizleyerek ona döndü ve başını salladı. "Pekâlâ."

Suzette derin bir iç çekip kısa bir süre ayaklarına baktığında, kalbi biraz daha derine indi. Bunun da iyiye işaret olmadığından emindi. Sonra Suzette başını kaldırdı ve "Seni seviyorum" dedi.

Daniel gözlerini kırıştırdı, bir an bekledi, hâlâ korkunç bir itiraf bekliyordu ama sonra bunun ona söylemesi gereken bir şey olduğunu fark etti. Onu seviyordu. Annesi de böyle düşündüğünü söylemişti ve o zaman bu ona umut vermiş olsa da, annesinin bunu ona gerçekten söylemesi ... şey, harikaydı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda, kollarını onun beline dolayarak. "Ben de seni seviyorum."

"Öyle mi?" diye sordu kararsızca ve sonra ekledi, "Her zaman düzgün bir genç hanım olmasam da mı?"

Daniel kaskatı kesildi, tanıştıkları ilk gece ona terasa kadar eşlik etmesini protesto ettiği zaman söylediği sözleri hatırladı, çünkü daha doğru dürüst tanıştırılmamışlardı bile. Onun yanıtı şöyle olmuştu: "Çok doğru. Yine de, düzgün bir hanımefendi olmadığınızdan şüpheleniyorum, bu yüzden yeterince iyi yapmalıyız."

Kadının yüzündeki kınıklanlığı ve korkuyu fark eden Daniel pişmanlıkla gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve dikkatsizce yapılan bir yorumun bir insanı nasıl ısırak için geri dönebileceğinin şaşırtıcı olduğunu düşündü. Danvers'ın sözde ondan bıraktığı mektubu okuduğunda bu sözlerin hatırasının ona pek yardımcı olmadığından hiç şüphesi yoktu.

Gözlerini açarak Suzette'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve ciddiyetle şöyle dedi: "Gerektiğinde tam bir hanımefendisin, olmadığında ise seni bu yüzden daha çok seviyorum. Sen bir eşte isteyebileceğim her şeysin Suzette ve seni olduğun gibi seviyorum; akıllı, komik, cesur ve şımarık. Seni gerçekten seviyorum." Ona sıkıca sarıldı ve "Keşke bunu daha önce söyleseydim" diye itiraf etti.

Suzette onun kollarında omuz silkti. "O zaman daha hızlı olmalıydın."

Daniel gözlerini kapadı ve bir kahkaha patlattı. Aklının bir köşesinde Lord Madison'ın Suzette'in annesi gibi olduğunu ve ona ayak uydurabilmek için sürekli hoplayıp zıpladığını söylediğini duydu. Daniel'in Suzette için de aynı şeyin olacağından en ufak bir şüphesi yoktu. . ve bunu dört gözle bekliyordu.

Başını sallayarak kızın yüzünü yukarı kaldırdı ve onu sıkıca öptü. "Hadi avluya çıkalım. Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Pekâlâ," diye mırıldandı, geri çekildi ve onu odadan çıkarmasına izin verdikten sonra ekledi, "Yine de beni kandırıyorsunuz lordum. Evlenmeye neden bu kadar hevesli olduğunuzu biliyorum."

"Nedenmiş o?" Daniel sordu.

Suzette omuz silkti ve "Sadece Londra'ya dönüş yolculuğunda babam ve Robert'la yatmak zorunda kalmak istemezsin," diye takıldı.

Daniel bir kahkaha patlattı ve ona sıkıca sarıldı, bu kadınla hayatın çok eğlenceli olacağını düşünüyor ve başlamak için sabırsızlanıyordu.

Yazar Hakkında

LYNSAY SANDS, Argeneau vampir serisinin yanı sıra mizahi yönüyle bilinen otuzdan fazla tarihi roman ve antolojinin ulusal çapta çok satan yazarıdır. Resmi web sitesini www.lynsaysands.net adresinde ziyaret edebilirsiniz

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Lynsay Sands tarafından

*Varis Kontes
Cehennem Aslanı ve İskoçyalı
İskoçyalı Gelini Evcilleştirmek
Yaylaların Şeytanı*

*Hungry For You
Born to Bite
Hain Avcı Ölümsüz
Avcı Düzenbaz Avcı
Vampir, Yarıda Kesildi
Vampirler Sonsuza
Dek Vardır Kazara
Vampir Yapabiliyorsan
Isır Beni
Unutulmayacak Bir
Isırık Hızlı Bir Isırık*

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

THE HEIRESS. Telif Hakkı© 2011 Lynsay Sands tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı Mart 2011 ISBN: 9780062065735 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

[Yayıncı Hakkında](#)

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (P.O. Box 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya <http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

